MERLIN

KAYIP YILLAR

BİRİNCİ KİTAP

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

MERLIN dizisinin senaryo danışmanı

T. A. BARRON

parodi

Denesene korkak! diye haykırdı içimden bir ses. *Denemelisin!*
Ama hemen ardından başka bir ses yanıtladı onu:
Bir daha asla!
Geçen sefer gözlerini yitirdin. Bu sefer sıra ruhunda.
Bir daha asla!
"Göster!" diye buyurdu goblin. Yoğunlaşan sise rağmen, kol kaslarının hamle yapmak için kasıldığını görebiliyordum. Kılıcını kaldırdı ve Ria'nın boynuna dayadı.
Hâlâ bir şey yapmıyordum.
İşte o anda gittikçe şiddetlenen tuhaf bir rüzgâr, ortada duran yaşlı karaağacın dallarını sallamaya başladı. Ağacın çıkardığı sesler çığlık olup yükseldi.
Goblin, başını kaldırdığında kökünden kurtulan ağacın üzerine devrildiğini ancak görebildi ve son duyulan, acı dolu çığlığı oldu.

"Merlin hakkında kimse Barron ile boy ölçüşemez.
Bu kitabıyla yedi diyara renk, derinlik ve sevgi katmış.
Hayranları bu kitaba bayılacak."
School Library Journal

"Akılda kalan parlak karakterleriyle destansı, harika bir öykü.
–tam hediyelik."
Isabel Allende

"Barron, Merlin destanı hayranlarını hayal kırıklığına uğratmayacak bir başyapıtla karşımızda."
Booklist

THG
0485067
BEL
THG 5067 BEL

www.parodiyayinlari.com
ISBN 978-605-5034-00-9
9 786055 034009

"GENÇ YETİŞKİN OKURLAR İÇİN EN İYİ 500 KİTAP" ARASINDA GÖSTERİLMİŞTİR

Georgia Kitap Ödülü

Colorado Kitap Ödülü

South Carolina Kitap Ödülü

Massachusetts Kitap Ödülü

"Dizinin hayranlarını peşinden sürükleyecek bir eser."
Booklist

"Büyüyle dolu."
New York Times Book Review

"Okuyucular bu öyküye bayılacak."
Booklist

"Kitabın sürprizli sonunda heyecan doruk noktasına ulaşıyor. Merlin'i seven herkesin okuması gereken bir başyapıt."
VOYA

"Bir klasiğin bütün özelliklerini barındırıyor."
Robert Redford

"Okuyucular, fantezi edebiyatının bu seçkin örneğinin tadına varacak."
Booklist

parodi

Merlin Destanı'na Övgüler

"Hem Merlin hem de bizler için zihin, beden ve tutku dolu, sıra dışı bir yolculuk."

–Madeleine L'Engle

"Büyüyle dolu."

–The New York Times Book Review

"İleride büyücü Merlin olacak çocuğun geçtiği çetin sınavlar, yaşadığı dehşet ve verdiği mücadeleler bize yoğun ve derin bir ruhani macera yaşatıyor."

–Lloyd Alexander

"Akılda kalan parlak karakterleriyle destansı, harika bir öykü –tam hediyelik."

–Isabel Allende

"Bir klasiğin bütün özelliklerini barındırıyor."

–Robert Redford, oyuncu, yönetmen

"Barron, üzerinde son derece ilginç yaratıkların yaşadığı bir diyar yaratmakla kalmamış, aynı zamanda büyülü bir öykü kurgulamış… Okuyucular bu öyküye bayılacak."

–Booklist

"Kitabın sürprizli sonunda heyecan doruk noktasına ulaşıyor. Merlin'i seven herkesin okuması gereken bir başyapıt."

–VOYA

"Dizinin hayranlarını peşinden sürükleyecek bir eser."

–Booklist

"Merlin hakkında kimse Barron ile boy ölçüşemez. Bu kitabıyla da yedi diyara renk, derinlik ve sevgi katmış. Hayranları bu kitaba da bayılacak."

–School Library Journal

"Barron'un Merlin Destanı'nın hayranlarını hayal kırıklığına uğratmayacak bir yapıt."

–Booklist

"Okuyucular, fantezi edebiyatının bu seçkin örneğinin tadına varacak."

–Booklist

"Barron, inandırıcı derinliği olan dünyalar oluşturuyor. Fantezi roman okurlarının hiç kuşkusuz kaçırmayacakları bir öykü... Üslubu hoş, merak uyandıran bir hikâye."

–VOYA

Denesene korkak!

diye haykırdı içimden bir ses.

Denemelisin!

Ama hemen ardından başka bir ses yanıtladı onu: *Bir daha asla! Geçen sefer gözlerini yitirdin. Bu sefer sıra ruhunda. Bir daha asla!*

"Göster!" diye buyurdu goblin. Yoğunlaşan sise rağmen, kol kaslarının hamle yapmak için kasıldığını görebiliyordum. Kılıcını kaldırdı ve Ria'nın boynuna dayadı.

Hâlâ bir şey yapmıyordum.

İşte o anda gittikçe şiddetlenen tuhaf bir rüzgâr, ortada duran yaşlı karaağacın dallarını sallamaya başladı. Ağacın çıkardığı sesler çığlık olup yükseldi. Goblin başını kaldırdığında kökünden kurtulan ağacın üzerine devrildiğini ancak görebildi ve son duyulan, acı dolu çığlığı oldu.

Yere düşmüş Galator'u eğilip aldım. Bir elimle deri bağcığı boynuma takarken diğer elimle de ölen goblinin kılıcını kaptım ve başka bir gobline savurdum. Benden çok daha güçlü olan goblin, devrilmiş bir ağaca sıkıştırmıştı beni hemen.

Son darbeyi vurmak için geri çekildi ve birden donakaldı. Yüzüne katıksız bir dehşet ifadesi çökmüştü. Bu ifadeyi en son alevler tarafından yutulduğunda, Dinatius'un yüzünde görmüştüm.

Dönüp baktığımda ben de donakaldım. Kılıç elimden düştü. Sislerin arasından, ağzından salyalar akan devasa bir beyaz örümcek çıkmıştı.

MERLİN DESTANI'NIN TÜM KİTAPLARI

MERLİN: 1. KİTAP: ***Kayıp Yıllar***
MERLİN: 2. KİTAP: *Yedinci Ezgi*
MERLİN: 3. KİTAP; *Alev Dalgaları*
MERLİN: 4. KİTAP: *Kader Yolu*
MERLİN: 5. KİTAP: *Bilge Büyücünün Kanatları*
MERLİN: 6. KİTAP: *Devasa Avalon Ejderhası*
MERLİN: 7. KİTAP: *Doomraga'nın İntikamı*
MERLİN: 8. KİTAP: *Ölümcül Büyü*
MERLİN: 9. KİTAP: *Avalon'un Kadim Ağacı*
MERLİN: 10. KİTAP: *Gökyüzündeki Gölgeler*
MERLİN: 11. KİTAP: *Sönmeyen Ateş*
MERLİN: 12. KİTAP: *Gizemli Büyüler Kitabı*

MERLİN

KAYIP YILLAR

T. A. BARRON

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

MERLİN - Kayıp Yıllar
T. A. Barron
Orijinal Adı: Merlin - The Lost Years

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Editör: Sibel Erdal
Çeviren: Barış Yıldırım
Redaksiyon: Elif Bıçaklar
Son Okuma: Aslı Güneş
Kapak Tasarım: Anıl Zorba

ISBN: 978-605-5034-00-9
Yayınevi Sertifika No: 16373

1. Baskı: Ekim 2013

Baskı: Ezgi Matbaası
Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

PARODİ YAYINLARI © by T. A. Barron

Türkçe yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Evren Mah. Kuzu Sok. No:32 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 447 08 00 - Faks: 0212 447 08 41

www.parodiyayinlari.com / info@parodiyayinlari.com

parodi

Bu kitap sadık bir dost, tutkulu bir yazar ve titiz bir editör olan Patricia Lee Gauch'a adanmıştır.

Atmaca gibi keskin gözleriyle yükseklerde süzülen dört yaşındaki Ben'e de içten teşekkürler.

Söylencelerdeki FINCAYRA ADASI

W
E
S

KAYIP DİY
RLAR
burada tuhaf insanlar yaşıyor

Öbür dünyanın kuyusu burada mı?

Slantos

mağaralar

Karanlık Kale
Kehanete göre devlerin dansı burada olacak

KARTALLAR KANYONU

KIRAÇ OVALAR

harabeler

Goblin Ordugâhı

Ozanlar Kasabası

Cairpre'nin evi

KARA TEPELER

Dar geçit

Hazineler Burada Olabilir mi?

Tellean ve Garlatha

Domnu'nun ini

Galator burada olabilir

PERİLİ BATAKLIK

harabeler

Sis adanın etrafını hiç terketmiyor

Kalıntılar
Devler burada olabilir mi?

Çehre Gölü

Canlı taşlar

cüceler en son burada görüldü

sığlık

Ulu Elusa'nın Kristal Mağarası

bağlar

BUĞULU TEPELER

Çaylak üvezi

Arbassa Ria'nın Evi

Durmayan Nehir

DRUMA ORMANI

Eskiden ağaç insanların yaşadığı yer

Son Shomorra

Unutulmuş Ada

Başıbelası burada bulundu

Konuşan deniz kabukları sahili

Kum tepeleri

Emrys denizden buraya çıkıyor

©SCHOENHERR MCMXCVI

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu 1
Giriş 11

I. KISIM

I. Canlı Göz 23
II. Baykuş Geliyor 33
III. Tehlikeyi Atlatmak 39
IV. Paçavra Yığını 47
V. Kutsal Zaman 55
VI. Alevler 68
VII. Saklı 72
VIII. Armağan 76
IX. Yavru Kuş 85
X. Yaşlı Meşe 93
XI. Deniz Yolculuğu 102

II. KISIM

XII. Yenik Düşen Savaşçı 113
XIII. Yaprak Demeti 122
XIV. Ria 126
XV. Başbelası 137
XVI. Arbassa'nın Kapısı 152
XVII. Alleah Kuşu 161
XVIII. Kralın Adı 173
XIX. Bal 180
XX. Shim 188
XXI. Ulu Elusa 193
XXII. Sisteki Karşılaşma 205
XXIII. Büyük Kayıplar 213
XXIV. Değişim 220

III. KISIM

XXV. Asa ve Kürek 229
XXVI. Ozanlar Kasabası 241
XXVII. Cairpré 249
XXVIII. Basit Bir Soru 257
XXIX. Kayıp Kanatlar 267
XXX. T'eilean ve Garlatha 281
XXXI. Bir Çığlık Duyuldu 296
XXXII. Kara Kader 306
XXXIII. Bahis 317
XXXIV. Uçuş 326
XXXV. Karanlık Kale 333
XXXVI. Son Hazine 343
XXXVII. Derinkesik 351
XXXVIII. Kadim Sözler 365
XXXIX. Ev 374

YAZARIN NOTU

Büyücüler hakkında çok şey bilmem ama şu kadarını öğrendim ki daima sürprizlerle dolu oluyorlar.

Kral Arthur masalından esinlenen, kadim Druidlerin zamanından yirmi birinci yüzyılın başlarına uzanan bir öyküyü anlatan *Merlin Etkisi* adlı romanımı yazmayı bitirdiğimde, bu öyküdeki bir şeylerin beni sımsıkı sarıp bir türlü bırakmadığını fark ettim. Kurtulmak için çabaladıkça daha da batıyordum içine; sonunda bunun ne olduğunu anlamış, anlayınca da tamamen içine dalmıştım.

Merlin'den başkası değildi bu! Gizemli ve çekici bir adamdı bir kere; zamanda geri gidebiliyor, ölüme üç kez meydan okuyabiliyor ve Kutsal Kâse'yi ararken nehirler ve ağaçlarla konuşabiliyordu. Birden onu daha yakından tanımak istediğimi fark ettim.

Günümüzde araştırmacılar, Merlin söylencesinin gerçek bir insandan, milattan sonra altıncı yüzyılda Galler'de yaşamış bir Druid peygamberinden esinlenerek oluşturul-

duğunu ileri sürüyor. Ancak bu konu tarihçilerin uzmanlık alanına giriyor. Merlin'in tarihte gerçekten yaşayıp yaşamadığını bilemem, ama insanların hayal gücünde yaşadığı kesin. Üstelik uzun bir süredir orada ve sürekli gelişmeye de devam ediyor. Hatta arada sırada ziyaretçi kabul ettiği bile oluyor. Ben de bir tarih kitabı değil, hayal gücüne dayalı bir eser yazmak istediğimden, Merlin'in kapısı bana ardına kadar açıktı. Bu yüzden, karşı çıkmaya dahi fırsat bulamadan, Merlin her şeyi benim için planlamıştı. Diğer kitaplarım ve projelerim beklemeliydi. Merlin söylencesinin başka bir yönünü, büyücünün kişisel hayatıyla ilgili yönünü keşfetmenin zamanı gelmişti.

Sanırım yaşamdaki çoğu şey gibi, Merlin hakkında da bilgim arttıkça aslında onu tanımaktan ne kadar uzak olduğumu fark ettim. Yüzyıllar içinde gelişen bu kadar harika bir söylenceye ufak da olsa bir katkı sunmanın, ne kadar ürkütücü ve zorlu bir iş olacağını başından beri biliyordum. Ama merak duygusu beni cezbetmişti ve tabii bir de Merlin'in ısrarı.

Sonra büyücünün ilk sürpriziyle karşılaştım. Merlin hakkındaki halk söylencelerine dalmışken büyücünün yaşam öyküsünde bir boşluk olduğunu fark ettim. Merlin'in gençliğinden –kendi karanlık geçmişinden, kim olduğundan ve güçlerinin farkına vardığı yetişme döneminden– ya hiç bahsedilmiyor ya da üstünkörü geçiştiriliyordu. İlk gönül yarasını ne zaman tattığı, ilk neşeyi ne zaman yaşadığı, hayata dair ilk öğrendiği şeylerin ne olduğu keşfedilmemiş hâlde öylece duruyordu.

Halk söylencelerinin çoğu, Thomas Malory'nin yaklaşımına benzer biçimde, Merlin'in gençliğini tamamen es geçiyordu. Doğumundan, annesinin çektiği acılardan, babasının belli olmadığından ve büyümüş de küçülmüş bir çocuk olduğundan söz ediliyordu. (Bir öyküde, henüz bir yaşındayken annesini savunmak için konuştuğu anlatılıyordu.) Sonra ise ondan epey bir yaşlanana, ta ki hain kral Vortigern'e ejderhalarla savaşmanın sırlarını anlatana dek hiçbir haber alamıyoruz. Aradaki yıllarda kocaman bir boşluk söz konusu. Belki de kimilerinin söylediği gibi bütün o yıllar boyunca ormanlarda bir başına gezip dolaşmıştır; belki de ama yalnızca belki de, başka bir yere gitmiştir.

Merlin'in gençliğine dair bu boşluk, sonraki yıllarına dair olan ciltler dolusu eserle tam bir karşıtlık oluşturuyordu. Yetişkinliğinde Merlin peygamber, sihirbaz, Ormanın Delisi, hilebaz, rahip, kâhin ve ozan olarak pek çok farklı unvanla tanınmaktadır.

Britanya'daki Kelt bölgesinde ortaya çıkan en eski söylencelerde adı geçmektedir. Bu söylencelerin kimileri o kadar kadimdir ki kaynakları bundan bin yıl önce Galler'in büyük destanı *"Mabinogion"* yazıldığında bile bilinmemektedir. Spenser'ın *Peri Kraliçesi* ve Ariosto'nun Çılgın Orlando adlı eserlerinde büyücü Merlin de vardır. Malory'nin *Arthur'un Ölümü* adlı eserinde genç kralın danışmanlığını yapmakta, Robert de Boron'un on ikinci yüzyılda yazdığı *Merlin* şiirinde Stonehenge'i inşa etmekte, Monmouth'lu Geoffrey'nin *Britanya Kralları Tarihi* adlı eserinde ise kendisine peygamber rolü biçilmektedir.

Günümüze doğru geldiğimizde Shakespeare, Tennyson, Thomas Hardy, T.H. White, Mary Stewart, C.S. Lewis, Nikolay Tolstoy ve John Steinbeck gibi pek çok yazar bu etkileyici kişiyle vakit geçirmiştir. Yalnız Merlin'in gençliğini konu edinmek bir tek Mary Stewart'ın aklına gelmiştir.

Bu yüzden Merlin'in gençlik yılları tuhaf bir biçimde hep bir sis perdesinin ardına gizlenmiştir. Verdiği ilk mücadeleler, korkuları ve umutlarına dair pek çok şey hep merak konusu olarak kalmıştır. En büyük düşü neydi? Ya özlemleri? Sıra dışı yeteneklerini nasıl keşfetmişti? Yaşamdaki acılarla ve sevdiklerini kaybetme duygusuyla nasıl başa çıkmıştı? Karanlık yönüyle nasıl yüzleşmiş; bu yönünü nasıl kabullenmişti? Druidlerin ve bu sayede antik Yunanların eserleriyle nasıl tanışmıştı? Güç arzusu ile gücünü kötüye kullanma korkusunu nasıl uzlaştırmıştı? Kısacası Kral Arthur'un büyücüsü ve akıl hocası olarak günümüze kalan bu kişi, nasıl büyücü olmuştu?

Bu soruların yanıtı halk söylencelerinde yer almıyordu. Merlin'e atfedilen sözlerde de bu konuda bir bilgi yoktu. Geçmişi hakkında konuşmak istemediği izlenimine rahatlıkla kapılınabilirdi. Halk söylencelerini okuyan biri, Merlin'i, henüz bir çocuk olan Arthur'un yanında oturan ve "kayıp yılları" hakkında derin düşüncelere dalmış yaşlı bir adam olarak gözünün önüne getirebilir hemen.

Ama kayıp derken, yaşamın kısalığından mı bahsetmektedir yoksa geçmişindeki kayıp bir bölümden mi söz etmektedir, bilinmez.

Benim görüşüme göre, Merlin, kayıp yılları sırasında

yalnızca öykü ve şarkıların dünyasından değil, yaşadığımız dünyadan da yok olmuştur.

İşte birkaç cilt sürecek bu öykü, bu boşluğu doldurmaya çalışacak. Öykü, adı da dâhil olmak üzere hiçbir şey hatırlamayan küçük bir çocuğun Galler kıyılarına vurmasıyla başlıyor. Aynı çocuk, pek çok şey kazanıp kaybettikten sonra, Arthur söylencesinde önemli rol oynayacak bir kişiye dönüşmeye hazır hâle geldiğinde ise bitiyor.

Arada olanlar ise saymakla bitmez. Çocuk altıncı his elde ediyor, fakat bu ayrıcalığın bedeli çok büyük oluyor. Hayvanlarla, ağaçlarla ve nehirlerle konuşmaya başlıyor. Söylencelerde, İngiltere'nin Salisbury Ovaları'nda yer alan çember hâlinde dizili taşları inşa eden kişi olarak, esas Stonehenge'i buluyor. Ancak önce Stonehenge'in Druidler arasındaki anlamını, yani *Devlerin Dansı*'nı öğrenmesi gerekecek. İlk kristal mağarasını görüyor. Kelt efsanelerinde dalgaların arasında bir ada, insanların yaşadığı dünya ile ruhani varlıkların yaşadığı Öbürdünya arasında köprü görevi gören Kayıp Fincayra (Gaelcede *Fianchuivê*) Adası'na gidiyor. Eski öykülerde adı geçen Yüce Dagda, Şeytan Rita Gawr, Dertli Elen, Gizemli Domnu, Bilge Cairpré ve Yaşam dolu Ria gibi kişilerle karşılaşıyor. Aynı zamanda adı hiçbir yerde geçmeyen Shim, Stangmar, T'eilean ile Garlatha ve Ulu Elusa gibi karakterlerle de karşılaşıyor. Yalnızca gözlerle görülmediğini; bilgeliğin inanç ile kuşku, kadın ile erkek, aydınlık ile karanlık gibi karşıtlıkları birleştirebilmekte yattığını; gerçek sevginin neşeyi de kederi de içerdiğini öğreniyor. En önemlisi ise "Merlin" adını alıyor.

Burada teşekkür etmem gereken pek çok insan var: Yalnızlığımı bu kadar iyi koruyabildiği için eşim ve en iyi dostum Currie'ye; şaşırmayı ve gülmeyi hiç bırakmadıkları için çocuklarımız Denali, Brooks, Ben, Ross ve Larkin'e; öykünün gücünün gerçekleşmesine olan sonsuz inancı için Patricia Lee Gauch'a; hakkı ödenemez yardımları için Victoria Acord ve Patricia Weeks'e; söylencelerin iç içe geçmiş kaynaklarında yolumu bulmamı sağladığı için Cynthia Kreuz-Uhr'a; ve bu kitabın yazımı sırasında beni yüreklendirenlere, özellikle de Madeleine L'Engle, Dorothy Markinko ve M. Jerry Weiss'e; Merlin'in öyküsüne yüzyıllardan beri katkıda bulunan tüm ozanlara, şairlere, öykücülere ve araştırmacılara ve elbette gizemli büyücünün kendisine teşekkür ederim.

O hâlde Merlin bize kayıp yıllarını anlatırken benimle gelin. Bu yolculukta siz tanık, ben yazman, Merlin'in kendisi ise rehberimiz olacak. Ama dikkatli olun, çünkü bildiğiniz üzere, büyücüler daima sürprizlerle doludur.

T. A. BARRON

Birbirine bağladı
Su ile rüzgârı, orman ile toprağı
Dinlerseniz sözlerimi
Anlatırım hikâyesini
Merlin nasıl doğdu, yetişti
Ne olsa gerekti hikmeti
Başka pek çok hadise
İngiltere böyle kuruldu işte

—*Arthur ve Merlin* adlı
XIII. yüzyıl halk türküsünden

GİRİŞ

Ne zaman gözlerimi kapatıp denizdeki dalgaları düşünsem o sert, soğuk, yaşama şans tanımayan, ciğerlerimdeki havayla birlikte son umutlarımın da tükendiği günü, şimdi çok uzaklarda kalan o günü hatırlarım.

O günden sonra bir sürü gün gördüm; o kadar çok ki saymaya artık gücüm kalmadı. Yine de o gün, bu kadar günün arasında Galator gibi parlıyor; tıpkı adımı bulduğum ya da Arthur adında bir bebeği kucağıma aldığım günlerde olduğu gibi. Belki de o gün ruhuma açılan yaranın acısı asla dinmeyeceği için bu kadar iyi hatırlıyorum o günü. Ya da pek çok şeyin sonu olduğu için. Ya da kim bilir, belki de o gün hem bir son hem de bir başlangıçtır: Kayıp yıllarımın başlangıcı.

Denizdeki dalgalar arasından kabaran kara dalganın içinden bir el göründü. Tüten duman gibi hızla yükselen dalgayla birlikte el de yükseldi. Bileğin etrafını köpükler

kaplamıştı. Parmaklar çaresizce tutunacak bir yer arıyordu. Bu ufak tefek, zayıf, artık mücadele edemeyecek kadar zayıf düşmüş birinin eliydi.

Bu, bir çocuğun eliydi.

Hızla sahile giden dalga derin bir sesle yükselerek doruk noktasına ulaştı.

Bir anlığına Atlantik Okyanusu'nun karanlığı ile o günlerde Gwynedd denilen Galler'in tehlikelerle dolu, kayalık sahili arasında duraksadı ve ardından müthiş bir gümbürtüyle kıyıya vurarak çocuğun hareketsiz bedenini kayalara savurdu.

Çocuğun başı taşa o kadar şiddetli çarptı ki başında saç olmasaydı kafatası kesin dağılırdı. Kıyıya vuran dalgaların yarattığı hava akımının kanla lekelenen siyah saçlarını dağıtması dışında hiç hareket etmiyordu.

Hareket etmeyen bedenini gören çelimsiz bir martı, çocuğu daha iyi incelemek için kayaların üzerinden süzülerek yanına kondu. Yüzüne eğildi ve kulağına dolanmış yosundan, gagasıyla bir parça koparmaya çalıştı. Kuş yosunu sürekli çekiştirip büküyor, bir yandan da öfkeyle ciyaklıyordu.

Sonunda yosunu kurtarmayı başardı. Kazandığı zaferin tadını çıkarırcasına çocuğun çıplak koluna yöneldi. Parçalara ayrılmış kahverengi giysisinin içinde yedi yaşında göstermese bile, yüzünün kimi hatları, örneğin kaşlarının biçimi veya gözlerinin etrafındaki çizgiler onu olduğundan büyük gösteriyordu.

Tam o anda çocuk öksürdü, deniz suyu kustu ve ardından yine öksürdü. Martı çığlık çığlığa kaçıp yakındaki bir taşın üstüne konarken ağzındaki yosunu düşürdü.

Çocuk bir süre kımıldamadan durdu. Ağzına kum, balgam ve kusmuk tadı geliyordu. Başı acıyla zonkluyor, sırtına ise taşlar batıyordu. O sırada yine öksürdü ve kustu. Nefes alıp vermekte güçlük çekiyordu. Bir kez nefes aldı, sonra bir kez daha. Narin eli yavaşça yumruğa dönüştü.

Sürekli gidip gelen dalgalar gibi, çocuğun içindeki cılız yaşam alevi de uzun bir süre sönmekle sönmemek arasında gidip geldi. Başının zonklamasının yanı sıra zihni de bomboştu.

Sanki bir parçası kaybolmuş ya da benliğinde bir duvar yükselmiş, bu duvar benliğinin bir kısmını geri kalanından ayırmış ve yerine bitmek bilmez bir korku bırakmıştı.

Nefes alışı yavaşladı. Yumruğu gevşedi. Tekrar öksürecekmiş gibi hızla nefes aldı, fakat öksürmek yerine hareketsiz kaldı.

Martı tedbirli adımlarla çocuğa yanaştı.

O sırada nereden geldiği belli olmayan bir enerji bütün bedeninde dolaşmaya başladı. İçinde bir şeyler henüz ölmeye hazır değildi. Tekrar kıpırdandı ve nefes aldı.

Martı kımıldamadan durdu.

Gözlerini açtı. Soğuktan titreyerek yana döndü. Ağzına gelen kum tanelerini tükürmeye çalıştı ama yosun ve deniz suyunun acı tadı yüzünden öğürdü.

Binbir güçlükle ağzını gömleğinin parçalanan koluna sildi. Başının arkasındaki şişkinliği hissettiğinde irkildi. Sonra dirseğini bir kayaya dayayarak doğruldu ve oturdu.

Orada oturarak bir süre denizi ve dalga seslerini dinledi. Bir anlığına, durmadan kıyıya vuran dalgaların ve başının zonklamasının arasında bir ses işittiğini zannetti. Başka bir zamandan, başka bir yerden gelen bir sesti bu, ama neresi olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Birden hiçbir şey hatırlamadığını fark etti. Nereden geldiğini, annesini, babasını, hatta adını, kendi adını bile hatırlamıyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, kendi adını bir türlü aklına getiremedi.

"Kimim ben?"

Haykırışını duyan martı ciyaklayarak havalandı.

Bir su birikintisinde yansımasını görünce durdu. Tuhaf ve tanıdık gelmeyen bir erkek çocuğu yüzü kendisine bakıyordu. Gözleri de tıpkı saçları gibi kömür karasıydı, ancak oraya buraya dağılmış küçük altın rengi benekler dikkat çekiyordu. Gerçekten de tuhaf ve orantısız bir yüzü vardı. Neredeyse üçgen şeklindeki sivri kulakları yüzüne büyük geliyordu. Kaşları da gözünün çok üstündeydi. İnce ve kemerli burnu ise burundan çok gagaya benziyordu. Sanki bu yüz, parçaları ayrı yerlerden kesilip birleştirilerek oluşturulmuştu.

Gücünü topladı ve ayağa kalktı. Başı çok dönüyordu; bu yüzden kendine gelene kadar bir taşa dayandı.

Bakışlarını ıssız kıyıda gezdirdi. Bütün kıyıyı kaplayan kayalıklar, denizin karşısında geçit vermez bir set oluşturuyordu. Kayalıklar sadece kadim bir meşe ağacının köklerinin çevresini ele geçirememişti. Gri kabuğu artık soyulmaya başlayan yaşlı meşe, yüzyıllardır okyanusun karşısında

durmaktaydı. Gövdesinde uzun yıllar önceki bir yangından kaynaklanan derin bir kovuk vardı. Geçen zamanla bütün dalları eğilip bükülmüş, kimileri ise budaklanmıştı, fakat ağaç yine de ayakta duruyor, derine saldığı kökleriyle fırtına ve denize meydan okuyordu. Meşe ağacının ardında daha genç ağaçlardan oluşan karanlık bir koru vardı; bu korunun ardında ise daha da karanlık tepeler yükseliyordu.

Çocuk kendisine tanıdık gelecek, belleğini geri getirecek bir şeyler bulma umuduyla bu manzarayı gözleriyle taradı, fakat hiçbir şey bulamadı.

Denizden gelen tuzlu suyun canını yakacağını bilmesine rağmen, açık denize döndü. Dalgalar birbiri ardına yükseliyor ve alçalıyordu. Görebildiği kadarıyla denizde sonu gelmeyen dalgalardan başka hiçbir şey yoktu. Gizemli sesi tekrar işitebilmek için kulak kabarttı, ama tek işitebildiği, tepelere tünemiş bir martının sesi oldu.

Acaba denizin ötesindeki bir yerden mi gelmişti?

Titremesini dindirmek için çıplak kollarını ovaladı. Bir taşın üstünde gözüne çarpan yosun parçasını aldı. Bu biçimsiz yeşil kütlenin, kökünden kopup akıntıyla sürüklenmeden önce nazlı nazlı salındığını biliyordu; oysa şimdi elinde duruyordu kımıldamadan.

Acaba kendisinin kökü neredeydi?

Hafif bir inleme sesi işitti. İşte yine o ses! Yaşlı meşe ağacının ötesindeki kayalardan geliyordu.

Sesin geldiği yöne doğru yalpalayarak ilerledi. Kürek kemikleri arasında daha önce hissetmediği bir ağrı hissetti.

Galiba sırtı da taşlara çarpmıştı. Ancak bu ağrı daha derinlerde bir yerde gibiydi, sanki omuzları arasından uzun zaman önce bir şey sökülüp çıkartılmıştı.

Sendeleye sendeleye kadim ağaca kadar gelebildi. Ağacın geniş gövdesine dayandı. Kalbi güm güm atıyordu. Gizemli iniltiyi tekrardan duydu ve ara vermeden yine yola koyuldu.

Çıplak ayakları ıslak taşların üzerinde sık sık kaydığı için yalpalayarak yürüyordu. Yırtık kahverengi giysisi bacaklarına dolanmış hâlde tökezleyerek ilerleyişi, sakar bir su kuşunun kıyı kenarındaki tedbirli adımlarını andırıyordu. Fakat o, kendisinin aslında ne olduğunu biliyordu: Adı ve evi olmayan yalnız bir çocuktu.

Sonra onu gördü. Taşların arasında, yüzü yükselmekte olan suların oluşturduğu bir birikintiye bakar hâlde bir kadın yatıyordu. Rengi, yazın açan sarı güneşin rengine benzeyen uzun saçları, başının üstüne ışık hüzmeleri gibi yayılmıştı. Çıkık elmacık kemikleri ve neredeyse maviye çalan pürüzsüz bir teni vardı. Orasından burasından yırtılmış uzun mavi elbisesine kum ve yosun bulaşmıştı. Ancak elbisenin kumaşının kalitesi ve boynundaki deri bağcığa bağlı mücevherli takı onun zengin ve soylu bir konumu olduğunu gösteriyordu.

Ona doğru koşturdu. Kadın yine dinmeyen bir acıyla inledi. Çocuk bir yandan onun acısını bir yandan da kendi umutlarının yeşerdiğini hissedebiliyordu.

İki büklüm yatan kadının yanına vardığında, "Acaba onu tanıyor muyum?" diye sordu kendine. Ardından yanı-

tını daha da fazla merak ettiği başka bir soru geldi aklına: *Acaba o beni tanıyor mu?*

Tek parmağıyla kadının buz tutmuş yanağına dokundu, düzensiz aralıklarla nefes alıp verişini izledi. Yürek parçalayan iniltilerini dinledi ve sonunda iç geçirerek bu kadını hiç tanımadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Yine de onu incelerken onun da kendisiyle birlikte buraya gelmiş olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Aynı anda gelmemiş olsalar bile, belki de aynı yerden gelmişlerdi. Kadın yaşarsa belki de belleğini yerine getirebilirdi. Belki de adını söylerdi ona! Ya da anne ve babasının adlarını. Ya da o, belki de annesinin ta kendisiydi!

Bacaklarına soğuk bir dalga vurdu. Sönen umutlarıyla birlikte tekrar titremeye başladı. Kadın yaşamayabilirdi, yaşasa bile büyük olasılıkla kendisini tanımayacaktı. Ayrıca annesi olmadığı da kesindi, böyle bir şey imkânsızdı. Çünkü ona hiç benzemiyordu. Kadın gerçekten çok güzeldi; ölümün kıyısındayken bile bir melek gibi görünüyordu. Kendi yansımasını ise az evvel görmüştü; meleğe değil, daha çok ıslanmış çelimsiz bir zebaniye benzediğini biliyordu.

Birden arkasından bir hırıltı işitti.

Çocuk hemen döndü ve gördüğü manzara karşısında donakaldı: Koru gölgelerinin arasında kocaman bir yaban domuzu duruyordu.

Gırtlağından saldırgan tonda hırıltılar çıkaran yaban domuzu ağaçların arasından çıktı. Gözleri ve sol ön ayağındaki gri bir yara izi dışında tüm bedeni, kalın kıllardan oluşan

kahverengi bir post ile kaplıydı. Hançer kadar keskin dişleri, daha önce saldırdığı avının kanıyla kararmıştı. Daha da korkuncu ise kızgın kömür gibi parlayan gözleriydi.

Yaban domuzu harekete geçti; iri bedenine rağmen çevik, hatta çok çevikti. Çocuk geri adım attı. Hayvan ondan birkaç kat büyüktü. Onu kolaylıkla yere yığabilir, dişleriyle paramparça edebilirdi. Yaban domuzu birden durdu ve kaslı omuzlarından güç alarak saldırmaya hazırlandı. Bu sırada arkasına göz atan çocuğun tek görebildiği okyanusun tükenmek bilmez dalgalarıydı. Oraya kaçamazdı. Dalgaların kıyıya sürüklediği ağaç dallarından birini alıp sopa gibi tuttu, ama bunun yaban domuzunun derisine işlemeyeceğini biliyordu. Yine de ayaklarını kaygan taşların üstüne sağlam basmaya çalışarak saldırıyı karşılamaya hazırlandı.

Sonra birden yaşlı meşenin kovuğunu hatırladı. Ağaç tam onunla yaban domuzunun ortasında duruyordu, ama kovuğa yaban domuzundan önce girebilirdi.

Ağaca doğru koşmaya başladı ama birden durdu. Kadın ne olacaktı? Onu orada bırakamazdı. Ama canını kurtarabilmek için hızlı olması gerekiyordu. Yüzünü buruşturarak sopasını bir kenara attı ve baygın kadını kollarından tuttu.

Tir tir titreyen bacaklarının olanca gücüyle onu taşlardan kurtarmaya çalışıyordu. Yuttuğu onca sudan mı yoksa yaklaşan ölüm tehlikesinden midir bilinmez, kadın kaya gibi ağırdı. Sonunda onu taşlardan kurtardı. Yaban domuzu ise öfkeli bakışlarla olan biteni izliyordu.

Çocuk, kadını ağaca doğru sürüklemeye başladı. Sivri ve keskin taşlar ayağına batıyordu. Kalbi yerinden çıkacak

gibiydi, başı zonkluyordu ve tüm gücüyle kadını çekiyordu.

Yaban domuzu tekrar hırıldadı ama bu sefer hırıltı daha çok kulakları tırmalayan bir kahkaha gibiydi. Burnundan soluyan, dişleri parıldayan ve bütün bedeni gerilen hayvan koşmaya başladı.

Ağaca bir iki metre kala çocuk nedense birden koşmayı bıraktı. Yerden dört köşe bir taş kaptı ve yaban domuzunun kafasına fırlattı. Hayvanın onlara yetişmesine ramak kalmışken taştan kaçmak için yön değiştirdi ve yanından geçen taş yere düştü. Hayvanı korkutabilmesine şaşıran çocuk hemen bir taş daha almak için yere eğildi. Birden omzunun arkasından bir şeylerin geldiğini hissederek hızla döndü.

Kadim meşe ağacının yanındaki çalılıklardan kocaman bir erkek geyik çıktı. Baştan aşağı tunç rengi olan hayvanın ayakları ise bembeyazdı. Geyik devasa boynuzlarını indirdi ve her bir boynuzundaki mızrak benzeri yedişer sivri çıkıntıyla yaban domuzuna saldırdı. Fakat yaban domuzu yana çekilerek saldırıdan son anda kurtuldu.

Domuz yırtıcı hırıltılar çıkararak geri çekilirken geyik bir kez daha saldırdı. Onların dövüşmesinden yararlanan çocuk baygın kadını ağaç kovuğunun içine kadar sürükledi. Kadının bacaklarını göğsüne bastırarak kovuğun içine itti. Ağacın kömürleşmiş gövdesi kadını kocaman bir kabuk gibi sarmalamıştı. Yaban domuzu ile geyik birbirlerinin karşısında yeri eşeleyip burnundan soluyarak daireler çizerken çocuk da kadından geri kalan küçük boşluğa sığ-

maya çalışıyordu.

Gözlerinden alevler saçan yaban domuzu geyiğe saldıracakmış gibi yapıp hızla ağaca yöneldi. Sonunda kovuğa girmeyi başaran çocuk içeride elinden geldiğince geri çekildi ama yüzü kovuğun ağzına çok yakındı. Öyle ki yaban domuzu dişleriyle gözü dönmüş bir biçimde ağacın gövdesine saldırırken onun sıcak nefesini hissedebiliyordu. Hayvanın dişlerinden biri çocuğun yüzünü sıyırdı ve gözünün hemen altında yara açtı.

Tam o sırada geyik boynuzlarıyla yaban domuzuna yandan öyle bir vurdu ki koca hayvan havalanıp çalılara yanlamasına düştü. Geyiğin boynuzlarının deldiği uyluğundan kan sızan yaban domuzu, ayağa kalkmaya çalıştı.

Geyik başını öne eğerek yine saldırmaya hazırlandı.

Bir anlığına duraksayan yaban domuzu, ağaçların arasına çekilmeden önce son bir kez hırıldadı.

Geyik tüm görkemiyle çocuğa döndü ve bir anlığına göz göze geldiler. İşte çocuk o anda, geyiğin hiç kırpmadığı kahverengi gözlerini, okyanus kadar derin ve gizemli o gözlerini hiç unutmayacağını anladı.

I. KISIM

I

CANLI GÖZ

Yıldızların altında duruyorum.

Gökyüzünü kaplayan alevler ortalığı tan yerine çeviriyor. İnsanlar çığlık çığlığa kaçışıyorlar. Bir ben kalıyorum, değil kaçmak nefes bile alamıyorum. Sonra o ağacı görüyorum, alevlerle kaplı gökyüzünün önünde gölgelerden bile daha karanlık duruyor. Dalları yanarken ölümcül yılanlar gibi kıvrılıyor. Alev almış dallar gittikçe yaklaşıyor. Kaçmaya çalışıyorum, ama bacaklarım yerinden kıpırdamıyor, kaçamıyorum. Yüzüm yanıyor! Gözlerimi ellerimle kapatıyor, haykırıyorum.

Yüzüm, yüzüm yanıyor!

Kan ter içinde uyandım. Samandan yapılmış yatağımdaki çöplerden biri yüzümü çizmişti.

Gözlerimi kırpıştırarak derin bir nefes aldım ve elimi yüzümü yıkadım. Soğuk su yanaklarımı buz gibi yapmıştı.

Kollarımı açmış gerinirken kürek kemiklerimin arasında

tekrar o acıyı hissettim. Hâlâ acıyordu! Bu acının dinmesini ne çok isterdim. Sahile vurmamın üstünden beş yıldan fazla geçmesine rağmen neden hâlâ acıyordu ki? Başımdaki yaralar çoktan iyileşmişti ama o kayalık kıyıya çıkışımdan önceki yaşamıma dair hâlâ hiçbir şey hatırlamıyordum. Peki, bu yaranın iyileşmesi niçin bu kadar sürmüştü? Ne bileyim ben. Başka birçok şey gibi, bunu da asla bilemeyecektim.

Yatağımdan çıkan çöpleri tekrar yatağa tıkmaya girişmişken elime bir karınca geldi. Kendinden birkaç kat büyük bir kurtçuk ölüsünü itekliyordu.

Karınca, saman çöpünden oluşan küçük dağı dosdoğru karşısına alıp kurtçuğu oraya iteklemeye çalışınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Kurtçuğun devrilmesi işten bile değildi. Ama hayır, karınca gizemli bir dürtüyle dur durak bilmeden deniyor, tepetaklak devriliyor, düzelip tekrar deniyor ve tekrar devriliyordu. Bu gösteriyi birkaç dakika boyunca izleyip durdum.

Sonunda küçük dostuma acıdım ve yardım etmek için bacaklarından tutup onu kaldırmaya yeltendim; ancak kıpırdayıp duran karıncanın bacağının kopabileceğini fark ettim. Bu yüzden karınca yerine kurtçuğu kaldırdım. Karınca da tam beklediğim gibi ona tutundu, bu sırada bacakları çılgın gibi havayı dövüyordu.

Karınca ve yemini kaldırıp samandan engelin diğer tarafına nazikçe koydum. Kurtçuğu bıraktığımda, karınca da bırakınca şaşırdım. Bununla da kalmayıp duyargalarını çılgınca sallayarak bana döndü. Bir an için azarlandığım duy-

gusuna kapıldım.

Gülümseyerek, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Karınca, beni biraz daha azarladıktan sonra kıskaçlarını kurtçuğa geçirdi ve ağır yükünü yuvasına taşımak üzere tekrar yola koyuldu. Evet, yuvasına...

Gülümsemem bir anda dağılmıştı. Peki ya benim yuvam neredeydi? Nerede olduğunu bir bilsem, bu samandan yatağı hatta tüm bu kulübeyi peşimden sürüklemem gerekse bile oraya giderdim.

Başımın üstündeki açık pencereden baktığımda tabak gibi parıldayan dolunayı gördüm. Pencereden ve sazdan yapılma tavandaki boşluklardan süzülen ay ışığı, kulübenin içini hafifçe aydınlatıyordu. Yerleri gümüşi bir örtüyle, kaba kilden yapılma duvarları ışık demetleriyle, köşede yatan kişiyi ise meleklere yakışır bir nurla örten ay ışığı, odanın yoksulluğunu bir anlığına gizlemişti sanki.

Ama bunun bir göz yanılsamasından ibaret olduğunu ve ancak gördüğüm rüya kadar gerçek olabileceğini biliyordum.

Yerler çamurdan, yatak samandan, evimiz ise kil ve çalı çırpıdan yapılmış bir kümesten ibaretti. Hatta yan komşunun, kazları için yaptığı kümese bile daha fazla özen gösterilmişti! Peki, ben bunu nereden biliyordum? Çünkü bazen kazların ötmesini ve tıslamasını, insanların gevezeliğinin çıkardığı uğultuya tercih ettiğim için oraya saklanırdım. Kümes, oturduğumuz kulübeden kışın daha sıcak, yazın ise daha serindi. Ben ancak kazlara layık biri olabilirdim, lakin Branwen'in böyle olmadığına kuşku yoktu.

Onu uyurken izliyordum. O kadar hafif nefes alıyordu ki üzerindeki yün battaniye belli belirsiz oynuyordu. Sakin ve huzurlu görünüyordu, ama bu ne yazık ki görünüşteydi. Uykuda huzura kavuşsa bile, uyanıkken onu bir türlü bulamıyordu.

Uykusunda kıpırdanarak yüzünü bana döndü. Ay ışığında daha da güzel görünüyordu. Kaşları ve pürüzsüz yanakları tamamen rahatlamıştı. Yalnızca deliksiz bir uyku çektiği ya da sessizce dua ettiği zamanlar böyle olurdu ve son zamanlarda gittikçe daha sık dua etmeye başlamıştı.

Kaşlarımı çatarak onu izlemeyi sürdürdüm. Bana bildiklerini bir anlatsa... Geçmişimizle ilgili bir şey biliyorsa bile söylemiyordu. Gerçekten mi bir şey bilmiyordu, yoksa bilmemi istemediği bir şeyler mi vardı, bir türlü kestiremiyordum.

Beş yıldır bu kulübeyi paylaşmamıza rağmen kendisi hakkında çok az şey anlatmıştı. Elinin şefkatli dokunuşu ve gözlerini hiç terk etmeyen hüzünlü bakışları dışında çok az tanıyordum onu. Tek söylediği annem olduğuydu, ama ben buna pek inanmıyordum.

Nasıl inanabilirdim ki? Öyle olmadığını hissediyordum. Çok mesafeli, çok ketumdu. Bir anne öz oğlundan nasıl bu kadar fazla şey saklayabilirdi ki? Zaten yüzüne bakınca onun oğlu olmadığıma neredeyse emin oluyordum.

Yüzü o kadar güzeldi ki benim yüzümle alakası yoktu. Ne gözleri siyahtı ne de kulakları sivri! Yan kümesteki kazlar ne kadar benim kardeşimse ben de ancak o kadar onun oğlu olabilirdim.

Ne kadar ısrar etse de kendi gerçek adının Branwen, benimkinin ise Emrys olduğuna da inanmıyordum. Denizin bizi sahile vurmasından önceki adlarımızın bunlar olmadığına nedense emindim. Bana Emrys diye ne kadar seslenirse seslensin, gerçek adımın başka bir şey olduğu hissine kapılmadan edemiyordum. Ama gerçeği nasıl öğrenebileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu; yanıt belki de rüyalarımın belirsiz gölgelerindeydi.

Branwen'in –tabii gerçek adı buysa– gerçek kişiliğine dair sadece bana öykü anlattığı zamanlarda fikir sahibi olabiliyordum. Özellikle antik Yunan öykülerine bayılırdı. En çok bu hikâyeleri sevdiği açıktı. Ben de en çok onları seviyordum. Farkında mıydı bilmiyorum ama Yunan söylencelerindeki devlerden ve tanrılardan, canavarlardan ve serüvenlerden bahsederken içinde bir şeyler canlanıyordu.

Doğru ya, Druid şifacıları ya da Celile'deki mucizeyi anlatmayı da severdi, ama Yunan tanrı ve tanrıçalarından söz ederken safir mavisi gözlerine bir başka ışık yerleşirdi. Kimi zaman bu öyküler yardımıyla gerçekten var olduğuna inandığı büyülü bir yeri, tuhaf yaratıkların kol gezdiği ve yüce ruhların insanlara karıştığı bir diyarı anlattığını hissederdim. Böyle bir yerin varlığı bana çok saçma gelse bile onun böyle düşünmediği açıktı.

Boğazında birden beliren parıltı düşüncelerimi böldü. Mücevherli takısından yansıyan ay ışığıydı bu. Takı hâlâ boynundaki deri bağcığa bağlıydı, fakat rengi bu gece hiç olmadığı kadar yeşildi. Bunca yıl boyunca takısını hiç ama hiç çıkarmadığını o anda fark ettim.

Arkamda yere bir şey düştü. Dönüp baktığımda düşenin otla bağlanmış bir demet kuru yaprak olduğunu gördüm. Yapraklar ay ışığında gümüşi bir renk ve narin bir görünüm almıştı. Tavanı destekleyen kirişten düşmüş olmalıydılar. Tavan yalnızca sazlardan değil, ot demetlerinden, yapraklardan, çiçeklerden, köklerden, fındık, ceviz ve ağaç kabukları ile tohumlardan oluşuyordu. Bunlar evdeki bitkilerin yalnızca bir kısmıydı. Ayrıca pencerenin pervazından, kapının arkasından ve saman yatağının kenarındaki tezgâhtan da birçok ot demeti sarkıyordu.

Bu ot demetleri bütün kulübeyi kekik, kayın kökü, hardal tohumu ve daha birçok kokunun kaplamasına neden oluyordu. Bu kokulara bayılıyordum. Bir tek dereotunu sevmiyordum, çünkü beni aksırtıyordu. En sevdiklerim ise kendimi bir dev gibi hissetmeme neden olan sedir kabuğu, ayak parmaklarımı karıncalandıran lavanta yaprağı ve bana tam olarak hatırlayamadığım bir şeyleri çağrıştıran yosun kokularıydı.

Bütün bu malzemeleri ve aletleri, şifalı tozlar, merhemler ve lapalar yapmak için kullanıyordu. Tezgâhta pek çok kâse, bıçak, havan, tokmak, kevgir ve benzeri araç gereç düzenli bir biçimde sıralanmıştı. Onu sık sık çeşitli yapraklar ezer, terkipler hazırlar, bitkilerin suyunu süzer ya da birisinin yaralarını ya da çeşitli rahatsızlıklarını tedavi ederken izlerdim. Ama yaptığı şifacılık hakkında, onun hakkında ne kadar şey biliyorsam işte o kadar bilgi sahibiydim. Onu izlememe izin verir, ama bu sırada ne öykü anlatır ne de sohbet eder, yalnızca bir türkü veya ilahi tutturur ve çalışırdı.

Şifacılık hakkında bu kadar şeyi nerede öğrenmişti? Birbirinden bu kadar uzak diyarların ve çağların öyküleriyle nerede karşılaşmıştı? Gittikçe daha fazla zihnini meşgul eden Celilelilerin öğretilerine ilk olarak nerede rastlamıştı? Söylemiyordu.

Bu sessizliği bir tek beni rahatsız etmiyordu. Köylüler pek çok kez arkasından şifa yeteneği, doğa dışı güzelliği ve tuhaf ilahileri hakkında fısıltıyla konuşurlardı.

Arada *büyücülük* ve *kara büyü* gibi sözcüklerin geçtiğini duysam bile insanlar yine de çıban patlatmak, öksürük dindirmek veya bir kâbusun etkisinden kurtulmak istediklerinde ona başvuruyorlardı.

Dedikodular onu kaygılandırmıyordu. İnsanlar hizmeti karşılığında ödeme yaptığı ve biz de bu sayede geçinebildiğimiz sürece onların ne düşündükleri ya da söyledikleri Branwen'i ilgilendirmiyordu. Geçende değirmene giden köprünün ıslak taşlarına basıp kayan yaşlı bir rahibin kolu yaralanmıştı. Kolunu sararken Branwen'in Hristiyan duası etmesi rahibi sevindirirken, ardından Druid duası etmesi onu kızdırmış ve kutsal şeylere küfür ettiğini söyleyerek onu uyarmıştı. Branwen ise sakince İsa'nın kendini insanlara şifa vermeye adadığını, bu yüzden Druidlerin ya da şimdi putperest olarak lanetlenen başkalarının bilgisinden de yararlanmış olabileceğini söylemişti. Buna gerçekten öfkelenen rahip, kolundan sargıyı çıkarmış ve köyün yarısına bu kadının şeytan işi yaptığını anlatmaktan da geri kalmadan köyü terk etmişti.

Tekrar Branwen'in boynundaki takıya döndüm. Yal-

nızca ay ışığını yansıtmıyor, sanki kendi ışığıyla da parlıyordu. O an ilk kez takının ortasındaki kristalin uzaktan göründüğü gibi düz yeşil olmadığını fark ettim. Kristalin yüzeyinin altında mor ve mavi damarlar oynaşıyor, yanıp sönen kızıl kıvılcımlar binlerce minik kalp gibi, canlı birer göz gibi görünüyordu.

Galator. Bu sözcük birden zihnimde belirdi. *Adı Galator*.

Şaşkınlıkla başımı salladım. Bu sözcük de nereden çıkmıştı şimdi? Daha önce işittiğimi hiç hatırlamıyordum. Her gün Keltçe, Saksonca, Latince, Gaelce ve daha da tuhaf diğer dillerin birbirine karıştığı köy meydanında duymuş olmalıydım onu.

Belki de Yunanlar, Yahudiler, Druidler ve daha da kadim pek çok halkın dilinden gelme sözcüklerle dolu Branwen'in öykülerinden duymuşumdur.

"Emrys!"

Fısıldamasına rağmen tiz sesi beni sıçratmıştı. Kulübesi ve yemekleri dışında benimle hiçbir şey paylaşmayan kadının masmavi gözleri karşımdaydı şu an.

"Uyandın demek."

"Evet ve görüyorum ki gözlerini dikmiş, tuhaf tuhaf bakıyorsun bana."

"Sana değil, takına bakıyordum," diye yanıtladım ve birden şunu da eklemeden duramadım: "Yani *Galator*'a."

Birden soluğu kesildi. Aceleyle takıyı geceliğinin içine tıkıştırdı. Sonra da sesinin yükselmesini bastırmaya çalışarak, "Sana böyle bir sözcük söylediğimi hatırlamıyorum," dedi.

Gözlerim açıldı. "Adı gerçekten de bu mu yani? Gerçek adı?"

Düşünceli gözlerle bana baktı, neredeyse konuşacaktı ama kendini tuttu: "Uyuyor olman gerekirdi, oğlum."

Bana öyle dediğinde hep yaptığım gibi yine diklendim. "Uyuyamıyorum."

"Öykü anlatsam uyur musun? Geçen gün yarım kalan Apollo öyküsünün sonunu anlatabilirim istersen."

"Hayır, şimdi olmaz."

"Uyku ilacı hazırlayayım o zaman."

"Sağ ol," derken başımı da hayır anlamında iki yana salladım. "O ilacı damcının oğluna verdiğinde üç buçuk gün yastıktan başını kaldıramadı."

Hafifçe gülümsedi. "Zavallı şaşkın, bir haftada içmesi gereken miktarı bir seferde içmişti."

"Hem neredeyse güneş doğacak."

Kaba saba yünden battaniyesini toplayarak örtündü ve "Sen uyumak istemiyor olabilirsin, ama ben istiyorum," dedi.

"Uyumadan önce bana o sözcüğün ne olduğunu anlatamaz mısın? Ga… neydi adı?"

İşitmemiş gibi yaparak battaniyesiyle birlikte her zamanki sessizliğine bürünürken gözlerini kapadı. Birkaç saniye sonra uykuya dalmıştı. Ancak yüzünde önceki huzurdan eser yoktu.

"Anlatsan ne olur sanki?"

Kımıldamıyordu.

"Neden bana yardım etmiyorsun?" diye bağırdım. "Yar-

dımın gerek!"

Hâlâ kımıldamıyordu.

Üzgün gözlerle bir süre ona baktım. Sonra yatağın kenarından kalkarak kapının kenarındaki büyük ahşap çanaktan yüzüme su çarptım. Branwen'e baktığımda öfkenin içimde yükseldiğini hissedebiliyordum. Neden bana yanıt vermiyordu? Neden bana yardım etmiyordu? Yine de ona baktığımda suçluluk hissetmeden duramıyordum, çünkü ne kadar hoşuna gideceğini bilsem bile ona "anne" diyemiyordum. İyi de... hangi anne oğluna yardım etmezdi ki?

Kenarındaki ipe asılarak gıcırtıyla kapıyı açtım ve kulübeden dışarı çıktım.

II

BAYKUS GELİYOR

Ay doğmak üzereyken gökyüzünün batısına karanlık çökmüştü. Caer Vedwyd köyünün üstündeki bulutların kenarı griye çalan gümüşi ışık hüzmeleriyle bezenmişti. Alacakaranlıkta köyün evlerinin saz damları bir tümsek gibi görünüyordu. Uzakta bir yerlerde koyunlar meleşiyordu. Arkadaşlığı ilerlettiğim kazlar da uyanmaya başlamıştı. Eğrelti otları arasından bir guguk kuşu iki kez öttü. Yapraklarından yağmur damlaları süzülen meşe ve dişbudakların altındaki çan çiçeklerinin ferahlatıcı kokusu, ıslak saz tavanın kokusuna karışıyordu.

Aylardan mayıstı ve mayısta tan vakti can sıkıcı bir köy bile güzel görünebilirdi. Giysimin kolundan bir kozalağı sökerken etraftaki sessiz kıpırtıları dinliyordum. Beni en çok bu ay heyecanlandırıyordu. Açan çiçekler yüzlerini gökyüzüne dönüyor, kuzular doğuyor, yapraklar sürgün veriyordu. Açan çiçeklerle birlikte düşlerim de açılıyordu.

Mayısta bazen kuşkularımı bir kenara bırakıyor ve bir gün gerçeği, aslında kim olduğumu ve nereden geldiğimi öğreneceğimi düşünüyordum. Branwen'den değilse bile başka birinden...

Mayısta her şey mümkün gibiydi. Zamana bir hükmedebilsem her ayı mayıs yapardım! Ya da zamanda geri gidebilsem ayın her sonu geldiğinde başına döner ve sürekli mayıs ayını yaşardım.

Dudaklarımı ısırdım. Aylardan ne olursa olsun, bu köy asla ne en sevdiğim yer olabilirdi ne de yuvam. Güneşin, derme çatma kulübeleri ve kaygılı yüzleri açığa çıkarmasından önceki sabahın erken saatleri, günün en güzel zamanıydı. Bu engebeli ve ormanlarla dolu ülkedeki çoğu köy gibi Caer Vedwyd de eski bir Roma yolunun kenarına, güneye akarak denize kavuşan Tywy Nehri'nin kuzey yakasına kurulmuştu. Bir zamanlar Roma askerlerinin doldurduğu bu yollarda şimdi çoğunlukla serseriler ve tüccarlar dolaşıyordu. Artık yol, paletler üzerinde nehrin aşağısına tahıl taşıyan atlar, güneydeki Caer Myrddin şehrinde yer alan Aziz Peter Kilisesi'ne giden ziyaretçiler ve hatırladığım kadarıyla denize gitmek isteyenler tarafından kullanılıyordu.

Ulu meşenin altındaki demirci dükkânında metal bir alet çınladı. Yolda tahıl çeken ve yuları şıngırdayan bir atın nal seslerini işitebiliyordum. Bir saat içinde ağacın altındaki, köyün üç anayolunun birleştiği meydan insan dolacaktı. Birazdan etrafı pazarlık, tartışma, ikna ve elbette "Hırsız var!" sesleri dolduracaktı.

Buraya geleli beş yıl olmasına rağmen hâlâ burayı yurdum gibi hissedemiyordum. Neden böyleydi? Belki de tanrılardan yörenin adına kadar her şeyin sürekli değişmesindendi. O diyarlara henüz yeni gelen Saksonlar, karla kaplı tepeleriyle her şeye yukarıdan bakan Y Wyddfa'ya Karlı Dağ ya da Kartepe demeye başlamıştı bile. Benzer biçimde uzun süredir Gwynedd diye bilinen bu yöreye insanlar artık Galler ülkesi diyordu. Fakat ülke sözcüğünün akla getirdiği türden bir birlik yoktu burada. Küçük köyümüzden bile gelip geçen insanların sayısına ve konuştukları dillerin çeşitliliğine bakınca, Galler bana bir ülkeden çok yolgeçen hanı gibi geliyordu.

Değirmene giden yola doğru baktığımda ay ışığının son demlerinin Y Wyddfa'nın tepelerine vurduğunu gördüm. Uyanan köyün sesleri değirmene giden köprünün altından akan nehrin sesine karışıyordu. Köydeki tek gerçek tuğladan inşa edilmiş bina olan değirmenin oradan bir kurbağa sesi geldi.

Birden hafif bir ses fısıldadı içimden: *Baykuş geliyor.*

Hemen döndüğümde, dört köşe bir baş ve büyük kahverengi kanatların rüzgâr ve sessiz gelen ölüm gibi hızla üzerimden geçtiğini gördüm. Az sonra değirmenin arkasındaki çimlere doğru alçaldı ve pençesinde sımsıkı tuttuğu avıyla havalandı.

Akşam yemeğinde sansar var.

Baykuşu daha görmeden yaklaştığını, bununla da yetmezmiş gibi tam olarak göremediğim avının bir sansar olduğunu bilebilmiştim. Bu iki durumu, nasıl olduğunu

anlayamadığım bir şekilde bilmekten haz alarak kendi kendime gülümsedim. Bütün bunları nasıl bilebiliyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Biliyordum işte. Gözlem gücü gelişmiş akıl sahibi herkesin de bilebileceğini düşünüyordum.

Ancak meraklanmaktan da kendimi alamıyordum. Kimi zaman az sonra olacakları başkalarından daha iyi sezebildiğimi hissediyordum. Bu yetenek, ki bunun bir yetenek olduğundan da emin değildim, henüz geçtiğimiz haftalarda ortaya çıkmıştı, bu yüzden ne olduğunu da anlayabilmiş değildim. Branwen'e ya da bir başkasına bu konudan söz etmemiştim; çünkü bütün bunlar belki de yalnızca şansına tutan tahminlerdi. Ama eğer bundan daha öte bir şey ise eğlenceli, hatta bir nebze faydalı bile olabilirdi.

Dün ellerinde kılıç varmış gibi koşuşturan çocukları izlerken bir anlığına onlar gibi olmayı çok istemiştim. Sonra çocukların elebaşı Dinatius beni görmüş ve henüz oradan uzaklaşamadan üzerime atılıvermişti. Annesinin ölümünden sonra demircide çırak olarak çalışan Dinatius'u hiç sevmezdim. Bence çok kötü, budala ve çabuk öfkelenen birisiydi. Ama onu karşıma almamak için uğraşıyordum. Bunun nedeni ise benim iyi yürekliliğimden çok Dinatius'un benden, hatta köyün bütün çocuklarından hem yaşça hem de bedence daha büyük olmasıydı. Demircinin haylazlık ettiği için güçlü elleriyle onu dövdüğünü birkaç kez görmüştüm; demirci ona dayak attıkça o da aynı şeyi kendinden güçsüz bir başkasına yapıyordu. Bir keresinde onun Romalı olup olmadığını sormaya cesaret eden bir çocuğun kolunu çok fena dağlamıştı. İşte dün üzerime atıldığında

ondan kurtulmaya çabalarken aklımdan bunlar geçmişti. Sonra şans eseri alçaktan uçan bir martı görmüştüm. Kuşu gösterip, 'Gökten altın yağıyor!' diye bağırdığımda, Dinatius yukarı bakmak için başını kaldırmış ve kuşun bıraktığı leş gibi kokan altın tam gözüne gelmişti. Dinatius sövüp sayar ve yüzünü temizlemeye çalışırken diğer çocuklar ona gülüyordu. Ben de bunu fırsat bilip oradan sıvışmıştım.

Dün, ucuz atlattığımı düşünerek gülümsedim. İlk kez yakında olacakları önceden söyleyebilmekten daha da değerli bir yetenek, bir gücüm olup olmadığını sordum kendime. Varsayalım ki –bu yalnızca bir varsayım– olacakları bildirmekle yetinmeyip belirlesem... Yani bir şeyi oldursam; elim, ayağım ya da emrimle değil yalnızca düşüncelerimle bir şeyin olmasını sağlasam...

Ne heyecanlı ama! Fakat büyük olasılıkla başka bir mayıs rüyasından ibaretti bu. Peki ya değilse? Bunu ancak deneyerek görebilirdim.

Nehrin üstündeki taş köprüye yaklaşmışken yerde gördüğüm, taç yaprakları sıkıca kapalı bir çiçeğin yanına diz çöktüm. Zihnimi diğer her şeyden uzaklaştırarak tamamen çiçeğe yoğunlaştım. Serin hava, meleyen kuzular, demirciden gelen seslerin hepsi yavaşça yok oldu.

Doğan güneşin ilk ışınlarının hafifçe dokunduğu eflatun çiçeği inceledim. Her bir taç yaprağının kenarı ufacık tüyler ve çiy taneleriyle bezeliydi. Sapının tepesindeki püskül gibi yapraklarda küçük kahverengi bir yaprak biti dolaşıyordu. Kokusu ferahlatıcıydı ama biraz keskindi. Çiçeğin taç yapraklarla örtülü ortasının eski kaşar renginde olduğunu

tahmin ettim.

Kendimi iyice hazırladım ve çiçeğin yapraklarını düşünce gücümle açmaya koyuldum. *Açıl,* diye buyurdum. *'Aç yapraklarını.'*

Uzun süre bekledim. Hiçbir şey olmadı.

Çiçeğe tekrar yoğunlaştım. *'Açıl. Aç yapraklarını.'*

Yine bir şey olmadı.

Ayağa kalktım. Sonra çiçeğin yaprakları, hafif bir esinti değmişçesine kıpırdanmaya başladı. Eflatun yapraklardan biri kımıldadı ve kenarından yavaşça bükülmeye başladı, sonra gitgide hızlanarak tamamen açıldı. Ardından bir yaprak daha açıldı, bir yaprak daha derken çiçek bütün taç yapraklarını açarak doğmakta olan şafağı karşıladı. Çiçeğin ortasında yapraktan çok tüye benzeyen altı tane filiz görünüyordu, peki ne renkteydiler? Evet, eski kaşar rengi...

O an sırtıma sert bir tekme indi. Yaşadığım şaşkınlık ve coşku, ortalığı kaplayan alay dolu kahkahalarla tıpkı koca bir postalın eziverdiği çiçek gibi birden yok olmuştu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

III
TEHLİKEYİ ATLATMAK

İnleyerek ayağa kalkarken dişlerimin arasından, "Domuzun tekisin, Dinatius," diyebildim. Geniş omuzlu, saçları çalı gibi gür olan çocuk sırıtarak, "Domuz gibi, ne domuzu, şeytan gibi sivri kulakları olan sensin!" dedi. "Zaten piç olacağıma domuz olurum daha iyi."

Öfkeden yüzümü ateş bastı, ama kendimi tuttum ve çocuğun bir kazın kıçı kadar olan gri gözlerine baktım. Bunun için kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım, çünkü boyu benden epey uzundu. Dinatius'un omuzları, şimdiden pek çok yetişkin erkeğin belini bükecek ağırlıkları kaldırmaktan iyice gelişmişti. Yalnızca demircinin ateşiyle ilgilenmiyor –ki tek başına bu bile son derece ağır bir işti– bir de ocak için odun kesip çekiyor, körüğü kullanıyor ve elli kiloluk küfelerde demir cevheri taşıyordu. Bütün bu hizmetleri karşılığında demirci ona günde bir, bilemedin iki kez yemek ve üstüne yatacak bir saman çuvalı veriyor ve onu

bol bol dövmeyi de ihmal etmiyordu.

"Ben piç değilim."

Dinatius kirli sakallarını yavaşça kaşıdı. "Baban nerede öyleyse? Belki de domuzun tekidir! Belki de seninle ve annenle birlikte yaşayan sıçanlardan biridir."

"Evimizde hiç sıçan yok bir kere."

"Ev mi? Sen ona ev mi diyorsun?! Orası annenin gizli gizli büyücülük yaptığı pis bir delik sadece."

Yumruklarımı sıktım. Benimle alay etmesi zaten sinirimi bozuyordu ama *onun* hakkında ahmakça konuşması beni gerçekten çileden çıkartmıştı. Fakat Dinatius'un onunla kavga etmemi istediği de, bu kavganın sonucu da belliydi. Öfkemi bastırsam iyi olurdu, ama dayanamıyordum. Elim kolum dursa bile dilim durmuyordu.

"Sen kendine bak asıl–"

"Ne diyorsun sen be? Piç köpek!"

Ona verdiğim yanıta kendim bile inanamadım: "Diyorum ki, baban buradan gelip geçen ve ardında senden ve boş bir şarap testisinden başka bir şey bırakmayan bir Sakson askeriyken, başkasına piç dememelisin."

Dinatius ağzını açtı ve tek kelime etmeden kapadı. Asla kabul etmemekle birlikte doğru olmasından da korktuğu şeyi suratına söyleyivermiştim. Onu resmen dilimle dövmüştüm.

Suratı kıpkırmızı oldu. "Hiç de değil! Babam bir Roma askeriydi! Bunu herkes biliyor." Gözlerini hınçla bana dikti ve "Şimdi göstereceğim sana piç kimmiş," dedi.

Geri geri gittim.

Dinatius üstüme yürüdü. "Sen bir hiçsin, piç! Hiçsin sen! Baban belli değil, evin belli değil, adın belli değil! Emrys adını da nereden çaldın onu söyle bakalım, piç! Sen bir hiçsin ve hiç olarak kalacaksın!"

Gözleri öfkeyle dolarken kaçmanın bir yolunu arıyordum, ama doğruyu söylemek gerekirse ben de onun sözlerine alınmıştım. Koşarsam bana yetişeceği kesindi. Çok önünden başlamam gerekiyordu. Bugün kuş da uçmuyordu. Birden aklıma bir fikir geldi. *Yukarıda kuş uçmuyordu.*

Dünkü gibi yukarıyı gösterip, "Gökten altın yağıyor!" diye bağırdım.

Üstüme doğru hamle yapan Dinatius bu sefer yukarı bakmadı, ama sanki bir darbeden korunmak istercesine kollarıyla eğdiği başını örttü. Beklediğim fırsat elime geçmişti. Dönüp yağmurun ıslattığı değirmenin bahçesinde ürkek bir tavşan gibi hızla kaçtım.

Dinatius öfkeden kudurmuş ve peşime düşmüştü: "Buraya gel, ödlek!"

Çimleri geçtim, kırık bir değirmen taşının ve odun parçalarının üstünden atladım ve köprüye yöneldim. Deri botlarımın taş yolda çıkardığı ses yerimi kolaylıkla belli ederdi. Köprüyü henüz geçmemişken nefes nefese kalmıştım. Dinatius'un ayak sesleri ise iyice yaklaşmıştı. Birden nehrin kenarından giden eski Roma yoluna saptım. Sağımda Tywy'nin suları akıyordu. Solumdaki sık ağaçların arasından ise yalnızca Y Wyddfa'nın eteklerine doğru çıkan kurt ve geyik patikaları görülüyordu.

Taşlı yoldan altmış yetmiş adım gitmiştim. Dinatius'un

iyice yaklaştığını hissedebiliyordum. Küçük yokuşu bitirdiğimde ormanın kenarındaki eğrelti otlarının arasına daldım. Bacaklarımın her tarafına dikenler batmasına rağmen çalıların arasından çılgın gibi ilerlemeye çalışıyordum. Birden çalılar bitti ve karşıma çıkan devrilmiş bir ağaç dalının, ondan sonra da küçük bir dereciğin üstünden atladım. Dereciğin öbür yakasındaki yosunlu kayalardan yukarı tırmandım. Ormanda sonu gelmeyen bir yılan gibi kıvrılan daracık bir geyik patikasına daldım ve durmadan koştum. Sonunda kendimi heybetli ağaçlardan oluşan bir korulukta buldum.

Bir an durdum ve Dinatius'un kırdığı dalların seslerini işittim. Hiç düşünmeden bir çam ağacına doğru yöneldim ve sıçrayarak çam ağacının alçak bir dalına tutundum. Üç adam boyu çıkana kadar daldan dala sincap gibi tırmandım.

Tam o anda Dinatius göründü. Tam tepesinde ağaca asılı bir hâlde duruyordum. Kalbim güm güm atıyor, akciğerlerim nefessizlikten daralıyor, bacaklarım kanıyordu. Kıpırdamamaya ve sessizce nefes almaya çalıştım, ama ciğerlerim daha fazla hava için âdeta haykırıyordu.

Dinatius sağa sola bakıyor ve ağaçların loş ışığında beni arıyordu. Sonra yukarı baktı ama gözüne yukarıdan düşen bir ağaç kabuğu kaçınca bas bas, "Lanet olsun bu ormana!" diye bağırdı. Sonra ağaçların ötesinde bir ses işitti ve hızla o yöne doğru atıldı.

Sabahı o ağaç dalının üstünde geçirdim. Çam ağacının iğne yaprakları arasından güneş ışığının hafifçe süzülüşü-

nü izledim ve rüzgârın ondan da hafif hışırtısını dinledim. Sonunda Dinatius'u atlattığımı düşünerek hareket etmeye karar verdim, ama aşağı inmedim.

Onun yerine yukarı tırmandım.

Dallardan yukarı çıkarken kalbimin hâlâ güm güm attığını fark ettim, ama bunun nedeni korku ya da yorgunluk değil, heyecandı. Bu ağaç beni sözcüklere dökemeyeceğim bir biçimde heyecanlandırıyordu. Yukarıdaki bir dala tutundukça moralimin de yükseldiğini hissediyordum. Tırmandıkça sanki daha iyi görüyor, işitiyor ve kokluyordum. Kendimi ağaçların üstünde daireler çizen küçük atmacanın yanında uçarken hayal edebiliyordum.

Artık iyice geniş bir alanı görebiliyordum. Kuzeydeki tepelerden kıvrımlarla inerek güneye doğru akan nehri izledim. Nehir bana Branwen'in öykülerindeki devasa yılanları hatırlattı. Sıra sıra tepeler ise kadim bir beynin kıvrımlarını andırıyordu. Acaba o beyin zamanın başlangıcından beri neler üretmişti? Mesela bu orman onun eseri miydi? Peki ya bugün?

Sisli ve sarp yamaçların arasından doruğu karla kaplı Y Wyddfa görkemli görüntüsüyle hemen seçiliyordu. Karanlık ve yuvarlak bulutların gölgeleri dağın en tepedeki yamaçlarına vuruyor ve devlerin ayak izi gibi görünüyordu. Keşke bu devleri görebilsem, dans edişlerini seyredebilseydim!

Bulutlar batıda toplanmıştı, ama yine de denizin üstüne ara sıra bir güneş ışığı hüzmesinin vurduğunu görebiliyordum.

Uçsuz bucaksız okyanus içimi belirsiz, tarif edilemez bir özlemle dolduruyordu. Sanki hissediyordum, gerçek yuvam, gerçek adım oralarda bir yerdeydi. Okyanusun dipsiz dalgalarına benzer bir şeyler kabarıyordu içimde.

Önümdeki dala uzanarak kendimi yukarı çektim. İki kolumla dala dolandım ve bir bacağımı dalın üstüne attım. Daldan kopan çalı çırpılar hafifçe yere düştü. Bütün gücümü toplayarak dalın üstüne çıkmayı başarabildim.

Artık dinlenebilirdim. Daldaki gövdeye yakın bir çentiğe yerleştim ve sırtımı gövdeye dayadım. Çam sakızından yapış yapış olmuş ellerimi yüzüme götürdüm. Reçinenin tatlı kokusunu doya doya içime çektim.

Birden sağ kulağıma sürten bir şey hissettim. Başımı çevirip baktığımda ağacın gövdesinde kaybolan tüylü bir kahverengi kuyruk gördüm. Gövdenin arkasına göz atmak için uzandığımda ise yüksek sesli bir ıslık duydum. Birden göğsümden bacağıma doğru koşuşan minicik ayaklar hissettim.

Dönüp baktığımda ayağımdan aşağıdaki dallardan birine sıçrayan bir sincap gördüm. Hayvanın telaşla çıkardığı sesleri gülümseyerek izledim. Sincap kuyruğunu bir bayrak gibi sallayarak ağacın gövdesinde bir aşağı bir yukarı gidiyor ve bu sırada neredeyse kafası kadar büyük bir çam kozalağını kemirmeyi de ihmal etmiyordu. Sonra birden beni fark etmişçesine durdu. Bir süre bana baktı. Bir kez cırladı ve yakındaki bir ağacın kalın dallarından birine atlayarak ağacın gövdesinde gözden kayboldu. Beni neşelendiren bu sincabı, acaba ben neşelendirmiş miydim?

Tekrar içimi bir heyecan sardı ve birden ağaca tırmanmak istedim. Rüzgâr arttıkça ağaçlardan gelen yaşam dolu kokular da artıyordu. Etrafımdaki birbirine sürten dalların çıkardığı reçine kokusunda yıkanıyor gibiydim.

Sonra atmacayı tekrar gördüm; hâlâ yukarıda daireler çiziyordu. Emin olamıyordum ama sanki beni izliyor, hatta nedendir bilmem beni gözlüyor gibiydi.

Ağırlığımı taşıyacak en yüksek dala çıktığımda gök gürlemeye başladı. Esen rüzgârla salınan binlerce ağacın çıkardığı gürültü ise daha şiddetliydi. Gözlerimi ağaç denizinde gezdirdim. Dallar sudaki dalgalar gibi görünüyordu. Ağaçlardan gelen sesin arasından, tek tek ağaçların sesini, meşenin derin iç çekişini, çamların uğultusunu ve akdiken ile dişbudağın keskin çatırdamasını ayırt edebiliyormuşum gibi geldi bir an. İğne yapraklar çıtırdadı, geniş yapraklar hışırdadı. Ağaçların gövdeleri inledi ve kovuklar ıslık çaldı. Bütün bu sesler ve daha da fazlası birleşip kulağıma tanıdık gelen bir dilde şarkı söyleyen, büyük, sağlam bir koro oluşturdu.

Rüzgâr şiddetlendikçe üstünde oturduğum ağaç da sallanmaya başladı. Önceleri hafifçe salınıyordu, fakat sonra giderek sarsılmaya başladı; tıpkı insan bedeni gibiydi. Ağaç daha sert sallanmaya başlayınca gövdesinin kırılacağından ve yere düşeceğimden kaygılandım, ancak bir süre sonra bu kaygımın yersiz olduğunu anladım, çünkü ağaçlar hem çok sağlam hem de çok esnekti. Ağacın gövdesi salınır, eğilir ve sallanırken, ona sıkıca tutunduğumda kendimi artık toprağın değil, rüzgârın bir parçası gibi hissediyordum.

Yağmurun ilk damlalarının sesi, derenin şırıltısı ve ağaçların şarkısına karıştı. Dallar, yeşil bir çağlayan gibi akıyordu. Her ağaç gövdesinden küçük çağlayanlar dökülüyor, yosun rengi bayırların ve ağaç kabuğundan vadilerin arasından süzülüyordu. Tehlikeyi atlatmıştım. Sırılsıklam olmuştum ama kendimi daha önce hiç o kadar özgür hissetmemiştim.

Sonunda fırtına dindi ve tüm dünya yeniden yaşama kavuştu. Güneş ışınları yağmur suyundan ıslanan yaprakların üstünde oynaşıyordu. Ormandaki açıklıklardan kıvrım kıvrım sisler yükseliyordu. Orman daha parlak görünüyor, daha taze kokuyordu. Ve hayatımda ilk kez o zaman dünyanın her an yeniden oluştuğunu, yaşamın sürekli yenilendiğini anladım. O an, herhangi bir günün öğleden sonrasıydı ama bana dünyanın yaratılışının ilk günü gibi gelmişti.

IV

PAÇAVRA YIĞINI

İkindi güneşi parlak renkleri vurgulayıp gölgeleri koyulaştırırken, midemde hafifçe başlayan ve giderek şiddetlenen bir yanma hissettim. Kurt gibi acıkmıştım.

Etrafa son bir kez baktığımda tepelerin altın sarısı bir renge büründüğünü gördüm. Sonra daldan aşağı inmeye başladım. İnmem epey sürdü. Sonunda ağacın yağmurdan hâlâ ıslak en alt dalına ulaştığımda dala asıldım ve fırtınadaki bir ağaç gibi bir süre sallandım. Kürek kemiklerimin arasındaki bir türlü geçmeyen ağrının ağaca tırmandığımdan beri yok olduğunu işte o an fark ettim. Kendimi aşağıdaki çam yapraklarının üstüne bıraktım.

Yaşlı ağacın çatlaklarla dolu gövdesine nazikçe dokundum. Reçinenin, sütuna benzeyen uzun gövdenin içindeki akışını, tıpkı damarlarımda dolaşan kan gibi hissedebiliyordum. Elimi dostane bir biçimde gövdesine vurarak ağaca teşekkür ettim.

Çamın dibinde, yaprakların arasındaki kaba püsküllü esmer mantarlara gözüm ilişti. Branwen'le şifalı bitki toplamak için çıktığımız kır gezintilerinden bu mantarların yenilebileceğini biliyordum. Onlara yumuldum ve kısa sürede hepsini mideme indirdim. Bu sırada yakınlarındaki mor yapraklı bir bitkinin köklerini de yemiştim.

Buraya geldiğim geyik patikasını buldum ve dereciğe kadar yürüdüm. Dereciğe geldiğimde ellerimi tas gibi yaparak soğuk sudan kana kana içtim. Buz gibi su dişlerimi dondurmuş ve dilimi uyuşturmuştu. Gücüm kuvvetim yerine gelmişti ve köye giden yola düştüm.

Köprüden geçtim. Değirmenin ötesinde Caer Vedwyd'in saz damları, üst üste yığılmış kuru ot balyaları gibi görünüyordu. İşte o damların birinin altında, annem olduğunu iddia eden kadın, her zamanki ketumluğunu takınarak ya çeşitli iksirler hazırlıyor ya da birinin yaralarını sarıyordu. Bir gün burayı yuvam olarak görebilmeyi istediğimi fark edince şaşırdım.

Köye girdiğimde oynayan çocukların seslerini işittim. İlk aklıma gelen her zamanki saklanma yerlerimden birine gitmek oldu. Fakat nedense artık kendime daha çok güveniyordum. Bugün onlarla birlikte oynayabilirdim!

Yine de duraksadım. Ya Dinatius yakınlardaysa? Demirci dükkânını kolaçan etsem iyi olacaktı. Belki de Dinatius bile zamanla yumuşayabilirdi.

Yavaşça yaklaştım. Köyün üç ana yolunun birleştiği ulu meşe ağacının altında köylüler ve tüccarlar pazar kurmuştu. Direklere bağlı eşek ve atlar, üstlerine üşüşen sinekleri

kovalamak için kuyruklarını sallıyordu. Onların yanında ozanın biri hüzünlü bir poz takınmış dinleyicilerine türkü okuyordu, ta ki kuyruklardan biri ağzına gelene kadar. Öğürmeyi bırakıp kendini toparladığında artık hiç dinleyicisi kalmadığını görmüştü.

Meydanın öte tarafında dört çocuk, hedef olarak belirleyip meşe ağacının dibine istifledikleri paçavra yığınına nişan alıp taş ve sopa atıyordu. Dinatius'un aralarında olmadığını görünce rahatladım. Az sonra çocuklardan birine seslenecek kadar yaklaşmıştım.

"Bugün atışlar nasıl gidiyor, Lud?"

Kısa boylu ve sapsarı saçlı bir çocuk bana döndü. Yuvarlak yüzü ve küçük gözleri yüzüne sürekli şaşkın bir ifade veriyordu.

Daha önce bana arkadaşça yaklaşmasına karşın bugün sanki biraz tedirgindi. Dinatius'tan mı, yoksa benden mi çekindiğini tam olarak kestiremiyordum.

Daha da yaklaştım. "Merak etme, kuşlar tepene pislemeyecek."

Lud bir süre yüzüme baktı ve gülmeye başladı. "İyi hareketti o!"

Ben de güldüm. "Çok iyi hareketti."

Bana küçük bir taş yolladı ve "Sen de bir dene bakalım," dedi.

Öbür çocuklardan biri, "Emin misin? Dinatius kızacak şimdi," dedi.

Lud omuz silkti ve "Haydi Emrys, görelim bakalım nasıl atıyormuşsun," dedi.

Taşı elimde tartarken çocuklar birbirlerine baktı. Kısa bir bekleyişten sonra taşı paçavra yığınına doğru fırlattım. Ama taş hedeften çok uzağa, kaz kümesinin damına geldi ve kümeste kaz ve kanat seslerinden oluşan büyük bir şamata koptu.

Utanarak, "Pek olmadı," diye mırıldandım.

"Belki de daha yakından atmalısın," dedi çocuklardan biri alayla. "Hemen yanından atsan mesela?"

Diğerleri de güldü.

Lud susmaları için el etti ve bana başka bir taş yolladı. "Yine dene. Biraz alıştırma yapman gerekiyor yalnızca."

Ses tonu kendime güvenimi yerine getirmişti. Hepsi beni izliyorken tekrar nişan aldım. Bu kez ayaklarımı yere sağlam bastım. Bir süre hedefin uzaklığını ve elimdeki taşın ağırlığını ölçüp biçtim ve gözlerimi paçavra yığınından ayırmadan fırlattım.

Tam isabet vurmuştum. Lud'un gıdaklar gibi gülmesi hedefi vurmamdan hoşnut olduğunu gösteriyordu. Gururla gülümsemekten kendimi alamadım.

Sonra tuhaf bir şey dikkatimi çekti. Taş, paçavra yığınının içinden geçip ağacın gövdesine çarpacağı yerde, tersine paçavralar sert bir şeymiş gibi sekmişti. Daha yakından baktığımda kalbim duracak gibi oldu, çünkü paçavra yığını hareket etti ve yürek parçalayıcı bir inilti çıkardı.

Gözlerime inanamayarak bağırdım. "İnsan var orada!"

Lud, hayır anlamında başını salladı. "İnsan değil o, pis bir Yahudi!" Bunu söylerken elini de pislikten kurtarmak istercesine sallamıştı.

"Pis Yahudi!" diye tekrarladı çocuklardan biri ve elindeki taşı paçavralara fırlattı. Taş isabet etti ve bir inilti daha işitildi.

"Ama, ama bunu yapamazsınız," deyip bir şeyler daha söyleyecekken kendimi tuttum, çünkü çocukların arasına karışma şansımı bu sözlerle kaybedebilirdim.

"Niye ki?" diyen Lud kocaman bir sopayı fırlatmak için birkaç adım geriledi. "Yahudiler asla buraya gelmemeliydi. Onların şeytanlar gibi boynuzları ve kuyrukları vardır, uğursuzluk getirirler."

İnleyen paçavra yığını ayağa kalkmaya niyetlendi.

Zorlukla yutkundum ve "Ben böyle saçma sapan şeylere inanmam," dedim. "Bu dilenciyi bırakalım gitsin, başka bir şeyi hedef yaparız."

Lud tuhaf tuhaf bana baktı ve "Yahudi'ye arka çıkmasan iyi olur," dedi. "Sonra herkes şeyi düşünür..." Uygun sözcükleri bulmak için biraz duraksadı. "...senin de Yahudi olup olmadığını."

"İyi de Yahudiler insan değil mi? Hepimiz insanız işte, ne var!" Paçavralar içerisindeki adama şöyle bir baktım, uzaklaşmaya başlamıştı. Sonra birden sesimi yükselterek, "Rahat bırakın onu," dedim.

Lud sırıtmakla yetindi ve elindeki koca sopayı fırlattı.

Kolumu kaldırdım ve bağırdım. "Hayır! Vurma ona!"

Sopa havada uçarken görünmez bir duvara çarpmış gibi birden yere düştü.

Çocuklar şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş, benim de ağzım bir karış açık kalmıştı. Kimse gözlerine inanamıyordu.

"Büyü yaptı," diye fısıldadı çocuklardan biri.

"Büyücü," dedi öteki de.

Lud'un yuvarlak yüzü bembeyaz kesilmişti. Benden yavaşça uzaklaştı. "Geri dur, seni, seni..."

"Şeytanın çocuğu," diye tamamladı başka bir ses.

Döndüğümde Dinatius karşımda dikiliyordu. Giysisi ormanda yaptığı uzun gezinti yüzünden birçok yerinden yırtılmış ve lekelenmişti. Suratını buruşturmasına rağmen, en sonunda avını köşeye sıkıştırdığı için memnun gibiydi.

Dik durayım dediğimde benden ne kadar iri olduğunu bir kez daha anladım. "Düşman olmamıza gerek yok."

Yanağıma tükürdü. "Senin gibi bir şeytan eniğiyle neden dost olayım ki?"

Yüzümü temizlerken kara gözlerim kısıldı. Öfkemi tutmak için yapabileceğim son şeydi bu. Sesim titreyerek, "Ben şeytan değilim, senin gibi bir çocuğum işte," dedim.

"Ben biliyorum senin ne olduğunu," diye gürleyen Dinatius'un sesi beni tamamen ezmişti. "Baban bir zebani, annen ise şeytanlara hizmet ediyor. Şeytanın oğlusun işte!"

Nara atarak ona saldırdım.

Dinatius ustaca kenara çekildi ve yanından geçerken beni havaya kaldırıp yere çaldı. Yerdeyken de yandan koyduğu sağlam tekmesiyle çamura yuvarlandım.

Kaburgalarım o kadar ağrıyordu ki yerden kalkamıyordum. Oysa Dinatius başıma dikilmişti bile. Tepesinde çalı gibi saçları olan kafasını arkaya atmış, gülmekten katılıyordu. Diğer çocuklar da ona katılmış, bir yandan da onu dolduruşa getiriyorlardı.

Alayla, "Ne oldu bakalım, şeytanın çocuğu?" dedi Dinatius.

Canım çok yanmasına rağmen öfkem acımı bastırıyordu. Böğrümü tutarak dizlerimin üstünde doğrulmaya çalıştım.

Sonunda ayağa kalkabilmiştim. Yaralı bir hayvan gibi inleyerek tekrardan ona saldırdım, bir yandan da kollarımı sallayarak vurmaya çalışıyordum.

Birden kendimi yüzükoyun yerde buldum. Ağzıma kan tadı geldi. Ölü taklidi yapmayı düşündüm ama başımın belasının bunu yemeyeceği belliydi.

Çenemden kan sızar hâlde ayağa kalkmaya çalıştım. Dinatius'un kahkahası yarıda kesilmişti. Ayakta zar zor duruyordum, ama yine de onun gözlerinin tam içine baktım. Orada gördüğüm ifade beni şaşırtmıştı.

Benden, öldüresiye dövecek kadar nefret etmesine rağmen şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Tanrı aşkına, gerçekten inatçı biriymişsin."

"Sana kafa tutacak kadar inatçıyım," diye yanıtladım boğuk bir sesle. Yumruklarımı sıkmıştım.

O anda birden aramıza birisi girdi. Dinatius dışında bütün çocuklar geri çekilmişti. Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Branwen gelmişti.

Yüzünden bir miktar korktuğu belli olsa bile geri çekilmeyen Dinatius, Branwen'in ayağına tükürerek, "Çekil kenara, dişi şeytan," dedi.

Öfkeden parlayan gözlerini ona diken Branwen, "Bizi rahat bırak," dedi.

"Cehennemin dibine kadar yolun var," diye yanıtladı

Dinatius. "İkiniz ancak oraya yakışırsınız."

"Madem öyle, asıl sen kaçsan iyi olur." Kollarını tehditkâr bir biçimde kaldırdı. "Yoksa seni cehennem aleviyle yakarım."

Dinatius hayır anlamında başını salladı. "Yanacak olan ben değil, sizsiniz."

"Ben ateşten korkmam! Bana ateş işlemez!"

Telaşlı gözlerle Branwen'e bakan Lud, Dinatius'u omzundan tuttu ve "Ya doğru söylüyorsa? Haydi, gidelim," dedi.

"Şu enikle işim bitmedi daha."

Branwen'in mavi gözleri çakmak çakmak oldu. "Bas git, yoksa yanarsın!"

Dinatius geri gitti.

Branwen üzerine yürüdü ve dudaklarından tek bir kelime döküldü: "Hemen!"

Diğer çocuklar dönüp kaçtı. Kaçtıklarını gören Dinatius bir an kararsız kaldı ve sonra iki eliyle kötü ruhlardan korunma işareti yaptı.

"Hemen!" diye tekrarladı Branwen.

Dinatius bir an dik dik baktı ve sonra çekti gitti.

Branwen'in koluna girdim ve ağır adımlarla kulübemize döndük.

V

KUTSAL ZAMAN

Samandan yatağıma uzanmıştım. Branwen moraran ve şişen kaburgalarıma masaj yaparken acıdan yüzümü buruşturuyordum. Branwen'in sol omzuna ve eline, sazlarla kaplı damdaki deliklerden süzülen tuhaf biçimli ışık hüzmeleri düşüyordu. Kaşları kaygıyla çatılmıştı. Mavi gözleriyle beni o kadar dikkatle inceliyordu ki delici bakışları sanki cildime batıyordu.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim."

"Harikaydın! Gerçekten de harika! Tam zamanında geldin, ışınlanmış gibi. Yunan tanrıları, Athena ya da ötekiler gibi."

Branwen'in yüzü daha da kırıştı. "Bence daha çok Zeus gibiydim, ne yazık ki."

Güldüm ve buna hemen pişman oldum, çünkü kaburgalarım acımıştı. "Aynen, onlara gök gürültüsü ve şimşek

yağdırdın."

"Bilgelik yağdırmayı tercih ederdim." Birden iç çekti. "Benim yerimde hangi anne olsa aynı şeyi yapardı. Gerçi sen beni..."

"Ne?"

Başını salladı. "Boş ver."

Ayağa kalkarak is ve sedir ağacı kokan bir lapa hazırlamaya koyuldu. Yattığım yerden dakikalar boyunca bir şeyler doğrayıp öğüttüğünü işittim. Sonra yanıma geldi ve hazırladığı yara lapasını kaburgalarıma sürdü. Lapayı nazikçe bastırarak yaymasıyla birlikte giderek artan bir sıcaklığın kemiklerime yayıldığını hissettim. Sanki iliklerim tutuşmuş, kömür gibi yanıyordu.

Bir süre sonra gözlerini kapadı ve alçak sesle yavaşça bir ilahi söylemeye başladı. Aynı ilahiyi daha önce şifacılık yaparken de söylediğini işitmiştim. O zamanlar bu ilahiyi, tedavi ettiği insanı mı yoksa kendisini mi iyileştirmek için söylediğini bir türlü kestiremiyordum, ama artık kesinlikle emindim: Bunu bana değil, kendisine söylüyordu.

Hy gododin catann hue
Hud a lledrith mal wyddan
Gaunce ae bellawn wen cabri
Varigal don Fincayra
Dravia, dravia Fincayra.

Bu sözcüklerin okyanusun ötesindeki başka bir dünyaya ait olduğunu hissediyordum. Gözlerini açana kadar bekle-

dim ve bana yanıt vermeyeceğinden emin bir biçimde daha önce de pek çok kez sorduğum soruyu yineledim:

"Ne diyor bu ilahide?"

Yine ruhuma işleyen bakışlarla süzdü beni. Sonra duraksayarak şunları söyledi: "Bir yeri, büyülü bir diyarı anlatıyor. Sihirli, hayallerin gerçek olduğu bir yer. Adı Fincayra."

"Sonundaki sözler ne demek? *Dravia, dravia Fincayra.*"

Fısıltıyla beni yanıtladı: "Çok yaşa, çok yaşa Fincayra."

Gözlerini aşağıya indirdi. "Fincayra. Mucizelerle dolu, pek çok farklı halktan ozanın dilinden düşmeyen bir ülkedir. Bizim dünyamız ile ruhlar dünyası arasında olduğu söylenir. Ne tamamen dünyada ne de tamamen cennettedir; daha çok ikisini birbirine bağlayan bir köprü gibidir. Onunla ilgili sana ne öyküler anlatırım bir bilsen! Orada renkler en parlak gün doğumundan bile daha canlıdır, havası en bereketli bahçeden bile daha hoş kokar. Pek çok gizemli yaratığı barındırır. Söylenceye göre ilk devler bile oradadır."

Yatağın üstünde kımıldanarak yüzümü ona yaklaştırdım: "Sanki burası gerçekten varmış gibi konuşuyorsun."

Kaburgama biraz daha sıkı bastırdı. "Sana anlattığım öykülerdeki diğer yerlerden daha gerçek değil. Öyküler bu yara lapası gibi gerçek olmayabilir, ama onlarda da bir gerçek vardır! Bana yaşayacak ve çalışacak gücü verecek kadar ya da her düşteki, her yapraktaki, her bir çiy tanesindeki anlamı gösterecek kadar gerçekler, örneğin."

"Bütün o öyküler, örneğin Yunan tanrılarını anlatanlar, gerçek değil mi yani?"

"Gerçek tabii ki." Bir an düşündü. "Öyküler için olgulara değil, inanca gerek vardır. Anlamadın mı? Öyküler, masallar ve söylenceler doğrusal ilerleyen tarihsel zamanda değil, dairesel ilerleyen kutsal zamanda yer alır. Yine de oğlum, gerçekliklerinden bir şey kaybetmezler. Bu zavallı küçük köyde her gün yaşananlardan birçok bakımdan daha gerçektirler."

Şaşırmıştım. Kaşlarımı çatarak, "Herhâlde Yunanların Olimpos Dağı, bizim Y Wyddfa Dağı gibi değildir," dedim.

Parmakları biraz gevşedi. "Aralarında sandığın kadar bir fark yok. Olimpos Dağı hem gerçekten var hem de öykülerde geçiyor. Yani hem tarihsel zamanda hem de kutsal zamanda yer alıyor. Orada Zeus, Athena ve diğer tanrılarla karşılaşabilirsin. Ne tamamen bizim dünyamızda ne de tamamen öte dünyadadır orası; arada kalmış bir yer olduğu söylenebilir. Nasıl ki sis, ne tamamen hava ne de tamamen sudan oluşmayıp her ikisine de benziyorsa bu da öyle bir şey işte. Buna benzer başka bir yer de Apollo'nun evi ve aynı zamanda doğduğu yer de olan Delos Adası'dır."

"Elbette öykülerde öyle ama gerçekte değil."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Emin misin?"

"Şey... Yok, pek emin değilim. Hiç Yunanistan'a gitmedim. Ama Y Wyddfa'yı pencereden yüz kez görmüşümdür. Buralarda Apollo falan yürümüyor hiç! Ne o dağda ne de burada, köyde!"

Bana tekrar tuhaf bir bakış attı. "Emin misin?"

"Tabii ki eminim." Yatağımdan bir avuç saman çöpü çıkardım ve havaya fırlattım. "Bu köyde olan tek şey bu işte!

Çamurlu samanlar, yıkık duvarlar, öfkeli ve cahil insanlar. Neden mi böyle diyorum, yarısı senin büyücü olduğuna inanıyor da ondan!"

Lapayı kaldırdı ve kaburgalarımdan aşağı inen morluğu inceledi. "Yine de şifa bulmak için buraya geliyorlar." İçinde çürük meyve gibi kekre kokan, yeşil kahverengi renkte bir merhem olan ahşap bir kâseye uzandı. Sol elinin iki parmağına sürdüğü bu merhemi nazikçe morluğa sürmeye başladı.

"Söylesene," dedi gözlerini yaramdan ayırmadan, "Köyün gürültü patırtısından uzaklaşıp ormanda ya da nehir kenarında yürürken ruh gibi bir şeyin, yani göremediğin bir şeyin varlığını hissettiğin oldu mu hiç?"

Fırtınadan sallanan ulu meşe ağacını düşündüm. Dalların hışırtısını ve çam sakızı kokan esintiyi işitmiş, ağaçların kabuğuna dokunur gibi olmuştum. "Bazen ormandayken..."

"Evet?"

"Ağaçların, özellikle de en yaşlı ağaçların canlı olduğunu hissediyorum. Yani bir bitki gibi değil de bir insanmış gibi canlı olduğunu. Sanki bir yüzü, bir ruhu varmış gibi."

Branwen evet anlamında başını salladı. "Yunan mitolojisindeki ağaç perileri gibi." Özlem dolu gözlerle baktı bana. "Keşke sana onlar hakkındaki öyküleri Yunancasından okuyabilsem. O öyküler sana benden çok daha iyi anlatırdı onları! Hele o kitaplar... Emrys, tamamen o kitaplarla dolu bir oda gördüm.

Bu kitaplar o kadar kalın, eski ve ilginçti ki birini kuca-

ğıma alıp bütün bir gün boyunca, hatta geceleyin uyuyana kadar okuduğum olurdu. İşte o zaman uykumdayken bazen ağaç perileri ya da bizzat Apollo ziyaretime gelirdi."

Birden durdu. "Sana Dagda hakkında hiç öykü anlatmadım mı?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Apollo ile ne ilgisi var bunun?"

"Sabırlı ol." Merhemden bir kaşık daha alarak sürmeye devam etti. "Gwynedd'de kutsal zamana vâkıf olabilecek kadar uzun süreden beri yaşayan Keltlerin de Apollo gibi pek çok tanrısı vardır. Okumayı öğrenmeden çok önce, çocukken de onları duymuştum."

Şaşkına dönmüştüm. "Sen Kelt misin? Ben senin de benim geldiğim yerden, denizin ötesinden geldiğini sanıyordum."

Elleri gerildi. "Oradan geldim. Ama oraya gitmeden önce burada, Gwynedd'de yaşıyordum. Ama bu köyde değil, o zamanlar şimdiki gibi kalabalık olmayan Caer Myrddin'deydim. Şimdi izin ver de işime döneyim."

Dediği gibi yaptım. Söyledikleri beni neşelendirmişti. Çok fazla bir şey sayılmazdı ama bana ilk kez çocukluğundan bahsetmişti.

Merhemi sürerken öyküyü anlatmayı da sürdürdü. "Dagda da işte o pek çok Apollo'dan biridir. En güçlü Kelt tanrılarındandır. Eksiksiz bilginin tanrısıdır."

"Neye benziyor bu Dagda, öykülerde yani."

Branwen kâseden merhemin sonunu da sıyırdı. "İyi bir soru, çok iyi bir soru. Dagda gerçek yüzünü yalnızca ken-

disinin bildiği nedenlerden ötürü uzun süre göstermemiş, değişik seferler değişik biçimlerde görünmüştür."

"Ne gibi biçimler?"

"Bir keresinde, en büyük düşmanı olan Rita Gawr adındaki kötü bir ruhla savaşırken ikisinin de güçlü hayvanların biçimini aldığı söylenir, çok ünlü bir öyküdür bu. Rita Gawr korkunç dişleri, kan rengi gözleri ve..." Hatırlamak için duraksamıştı. "...evet, ön ayaklarından biri boyunca yara izi olan dev bir yaban domuzuna dönüşmüş."

İrkildim! Yaban domuzunun dişiyle açtığı gözümün altındaki yara sızlamaya başladı. O günden beri gördüğüm kâbuslarda yaban domuzu peşimi bırakmıyor, bana saldırıp duruyordu.

"İşte bu karşılaşmada Dagda ise..."

"Büyük bir erkek geyiğe dönüştü," diye tamamladım. "Tunç rengi bir geyik, bir tek ayakları dışında; ayaklarının rengi beyaz. Her bir boynuzunda mızrak benzeri yedi sivri çıkıntı var. Gözleri ise yıldızların arasındaki boşluk kadar derin."

Şaşırmış bir hâlde evet anlamında başını salladı. "Biliyorsun demek bu öyküyü."

"Hayır," dedim. Gerçekten de ilk kez duyuyordum.

"O zaman nereden biliyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve hafifçe bıraktım. "O gözleri gördüm de oradan."

Branwen donup kaldı. "Gördün mü?"

"Erkek geyiği gördüm. Yaban domuzunu da."

"Ne zaman?"

"Kıyıya vurduğumuz gün."

Yüzüme yaklaştı ve dikkatle baktı. "Dövüştüler mi?"

"Evet! Yaban domuzu bizi, sanırım özellikle de seni öldürmek istiyordu, tam da kötü bir ruh gibi davranıyordu."

"Neden böyle dedin?"

"Çünkü sana... sana saldırıyordu işte! Ben ise o zamanlar cılız bir çocuktum sadece." Kendime şöyle bir baktım ve gülümsedim. "Şimdi ise az daha büyümüş cılız bir çocuğum. Neyse, o gün o yaban domuzu bizi kesin öldürecekti. Sonra geyik ortaya çıktı ve onu kovdu." Gözümün altındaki küçük yara izine dokundum. "Bu da o zaman oldu işte."

"Bana hiç söylemedin."

Ona dik dik baktım. "Senin de bana hiç söylemediğin bir sürü şey var."

Kederli bir yüz ifadesiyle, "Haklısın," dedi, "Sana başkalarının öykülerini anlatmaktan birbirimizin öyküsünü hiç dinleyemedik. Bu benim hatam."

Hiçbir şey demedim.

"Ama şimdi seninle şu kadarını paylaşabilirim ki o yaban domuzu, yani Rita Gawr, eğer yalnızca birimizi öldürebilecek olsaydı beni değil, seni öldürmeyi tercih ederdi."

"Ne? Bu çok saçma! Bu kadar bilgisi olan, şifa gücü olan sensin."

"Senin öyle güçlerin var ki, şifa gücü yanında hiçbir şey kalır!" Gözlerini gözlerimin içine dikti. "Şimdiden onları hissetmeye başladın mı? Deden bana kendi güçlerinin on iki yaşında ortaya çıktığını söylemişti." Nefes nefese kalmıştı. "Ondan bahsetmemem gerek."

"Ama bahsettin işte! Daha fazlasını anlatabilir misin?"

Suratını astı ve hayır anlamında başını salladı. "Bu konuyu kapatalım."

"Lütfen, lütfen ama! Biraz anlat bari, nasıl biriydi dedem?"

"Anlatamam."

Öfkeden yanaklarım kızardı. "Anlatmak zorundasın! Onun hakkında bilmem gereken bir şey olmasa neden ondan bahsedesin ki?"

Branwen ellerini sarı saçlarında gezdirdikten sonra anlatmaya başladı: "Güçlü bir büyücüydü. Ama sana yalnızca, daha sen doğmadan senin hakkında söylediklerini anlatacağım. Onun sahip olduğu türden güçler genellikle bir sonraki kuşağa değil, ondan sonraki kuşağa aktarılırmış. Oğlum olacağını söylemişti ve onun–"

"Onun ne, ee, sonra?"

"Onun kendinden çok daha güçlü olacağını, büyüsünün kökünü evrenin derinliklerinden alacağını ve bu güce hükmedebilirse dünyanın kaderini değiştireceğini söyledi."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Bu doğru değil, sen de biliyorsun bunu. Bir baksana bana!"

"Bakıyorum," dedi sessizce. "Şimdi dedenin anlattığı gibi biri olmasan bile belki günün birinde olacaksın."

"Hayır," diye karşı çıktım. "İstemiyorum olmayı. Ben yalnızca belleğimin geri gelmesini istiyorum! Gerçekten kim olduğumu bilmek istiyorum."

"Peki, gerçekten de böyle güçlerin varsa ne olacak?"

"Nasıl olabilir ki?" Dudağımı büktüm. "Büyücü falan

değilim ben."

Başını yana eğdi ve "Bir gün bu söylediklerine şaşırabilirsin," dedi.

Birden Lud'un sopasına olanları hatırladım. "Aslında şimdiden şaşırıyorum. Dışarıda, sen gelmeden önce tuhaf bir şey oldu. Sebebi ben miydim ondan bile emin değilim, ama ben olmadığımdan da emin değilim."

Tek kelime etmeden bir kumaş parçası yırttı ve kaburgalarımı sarmaya başladı. Bana artık saygı, hatta biraz da korku dolu gözlerle bakıyor gibiydi. Elleri dokunulmayacak kadar sıcakmışım gibi aceleyle hareket ediyordu. Hissettikleri ya da benim sezdiklerim neyse beni çok rahatsız etmişti. Tam kendimi ona daha yakın hissetmeye başlamışken benden her zaman olduğundan da çok uzaklaşmıştı.

Uzun bir aradan sonra konuştu. "Ne yaptıysan özel güçlerin sayesinde yapmışsındır. Bu tanrıdan bir armağandır. Tanrıların içinde en yücesinin, en çok dua ettiğim tanrının, bize sahip olduğumuz nimetleri bahşeden Tanrı'nın armağanıdır. Ne gücün olduğunu bilmiyorum, oğlum. Ancak bildiğim tek şey var, o da Tanrı'nın bu güçleri sana kullanasın diye verdiğidir. Ancak Tanrı'nın senden tek bir isteği vardır: Bu güçleri iyilik için kullanman. Ama önce dedenin de söylediği gibi onları kullanmayı öğrenmen gerek. Bu da onları bilgelik ve sevgiyle kullanman demek."

"Ama ben güç falan istemedim ki!"

"Ben de istemedim. Bana büyücü denmesini de istemiyorum. Ama her güçle birlikte dışlanma tehlikesi de baş gösterir, çünkü herkes bu güçlerin ne olduğunu anlayamaz

ve onlardan korkar."

"Sen korkmuyor musun peki? Geçen yıl Llen'de büyücü olduğunu söyledikleri birisini yaktılar."

Başını kaldırdı ve tavandaki deliklerden süzülen ışıklara bakarak, "Yüce Tanrı'm biliyor ki ben büyücü değilim. Sahip olduğum yeteneklerle insanlara elimden geldiğince yardım etmeye çalışan biriyim sadece," dedi.

"Eski irfan ile yeni irfanı birlikte kullanmaya çalışıyorsun ve bu da insanları korkutuyor."

Safir gözleri yumuşadı. "Tahmin ettiğimden de fazlasını çözmüşsün. Evet, insanları korkutuyor, zaten bugünlerde insanlar neredeyse her şeyden korkuyor."

Sargılara nazikçe düğüm attı. "Dünya değişiyor, Emrys. Daha önce hiç tanık olmadığım, öteki yerde bile tanık olmadığım olaylar yaşanıyor. Denizin ötesinden gelen işgalciler. Bir gecede saf değiştiren paralı askerler. Eski inançlara savaş açan Hristiyanlar, Hristiyanlara savaş açan eski inançlar. İnsanlar korku içinde, hem de ölümüne korku içinde. Bu yüzden bilmedikleri her şey şeytan işi oluyor."

Zorlukla ayağa kalktım. "Bazen..." Yutkunmadan devam edemeyecektim. "...keşke bu güçlere sahip olmasaydım, farklı biri olmasaydım da insanlar da beni şeytan sanmasaydı, dediğin oldu mu?"

"Elbette." Düşünceli bir biçimde dudaklarını kemirdi. "İşte bu noktada inancım devreye giriyor. Yeni irfan güçlü, hem de çok güçlü. Aziz Brigit ve Aziz Columba'ya nasıl yardım etti! Ancak eski irfanın da çok güçlü olduğunun farkındayım. Eski ile yeninin bir arada yaşayabileceğini,

birbirlerinden güç alabileceğini düşünmek çok mu kötü bir şey?"

Yüzümde ciddi bir ifadeyle onu dinliyordum. "Ne çok şey biliyorsun, oysa ben çok az şey biliyorum."

"İşte bu konuda yanılıyorsun. Bilmediğim pek çok şey var." Birden yüzüne hüzünlü bir ifade çöktü. "Mesela... bana neden hiç anne demediğini bilmiyorum."

Kalbime bir hançer saplanmıştı. "Çünkü..."

"Evet?"

"Çünkü annem olduğuna inanmıyorum."

Bu söz karşısında nefesi kesilmişti. "Peki, gerçek adının Emrys olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır."

"Benim gerçek adımın Branwen olduğuna peki?"

"Hayır."

Başını inanamıyorum dercesine yukarı kaldırdı ve bir süre öyle durup ocağın ateşinin isinden kararmış sazlıktan dama baktı. Sonunda başını indirdi ve tekrar gözlerimin içine baktı.

"Haklısın, benim gerçek adım Branwen değil. Buraya geldikten sonra eski bir söylenceden esinlenerek kendime bu adı taktım."

"Bana anlattığın bir tanesiydi galiba, değil mi? Llyr'in kızı Branwen'in öyküsü mü?"

Evet anlamında salladı başını. "Hatırlıyor musun? Branwen başka bir diyardan gelip İrlanda'da biriyle evlenmişti. Başlarda güzellik ve umutla dolu yaşamı..."

"Acı ve kederle bitmişti," diye tamamladım. "Son sözleri

de 'Keşke dünyaya gelmeseydim' olmuştu."

Elimi tuttu ve "Kendi adımı oradan aldım ama seninkini değil. Lütfen bana inan, senin adın Emrys ve ben senin annenim," dedi.

Boğazım düğümlenmişti. "Gerçekten annemsen bana yuvamın neresi olduğunu söyleyemez misin? Gerçek evimi, gerçekten ait olduğum yeri anlatamaz mısın bana?"

"Hayır, yapamam! Bu anılar bana çok acı veriyor ve senin için de çok tehlikeli."

"O zaman sana nasıl inanmamı bekliyorsun?"

"Lütfen beni dinle. Seni sevdiğim için bunları sana anlatmıyorum! Belleğini yitirmenin bir nedeni var, bu senin için büyük bir şans."

Kaşlarımı çattım. "Şans değil, bu bir lanet!"

Buğulanan gözleriyle uzun süre bana baktı. Tam konuşacak, bana en çok bilmeyi istediğim şeyi anlatacak gibi geldi, ama elimi sıkmakla yetindi; üstelik şefkatle değil korkuyla sıkıyordu.

VI

ALEVLER

Kapıya gelen biri, içeriye giren ışığı engelledi. Yatağımdan sıçradığımda Branwen'in ahşaptan kâsesi devrildi. "Dinatius!"

Güçlü kuvvetli koluyla bizi işaret ederek, "İkiniz de dışarı gelin," dedi.

"Gelmeyiz." Branwen ayağa kalkıp yanımda dikildi.

Dinatius'un gri gözleri öfkeyle parladı. Arkasına doğru, "Önce kadını alın," diye seslendi.

Arkasında köy meydanında oynayan çocuklardan ikisiyle kulübeye girdi. Lud onlarla gelmemişti.

Dinatius'u kolundan yakaladım, beni sinekmişim gibi Branwen'in araç gereç ve malzemelerinin durduğu köşedeki masaya savurdu. Ağırlığımdan kırılan masanın üstündeki kaşıklar, bıçaklar, süzgeçler ve kâseler kulübenin çamurlu yerlerine savrulmuş; çeşitli sıvılar ve hamurlar kil duvarlara sıçramış; tohumlar ve yapraklar ise etrafa dağıl-

mıştı.

Dinatius'un Branwen'le boğuştuğunu görünce ayağa sıçradım ve hemen üstüne atıldım. Dönüp bana öyle bir vurdu ki doğruca uçup duvara yapıştım. Orada bir süre kendimden geçmişim.

Kendime geldiğimde kulübede yalnız olduğumu fark ettim. Önce ne olduğunu tam anlayamadım. Sonra dışarıdaki bağrışma seslerini duyunca tökezleyerek kulübenin kapısından dışarı çıktım.

Branwen yirmi otuz adım ötede, yolun ortasında duruyordu. Elleri ve bacakları iple bağlanmıştı. Elbisesinden yırttıkları bir kumaş parçasını bağırmasın diye ağzına tıkamışlardı. Meydandaki tüccar ve köylüler ya işe güce daldıkları için olayın farkında değillerdi ya da karışmak istemiyorlardı.

"Şuna bakın," diye güldü pasaklı ve sıska bir çocuk. Bir yandan da eliyle yolun üstünde iki büklüm olmuş insanı gösteriyordu. "Şimdi hiç de korkunç görünmüyor."

Elinde hâlâ bir parça ip tutan arkadaşı da gülerek, "Dişi şeytanların sonu budur işte!" dedi.

Yardımına koştum. Birden Dinatius gözüme çarptı; meşe ağacının dallarının altına yığılmış çalı çırpılarla uğraşıyordu. Demirci dükkânından aldığı bir kürek korlaşmış kömürü, çalıların altına dökünce içimi korku kapladı. *Ateş. Bildiğin ateş yakıyor.*

Çalılar tutuşmaya başladı. Duman hızla ağacın dallarına yükseldi. Dinatius ise elini beline koymuş ateşin iyi yanıp yanmadığını kontrol ediyordu. Alevlerin önündeki silüe-

tiyle asıl o şeytanın ta kendisini anımsatıyordu.

"Ateşten korkmazmış!" diye bağıran Dinatius'u etraftaki çocuklar da başlarıyla onaylıyordu. "Ateş ona işlemezmiş!"

"Görelim bakalım," diye bağırdı elinde ipi tutan çocuk.

"Yangın var!" diye bağırdı tüccarlardan biri. Alevleri henüz fark etmişti.

Kulübesinden dışarı çıkan bir kadın, "Söndürün yangını!" diye bağırdı.

Ama daha kimse hareket edemeden iki çocuk Branwen'i bacaklarından tutmuştu bile. Onu tutuşan ağacın altında bekleyen Dinatius'a doğru sürüklüyorlardı.

Gözlerimi Dinatius'a dikerek kulübeden fırladım. İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir öfke büyüyordu. Durdurması ve kontrol etmesi mümkün olmayan bu öfke dalga dalga bütün bedenime yayılarak diğer bütün duyularımı ve hislerimi kaplamıştı.

Geldiğimi gören Dinatius sırıttı. "Tam zamanında geldin, enik. Biz de sizi birlikte pişiririz."

İçimden tek bir dilek geçti: *Yansın, cehennemde yansın.*

O anda ağaç titreyerek yıldırım çarpmışçasına çatırdadı. Dinatius dönüp baktığında alevlerin zayıflatmış olabileceği büyük dallardan birinin koptuğunu ancak görebildi. Kopan dal Dinatius henüz kaçamadan tam onun üzerine düştü. Çocuğun göğsü ve kolları ağacın altında kalmıştı. Alevler on ejderhanın nefesi gibi parladı. Köylüler ve tüccarlar kaçışıyordu. Tamamen tutuşan dalların alevler içinde yanarken çıkardığı sesler ise kopan dalın altında kalan çocuğun sesini neredeyse bastırıyordu.

Hemen Branwen'e koşturdum. Yanan ağaçtan yalnızca birkaç adım uzakta yatıyordu. Giysisinin kenarlarını alevler yalıyordu. Çabucak onu yaklaşan alevlerden uzaklaştırdım ve bacaklarını çözdüm. Ağzına tıktıkları kumaş parçasını çıkararak bana şükran ve korku dolu gözlerle baktı:

"Sen mi yaptın bunu?"

"Sa-sa-sanırım! Bir tür büyü işte."

Safir mavisi gözlerini bana dikti. "Senin büyün. Senin gücün."

Yanıt veremeden cehenneme dönen alevlerin içinden yürek parçalayan bir çığlık yükseldi. Bitmek bilmeyen korkunç bir acı çığlığıydı bu. O çaresiz insan sesini duyunca kanım dondu. Birden ne yaptığımı ve ne yapmam gerektiğini anladım.

Branwen elbisemi tutarak, "Hayır!" diye karşı çıktı.

Ama çok geçti. Kükreyen alevlerin arasına çoktan dalmıştım bile.

VII

SAKLI

Sesler. Meleklerin sesi gibi.

Doğruldum. Gerçekten de meleklerin sesini mi duymuştum? Gerçekten ölmüş müydüm? Gördüğüm tüm gecelerden daha da koyu bir karanlık sardı etrafımı.

Sonra birden acıyı hissettim. Yüzüm ve sağ elimdeki acı, hayatta olduğumu gösteriyor, içimi dağlıyor, kemiriyordu. Sanki derimi yüzüyorlardı.

Acının yanı sıra alnımda tuhaf bir ağırlık hissediyordum. Ellerimi tedirgince yüzüme götürdüm. Sağ elimin parmaklarının sargı içinde olduğunu fark ettim. Alnım, yanaklarım ve gözlerim de sargı içindeydi. Kekre bitkiler kokan şeritler hâlinde kesilmiş ıslak bezler her yerimi kaplıyordu.

Ağır bir kapı gıcırdayarak açıldı. Taş zemin üzerinde, yüksek tavandan yankılanan ayak seslerinin yaklaştığını işittim. Bu yürüyüşü tanıyor gibiydim.

"Branwen?"

"Buyur, oğlum," diye yanıtladı karanlıktaki ses. "Uyandığına sevindim." Ensemi nazikçe okşarken sesinde memnuniyetten çok keder sezdim. "Sargılarını değiştirmeliyim. Maalesef canın biraz acıyacak."

"Hayır. Dokunma bana."

"Ama iyileşmen için değiştirmem gerek."

"Hayır."

"Emrys, yapmak zorundayım."

"Tamam, ama dikkatli ol! Zaten canım çok yanıyor."

"Biliyorum, biliyorum."

Kelebek kadar hafif dokunuşlarla sargılarımı çıkartırken zar zor kıpırdamamaya çalıştım. Bir yandan da yüzüme yağmurdan sonraki orman gibi ferah kokan ve acımı da biraz dindiren bir şey damlattı. Kendimi birden daha iyi hissedince soruları ardı ardına sıraladım: "Ne zamandır uyuyorum? Burası neresi? Duyduğum sesler de nesi?"

"Şu anda –acıdıysa kusura bakma– Aziz Peter Kilisesi'ndeki rahibelerin misafiriyiz. Duyduğun sesler de onların sesi."

"Aziz Peter mi?! Caer Myrddin'deyiz o zaman?"

"Aynen öyle."

Pencere ya da kapı gibi bir yerden gelen soğuk esinti yün battaniyeme sarılmama neden oldu. "Ama at sırtında bile buraya gelmek birkaç gün sürer."

"Aynen öyle."

"İyi de–"

"Sargılarını çözerken kımıldama, Emrys."

"Ama–"

"Kıpırdama... oldu işte. Bir saniye. Tamam."

Sargılar çözülünce buraya nasıl geldiğimize dair sorular da sona erdi. Zihnimi kaplayan tek bir soru diğer tüm soruları bastırmıştı. Çünkü gözlerim artık örtülü olmadığı hâlde, hâlâ göremiyordum.

"Neden bu kadar karanlık?"

Branwen yanıt vermedi.

"Mum getirmedin mi?"

Hâlâ yanıt yok.

"Gece mi oldu?"

Hâlâ yanıtlamıyordu. Fakat yanıtın, yakında bir yerde yalnızca gündüzleri öten guguk kuşundan gelmesi uzun sürmedi.

Sargılı olmayan elimin parmakları gözümün etrafındaki hassas bölgeye dokununca titredi. Yara kabuklarının kabartılarını ve altlarında hâlâ acıyan deriyi hissedince yüzümü buruşturdum. Kaşlarım da kirpiklerim de tamamen yanmıştı. Acıya dayanmaya çalışarak parmağımın ucunu, kavrulup kabuk tutan göz kapaklarımın kenarında gezdirdim.

Gözlerimin sonuna kadar açık olduğunu biliyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Bir anda titreyerek fark ettim.

Kör olmuştum.

Acıyla haykırdım. Birden guguk kuşu tekrar öttü ve battaniyemi fırlattım. Bacaklarım tutmamasına rağmen yataktan kalkmaya çalıştım. Branwen'in beni engellemeye çalışan ellerini itiyordum. Etrafımı dinleyerek düşe kalka taş zeminin üzerinde ilerledim.

Bir şeye takılıp omzumun üstüne düştüm. Kollarımı

uzattığımda elime taştan başka hiçbir şey gelmiyordu. Taşlar tıpkı bir mezar gibi sert ve soğuktu.

Başım döndü. Beni ayağa kaldırmaya çalışan Branwen'in boğuk hıçkırıklarını duyabiliyordum. Onu tekrar ittim. Tökezleyerek ilerlerken ellerim taştan duvara değdi. Guguk kuşunun sesi soldan geliyordu. Sargılı olmayan elimin parmakları pencerenin kenarını kavradı.

Pervazına tutunarak pencereye yanaştım. Serin hava yüzüme çarptı. Guguk kuşu yine öttü, o kadar yakındı ki uzanıp kanadına dokunabilecek gibiydim. Haftalar boyunca ilk defa güneş ışığını yüzümde hissediyordum sanırım. Ama ne kadar baksam da güneşin kendisini göremiyordum.

Saklıydı, tüm dünya saklıydı.

Birden bacaklarım tutmadı. Başımın üstüne yere düştüm ve ağladım.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

VIII

ARMAGAN

Sonraki haftalar ve aylar boyunca çilem, Aziz Peter Kilisesi'nin duvarlarından doldu taştı. Kilisedeki rahibeler Branwen'in dindarlığından ve yaralarımın ciddiyetinden etkilenerek tapınaklarının kapılarını ardına kadar açmıştı bize. Dua etmek ve yaralı oğluna bakmaktan başka bir şey yapmayan bu kadına acımak dışında ellerinden pek bir şey gelmiyor olsa gerekti. Bana gelince, benle pek muhatap olmuyorlardı ve bu da benim işime geliyordu.

Her günüm fiziken ve ruhen karanlıklar içinde geçiyordu. Branwen'le kaldığımız odanın soğuk taş zemininde zar zor emekleyen yeni doğmuş bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Parmaklarım odanın dört köşesini, taşların arasında duran Branwen'in havanının yuvarlak hatlarını ve odadaki bazen saatlerce kenarında durarak bir şeyler görebilmeyi dilediğim pencereyi ezberlemişti. Pencere içimi aydınlıkla dolduracağı yerde, guguk kuşunun neşeli ötüşü

ve Caer Myrddin'deki pazar yerinin uzaktan gelen gürültüsüyle bana işkence ediyordu. Pencere kenarındayken kaynayan bir kazandaki yemeğin ya da çiçek açan bir ağacın kokusu, Branwen'in yatağının kenarındaki alçak masadan yükselen kekik ve kayın kabuğu kokularına karışarak burnuma gelirdi arada sırada. Ama bu kokuların kaynağına gidemezdim, körlüğün kara zindanında hapsolmuştum.

İki üç kez yürümeye cesaret edebilmiş ve ağır ahşap kapının ardındaki labirente benzeyen koridorlarda ve salonlarda el yordamıyla dolanmıştım. Ayak seslerimin yankılarını dikkatle dinleyerek koridorların ve odaların boyutlarını kestirebildiğimi fark etmiştim.

Günün birinde, taş basamakları yıllar boyunca inilip çıkılmaktan artık iyice aşınmış bir merdivenin başına geldim. Duvara tutunarak merdivenden dikkatle indiğim yerdeki bir kapıyı açtığımda kendimi hoş kokulu bir bahçede buldum. Ayaklarımın altında ıslak çimler vardı, yüzüme ılık bir esinti vuruyordu. Dışarıya, çimlere, güneşe çıkmanın ne kadar güzel olduğunu hatırlamıştım birden. Sonra etraftaki revaklarda ilahi söyleyen rahibeleri işitmiş, onları bulabilmek için hızlı adımlarla yürümeye başlamıştım. Birden küt diye taş bir sütuna çarpmış ve arkaya devrilerek sığ bir havuza düşmüştüm. Ayağa kalkmaya çalışırken tutunduğum taş yerinden çıkmış ve yana devrilerek yüzümün sol tarafıyla sütunun kaidesine çarptıktan sonra sargılarım açılmıştı. Her tarafım şişmiş ve kanamış bir hâlde ağlayarak Branwen'in beni bulmasını beklemiştim.

Bu olaydan sonra odamdaki yatağımdan dışarı adım

atmadım. Ömrümün geri kalanı boyunca Branwen'e yük olmaktan başka bir şey yapamayacağımı anlamıştım. Ne kadar uğraşsam da her şeyi berbat ettiğim o uğursuz günü düşünmeden edemiyordum. Branwen'in ağzı tıkalı ve bacakları bağlı bir hâlde ağaca sürüklenişi; içimde yükselen o vahşi öfke; Dinatius'un sonradan acı dolu çığlıklara dönüşen kahkahaları; etrafı kasıp kavuran alevler; dalların altında kalan iki kol ve bir beden; yüzümün yandığını hissettiğimde attığım çığlıkların sesi...

Caer Myrddin'in surlarına yaptığımız yolculuğu hatırlayamasam bile Branwen'in üstünkörü anlatımından az çok tahmin edebiliyordum. Hatta safir mavisi gözlü kadın ve feci şekilde yanmış çocuğuna acıyan bir yolcunun at arabasına binmiş giderken, tepeden bizi izleyen Lud'un yuvarlak yüzünü bile gözümün önüne getirebiliyordum. Arabanın sallantısını hisseder gibi oluyor, tekerleklerin gıcırtısını ve nalların yolda çıkardığı sesleri neredeyse işitebiliyordum. Yanık cildimin tadını ağzımda hissedebiliyor, günler ve geceler boyunca süren yolculukta hiç eksik olmadığını tahmin ettiğim acı dolu feryatlarımı duyar gibi oluyordum.

Şimdi ise günlerim neredeyse birbirinin aynısıydı. Rahibelerin ilahileri, dua etmeye ve yemek yemeye giderken çıkardıkları ayak sesleri; Branwen'in cildimi tedavi etmek için elinden geleni yaparken söylediği alçak sesli dualar ve ilahiler; adını söyleyemeyeceğim bir ağaca tünemiş guguk kuşunun sürekli ötüşü...

Ve karanlık. Hep karanlık...

Bazen samandan yatağımda doğrulmuş otururken eli-

mi yavaşça yanaklarım ve gözlerimin altındaki yaralarda gezdirirdim. Cildimdeki girinti çıkıntıların çok derin olduğunu hissedebiliyordum, tıpkı çam ağacı kabuğu gibi. Branwen'in bütün hünerine rağmen, yüzümün ömrüm boyunca yaralı kalacağını biliyordum. Bir mucize eseri tekrar görebilsem bile yüzümdeki yaralar ahmaklığımı bütün dünyaya duyuracaktı. Tekrar görebilme gibi düşüncelerin, boş ve budalaca olduğunu da elbette biliyordum. Ama yine de düşünmeden edemiyordum.

Bir keresinde sakal bıraktığımı hayal etmiştim. Çok yaşlı, yüzlerce yaşında olan bir bilgenin bırakacağı türden uzun, kocaman bir sakal düşlemiştim. Ne sakal olurdu ama! Kıvır kıvır beyaz sakalım yüzümü bulutlar gibi tamamen örterdi. Hatta kuşlar bile yuva yapardı sakalıma.

Ama bu tatlı hayallerle dolu dakikalar asla uzun sürmez, hemen içimi giderek artan bir keder kaplardı. Bir daha hiç ağaca çıkamayacak, bir daha hiç uçsuz bucaksız bir tarlada dilediğim gibi koşamayacaktım. Branwen'in yüzünü bir daha hiç göremeyecek, onu yalnızca hatıralarımda yaşatacaktım.

Yemeklerime dokunmuyordum. Branwen'in tüm ısrarlarına rağmen içimden bir lokma bile yemek gelmiyordu. Bir sabah odada yanıma çökmüş tek kelime etmeden yaralarımla ilgileniyordu. Sargımı değiştirirken başımı çevirerek ondan uzaklaştım.

"Keşke bıraksaydın da ölseydim."

"Senin zamanın gelmemişti daha."

"Nereden biliyorsun?" diye çıkıştım. "Ölü gibiyim za-

ten! Hayat mı bu be! Sonsuz bir işkence. Böyle yaşayacağıma cehennemde yanmayı tercih ederdim."

Beni omuzlarımdan tuttu. "Böyle konuşma! Çok büyük günah."

"Gerçeği söylüyorum! Tanrıdan armağan dediğin güçlerin benim için ne yapabildi? Lanet olsun o güçlere! Keşke ölüp gitseydim."

"Yeter artık!"

Omuzlarımı silktim, kalbim delicesine çarpıyordu. "Yaşamım yok! Adım yok! Hiçbir şeyim yok!"

Branwen hıçkırıklarını tutmaya çalışarak dua etmeye başladı. "Yüce Tanrım, ruhumun kurtarıcısı, yerlerin ve göklerin kelamının yüce sahibi, lütfen bu çocuğa yardım et! Lütfen! Bağışla onu. Ne dediğini bilmiyor. Yalvarıyorum bir kez olsun görmesini bahşedersen, merhametine layık olacaktır. Bir daha güçlerini hiç kullanmaması gerekse bile! Yardım et ona, lütfen, yardım et."

"Güçlerimi hiç kullanmasam mı?" Dudak büktüm. "Görebilmek için onları seve seve verirdim! Zaten hiç istememiştim ki."

Suratımı astım ve alnımdaki sargıyı çekiştirdim. "Ya senin hayatına ne demeli? Benden iyi durumda olduğun söylenemez. Eğri oturup doğru konuşalım, durum bu. O rahibeleri kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. Acınası bir hâldesin."

"Huzur doluyum."

"Yalan söylüyorsun."

"Huzur doluyum," diye tekrarladı.

"Huzur doluymuş!" diye bağırdım. "Huzur doluymuş! Öyleyse neden ellerinin derisi soyulmuş, bana hazırladığın merhemlerden olmasın sakın? Neden yanaklarında yaş..."

Lafımı bitirememiştim.

"Ulu Tanrım," diye fısıldadı Branwen.

"A-a-anlamıyorum." Çekinerek elimi yüzüne uzattım ve yanağını okşadım.

O anda ikimiz de Branwen'in yanaklarından dökülen damlaları bir biçimde hissedebildiğimi anladık. Onları gözümle göremesem bile orada olduklarını biliyordum.

"Tanrı'nın başka bir armağanı bu sana." Branwen'in sesinde korkuyla karışık bir hayranlık vardı. Elimi sıkıca tuttu. "Altıncı hissin açıldı."

Aklım tamamen karışmıştı. Çiçeğin açılmasını da mı bu gücümle yapmıştım? Öyle olmadığını hissediyordum. Bu daha istemsiz bir güç olmalıydı. Peki, çiçek açmadan önce içinin rengini bilmem? Belki bu olabilirdi işte ama ondan da farklı gibiydi, sanki daha çok... Branwen'in dualarına bir yanıt, Tanrı'nın bahşettiği bir güç idi.

"Gerçek mi bu?" dedim kendi kendime. "Gerçek olabilir mi?"

"Tanrı'ya şükürler olsun ki olabilir."

"Deneyelim," dedim sabırsızca. "Parmaklarınla bir rakam göster."

Parmaklarını kaldırdı.

"İki mi?"

"Hayır. Tekrar dene."

"Üç mü?"

"Tekrar dene."

Yoğunlaşmak isteyince içgüdüsel olarak gözlerimi kapattım ama elbette bu hiçbir fark yaratmamıştı. Uzun bir süre sonra, "İki elinin de parmaklarını kaldırdın, değil mi?" dedim.

"Doğru! Şimdi kaç yaptım?"

Dakikalar geçti. Kırışan alnımda beliren ter damlacıkları hassas cildimi yakıyordu. Ama irkilmedim. Sonunda kendimden pek de emin olmayarak sordum.

"Yedi olabilir mi?"

Branwen rahat bir nefes aldı. "Evet, yedi."

Birbirimize sarıldık. O an hayatımın tamamen değiştiğini anlamıştım. Bundan sonra galiba yediyi uğurlu rakamım olarak görecektim.

Hepsinden önemlisi bir söz verilmişti. Bu sözü benim, Branwen'in ya da ikimizin de vermesi önemli değildi. Bir daha nesneleri zihin gücümle oynatmayacaktım hiç; bir çiçeğin yaprağını bile. Geleceği bilmeye de çalışmayacaktım, başka ne gücüm vardıysa da bir daha hiç kullanmayacaktım. Ama görebilecek hayata geri dönebilecektim.

Hemen bir şeyler yemeye başladım ve patlayana kadar yedim, özellikle de en sevdiğim yemek olan sütlü ekmeği. Ya da kızarmış ekmek üzerine sürülmüş karadut reçelini. Ya da hardallı çiğ kaz yumurtasını. Bundan özellikle hoşlanıyordum çünkü etraftaki rahibelerin midesi kaldırmıyordu. Bir gün, ikindi vakti, Branwen pazardan elinde bir tanecik ama sulu mu sulu bir hurmayla çıkageldiğinde, soframızda bir kuş sütü eksik gibi hissetmiştik.

İştahımla birlikte moralim de düzeldi. Aziz Peter Kilisesi'nin koridorları, revakları ve bahçelerinde dolaşmaya başladım. Bütün kilise elimin altındaydı. Orayı kendi kalem gibi görüyordum! Bir keresinde rahibeler etrafta yokken gizlice bahçeye çıkıp sığ havuzda yıkanmıştım. İşin en güç tarafı ise avazım çıktığı kadar bağırarak şarkı söylememek için kendimi tutmaktı.

Bir yandan da her gün Branwen ile altıncı hissimi geliştirmek için çalışıyorduk. İlk önceleri kaşık, kâse ve kilisede bulunabilecek diğer sıradan eşyalarla alıştırma yapıyorduk. Sonradan üzerinde ince damarlar ve lekeler olan ahşap bir sunak üzerinde çalışmaya başladık. Son zamanlarda ise işi epey ilerletip iki kulplu ve bolca işlemeli bir kupaya geçmiştim. Bir hafta uğraşmam gerekse bile sonunda kupanın kenarına kazınmış sözleri okuyabilmiştim: *Dualar kabul olur*.

Alıştırmalara devam ettikçe yakındaki ve duran cisimleri daha iyi görebildiğimi fark ettim. Uzaktaysa ya da hareket ediyorlarsa onları gözden yitiriyordum. Örneğin uçan bir kuşu gökyüzünde takip etmem imkânsızdı.

Ayrıca ışık azalınca da altıncı hissim köreliyordu. Alacakaranlıkta cisimlerin dış hatlarını hayal meyal seçebiliyordum. Geceleyin ise meşale ya da ay ışığı olmadıkça hiçbir şey göremiyordum. Gözlerim olmadan kullandığım altıncı hissimin neden ışığa ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum. Neden karanlıkta köreliyordu acaba? Ama Branwen'in altıncı his dediği şey sanırım insanın hem içinde hem dışında bir yerdeydi. Belki de bu yetenek, gözlerimden geri kalan ne

varsa onu anlayamadığım bir biçimde kullanıyordu. Ya da tam gücüne kavuşabilmesi için ihtiyacı olan şey belki de bende yoktu.

Yani altıncı his hiç görmemekten iyi olsa bile gözünle görmenin de yerini tutmuyordu. Gün ışığında bile renkleri kaba olarak seçebiliyordum; dünyanın büyük kısmı grinin tonlarına bürünmüştü. Branwen'in başını ve boynunu şalla örttüğünü ve bu şalın bol elbisesinden daha açık bir tonda olduğunu görebiliyor ama şalın gri mi yoksa kahverengi mi olduğunu göremiyordum. Gwynedd'e geldiğimden beri öğrendiğim renklerin çoğunu unutmuştum.

Yine de bu kısıtları kabullenebilirdim, hatta memnuniyetle kabul etmiştim. Yeni ortaya çıkan yeteneğim sayesinde Branwen'le revaklara ya da yemeklere gidebiliyordum. Rahibelerle oturup bir süre sohbet edebiliyor, bu sırada kendisini görmediğimi zanneden rahibeyi uzun uzun inceleyebiliyordum. Hatta bir sabah bahçedeki sütunlar arasında koşup havuzun üzerinden bile atlamıştım.

İşte o zaman kendimi tutmadım ve şarkı söyledim.

IX

YAVRU KUŞ

Altıncı hissim geliştikçe Branwen ile birlikte kilisedeki Latince dinsel metinleri okumaya başladık. O ciltleri her açtığımda güçlü bir deri ve parşömen kokusu sarardı beni. Kitaplardaki İlyas'ın alevler içindeki at arabasını, İsa'nın son akşam yemeğini ve Musa'nın taş tabletlerini tasvir eden resimler ise beni başka dünyalara götürürdü.

Bazen bu metinleri okumaya daldığımda dertlerimi unuturdum. Sözcüklere kendimi iyice kaptırır ve kitaplarda anlatılan olayları, tasvir edilen renkleri ve yüzleri daha önce gözlerimle görmediğim kadar canlı görürdüm. Kitapların gerçekten de mucizevi şeyler olduğunu anlamaya başlamıştım. Hatta bir gün, Branwen'in bir zamanlar yaptığı gibi, farklı dillerde eski ve yeni kitaplarla dolu bir odada günlerimi geçirmeyi hayal ediyordum.

Günler geçtikçe daha iyi görmeye başlıyordum. Bir sabah Branwen'in dudaklarını büktüğünü ve gözlerinin par-

ladığını fark ettim. Başka bir sabah penceremden yaprakları savuran rüzgârı seyrederken öten guguk kuşunun tünediği, penceremden yapraklarının hışırtısını duyduğum ağacın geniş bir akdiken olduğunun farkına vardım. Bir gece ise gökyüzünde parlayan bir yıldızı görür gibi oldum; yangından sonra ilk defa başıma böyle bir şey geliyordu.

Ertesi gece meşalelerin aydınlatmadığı bahçenin ortasında durup gökyüzünü seyrederken kuzey ufkunda ikinci bir yıldız parıldadı. Bir sonraki gece üç, sonraki gece ise beş yıldız daha parladı. Sekiz, on iki derken gökyüzü ışıl ışıl olmuştu.

Ertesi akşam Branwen de bana katıldı ve taş avluda sırt üstü uzanarak yıldızları seyrettik. Eliyle Pegasus takım yıldızını gösterdi ve destansı bir havada, büyük kanatlı atın öyküsünü anlattı. Onu dinlerken kendimi Pegasus'un sırtında gökyüzünde süzülürken düşleyebiliyordum. O yıldız senin bu yıldız benim dolaşıyor, ayın yanından geçiyor, ufukta dörtnala at koşturuyorduk.

Artık bulutlar gökyüzünü kaplamadığı sürece her gece, Branwen'le birlikte uzanıp karanlık gök kubbeyi seyre dalıyorduk. Kilisedeki elyazmalarını da okumayı seviyordum ama gökyüzünü okumak beni daha çok heyecanlandırıyordu. Branwen'in rehberliğinde en iyi arkadaşlarım Kuğu, Kova ve Büyük ile Küçük Ayı takım yıldızları olmuştu. Yelken takım yıldızıyla denizlere açılıyor, Balık takım yıldızıyla enginlere yüzüyor, Herkül takım yıldızının yanında maceralara atılıyordum.

Bazen yıldızları seyrederken tüm gökyüzünün görkemli

bir pelerine dönüştüğünü düşlerdim. Yıldızlarla bezeli, yürüdükçe ışıl ışıl parlayan o koyu mavi pelerine büründüğümü, omzumda yıldızlar, belimde gezegenlerle dolaştığımı hayal ederdim. Böyle bir pelerinim olmasını o kadar çok isterdim ki!

Yeni yeteneğime sevinirken bile dünyanın büyük kısmının benden saklandığını unutamıyordum. Bulanık görüşüm, dünyamı yıldızları örten bulutlardan daha çok örtüyordu. Ama görebildiklerim için duyduğum sevinç, göremediklerim için duyduğum üzüntüyü fersah fersah aşıyordu. Gökyüzü, bulutların arkasına gizlenmiş olsa bile, hiç bu kadar parlak gelmemişti bana.

Yine de... yıldızların ışığının bile erişemediği bir karanlık içime çöküp kalmıştı. Geçmişim, özellikle de Dinatius'a yaptıklarım peşimi bırakmıyordu. Çığlıkları hâlâ kulağımdaydı. Gözlerindeki dehşet gözümün önünden gitmiyor, feci biçimde ezilmiş kolları aklımdan çıkmıyordu. Branwen'e, Dinatius'un ölüp ölmediğini sorduğumda bilmediğini, biz köyden çıkarken ölümle pençeleştiğini söyledi. Dinatius beni öfkelendirmek için elinden geleni yapmıştı, ama vahşetimin onu bile gölgede bıraktığı belliydi.

Dahası suçluluktan daha derin bir duygu içimi kemiriyordu: Korku! Kendimden ve dehşet verici güçlerimden korkuyordum. Onları düşündükçe zihnim alev alev yanıyor, bu alevler ruhumun derinliklerini kasıp kavuruyordu. Sözümü tutamayıp güçlerimi kullanacak mıydım yoksa onlar mı beni kullanacaktı? Öfkemi kontrol edemediğimde bir ağaç ve insanı yok edebiliyorsam daha neleri yok

etmezdim ki? Ya gözlerim gibi kendimi de tamamen yok edersem?

Gerçekten, ne tür bir yaratıktım ben böyle? Belki de Dinatius haklıydı. Belki de gerçekten damarlarımda şeytanın kanı dolanıyordu, bu yüzden her an, korkunç bir canavarın denizin en dipsiz çukurlarından sürünerek çıkması gibi, içimden de korkunç büyüler çıkabilirdi.

Yeni gelişmelerin ışığında bile korkularımın karanlığı içimi kaplıyordu. Haftalar geçtikçe sağlığım ve altıncı hissimle görme yeteneğim gelişti; ancak duyduğum rahatsızlık da büyüyordu. İçimde gerçekten kim olduğumu öğrenmeden asla korkularımdan kurtulamayacağıma dair bir his vardı.

Bir gün ikindi vakti, odamın penceresinden daha önce hiç duymadığım bir ses geldi. Merak ederek pencereye yaklaştım. Altıncı hissime yoğunlaşarak sesin sahibinin, akdiken ağacının dalları arasına yuva yapmış bir kuş olduğunu buldum. Bir süre onu dinledikten sonra yatağımın yanına oturmuş, her zamanki gibi birtakım otlarla uğraşan Branwen'in yanına döndüm.

"Guguk kuşu akdikene yuva yapmış," dedim. Söylediğimden kesinlikle emin olmamın yanı sıra sesimin hüzünlü tonu Branwen'in tokmak ile havanı elinden bırakmasına neden oldu. "Her gün yuvasında onu izledim. Yalnızca tek bir yumurta bıraktı oraya, düşmanlarından korudu onu. Sonunda yumurta çatladı. Yavru kuş karanlıktan çıktı."

Branwen yanıt vermeden önce yüzümü dikkatle inceledi. "Peki, sonra," diye sordu sesi titreyerek. "Kuş yuvadan

uçtu mu?"

Hayır, anlamında yavaşça başımı salladım. "Henüz değil. Ama yakında uçmak zorunda."

"Uçmasa da..." Yutkunmadan konuşmaya devam edememişti. "Uçmasa da biraz daha yuvasında annesiyle kalsa olmaz mı?"

Kaşlarımı çattım. "Uçabiliyorsa uçmalı."

"Ama nereye, nereye uçacak?"

"Bu durumda kendi başına bulacak." Bir süre durduktan sonra da ekledim: "Bunu yapmak için de geçmişini öğrenmeli."

Branwen kalbini tuttu. "Hayır, bunu düşünüyor olamazsın. Oraya geri dönersen... yaşamının hiçbir değeri kalmaz."

"Burada kalırsam da değeri yok ki zaten." Ona doğru yürüdüm. Görmeyen gözlerimle değil de yeni kazandığım görüşümle dikkatle onu inceliyordum. "Nereden geldiğimi sen anlatmıyorsan ve anlatmayacaksan, ben de kendim bulurum. Anla lütfen! Gerçek adımı bulmalıyım. Gerçek anne ve babamı bulmalıyım. Gerçek yuvamı bulmalıyım."

"Burada kal," diye yalvardı çaresizce. "Daha on iki yaşında bir çocuksun! Yarı kör sayılırsın! Hayatın tehlikelerinden haberin yok senin. Beni dinle, Emrys. Birkaç yıl daha benimle kalırsan büyüyüp yetişkinliğe adım atacaksın. O zaman istediğin yere gider, ozan mı olmak istersin papaz mı olmak, bilmem ama ne istiyorsan olursun."

Boş bakışlarım karşısında sözü değiştirdi. "Ne yapacağına şimdi karar verme yeter. Sana bu çılgınlıkta yol göste-

recek bir öykü anlatabilirim. En sevdiğin öykülerden birini, örneğin Aziz Brigid'i kölelikten kurtaran gezgin Druid'in öyküsünü anlatmamı ister misin?" Yanıtımı beklemeden öyküyü anlatmaya koyuldu.

"Genç Brigid bir gün..."

Başımı salladım. "Dur. Kendi öykümü öğrenmeliyim artık."

Branwen bitkin bir hâlde doğruldu. "Nelerden vazgeçtim bir bilebilsen! Neden, biliyor musun? Sırf sen ve ben güvende olabilelim diye. Yetmiyor mu bu sana?"

Hiçbir şey demedim.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?"

"Benimle gelsene."

Ayakta durabilmek için duvara dayandı. "Hayır! Gelemem."

"O zaman oraya nasıl gideceğimi anlat."

"Hayır."

"Aramaya nereden başlayacağım?"

"Hayır."

Birden aklındakileri öğrenmeye, çiçeğin yapraklarını açtığım gibi zihnini açmaya dair dayanılmaz bir istek duydum. Sonra alevler yükseldi ve düşüncelerimi sardı. Verdiğim sözü ve duyduğum korkuları hatırlamıştım.

"Bari şunu söyle," diye yalvardım. "Bir zamanlar bana dedemden bahsetmiştin. Babamı da tanıyor musun?"

İrkildi. "Evet, tanıyorum."

"İnsan mıydı peki? Yoksa... Yoksa bir şeytan mıydı?"

Bütün bedeni kasıldı. Uzun bir süre sessiz kaldıktan

sonra çok uzaklardan gelen bir sesle konuştu. "Sana yalnızca şunu söyleyeceğim. Onunla karşılaşacak olursan şunu sakın unutma: Göründüğü gibi birisi değildir."

"Unutmam. Ama daha fazla anlatamaz mısın?"

Hayır anlamında başını salladı.

"Babam o benim! Onu tanımak istiyorum."

"Tanımasan daha iyi."

"Neden?"

Yanıt vermek yerine başını kederle sallamakla yetindi. Şifalı otlarının durduğu alçak masaya gitti. Ne yaptığını bilen hareketlerle aralarından birkaçını seçti ve öğütüp toz hâline getirdi. Sonra bu tozu omza çapraz asılan türden deri bir çantaya boşaltıp çantayı elime tutuşturdu. "Bu seni biraz daha hayatta tutar."

Tam yanıt verecektim ki konuşmayı sürdürdü.

"Bunu da ona anne demeni çok isteyen o kadından bir anı olarak saklarsın." Elini yavaşça elbisesinin içine soktu ve değerli takısını çıkardı.

Körelmiş görme duyuma rağmen parlayan yeşilin ışıltısını görebiliyordum.

"Ama bu senin!"

"Senin işine daha çok yarayacak."

Takıyı çıkardı ve ortasındaki mücevheri daha da sıkıştırdıktan sonra deri bağcığıyla boynuma bağladı. "Onun adı: *Galator*."

Bu sözcüğü duyunca nefesim kesildi.

"Onu iyi koru," diye devam etti. "Gücü muazzamdır. Seni koruyamıyorsa bil ki, Yüce Tanrı'dan başka hiçbir şey

koruyamaz seni."

"Sen beni korudun. Bana güzel bir yuva kurdun."

"Belki de bir süreliğine, evet. Ama şimdi..." Gözlerinin kenarında yaşlar birikmişti. "Şimdi uçuyorsun işte."

"Evet, şimdi uçuyorum."

Nazikçe yanağıma dokundu.

Döndüm ve odadan çıktım. Ayak seslerim taş koridorda yankılanıyordu.

X

YASLI MESE

Aziz Peter Kilisesi'nin oymalı ahşap kapısından dışarı adım atar atmaz Caer Myrddin'in keşmekeşine daldım. Körelmiş görme duyumun, şehrin faaliyetine alışabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Taş sokakların üstünde at arabaları ve atların nal seslerine eşek, domuz, koyun ve köpek sesleri karışıyordu. Tüccarlar bağıra çağıra mallarını pazarlıyor, dilenciler yoldan geçenlerin eteklerine yapışıyor, toplarla gösteri yapan bir adamın etrafında kalabalık toplanıyor ve sokaktan sepetler, bohçalar dolusu sebze meyve ve kumaş taşıyan her türden çeşitli insan gelip geçiyordu.

Arkama dönüp kilisenin duvarlarının ardındayken dallarını şöyle böyle seçebildiğim akdiken ağacına baktım. Orada çektiğim bütün acılara rağmen, odamın sakin sessizliğini, rahibelerin sessizce söylediği ilahileri ve şimdi boylu boyunca görebildiğim ağacın dallarındaki kuşu özleyecek-

tim. Ayrıca Branwen'i de daha şimdiden tahminimin aksine çok özlediğimi fark etmiştim.

Gelip geçen insan, hayvan ve çeşitli eşyaların oluşturduğu sel, bulanık bir biçimde önümden akıp giderken sokağın karşı tarafında bir tür küçük sunak gözüme çarptı. Meraklanarak oraya gitmeye karar verdim; ancak bunun için hızla akan insan ve eşya selinin içinden geçmeliydim. Dudağımı ısırdım ve yola koyuldum.

Birden tekme tokat itilip kakılmaya başlandım. Kenara çekilecek kadar önceden fark edemediğim, yakacak odun taşıyan bir adama çarptım. Odunlar her tarafa saçıldı.

Elbette onları bana savrulan küfürler takip etti. Sonra bir atın sağrısına dosdoğru çarptım. Birkaç saniye geçmemişti ki bir at arabası az kalsın ayak parmaklarımı eziyordu. Yine de bir biçimde karşıya ulaşmayı başarmıştım. Sunağa yaklaştım.

Duvara oyulmuş bir kâsenin içindeki çamurlu suyun üzerine oyulmuş bir atmacadan ibaret, çok basit bir sunaktı bu. Yıllardır kimse onu fark etmiyor olmalıydı. Atmacanın kanatları da kâsenin hemen altına oyulmuş kaidenin taşları gibi kırılmıştı. Büyük olasılıkla buradan geçen onca insanın çok ama çok azı tarafından fark ediliyordu.

Yine de bu unutulmuş, eski sunaktaki bir şeyler ilgimi çekmişti. Branwen'in anlatımlarından sunağın kadim Keltlerin en saygı duyulan tanrılarından biri olan ve bazen bir atmaca kılığına giren Myrddin'e adandığını tahmin edebiliyordum. Branwen, Keltlerin Apollolarından biri demişti bu tanrı için. Böyle şeylerin gerçekten var olduğuna inanmasını hâlâ tam olarak kabul edemiyordum, ama yıllar önce bizim için dövüşen erkek geyik ve yaban domuzunu da düşünmeden edemiyordum. Eğer onlar gerçekten de Dagda ve Rita Gawr idiyseler Myrddin de gerçekten var oluyor olamaz mıydı?

Ağır çuvallarla yüklü bir eşek çarptı bana. Sunağa doğru düştüm ve elim kâsedeki çamurlu suya girdi. Doğruldum ve elimi kurulamak için sallarken Caer Myrddin'in yüzyıllar önce nasıl bir yer olduğunu gözümün önüne getirmeye çalıştım. Branwen'in anlattığına göre böyle kalabalık bir şehir değil; gelip geçen çobanların dinlenmek için durdukları bir pınarın üzerindeki sessiz sakin bir tepeden ibaretmiş. Sonra zamanla Gwynedd'in yanı sıra Gwent, Brycheiniog ve Powys Fadog gibi uzak yörelerden gelen tarımsal ürünlerin satıldığı bir ticaret merkezine dönüşmüş. Romalılar geldiğinde ise Tywy Nehri'nin yüksek kıyılarına bir kale inşa etmişler. Şimdi ise eskiden askerler tarafından kullanılan yollar, örneğin köyümüz Caer Vedwyd'e giden yol, kuzeydeki verimli vadiler ve geyiklerle dolu ormanlar ile denize dökülen nehir arasında bir köprü görevi görüyordu. Bugün kimse böyle şeyleri anımsayacak vakti bulamasa da bu yıkık dökük sunak ve hatta şehrin isminin ta kendisi, Caer Myrddin'i uzak geçmişine bağlıyordu.

Ben de geçmişimle bağlantı kurabilmek, adımı, yuvamı, anne ve babamı bulabilmek için yola düşmüştüm. Yolun sonunun neresi olacağına dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen, yola nereden başlamam gerektiğini biliyordum.

En başa dönüp denizden başlamalıydım yola. Beş yıldan

uzun süre önce vurduğum kayalık kıyıya dönmeliydim.

O sevimsiz kıyıya gittiğimde sivri kayalıklar, ötüşen martılar ve dalgalardan başka bir şey görmeyecektim, ama belki de aradığım ipucunu ya da beni o ipucuna götürecek bir ipucunu bulacaktım. Çok da umut bağlanacak bir şey değildi ama yine de sahip olduğum tek umut buydu.

Şehrin içinde ezilmemek için yan yolları tercih ederek dolaşırken sanki saatler geçmişti. O kadar fazla oraya buraya takılıp tökezlemiştim ki, ayak parmaklarım deri botlarımın içinde mahvolmuştu; bu da ne kadar az gördüğümü bir kez daha hatırlamama neden oldu. Yine de ilerlemeyi sürdürdüm. Sokaktakilerden çoğu haklı bir biçimde sakar sersemin teki olduğumu düşünmüştür, ama hiçbiri gözlerimle değil de altıncı hissimle gördüğümü fark etmemiştir. İnsanlar gözlerim görmediği için değil, korkunç yaralarımı görünce acıma sözcükleri sarf ediyordu.

Sonunda Tywy Nehri'nin kenarındaki yolu buldum. O yoldan kuzeye gittiğimde köyüme döneceğimi biliyordum, oradan da denize doğru yola koyulabilirdim.

Nihayet şehrin on adım kalınlığında ve yirmi adım yüksekliğindeki surlarına gelebilmiştim. Surların altındaki geniş köprüden, yerinden çıkmış taşlara basmamaya özen göstererek geçtim ve nehrin kenarından giden yolu kaybetmeden karşımdaki ağaçlı vadiye yöneldim.

Yolda yürürken attığım her adıma dikkat ediyordum. Dikkatim bir anlığına dağılsa bile kendimi yerde buluyordum ve bu sık sık başıma geliyordu. Bir keresinde yol üzerindeki köylerden birinin meydanında tökezlemiştim ve

neredeyse bir eşeğin altında kalıyordum.

Yine de fena gitmiyordum. Üç gün boyunca yürüdüm; rahibelerden birinin bana verdiği peynirin yanında, yolda bulduğum ahududu ve böğürtlenleri yiyerek besleniyordum. Bu süre boyunca kimseyle konuşmamıştım, kimse de benimle konuşmamıştı. Bir gün alacakaranlık vakti bir çobana kuzusunu çamurdan çıkartırken yardım etmiş ve karşılığında ekmek kabuğu almıştım; başka insanlarla kurduğum tek ilişki buydu.

Yol bir süre sonra Caer Vedwyd'den geçen at arabası yoluna bağlandı. Dubalar nehir aşağı yüzerken, ördek ve kuğuların yanından geçiyordu. Köye yaklaştıkça ağaçların altından yürümeye başladım. Yolun üzerinden değil hemen yanından yürüyordum, böylece kimseye görünmeden köye yaklaşabilirdim. Yolda yürürken karşıma çıkan kökleri, meyveleri ve yaprakları yiyerek aç kalmıyordum. Dinatius ve fırtına tehlikesini atlattığım büyük meşe ağacına gelmeden karşılaştığım derecikten tekrar su içtim. Keşke o ağaçtan hiç inmeseydim. Gwynedd'in hiçbir yerinde kendimi ormanda olduğu kadar özgür hissetmiyordum, tuhaftı doğrusu.

O gün akşama doğru Caer Vedwyd köyünün köprüsünün yakınlarında durdum. Köprünün öbür tarafında duran uzun ama eğri büğrü birinin silüetini fark etmiştim. Daha iyi görebilmek için kendimi zorladığımda etrafımda bir esinti oluşmuştu. Kavrulmuş bir ağaç gibi görünüyordu ama orada ağaç olduğunu hiç hatırlamıyordum. O şekli, eğilip bükülmüş ve kolları olmayan birisine benzetince ür-

perdim.

Daha fazla oyalanmadan mesafemi korumak için zar zor da olsa ağaçların arasından ilerlemeyi sürdürdüm. Sonraki köyleri de durmadan geçtim. Akşam ilerledikçe görüşümle birlikte hızım da azaldı. Sonunda tüm yerleşim yerlerini geride bırakarak geniş bir çayıra vardım. Düşüp kalkmaktan ve yürümekten bitap düşmüştüm. Yumuşak otların arasında bulduğum bir kuytuya sığışıp uyudum.

Yüzüme vuran güneş ışığıyla uyandım. Çayırı geçtim ve çayırın nehirden ayrıldığı noktadan tekrar yola çıktım. Yolda karman çorman beyaz sakalı göbeğine kadar inen yaşlı bir adamdan başka kimseyi görmedim. Yaşlı adamı gözlerken, yüzümdeki korkunç yara izlerini gizleyebilmek için sakal uzatmayı ne kadar çok istediğimi tekrar fark ettim. Ömrüm buna yeterse bir gün bunu kesin yapacaktım.

Etrafta hiç yerleşim belirtisi olmamasına rağmen kendimi evimde gibi hissediyordum. Denize giden yolu da gayet iyi hatırlamam beni şaşırttı. Bu yolu yalnızca bir kez yürümüştüm ama düşlerimde buraya çok gelmiştim, o yüzden hiç unutmamış olmalıydım. Adımlarım hızlandı, şimdiden kulağıma dalga sesleri gelir gibi oluyordu.

Arada bir giysimin içine elimi sokup *Galator*'u yokluyordum. Hakkında pek az şey bilmeme rağmen varlığı beni tuhaf bir biçimde rahatlatıyordu. Aynı şeyi omzumdaki Branwen'in bana verdiği deri çanta için de hissediyordum.

Eski yol gittikçe bozularak daracık bir patikaya dönüştü; önümde yükselen dik kayalıkların arasından bir yerden geçiyordu. Geçide girdiğimde havadan hafif bir tuz koku-

su aldım ve burayı kemiklerime kadar bildiğimi hissettim. Üzerlerinde ötüşen martıların uçtuğu kayalar boyumu yirmi kat aşıyordu. Patika birden keskin bir biçimde sağa, neresi olduğunu çok iyi bildiğim bir yere döndü: Okyanusa.

Griyle mavi arası engin ve dipsiz sular önümde uzanıyor, yosun kokusu burun deliklerimi gıdıklıyordu. Gidip gelen dalgalar kayaları kumla kaplıyor, sahilin üzerinde uçuşan martıların sesleri etrafı dolduruyordu.

Su birikintilerinin ve dalgalarla sürüklenen ağaç parçalarının üzerinden atlayarak kayaların oluşturduğu karanlık barikatı aştım. Kendi kendime, burada hiçbir şey değişmemiş diye söylendim. Dalgalar ayağıma vururken gözlerimi batı yönünden hiç ayırmıyordum. Bulanık görüşüm denizdeki sisin bulanıklığına karıştı. Daha iyi görebilmek için kendimi zorladım ama mümkün değildi.

Hiçbir şey değişmemişti. Siyah kayalar, havadaki tuz kokusu, dalgaların bitmek bilmeyen şarkısı. Her şey eskisi gibiydi. Buralarda bir ipucu saklanmış olabilir miydi? Öyle olsa bile onu nasıl bulacaktım ki? Deniz o kadar engin ve ben o kadar küçüktüm ki. Başım öne eğildi. Deri botlarım buz gibi suya girmiş hâlde amaçsızca yürümeye başladım.

Sonra sahilde tek bir şeyin değiştiğini fark ettim. Kadim meşe ağacı hâlâ ayakta durmasına rağmen kabuğunun büyük kısmı köklerinin arasına dökülmüştü. Ağacın dallarının da çoğu kopmuş, kırılmış ve kayalık kıyıya dağılmıştı. Yaban domuzu saldırısından kaçarak kurtulduğum gövdesindeki kovuk bile delinmiş, kovuğun duvarları çatlamış ve eğilmişti. Yaşlı ağaç sonunda ölmüştü.

Ağacın yanına giderken takıldım ve kaval kemiğim sivri bir taşa çarptı. Acıyla bağıracakken etrafta olabilecek bir yaban domuzundan çekinerek kendimi tuttum. Burada karşılaştığım yaban domuzu Rita Gawr olsa da olmasa da kana susadığı dişlerinden belliydi. Şimdi karşıma bir yaban domuzu çıksa ne saklanabileceğim bir yer vardı ne de beni kurtaracak Dagda.

Omuzlarım ve bacaklarım ağrıyordu. Ölü köklerin üzerine oturdum. Elimi kovuğun kenarlarında gezdirdikçe yaban domuzunun ölümcül dişlerini hatırlıyordum. Bu olayı daha demin yaşamış gibiydim. Ama o zaman gücünü sonsuza kadar kaybetmeyecekmiş gibi görünen bu ağaç, şimdi kurumuş dallardan ibaretti.

Ayağımın dibindeki bir ağaç kabuğunu tekmelerken kendimin de ölü ağaçtan pek farklı olmadığını düşündüm. Bu noktaya dönmüştüm; henüz ölü değildim ama neredeyse ölüyordum ve kör kalmıştım. Ayrıca tamamen kaybolmuştum.

Başımı ellerimin arasına aldım ve orada bir süre oturdum. Boş bakışlarımı kıyıda gezdiriyordum. Okyanus suları çekilmeye başlamıştı sanırım. Deniz ile kıyı arasındaki mesafe giderek arttı. Suların çekilmesiyle ortaya çıkan kumların oluşturduğu tepecikler minyatür kıtalar ve okyanuslar gibiydi.

İşte bu kum tepeciklerinin üzerinde bir keşiş yengeci su sıçratarak dolaşıyordu. Yengeç bir su birikintisinin kenarında yarı gömülü hâlde bir kabuk gördü ve bu kabuğa girebilmek için onunla boğuşmaya başladı. Pek çok kıskaç darbesi

ve hummalı bir çalışmadan sonra, sonunda amacına ulaştı ve üzerinde turuncumsu renkte bir damar olan büyük deniz kabuğunu kumdan çıkardı. Ama henüz bulduğu yeni yuvasına sevinemeden, denizden gelen bir esinti, kabuğu ondan ayırdı ve su birikintisine düşen kabuk küçük bir kayık gibi yüzmeye başladı.

Uğraşıp didinip edindiği kabuğu elinden giden yengeci izlerken, kendi kendime acıyla gülümsedim. Demek ki düzen buydu. Tam düşlerine kavuştuğunu zannederken onu sonsuza dek kaybediyordun. Tam yuvanı bulduğunu zannederken onun sulara kapılıp gittiğini görüyordun.

Sulara kapılmak. Birden aklıma gelen bu delice, çılgınca ve umutsuz fikirden başka bir şey düşünemez olmuştum.

Bir sal yapacaktım! Geçmişte bana yardım eden ağacın belki bu sefer de yardımı dokunacaktı. Beni kıyıya vuran bu dalgalar belki bu sefer beni kıyıdan uzaklaştıracaktı ve denize açılabilecektim. Tek yapmam gereken bu ağaca ve çekilen sulara güvenmekti.

Yaşamımdan başka kaybedecek bir şeyim yoktu!

XI

DENİZ YOLCULUĞU

Yaşlı meşe ağacının kırık dallarını, kabuğunun ip gibi incelmiş parçalarıyla birbirine bağlayarak bir sal yaptım. Kısıtlı görüşüm, sıklıkla dalların boyunu yanlış ölçmeme ve gevşek düğüm atmama neden oluyordu. Yine de pes etmedim ve dalları yan yana koyarak salımı tamamladım. Salın ortasına ağacın kovuğundan aldığım büyük bir parçayı yerleştirdim, bunun üzerine sandalyeye oturur gibi oturabilir ve salımı sürebilirdim. Son olarak salın kenarlarını taşların arasında bulduğum yosunlarla sıvadım.

İşimi bitirdiğimde güneş batmaya başlıyordu. Kırık dökük salımı dalgaların kenarına taşıdım. Suya atılmadan önce birden deniz kabuğunun hâlâ yüzdüğü su birikintisine yöneldim. Eğilerek onu sudan aldım ve yengecin tekrar bulabilmesi için kumun üzerine bıraktım.

Soğuk sulara açılırken martılar kahkaha atarcasına ötüyordu. Salın üstüne çıkmadan önce duraksadım. Birbirine

karşıt dünyaların tam arasında sıkışıp kalmıştım. Kara ile deniz, geçmiş ile gelecek karşımdaydı. Bir an kararımdan vazgeçecek gibi oldum. Geçmişte az kalsın içinde boğulacağım karanlık dalgalar bacaklarıma vuruyordu. Belki de acele ediyordum. Belki de kıyıya dönmeli ve daha iyi bir plan yapmalıydım.

Sonra birden yaşlı ağacın kalıntılarında parlayan sarı bir ışık fark ettim. Batan güneş ağaca vurmuş ve onu âdeta alevlere boğmuştu. Bu görüntü, alevleri beni hâlâ derinden yakan başka bir ağacı hatırlatmıştı. Ve o anda sorularıma yanıt bulmak zorunda olduğumu anladım.

Sala çıktım ve koltuk biçimindeki ortasına bağdaş kurup oturdum. Siyah sarp kayalıklara son bir kez baktıktan sonra sırtımı kıyıya döndüm. Kürek gibi kullandığım ellerimin yardımıyla buz gibi suda biraz açıldım. Sonra kollarım çok yoruldu. Gittikçe solan güneş yine de ıslak cildimi kurutmaya yetiyor ve suyu benim göremeyeceğim kim bilir ne renklere boğuyordu. Dalgaların hemen altında pembe ve sarı renklerin birbirine karıştığını, onları göremesem de hissedebiliyordum.

Çekilen sular beni kıyıdan uzaklaştırdıkça rüzgâr arkamdan esmeye başladı. Denizin beni nereye götüreceğini bilmiyordum, kendimi, onun kollarına teslim etmiştim.

Branwen'den dinlediğim Kutsanmış Bran, Odysseus ve Yunus Peygamber gibi denizcilerin öykülerini düşündüm. Benim okyanus yolculuğum ise Branwen dışında kimsenin umurunda değildi! Bir gün bu yolculuğu ona anlatmayı çok isterdim. Ama onu bir daha göremeyeceğimi kalbimin

derinliklerinde hissediyordum.

Siyah başlı bir martı akşam yemeği arayışı içerisinde denizin hemen üzerinden uçup geçti. Yüksek sesle öttükten sonra salın üzerinden süzüldü ve kenardan sarkan yosunlardan birine konup, gagasıyla deli gibi yosunu çekiştirmeye başladı. Salım kuşun hareketleri yüzünden sağa sola sallanmaya başlamıştı.

"Defol!" diye bağırdım, bir yandan da ellerimle onu uzaklaştırmaya çalışıyordum. Salımın aç bir kuş tarafından parça parça edilmesine razı olamazdım.

Martı yosunu bıraktı ve acı acı öterek salın üzerinde uçmaya başladı. Biraz sonra bu sefer dizime kondu. Kuş, güneş kadar sarı gözleriyle beni inceliyordu.

Yemek için çok büyük ya da çok zorlu olduğumu düşünmüş olacak ki, siyah başını kaldırdı ve havalanarak sahile uçtu.

Martıyı seyrederken esnedim. Dalgaların sallantısı beni sersemleştirmiş, bunun üzerine de Caer Myrddin'den beri yürümemin yorgunluğu eklenmişti. Ama nasıl uyuyacaktım ki? Uyurken salın kenarından düşebilir, daha da kötüsü bir kara parçasını kaçırabilirdim.

Uyumadan dinlenmeye çalıştım. Alnımı dizlerime dayadım ve uyanık kalabilmek için gözlerimi yavaşça batan güneşe diktim. Devasa alev topu denizin üzerinden batıyor ve gönderdiği ışınlar dalgaların üzerinde yansıyarak salıma kadar geliyordu. Sanki önümde, denizin üzerinde altın bir yol uzanıyordu.

O yolun nereye çıkacağını merak ederken kendi yolu-

mun nereye varacağını da düşünmeden edemiyordum.

Geriye baktığımda kıyıdan epey uzaklaştığımı fark ettim. Rüzgâr dinmiş olsa bile sal bir akıntıya kapılmış olabilirdi. Dalgalarda sallanıyor ve ıslanıyordum. O kadar sarsıntıya rağmen tahtaları birbirine bağlayan ipler ve tahtaların kendisi hâlâ sağlam görünüyordu. Dudaklarımı yaladığımda ağzıma tuzlu su tadı geldi. Başımı dizlerime dayadığımda esnememi durduramadım.

Batan güneş bulutları kızıla boğmuş olmalıydı, ama ben bu renkleri hayal meyal seçebiliyordum. Güneş ufukta battıkça biçimini daha iyi ayırt edebiliyordum. Sonra patlayan bir köpük gibi birden parıldayıp dalgaların üzerinde kayboldu.

Ben ise karanlığın çöktüğünü fark edemeden uyuya kalmıştım.

Ansızın bedenime çarpan soğuk suyla uyandım. Gece olmuştu. Gökyüzünde, gördüğüm en ince hilal biçiminde bir ay çıkmış ve yıldızlar da bu ayın etrafına toplanmıştı. Dalgaların bitmek bilmeyen sesini, ahşaba değen suyun ritmini dinledim ve tekrar uykuya dalmadım. Titreyerek bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve denizin karşıma çıkaracağı şeyi beklemeye başladım.

Arkamda güneş doğarken Gwynedd kıyılarının gözden kaybolduğunu fark ettim. Sahildeki tepeler bile artık görünmüyordu. Yalnızca Y Wyddfa'nın doruğu olduğunu kestirdiğim bir yerden yükselen, ince bir bulut hüzmesine benzer bir şey görüyor, ama bunun ne olduğundan tam emin olamıyordum.

Bu sırada tahtalardan birinin bağının çözüldüğünü fark ettim ve hemen onu yeniden bağladım. Saatler ilerledikçe sırtım ve bacaklarım tutulmuştu ve canım acıyordu; ancak onları germek için ayağa kalkarsam salın üzerinden devrilebilirdim. Hiç durmadan sala çarpan dalgalar beni de sürekli ıslatıyor, sıcak güneş ensemi yakıyordu. Ağzım ve boğazım ise kuruyup kalmıştı ve gittikçe daha da kuruyordu, hayatımda hiç bu kadar susamamıştım.

Güneş batarken su yüzeyinde sıra sıra dizilmiş kalabalık bir topluluk belirdi. Yedi sekiz üyeden oluşan grup, kusursuz bir uyum içerisinde yüzüyordu. Aynı anda batıp çıkıyor, tıpkı bir dalga gibi görünüyorlardı. Salın kenarından geçerken yollarını değiştirdiler ve etrafımda daire hâlinde döndüler. Bir, iki ve en son üçüncü kez etrafımda tur attılar; çıkardıkları köpüklerin içerisinde bir görünüp bir kayboluyorlardı.

Bunlar yunuslar mıydı acaba? Belki de suda yaşayan insanlardı. Branwen'in anlattığı, yarı insan-yarı balık *derya insanları* olabilirler miydi? Bunu fark edecek kadar iyi görmüyordum, ama şöyle bir izlemek bile onlara hayranlık duymama yetmişti. Batan güneşin ışınlarının vurduğu bedenleri yüzerken parıldıyordu ve bu görüntü karşısında küçük dilimi yutan ben, ömrüm yeterse denizlerin gizemli derinliklerini keşfetmek için elimden geleni yapacağıma söz verdim.

Gece bir önceki kadar soğuktu. İnce bir hilal biçimindeki ay, yıldızların ardında tamamen kaybolmuştu. Birden aklıma takım yıldızlar ve bu takım yıldızların adlarına kay-

naklık eden Branwen'in anlattığı öyküler geldi. Gökyüzüne biraz baktıktan sonra, en sevdiğim Pegasus da aralarında olmak üzere birkaçını ayırt edebilmiştim. Bitmek bilmeden sallanan salımı gökyüzünde dörtnala koşturan bir küheylan gibi düşlüyordum.

Uyuya kalmıştım ve düşümde büyük bir kanatlı hayvanın sırtında gidiyordum, ama bu hayvan Pegasus muydu yoksa başka bir şey miydi, tam olarak hatırlayamıyordum. Birden savaşa dalıyorduk. Hayaletimsi muhafızların beklediği kapkara bir şato önümüzde yükseliyor ve bu şato sürekli kendi etrafında dönüyordu! Bu dönüş hızının yarattığı çekim kuvvetiyle şatonun temeline doğru alçalıyorduk. Tüm gücümle yönümü değiştirmeye çalışıyordum ama boşunaydı, az sonra şatonun duvarlarına çakılacaktık.

Tam o anda uyandım. Soğuktan çok, gördüğüm düşün etkisiyle titriyordum. Bu düşün etkisinden ertesi gün boyunca kurtulamadım; anlamını çözemesem dahi düşüncelerimi meşgul etmeyi sürdürdü.

O gün öğleden sonra batı ufku bulutlarla kaplandı. Dalgalar daha bir yükseldi ve salımı bir o yana bir bu yana fındık kabuğu gibi sallamaya başladı. Salın parçaları birbirine sürtmekten gıcırdıyordu. Yosunlar lime lime parçalanmış, ağacın kovuğundan aldığım koltuk biçimindeki oyuk parça ortasından çatlamıştı. Yine de fırtınanın tam ortasına dalmamış, nispeten kenarından geçip gitmiştim. Alacakaranlıkla birlikte sular sakinleşti. Baştan aşağı ıslanmıştım ve susuzluktan ölmek üzereydim, ama ben ve salım fırtınayı atlatmıştık.

O gece salın parçalarını bir arada tutan ağaç kabuğundan yaptığım iplerin çözülenlerini elimden geldiğince onarmaya çalıştım. Yıldızları öncekinden de koyu bir gölge kaplamıştı; bu gölge hızla gökyüzünün güney tarafına, oradan da tepeme doğru yayıldı ve kısa sürede bütün gökyüzü kapkara oldu.

Karanlık beni kaplarken altıncı hissim tamamen kapanmıştı. Göremiyordum! Kilisede gözlerimi açtığım ilk gün kadar kördüm.

Kabaran devasa dalgalar salımı ince bir dal parçasıymışçasına bir o yana bir bu yana savuruyordu. Yüzüm, sırtım, kollarım ve bacaklarım sırılsıklam olmuştu. Bu fırtına sakinleşecek gibi değildi, aksine her dakika daha da şiddetleniyordu. Koltuğumda öne eğildim ve korkudan ödü kopmuş bir kirpi gibi büzüşebildiğim kadar büzüştüm. Salın, daha doğrusu saldan geriye kalan kırık dökük odunların kenarlarına tutundum.

Birden sahip olduğum güçleri kullanmayı düşündüm! Belki salın daha fazla dağılmasını engeller, hatta suları sakinleştirebilirdim! Ama hayır, söz vermiştim. Ayrıca güçlerim beni bu fırtınadan bile çok korkutuyordu. İşin doğrusu büyü denince aklıma kavrulan et kokusu, insan çığlığı ve yanan gözlerimin acısı geliyordu. Güçlerimin bana yardımı dokunacaksa dahi onları asla kullanmayacağımı biliyordum.

Fırtına karanlık gece boyunca tüm şiddetiyle sürdü. Üstüme kazandan boşanırcasına su dökülüyor, devasa dalgalar beni âdeta tokatlıyordu. Bir ara denizdeki şiddetli bir

fırtınayı atlatan Kutsanmış Bran'in öyküsünü hatırladım ve belki ben de fırtınayı atlatırım diye içime bir umut doğdu. Ama bu umudum kudurmuş fırtına karşısında kısa sürede sönüp gitti.

İki elim de soğuktan donmuş ve artık hissizleşmişti, yine de ısınabilmek için salın kenarını bırakmaya cesaret edemiyordum. Salın ipleri çözülmeye devam etti ve sonunda odunlardan biri ortadan yarıldı. Sırtım ağrıyor, daha da kötüsü yüreğim daralıyordu, çünkü içimden bir ses bu fırtınanın yolculuğumun sonu olduğunu söylüyordu.

Güneşin doğuşuyla ortalık az biraz aydınlanmıştı ve altıncı hissimin işlemeye başlaması için yeterliydi bu. Altıncı hissim henüz yeni yeni kendine gelirken öyle kuvvetli bir dalganın altında kaldım ki, ciğerlerimdeki tüm hava tükendi; salım ise eğilip bükülerek sonunda parçalandı.

Korkunç bir andı; kudurmuş denizin ortasına düşmüş, akıntıyla sürükleniyordum. Denizde yüzen bir tahta parçasına şans eseri tutunabildim. Sonra bir dalganın altında kaldım, sonra bir dalganın, sonra bir dalganın daha.

Gücüm gittikçe tükeniyordu, tahta parçasını kavrayan ellerim gevşemeye başladı. Fırtına tüm şiddetiyle sürüyor, dalgalar her yerimi dövüyordu. Yeni doğan günün benim son günüm olduğundan emindim. Suyun hemen üzerinde yükselen tuhaf biçimli, adaya benzeyen bir bulut hayal meyal gözüme çarptı. Acı bir çığlıkla tahta parçasını bıraktım ve birden ciğerlerime su doldu.

II. KISIM

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

XII

YENİK DÜŞEN SAVAŞÇI

Sallanmak yoktu artık.

Boğulmak da.

Bir kez daha hiç tanımadığım bir kıyıda kendime geldim; üstelik kıyıya vuran dalga sesleri, tuzlu suyun ağzımda bıraktığı acı tat ve mideme sancılar saplanmasına neden olan korku hissi önceki deneyimimle aynıydı.

Gwynedd'deki çile dolu yıllarım korkunç bir düşten mi ibaretti?

Kum bulaşmış parmaklarımla yara izleriyle dolu yanaklarıma, görmeyen gözlerime ve boynumda sallanan Galator'a dokunmadan önce bile yanıtı biliyordum. Gwynedd gerçekti; tıpkı şu anda burnuma gelen tuhaf, güçlü kokular gibi gerçekti de burası neresiydi?

Yan döndüğümde altımda kalan deniz kabuğu kırıldı. Ayağa kalktım ve ciğerlerimi dolduran derin bir nefes aldım. Havanın tadı yazın çıkılan kır gezintilerini anımsatı-

yordu, ama bu havada daha keskin, daha sahici bir taraf vardı.

Dalga sesleri yakınlardan geliyordu ama altıncı hissimle onları göremiyordum. Fakat bu durum görüşümün azlığından değil, dalga seslerinin sürekli hareket eden koyu sis tabakasının ardından gelmesinden kaynaklanıyordu. Sisler o kadar yoğundu ki ardını görmek mümkün değildi.

Sislerin arasında bir anlığına tuhaf biçimler vücuda gelip yok oluyordu. Kanatlı kapıları kapanmak üzere olan büyük kemerli bir koridora benzer bir şey görmüştüm; ancak bir süre sonra yok oldu ve ejderhalara yakışır devasa bir dikenli kuyruk belirdi. Bu kuyruk patlıcan gibi bir burnu olan kocaman bir başa dönüştü ve sisten bir devin başıymışçasına bana doğru dönerek, konuşacak gibi ağzını açmışken dağılarak yok oldu.

Sise arkamı döndüm ve etrafıma baktım. Bu sırada gerinerek tutulan sırtımı esnetmeye çalışıyordum. Bu kumsal Gwynedd'in kuzey kıyısının aksine toprak ile denizin nazikçe birbirine kavuştuğu bir yerdi. Kıyıya sarp kayalıklar yerine pembe, beyaz ve mor deniz kabukları saçılmıştı, bunların zemininde ise altın rengi ince bir kum vardı. Ayağımın dibinde, kumsalı parlak yeşil bir yılan gibi saran yapraklı bir sarmaşık fışkırmıştı.

Pembe, mor, yeşil. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Renkleri görebiliyordum! Kör olmadan önce ateşi izlediğim zamanlar gördüğüm renkler kadar canlı olmasalar bile yine de grinin tonlarından çok daha canlıydılar.

Kumsala tekrar baktığımda bunun nedenini anlamıştım.

Gözlerim daha iyi görmüyordu, yalnızca buradaki her şey daha fazla renk saçıyordu. Deniz kabukları, yapraklar hatta kumlar bile hem daha parlak hem de tuhaf biçimde daha koyu renkteydi. Altıncı hissime bu kadar canlı görünüyorlarsa gerçek gözlerime nasıl görünürlerdi merak ediyordum!

Sarmal biçimindeki deniz kabuklarından birini elime aldım. Parıldayan beyaz gövdesinin etrafını mor çizgiler sarmıştı. Elime cuk diye oturduğunu gördüm, sanki iki eski dost tekrar karşılaşmıştık.

Kabuğu kulağıma koyduğumda içinden su sesi işitmeyi bekliyordum; bunun yerine uzaklardan gelen hırıltılı, tuhaf bir ses işittim. Bana anlamadığım bir dilde bir şeyler fısıldıyor, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Şaşkınlıktan donakalmıştım. Deniz kabuğunu kulağımdan alıp içine baktım. Normal görünüyordu. Bana öyle gelmiş olmalıydı. Yine kulağıma götürdüğümde ise tekrar aynı sesi işittim, üstelik bu sefer öncekinden de iyi duyuluyordu!

Sanki bana şöyle sesleniyordu: *"Dikkat eeeeet... dikkat eeeeeeeeet."*

Hemen deniz kabuğunu yere koydum. Avuçlarım terlemiş, midem düğümlenmişti. Ayağa kalktım; bacaklarım, kollarım ve sırtım çok fena tutulmuştu. Deniz kabuğuna tekrar baktıktan sonra başımı sağa sola salladım. Kulağıma su kaçmıştı. Belki de bu yüzden o tuhaf sesleri işitmiştim.

Su. İçecek su bulmalıydım. Biraz su bulabilsem daha da canlanacaktım.

Su aramak için kum tepelerinden birinin üstüne çıktım ve gördüklerim karşısında nefesim kesildi.

Rengârenk kuşların, kule gibi yükselen uzun boylu ağaçların arasında uçuştuğu sık bir orman batıya doğru uzanıyor, ormanların yeşili ufukta yükselen sisli tepelere karışarak maviye çalıyordu. Ormanların içinde yemyeşil vadiler göze çarpıyordu. Çayırların tepesinden ve ağaçların arasından süzülen güneş ışınları, denize kavuşan büyük bir nehrin üstüne vuruyordu. Uzaklarda da ağaçlar vardı. Sıra sıra dizilmişlerdi; doğal yoldan yetişen bir ormandan çok, uzun süre önce dikilen bir asma bahçesi gibi görünüyordu.

Tam vadiye inip susuzluğumu gidermek üzereyken başka bir şey dikkatimi çekti. Görebildiğim kadarıyla nehrin doğu yakasındaki ağaç ve çayırlar öbür yakadakilerden daha soluk bir renkteydi; burada yeşil daha çok kızılla kahverengi arasında bir tona, ölü yaprak ya da pas rengine çalıyordu. Birden, henüz yeni bulduğum huzur kaçar gibi oldu, ama sonradan bunun tuhaf bir bitki türü ya da doğu ufkunda toplanmış kara bulutların neden olduğu bir ışık oyunu olduğunu düşündüm.

Kuruyan boğazım beni önümdeki yemyeşil vadilere ve ormana yöneltti. Artık su içme zamanı gelmişti! Sonra etrafı sislerle kaplı bu adayı keşfe çıkabilirdim, tabii burası bir adaysa. Kumsalda yaşadığım tuhaf olaya rağmen içimden bir ses, kalıp burayı keşfetmemi söylüyordu. Belki de canlı renkler yüzünden böyleydi. Ya da kendimi denize teslim ettikten sonra dalgaların beni buraya getirmesi yüzündendi. Nedeni ne olursa olsun, burada bir süreliğine kalacaktım,

ancak yalnızca bir süreliğine. Geçmişime dair hiçbir ipucu bulamamam hâlinde ise basıp gidecektim. Ne olacaktı ki, kendime daha sağlam bir kayık yapar ve arayışıma devam ederdim.

Kum tepesinden aşağı inmeye başladım. Az sonra kumsal bitti ve otlar başladı, bu otlar mis gibi kokan esintide nazlı nazlı salınıyordu. Deniz yolculuğu yüzünden her tarafım hâlâ tutulmuş olmasına rağmen hızlanarak aşağı indim. Bir süre sonra bayır aşağı koşturuyordum. Yüzümde rüzgârı hissederken Caer Myrddin'den ayrıldığımdan beri ilk kez koştuğumu fark ettim.

Berrak bir dereciğe yanaşıp kıyısındaki yosun tutmuş taşların kenarına çöktüm ve derhâl başımı suya daldırdım. Soğuk ve temiz su cildime değince, bu diyarın renkleri ve kokuları gibi beni şaşırttı. Çatlayana kadar kana kana içtim ve biraz dinlendikten sonra yine içtim.

İyice doyunca da dirseğimin üstüne doğruldum ve sayısız hoş koku barındıran tertemiz havayı doya doya içime çektim. Otlar çenemi gıdıklıyordu. Etrafımı çevreleyen uzun otların arasında biri beni görse herhâlde dereciğin kenarında duran bir kütük zannederdi. Birbirine hafifçe değen sapların yumuşak hışırtısını dinledim ve uzun bacaklı, rengi kızıla çalan bir böceğin elbisemin kıvrımlarında tembel tembel dolanmasını izledim.

Birden tam tepemden hızla geçen bir şey beni gündüz düşümden uyandırdı. Her ne idiyse ok gibi geçmiş olmalıydı; o kadar hızlıydı ki ne olduğunu görememiştim. O yöne bakarak biraz daha doğruldum. Altıncı hissim dere-

ciğin kenarındaki otlarda bir kıpırdanma algıladı. Ayağa kalktım.

Otların arasından yükselen tiz ıslığın ardından tıslama ve hırıltılar geldi. Oraya yaklaştıkça öfkeli sesler arttı. Az sonra gördüklerim karşısında şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum.

Güçlü bacakları ve hançer gibi keskin dişleriyle uyluğum büyüklüğünde bir sıçan –ki bu o güne kadar gördüğüm en büyük sıçandı– kahverengi kuyruğunda beyaz çizgiler olan sırtı boz bir atmacayla boğuşuyordu. Sıçan kuşun neredeyse üç katı olmasına rağmen başa baş mücadele ediyorlardı.

Aralarında kıran kırana bir dövüş geçiyordu. Atmaca güçlü pençelerini sıçanın ensesine geçirmişti. Sıçan ise bu pençelerden kurtulmak için debelenip duruyor, kuşu altına alıp kendi pençeleri ve dişleriyle onu paramparça etmeye çalışıyordu. Ama kuş ufak tefek bedeninden beklenmeyecek kadar cesurdu, çünkü acı çığlıklar atarak pençelerini daha da batırıyor, sıçanın kalın derisinden kan sızıyordu. Etrafa kuş tüyleri uçuşuyor, yerdeki otlara kan sıçrıyordu. Pençeler, dişler ve hırıltı sesleri arasında birbirlerine dolanmış yuvarlanıp duruyorlardı.

Bu tam kazananı olmayan bir mücadele gibi görünecekken dereciğin kenarındaki çalılardan bir sıçan daha çıktı. Ya hemcinsini kurtarmak ya da kolay lokma bir av elde edebilmek için o da boğuşmaya katıldı. Atmacanın kanatlarından birine dişlerini geçirmesiyle kuş acı acı öttü.

Ama yine de pençelerini ilk sıçanın ensesinden çekmemiş, öte yandan yeni gelen sıçana da saldırmıştı. Suratı ku-

şun gagasıyla deşilen ikinci sıçan kaçıp kuşun öbür tarafına geçti. Bu sırada atmacanın kırılan kanadı yanında sallanıp duruyordu ve ilk sıçana batırdığı pençelerinden birini çekmişti. Mücadeleyi kazanacağını anlayan ikinci sıçan, dişlerinin arasına sıkışmış kuş tüylerini tükürdü ve zayıf düşen kuşun üstüne atılmak için gerildi.

Tam o anda koşup ikinci sıçana öyle bir tekme patlattım ki, yuvarlanıp çalıların arasına girdi. Bunu gören öbür sıçan kavgayı bırakıp bana döndü ve kan kırmızı gözlerini üzerime dikti. Bu esnada atmacayı sertçe sallayıp yere çarptı. Sırt üstü yatan kuşun kıpırdamaya hâli yok gibiydi.

Sıçan keskin bir sesle tısladı. Ben ise üstüne yürüyüp vuracakmış gibi elimi kaldırdım. Dövüşmekten usanmış görünen sıçan döndü ve otların arasında kayboldu.

Atmacayı incelemek için eğildim. Sarıyla çevrelenmiş iki siyah noktadan ibaret yarı açık gözleriyle her hareketimi izliyordu. Elimi ona uzattığımda cırladı ve pençelerinden biriyle elimi çizdi.

"Ne yapıyorsun be, aptal kuş!" diye acıyla bağırıp elimden sızan kanı emdim. "Canını yakmak değil, sana yardım etmek istiyorum."

Yenik düşen savaşçıya doğru tekrar eğildim. Kuş yine cırladı ve pençesiyle saldırdı.

"Yeter ama artık!" diyerek gitmek için ayaklandım.

Orayı terk ederken bir kez daha atmacaya baktım. Gözleri sonunda kapanmıştı. Titreyerek otların üstünde yatıyordu.

Derin bir nefes aldım ve geri döndüm. Kuşu dikkatle

yerden kaldırdım. Yine canlanırsa diye gözümü pençelerinden ayırmıyordum. Hâlâ soğumamış tüylü bedenini ellerimde tutarken bu kadar yırtıcı bir kuşun aynı zamanda bu kadar yumuşak ve kırılgan olabilmesine şaşırıyordum. Yaralı kanadı okşarken kanattaki deri ve kasların yırtıldığını, fakat kanadın kırılmadığını fark ettim. Branwen'in bana verdiği çantaya uzandım ve bir tutam kurumuş otun üstüne derecikten aldığım birkaç damla suyu damlatarak Branwen'inkilere benzer bir yara lapası hazırladım. Önce elbisemin kumaşıyla sıçanın ısırdığı yerleri temizledim güzelce. Özellikle kanadın üst tarafındaki yaralar epey derindi. Sonra da kuru otlardan yaptığım lapayı yaranın üzerine koydum.

Atmaca irkildi ve bir gözünü açtı. Bu sefer bana saldırmamıştı. Zaten ötmeye bile mecali yok gibiydi, yalnızca dikkatli gözlerle beni izliyordu.

İşimi bitirdiğimde ufacık kuşu elime aldım ve ne yapacağımı düşündüm. Onu dereciğin kenarına bıraksa mıydım acaba? Ama hayır, sıçanların dönüp yarım kalan işlerini tamamlayacakları kesindi. Yanıma mı alsaydım, peki? Hayır, fazladan yolcuya, üstelik de böyle tehlikeli bir yolcuya hiç ihtiyacım yoktu.

Ormanın kenarında geniş dallı bir meşe ağacı gözüme çarpınca aklıma bir fikir geldi. Kuşu yere koyup yerden biraz ot yoldum ve bu otları büküp birbirine bağladım. Derme çatma bir kuş yuvası elde etmiştim işte. Yuvayı ve kuşu koltuğumun altına alıp, ağacın gözüme kestirdiğim üstü epey yosun bağlamış alçak dallarından birine çıktım. Dalın

gövdeyle birleştiği yere yuvayı yerleştirdim ve savunmasız kuşu yuvanın içine koydum.

Sarı halkalarla çevrili o cesur gözlere bir an baktıktan sonra ağaçtan aşağı indim ve uzun adımlarla ormana daldım.

XIII

YAPRAK DEMETİ

Bu kadim ormanın kule gibi yükselen ağaçları ve birbirine dolanmış dallarının arasında gezinirken içimi tuhaf bir his kapladı.

Güneş ışınları sık yaprakların arasından güçlükle sızıyordu ve azalan ışıkta körelen altıncı hissimle bir ilgisi yoktu bunun. Y Wyddfa'nın eteklerindeki ormanda dallarına tırmanıp fırtınayı izlediğim büyük meşe ağacını hatırlatan, daha önce hiç duymadığım kadar güçlü reçine kokusuyla da bir ilgisi yoktu. Yaprakların arasından fısıldayan rüzgâr, sürtünen dalların gıcırtısı ve ezilen çam ağacı yapraklarının çıtırtısı da bu hissi yaratıyor olamazdı.

Tuhaf hissin kaynağı bunlardan hiçbiri değildi ya da belki de tüm bunların bir birleşimiydi. Bir ses, bir koku, ağaçların yarattığı loş ortam ve hepsinden de önemlisi bir his. Bu ormanda bir şeyler vardı ve beni izliyordu. Deniz kabuğundan kulağıma gelen tuhaf fısıltı âdeta her yanımı

sarmıştı. Yaşlı bir sedir ağacının gövdesine dayalı, neredeyse kendi boyumda budaklı bir dal parçasını gözüme kestirdim. İyi bir değnek bu loş ormanda daha rahat ilerlememi sağlayabilirdi. Uzanıp dalı sürgün verdiği ortasından tam tutmuştum ki şaşkınlıkla irkilerek elimi daldan çektim.

Çünkü dal hareket etmişti! Üstündeki sürgünler küçük bacaklar gibi kımıldamaya başlamıştı ve şimdi de sedir ağacının pullu kabuğundan aşağıya kayıp dibindeki eğrelti otlarının arasına karışıyordu. Birkaç saniye sonra tamamen gözden kaybolmuş, böylece onu değnek olarak kullanma hayallerim de uçup gitmişti.

Birden içimden bu ağaçlardan birine tırmanmak geldi! En tepesine değil de yukarıdaki dallara kadar çıksam yeterli olacaktı. Kalp biçimindeki yaprakları bir akarsu gibi dalgalanan uzun, ince bir ıhlamur ağacını gözüme kestirip tırmanmaya başladım. Ağacın üzerinde tutunacak bir sürü yer vardı, o yüzden ilerlemem sorun olmadı.

Boyumun beş katı yüksekliğe çıktığımda manzara hatırı sayılır biçimde değişmişti. Dalların arasından daha çok ışık girdiği için altıncı hissimle görüşüm artmış, başımın üstünde titreşen ıhlamur yapraklarının arasındaki yeşil bir yosun birikintisini fark edebilmiştim, ama demin olanları aklıma getirince ona dokunmamaya karar verdim. Sonra dalların arasında uçuşan bir çift mavi ve turuncu kelebek gördüm. Yakındaki bir daldan ise ağının üstüne inci gibi bir çiy tanesi düşmüş bir örümcek sallanıyordu. İri gözlü sincaplar yüksek sesle cırıldıyor, parlak sarı bir kuş daldan dala konuyordu. Değişmeyen tek bir şey vardı: Sürekli duyduğum

fısıltı.

Ormanın kenarına baktığımda atmacayla karşılaştığım çimenli araziyi seçebiliyordum. Onun hemen ötesinde denizi kapayan sislere doğru akan büyük nehri görüyordum, nehrin suları güneş ışığında parıldıyordu. Akıntının hızlandığı bölgeden birden tuhaf bir dalga yükselince irkildim, bu dalga kocaman bir ele dönüştü. İmkânsızdı böyle bir şey, ama gözümün önünde oluyordu işte: El biçimindeki su kitlesi yüzeyin üstüne çıkmış ve kalın parmaklarından su damlata damlata bir miktar ilerledikten sonra tekrar nehrin içinde kaybolmuştu. Bu manzara karşısında hayranlık ve korkudan ürperdim.

Birden tepemde bir yerlerde hareket eden kocaman bir yaprak demeti gördüm, fakat yapraklar doğruca aşağı düşmek yerine dışarıya, başka bir ağaca fırlamıştı. Öbür ağaç kendisine doğru gelen bu demeti tutup beşik gibi yaptığı dallarında yavrusuymuş gibi sallayıp yine fırlatınca gözlerime inanamadım. Başka bir dal, demeti havadayken yakaladı ve şöyle bir tarttıktan sonra yine fırlattı. Yaprak demeti havada dönüyor, dalların ve ağaç gövdelerinin arasında döne döne süzülerek âdeta dans ediyordu. Bu ağaçlar yaprak demetini birbirine atarak resmen oyun oynuyordu!

Yaprak demeti gittikçe aşağıya inerek sonunda yerdeki çam ağacı yapraklarının üstüne düştü ve kımıldamadan durdu.

Birden demetin içinden üstünde yapraklar olan uzun bir dalın çıktığını görünce küçük dilimi yuttum. Ama hayır, gördüğüm bir dal değil, yün gibi dokunmuş sarmaşıkların

kapladığı bir koldu. Sonra öbür kol ve ardından da iki bacak çıktı. En son ise saçları parıldayan yapraklarla bezenmiş bir yüz belirdi. Bu yüzdeki kayın kabuğu kadar gri gözler maviye çalıyordu.

Yapraklarla kaplı kişi ayağa kalktı ve yüksek sesle kahkaha attı. Berrak kahkahası ağaçların arasında çınlamıştı.

Bulunduğum dalın üstünde öne eğilerek yüzünü daha iyi görmeye çalıştığımda bu yaprak demetinin bir kız olduğunu fark ettim.

XIV

RİA

Bindiğim dal birden kırıldı ve göğsüm, belim, omzum ve uyluklarımı bir sürü dala çarparak paldır küldür yerdeki çam yapraklarının ortasına düştüm.

İnleyerek yana yuvarlandım. Zaten her yerim tutulmuştu ve kürek kemiklerimin arası da her zamanki gibi ağrıyordu, bunun üzerine bir de bu düşüş eklenince bütün vücudum ağrımaya başladı. Yavaşça ayağa kalktım ve kendimi kızın yüzüne bakarken buldum.

Kahkahası kesilmişti.

Uzun bir süre ikimiz de kımıldamadan durduk. Loş ışığa rağmen benim yaşlarımda olduğunu tahmin ediyordum. Etraftaki ağaçlar gibi dimdik durmuş bana bakıyordu. Sarmaşıklardan örülü elbisesi o kadar yeşil ve kahverengiydi ki maviye çalan gözleri de olmasaydı onu kolaylıkla bir ağaç sanabilirdiniz. Ama o gözler çok belirgindi ve öfkeyle parlıyordu.

Hışırtıya benzer tuhaf bir dilde bir sözcük söyledi ve elini bir sineği uzaklaştırmak istercesine salladı. Birden bir katran ağacının ağır dalları kollarıma, bacaklarıma ve belime sarıldı. Dallar beni sımsıkı tutuyordu ve kurtulmak için debelendikçe daha da sıkmaya başladı. Beni yavaşça havaya kaldırıp orada asılı tuttular; kesinlikle kıpırdayamıyordum.

"Bırak da ineyim!"

"Artık düşmezsin işte." Kız benim dilimde, yani Gwynedd'de konuşulan Keltçeyi konuşuyordu, ama hızlı aksanı biraz tuhaftı. Yüzündeki öfkeli ifade neşeye dönüştü. "Kararmış bir duta benziyorsun ama pek lezzetli değilsin galiba."

Ayağının dibindeki yeşilliklerde çıkmış açık mor renkli, iri bir böğürtleni koparıp ağzına attı. Ağzını buruşturup tükürdükten sonra, "Iıyk, hiç tatlı değişmiş," dedi.

"Bırak da ineyim!" diye haykırdım. Kurtulmaya çalıştım ama göğsümün üzerindeki dal o kadar sıkıyordu ki zar zor nefes alıyordum. "Lütfen," diyebildim, sesim son derece boğuk çıkarak, "kötü bir... niyetim yoktu."

Kız sert bir tavır takındı ve "Druma Ormanı'nın yasasını çiğnedin. Buraya dışarıdan kimse giremez," dedi.

Vızıldar gibi bir sesle, "Ama... bilmi... yordum ki... " dedim.

"Şimdi öğrendin işte." Bir böğürtlen daha kopardı. Tadı öncekinden güzel olmalıydı ki eğilip bir tane daha kopardı.

"Lütfen... Bırak da... İneyim."

Kız hiç oralı olmamış ve böğürtlen toplamaya girişmiş-

ti. Kopardığı böğürtlenleri hiç bekletmeden yutuyordu. Bir süre sonra oradan ayrılmaya yeltendi; dönüp bana bakmıyordu bile.

"Dur!"

Durdu. Rahatsız olmuş bir yüz ifadesiyle bana döndü. "Fındık çalarken yakalanan bir sincap gibisin. Çaldığın malı geri vermek istiyorsun, ama artık iş işten geçti. Bir iki gün sonra dönerim, tabii seni unutmazsam."

Dönüp hızlı adımlarla uzaklaşacaktı ki güçlükle, "Dur!" diyebildim.

Dallardan oluşan bir örtünün ardında çoktan gözden gitmişti bile.

Dallardan kurtulmaya çalıştıkça daha da çok sıkıyor, giysimin altında asılı duran Galator'un göğsüme batmasına neden oluyordu. "Galator adına... dur!"

Birden kızın yüzü tekrar göründü. Yavaş yavaş dalların arasından çıktı ve ulu katran ağacının altında durup bir süre bana baktı. Sonra yine hışırtıya benzer bir sesle anlamadığım sözcükler söyledi ve hafif bir el hareketi yaptı.

Birden ağacın dalları açıldı ve yüzükoyun yere düştüm. Ağzıma giren çam yapraklarını çıkardıktan sonra ayağa kalkmaya yeltendim.

Eliyle beni durdurdu. Yine ağaçlar tarafından hapsedilmek istemediğim için dediğini yaptım.

"Galator hakkında ne biliyorsun?"

Galator'un ününün bu uzak diyarlara kadar yayıldığını görünce bir an duraksadım ve çekinerek, "Nasıl göründüğünü," dedim.

"Onu söylencelerden ben de biliyorum. Başka ne biliyorsun?"

"Çok az şey."

"Tüh," dedi kendi kendine. Yanaştı ve merakla yüzüme baktı. "Neden bu kadar buğulu bakıyorsun? Gözlerin bulutların örttüğü yıldızlar gibi."

İrkildim. Kendimi savunurcasına, "Öyle işte," diye çıkıştım.

Beni incelemeye devam etti. Sonra tek kelime etmeden elindeki son mor böğürtleni elime tutuşturdu.

Ne yapacağımı bilmeden kokladım. Hoş kokusu ne kadar aç olduğumu hatırlatmıştı, bu yüzden tedbiri elden bıraktım ve yarısını ağzıma attım. O kadar tatlıydı ki diğer yarısını da anında yuttum.

Kız düşünceli bir ses tonuyla, "Çok acı çekmişsin," dedi.

Kaşlarımı çattım. Yaralarımı fark etmişti demek, zaten yüzüme bakan herkes anında fark edebilirdi onları. Ama görünüşümün ardında bir şeylerin gizlendiğini de fark etmişti. Bu tuhaf orman kızına açılmak için bir türlü anlayamadığım dayanılmaz bir istek duydum içimde. Ama kendimi tuttum, ne de olsa onu tanımıyordum. Daha demin beni bu ağaçların insafına terk etmişti. Ona güvenecek kadar saf değildim.

Uzaktan, dalların arasından gelen bir fısıltıya kulak verdi. Kıvırcık kahverengi saçlarına oya gibi işlenmiş narin yaprakları işte o zaman gördüm. Ağaçların altındaki loş ışıkta tam emin olamasam da sanki onun kulakları da benimkiler gibi sivriydi.

Acaba onunla da bana yapıldığı gibi, şeytan diyerek alay etmişler miydi? Yoksa, bu tuhaf diyardaki herkesin mi kulakları sivriydi? Bu kızla benim ırkımız aynı mıydı acaba?

Titreyerek kendime geldim. 'Halamın sakalları olsaydı eniştem olurdu,' diye düşünmeden edemedim.

Ağaçları dinlemeyi sürdüren kıza, "Bir şey işitiyor musun?" diye sordum.

Griyle mavi arası gözleriyle bana bakıp, "Yalnızca dostlarımın dediklerini. Bana ormana bir yabancının geldiğini söylüyorlar, ama bunu zaten biliyorum," dedi. Duraksadı. "Bir de dikkat etmemi söylüyorlar. Sence ne yapmalıyım?"

Deniz kabuğunun sesini hatırlayarak gerildim. "Her an dikkat etmek gerek. Ama benden korkmana gerek yok."

Sözlerim onu eğlendirmişe benziyordu. "Korkmuş gibi bir hâlim mi var?"

"Hayır," dedim ve gülümsedim. "Pek korkunç bir tip değilim, sanırım."

"Pek değil."

"Dostlarım derken... ağaçlardan mı bahsediyorsun?"

"Aynen öyle."

"Onlarla mı konuşuyorsun?"

Berrak kahkahası bir kez daha ormanda çınladı. "Tabii ki! Kuşlarla, kurtlarla ve nehirlerle de konuşuyorum."

"Peki ya deniz kabukları?"

"Elbette. Her şeyin kendine has bir dili vardır. Yalnızca onu dinlemeyi bilmen gerekir." Tek kaşını kaldırıp merakla, "Neden bu kadar az şey biliyorsun?" diye sordu.

"Ben... uzaklardan geliyorum."

"Demek o yüzden Druma Ormanı'nı ve burada geçerli kanunları bilmiyorsun." Alnını kırıştırdı. "İyi de Galator'u biliyorsun ama."

"Dediğim gibi, az çok biliyorum," dedim ve eklemeden duramadım, "Hem o korkunç dallardan kurtulmak için her şeyi söylerdim zaten."

Katran ağacının tepemizdeki dallarının hafifçe kımıldadığını görünce korkudan sindim.

"Galator hakkında daha çok şey bildiğine eminim ve bir gün söyleyeceksin." Bunları söylerken sesi gerçekten de kendinden emin bir tondaydı. Arkasından geleceğime de emin olacaktı ki aniden dönüp yürümeye başladı. "Ama önce bana adını söyle."

Yerdeki bir dalın üstünden dikkatlice atladıktan sonra, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bir şeyler yemeye tabii ki," diye yanıtladı. Sonra da bele kadar gelen eğrelti otlarının arasında yalnızca onun görebileceği bir patikaya daldı. "Bana adını söyler misin artık?"

"Emrys."

Bana inanmayan bir bakış fırlattı, ama bir şey demedi.

"Senin adın ne?"

Bir kayın ağacının altında durdu; ağaç eğilip bükülecek kadar yaşlı olmasına rağmen kabuğu körpe bir fidan kadar yumuşaktı. Zarif dallara doğru elini uzatan kız, "Sana, dostum yanıt verecek," dedi.

Yaşlı kayının yaprakları hafifçe hışırdadı. Başta bu ses bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Şaşkın ve anlamayan gözlerle kıza baktım. Sonra yavaşça hiç değişmeyen o tonu ya-

kaladım: *Rrrriiiiaaaaa. Rrrriiiiaaaaa. Rrrriiiiaaaaa.*

"Adın Ria mı?"

Dimdik ve sağlam duran çam ağaçlarının uzun iğne yaprakları arasından tekrar yürümeye başladı. "Aslında Riyanon, ama neden bilmem ağaçlar bana Ria diyor."

"Bilmiyor musun?" diye sordum merakla. "Annen baban söylemedi mi niye olduğunu?"

Kenarındaki sazlıklarda tombul bir yaban ördeğinin yüzdüğü yavaşça akan bir dereciğin üstünden atladı. "Küçükken, hem de çok küçükken ailemi kaybettim. Tıpkı uçmayı öğrenmeden yuvasından aşağı düşen bir yavru kuş gibi." Bana dönmeden ekledi: "Senin için de aynı şey geçerli."

Birden durdum ve onu kolundan tuttum. Tehditkâr bir biçimde üzerime eğilen ağaç dallarını görünce bıraktım kolunu. "Neden öyle dedin?"

Yüzüme gözlerini dikti ve "Kaybolmuş gibisin, hepsi bu," dedi.

Ormanda konuşmadan ilerliyorduk. Yanından geçtiğimiz kızıl kuyruklu bir tilki yeni avladığı keklikten başını kaldırmamıştı bile. Yokuş yukarı çıkmaya başlamıştık, dik bir tepeye çıkıyorduk. Eğim artmasına rağmen Ria temposunu koruyordu, hatta daha hızlandığı bile söylenebilirdi. Ona yetişmekte güçlük çekiyordum, nefes nefese kalmıştım.

"Atalanta... gibisin."

Biraz yavaşlayarak şaşırmış bir tonda, "O da kim?" dedi.

"Atalanta," dedim soluk soluğa, "Yunan... söylence-

lerinde adı geçen, bir kadın kahramandır. O kadar, hızlı, koşar ki, kimse onu, geçemez! En... sonunda... birisi onu, altın elmalarla, kandırır."

"Sevdim bu öyküyü. Nereden öğrendin?"

"Birinden." Yüzümü buruşturdum. "Keşke, şimdi o elmalardan, biri olsaydı, bende."

Ria gülümsedi ama yavaşlamadı.

Tepeye çıkarken etrafımızda, çatlakları pembe ve mor likenlerle kaplı kocaman kayalar yerden mantar gibi fışkırıyordu. Orman da seyrelmiş ve daha çok ışık almaya başlamıştı. İri köklü ağaçların ve devrilmiş kütüklerin üstü eğrelti otu ve çiçeklerle kaplıydı.

Bir yerde Ria, kayaların yanındaki beyaz kabuklu bir ağacın altında durdu ve beni bekledi. Ona yetişmeye çalışırken iki avcunu su içecekmiş gibi yapıp ağzına götürdü ve baykuşa benzer şekilde tuhaf tuhaf ötmeye başladı. Hemen ağacın gövdesinin ortalarındaki bir delikten üç tane küçük kafa göründü. Bunlar yassı suratlarını bize dönmüş kocaman turuncu gözleriyle dikkatle bizleri izleyen üç adet baykuştu. Sonra üçü birden iki kez ötüp çıktıkları deliğe girdi.

Ria bana dönüp gülümsedi ve sonra tepeye çıkmaya devam etti. Sonunda doruğa ulaştığında ise elini beline koyup manzaraya baktı. Daha yanına varmadan havadaki yeni meyve kokuları burnuma gelmişti; oflaya puflaya yanına vardığımda ise karşımdaki manzara karşısında kalan son nefesim de kesildi.

Önümüzdeki yuvarlak açıklıkta her büyüklükte, biçim-

de ve renkte ağaç birbirine karışmış, tepenin tümünü kaplıyordu. Ağaçların neredeyse yere değecek dalları tamamen meyve yüklüydü. Hem de ne meyveler! Parlak turuncu, yeşil, mavi, sarı ve birçok başka renkte ve çeşitli biçimdeki meyveler, kelebeklerin ve arıların parıldayan kanatlarının arasından ışıldıyordu. Yuvarlak meyveler, kare meyveler, kocaman meyveler, ufacık meyveler, daha önce bırak görmeyi, düşleyemeyeceğim türden bir sürü meyve önümde duruyor ve fena hâlde ağzımı sulandırıyordu.

Ria, "İşte bahçem," dedi.

Az sonra ağzımızı, bahçedeki canımızın istediği meyvelerle tıka basa dolduracaktık.

Çenemden, boynumdan, ellerimden ve kollarımdan, yediğim meyvelerin suları dökülüyordu. Saçıma tohumlar, giysime ise meyve posaları bulaşmıştı. Uzaktan meyve ağacı gibi görünüyor olmalıydım.

Yuvarlak turuncu meyvelerin tadı çok keskindi, o yüzden önce doyana kadar onlardan soyup yedim. Sonra diğer meyveleri de tatmaya başladım. Vazo biçimindeki bir tanesinde o kadar fazla çekirdek vardı ki yüzümü buruşturarak tükürdüm. Ria da ben de buna çok güldük. Sonra ortasında delik olan yuvarlak bir meyveyi denedim. Meyve neyse ki çekirdeksizdi, tadı da şekerli süt gibiydi. Ardından yumurta gibi gri bir meyvenin yarısını yedim. Neredeyse tadı yoktu ama o bile tatlı gelmişti ve şimdiye kadar böyle nimetlerden uzakta kaldığım için üzülmeden duramıyordum.

Gri meyvenin tadına baktığımı gören Ria, bana soluk mor renkli sarmal biçiminde bir meyve gösterdi. Bir ısırık

aldım. Meyvenin tadı mor bir şafak gibi içime doğmuştu. Birden bütün ağrılarım yok olup gitmişti.

Ria da, bir kökten çıkan beş altı demetin üstüne serpilmiş kızıl böğürtlenlerden epey bir götürmüştü. Bir tane de ben yiyeyim dedim ama o kadar tatlıydı ki başım dönmüştü, bir tane daha yemek istemedim.

Onlardan bir seferde on tane yutan Ria'yı inanamayan gözlerle izliyordum. "Onlardan kaç tane yiyebiliyorsun?"

Bana yanıt vermedi ve yemeyi sürdürdü.

Sonunda karnım doymaya, hatta şişmeye başlamıştı. Bahçedeki en kalın ağaç gövdelerinden birine sırtımı dayayıp oturdum. Yaprakların ve meyvelerin arasından ikindi güneşi süzülüyor ve tepeyi hafif bir esinti kaplıyordu. Ria sonunda o tatlı kızıl böğürtlenlerden yemeyi bırakmıştı. Ağaca gelip yanıma çöktü, omuzlarımız birbirine değiyordu.

Kollarını etrafımızda sıralanmış muhteşem ağaçlara doğru açtı ve "Bunların hepsi," dedi minnet dolu bir ses tonuyla, "tek bir tohumdan yetişti."

Gözlerim kocaman açıldı. "Tek bir tohumdan mı? Olamaz böyle bir şey."

"Olur! Şomorra Ağacı'nın tohumları tek bir ağaç vermez, içinden bütün ağaçlar ve bu ağaçların bütün meyveleri çıkar. Bu bereketinden dolayı çok nadir bulunurlar, hatta 'şomorra kadar nadir' deyişi de buradan gelir. Bütün Druma Ormanı'nda bir tek bu var."

Bu açıklığın temiz havasını içime çektim. "Burası evim değil ama uzun süre burada kalsam hiç sıkılmam, hatta çok

memnun olurum."

"Evin neresi peki?"

İç geçirdim. "Bilmiyorum."

"Evini arıyorsun yani?"

"Evet ve daha fazlasını."

Ria elbisesinin kolundaki sarmaşıklardan birini evirip çevirdi. "Şu anda neredeysen orası senin evin olmaz mı?"

"Ciddi olamazsın," diye payladım onu. "Evinden bir yere gidersin. Evin, anne ve babanın yaşadığı, geçmişinin saklı olduğu yerdir."

"Saklı mı? Bu da ne demek şimdi?"

"Geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Meraklanmış görünmesine rağmen Ria daha fazla soru sormadı ve uzanarak kızıl böğürtlenlerden yemeye devam etti. Ağzı doluyken, "Belki de aradığın sandığından da yakındadır," dedi.

"Sanmam," diyerek gerindim. "Burayı biraz daha araştırıp geçmişimle ilgili bir şey bulamazsam yeni bir sal yapar ve denizde gidebildiğim kadar gider, gerekirse ufka varırım."

"O zaman burada çok kalmayacaksın, sanırım."

"Sanırım. Bu arada, burası neresi? Bir adı vardır herhâlde?"

"Var."

"Nedir?"

Karanlık bir yüz ifadesine bürünerek, "Fincayra," dedi.

XV

BASBELASI

Kırbaç yemiş gibi sıçradım. "Fincayra mı?"

Ria merak dolu gözlerle baktı. "Daha önce işitmiş miydin bunu?"

"Evet, biri bahsetmişti. Ama gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Ria'nın neşesi kaçmıştı, iç çekerek, "Fincayra epey bir gerçektir," dedi.

Öyleymiş demek, dedim içimden. Y Wyddfa kadar, Olimpos kadar gerçekmiş! Öykülerden bildiği bu diyarı Branwen'e anlatmayı ne çok isterdim! Bana Fincayra hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım. *Mucizelerle dolu bir ülke*, demişti: *Ne tamamen Dünya'da ne de tamamen Cennet'tedir; daha çok ikisini birbirine bağlayan bir köprü gibidir.* Renklerin canlılığından da bahsetmişti. Bu dediği doğruydu işte! Bir de devler hakkında bir şeyler söylemişti.

Düşüncelere dalmış konuşmadan otururken şomorra

bahçesine akşam çökmeye başlamıştı. Geçen her dakikayla renkler gölgelere, biçimler ise silüetlere dönüşüyordu.

Sonunda Ria kımıldadı, sırtını ağacın kabuğuna sürterek, "Gece oldu bile! Eve gitmek için geç oldu," dedi.

Çektiğim ziyafetten sonra üzerime ağırlık çökmüştü. Ağacın dibindeki yumuşak çimlere uzanıp, "Daha kötü yerlerde de uyudum," dedim.

"Bak." Ria gökyüzünü gösteriyordu. İlk yıldızlar meyveyle dolu ağaçların arasından görünmeye başlamıştı. "Uçmayı, yıldızların arasında dolaşmayı, rüzgâra karışmayı istemez miydin? Kanatlarım, gerçek kanatlarım olmasını öyle çok isterdim ki!"

"Ben de," diye yanıtladım. Bir yandan da gökyüzünde Pegasus'u arıyordum.

Bana döndü ve "Başka ne isterdin?" dedi.

"Şeyy... Bir sürü kitabım olmasını."

"Gerçekten mi?"

"Evet! Kitaplarla dolu bir odaya kapanmayı çok isterdim, bütün halkların eski ve yeni tüm öyküleriyle dolu bir odaya. Böyle bir oda olduğunu duymuştum."

Bir süre bana baktı. "Annenden mi?"

Derin bir nefes alıp verdim. "Hayır, annem olduğunu sanmamı isteyen bir kadından."

Ria şaşırmıştı ama bir şey demedi.

"Bu odada," diye devam ettim, "Akla gelebilecek her tür kitap olmalı. Baktığım her yer kitapla dolu olmalı. Böyle bir odada bulunmak uçmak gibi bir şey. O sayfaların arasında istediğim yere uçardım."

Ria güldü. "Ben gerçekten kanatlarımın olmasını tercih ederdim! Özellikle de böyle bir gecede. Gördün mü?" Dalların arasından yukarı baktı. "Sarı saçlı Gwri göründü bile."

"Ben bu takım yıldızını bilmiyorum. Nerede?"

"İşte orada."

Altıncı hissimi ne kadar zorlasam da gösterdiği tarafa baktığımda Pegasus'un kanatlarını oluşturan yıldızlardan birinden başka bir yıldız göremiyordum.

"Göremedim."

"Oradaki kızı görmüyor musun?"

"Hayır."

Kolumu tuttu ve yukarıda bir yerleri gösterdi.

"Hayır, orada tek gördüğüm Pegasus takım yıldızını oluşturan yıldızlardan biri. İşte şurada başka birini gördüm."

Ria şaşkın gözlerle bana baktı. "Yıldızlar mı? Yıldızın takımı mı olurmuş?"

Bu sefer şaşırma sırası bendeydi. "Ya neyi olurmuş?" diye sordum.

"Benim gökte gördüğüm takımlar yıldızlardan değil, yıldızların arasındaki boşluklardan, karanlık yerlerden, zihninin sonsuza dek gezinebileceği yerlerden oluşuyor."

O andan sonra ne gökyüzüne ne de yanımda oturan kıza aynı gözle bakabildim. "Bana orada ne gördüğünü anlatsana."

Ria yüzüne düşen kahverengi saçlarını geriye attı. Canlı bir sesle Fincayra semalarındaki tuhaf mucizeleri anlatmaya başladı. Geceleyin gökyüzünü boydan boya kateden bir

kuşak gibi görünen yıldız topluluğunun, aslında zamanın iki yarısını, başlangıç ile bitişi birbirine tutturan bir dikiş olduğunu söyledi. Yıldızların arasındaki en uzun karanlık bölgelerin tanrıların nehirleri olduğundan ve bu dünya ile öbür dünyayı birbirine bağladığından bahsetti. Yıldızların aslında bir çarka bağlı olarak döndüğünü ve bu çarkın bitimsiz devinimiyle yaşamı ölüme ve ölümü yaşama çevirdiğini anlattı.

Gecenin ilerleyen vakitlerine kadar gökyüzüne resimler çizdik ve öyküler paylaştık. Sonunda horul horul uykuya dalmıştık. Üstümüze vuran ılık güneş ışınları bizi uyandırdığında buradan ayrılmak istemediğimizi fark ettik, henüz erkendi.

Böylece bereketli tepede meyve yiyip sohbet ettiğimiz bir gün ve bir gece daha geçirdik. En derin duygularımı ondan ne kadar saklasam da Ria'nın düşüncelerimi okuduğu hissine kapılmadan edemiyordum ve bu çok sinir bozucuydu.

Meyvelerin gölgesinde oturmuş, yuvarlak turuncu meyveler (ben yiyordum) ve kızıl böğürtlenlerle (o yiyordu) kahvaltımızı yapıyorduk. Sarmal biçimindeki meyvelerden birini paylaşarak yemeği bitirdikten sonra Ria bana döndü ve şu soruyu sordu:

"Annen olduğunu söyleyen kadın nasıl birisiydi?"

Şaşırmıştım. "Uzun boylu, mavi gözlü–"

"Yok, yok. Dış görünüşünü sormuyorum. Nasıl bir insandı?"

Bir an Branwen'i düşündüm. "Bana iyi davranırdı, hat-

ta hak etmediğim kadar iyi olduğunu bile söyleyebilirim, her zaman değil tabii, neyse. Tanrı'ya ve bana sarsılmaz bir inancı vardı. Sessiz, çok sessiz bir insandı. Bir tek öykü anlatırken sesini yükseltirdi. Hatırlayamadığım kadar çok öykü bilirdi."

Ria eline aldığı bir böğürtleni evirip çevirip baktıktan sonra ağzına attı. "Eminim onlardan bazılarını kitaplarla dolu o odada öğrenmiştir."

"Doğru."

"Gerçek annen olmasa bile, yanında olması yalnızlığını biraz azaltmıyor muydu? Kendini biraz daha, güvende hissetmiyor muydun?"

Yutkundum. "Sanırım. Neden onu bu kadar merak ediyorsun ki?"

Sürekli az kalsın gülecekmiş gibi görünen yüzü o anda ciddileşti. "Etten kemikten gerçek bir annenin nasıl olacağını merak ediyorum."

Gözlerimi indirdim. "Keşke bilebilseydim."

Ria evet anlamında başını salladı. Meyveyle dolu kalın bir dalı okşuyordu, ama bakışları çok uzaklara dalmıştı.

"Anneni hatırlamıyor musun yani?"

"Onu kaybettiğimde çok küçüktüm. Yalnızca hissettiğim kimi duyguları hatırlıyorum, örneğin sıcacık kucağında güvende olduğumu. Ama bunları da tam olarak hatırlıyor muyum, bilmiyorum. Belki de yalnızca bu duygulara özlem duyduğum için kafamdan uyduruyorum bu anıları."

"Peki babanı? Kardeşlerini?"

"Hepsini kaybettim." Kollarını tepemizdeki dallara doğ-

ru açtı. "Ama Druma'yı buldum. Burası benim ailem oldu. Gerçek annem olmasa da beni annem gibi koruyup kollayan biri var."

"Kim o?"

Ria gülümsedi. "Bir ağaç. Adı da Arbassa."

Ria'yı ulu bir ağacın gövdesinden ayrılan kalın dalların üzerine kurulmuş hayal edince ben de gülümsedim.

O anda bana annelik yapan Branwen aklıma geldi ve içimi tuhaf bir sıcaklık kapladı. Genelde bana mesafeli olmasına rağmen, kimi zaman da çok yakındı. Öykülerini, şifacılığını ve hüzünlü gözlerini düşündüm. Keşke kendi sıkıntıları ve benim gizemli geçmişim hakkında bana daha çok şey anlatsaydı. Onu tekrar görebilmeyi umuyordum ama göremeyeceğimi de biliyordum. Duraksayarak onun sık sık dua ettiği Tanrı'ya ben de içimden dua ettim ve aradığı huzuru bulmasını diledim.

Birden yukarıdan keskin bir ıslık duyuldu. Yukarı baktığımda tepemdeki dalların birine tünemiş tanıdık birini gördüm.

"İnanamıyorum."

"Atmaca," dedi Ria. "Genç bir erkek ve bak, kanadı incinmiş, incindiği yerdeki tüyler yolunmuş, görüyor musun?" Boynunu atmaca gibi büktü ve keskin bir ıslık çaldı.

Kuş, başını dikti ve Ria'dan biraz daha derin ve cıvıltılı bir ses çıkardı.

Ria kalın kaşlarını kaldırdı ve bana döndü. "Bana –pek de saygılı olmayan bir üslupla– hayatını sana borçlu olduğunu söyledi."

"Öyle mi söyledi?"

"Öyle değil mi?"

"Evet, evet, doğru söylüyor. Kapışırken yaralanmıştı, ben de onu iyileştirdim. Bu arada sen kuşlarla konuşmayı nereden öğrendin?"

Ria'nın bunu çok doğal gördüğü belliydi. "Ağaçlarla konuşmak kadar kolay." Sesine bir hüzün yerleşmişti. "Tabii hâlâ uyanık olanlarla. Her neyse, atmaca kiminle kapışıyordu?"

"Cesaretine inanamadım. Aptallık da denebilir tabii. Kendinin üç katı büyüklüğünde iki koca sıçanla kapışıyordu."

"Koca sıçan mı?" Ria'nın tüm bedeni ürperdi. "Druma Ormanı'nda koca sıçan mı var?"

Başımı hayır anlamında salladım. "İçinde değil ama kenarında. Ağaçlardan aşağı akan bir dereciğin yakınlarında."

Ria, iştahla sarmal biçimli bir meyveyi gagalayan atmacaya doğru ciddi bir bakış attı. "Nehrin bu yakasında katil sıçanlar, ha?" diye mırıldandı başını sallayarak. "Onların Druma Ormanı'na girmesi yasaktır. Bu kadar yaklaştıklarını ilk kez duyuyorum. Dostun olacak atmaca kaba birisi olabilir, ama onlara saldırmakla doğru bir iş yapmış."

"Bana kalırsa o kuş dövüşmekten hoşlanıyor, hepsi bu. Sana ya da bana da saldırabilirdi. Dostum falan da değil o benim."

Atmaca meyveden kanatlanıp bana karşı çıkarcasına sol omzuma kondu.

Ria güldü. "Görünüşe göre o seninle aynı fikirde değil." Atmacayı düşünceli gözlerle inceledi. "Tabii sana gelmesinin başka bir nedeni de olabilir."

Yüzümü buruşturdum. "Tek nedeni sürekli etrafımdaki uğursuzluk olabilir."

"Bilmiyorum. Bana o kadar da uğursuz bir hayvanmış gibi gelmedi." Dostane bir tonda hafifçe ıslık çalarak elini atmacaya uzattı.

Kuş cırıldayarak pençesiyle Ria'nın eline saldırdı. Beriki hemen elini çekmesine rağmen pençe yine de elinin tersini çizmişti.

"Ay!" Ria kaşlarını çatarak yarasından sızan kanı emdi ve keskin bir ıslıkla kuşu azarladı.

Kuş da onu azarladı.

"Kes artık," diye bağırdım. Atmacayı omzumdan atmaya çalışıyordum ama giysimi delip pençelerini derime geçirmişti.

"Benden uzak tut şunu," dedi Ria. "O kuş baş belasının teki."

"Sana demiştim."

"Ukalalık taslama." Gitmek için ayaklandı. "Kov onu gitsin."

Ben de kalktım, davetsiz misafir hâlâ omzumda duruyordu. "Kovmama yardım edemez misin?"

"Onunla dost olan sensin." Sinirli sinirli tepeden aşağı yürümeye başladı.

Atmacayı omzumdan tekrar atmayı denedim ama kımıldamıyordu. Gözünü bana dikip öfkeyle cırladı, sanki onu

rahat bırakmazsam kulağımı kopartacaktı.

Artık usanmıştım ve homurdanarak koşup ormanda kaybolan Ria'nın peşine düştüm. Ben koşarken kuş omzuma sıkıca tutunuyor ve kanatlarını çırpıyordu. Ria'ya yetiştiğimde dikdörtgen biçiminde bir taşın üstüne oturmuş yarasını yalıyordu.

"Elimi dostunun kanadını iyileştirdiğin gibi iyileştiremezsin herhâlde, değil mi?"

"O benim dostum değil!" Sol omzumu salladım ama atmaca gitmedi ve beni soğuk gözlerle süzdü. "Görmüyor musun, onun kölesi gibiyim." Kuşa öfkeyle baktım. "Gitmiyor işte."

Ria anlayışla bana baktı. "Üzgünüm. Elim çok acıyordu, o yüzden kızdım."

"Bir bakayım." Elini tuttum ve derin kesiği inceledim. Hâlâ kanıyordu. Çabucak çantamı açtım ve içindeki bitki tozundan açık yaranın üzerine bir tutam serptim. Yakınlardan geniş bir yaprak kopardım ve bu işi onlarca kez yaparken izlediğim Branwen gibi, deriyi birleştirmeye dikkat ederek yaprağı yaranın üzerine yerleştirdim. Sonra Ria'nın kolundaki sarmaşıklardan birini kopardım ve elini sıkı bir biçimde sardım.

Elini kaldırıp teşekkür etti. "Nereden öğrendin bunu?"

"Branwen'den. Hani bana öyküler anlatan kadın. Şifacılık konusunda geniş bilgiye sahipti." Çantamı kapattım. "Ama ancak derideki yaraları iyileştirebiliyor."

Ria evet anlamında başını salladı. "Gönül yarasını iyileştirmek daha zordur."

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Evime. Sen de gelirsin diyordum." Atmacaya elini salladığında kuş da ona pençesini manidarca kaldırarak yanıt verdi. "Dost... Ee... Refakatçinle birlikte."

"Çok naziksin," dedim suratımı asarak. Kuş canımı sıkmasına rağmen bu diyar ve Ria hakkında daha çok şey öğrenme isteğim ağır basıyordu. "Ben de gelmek isterim ama çok kalmam."

"Sen bilirsin. Ama o kuşu giderken götürmen koşuluyla gelebilirsin."

"Kendisini istemesem de yanımdan ayrılmıyor zaten."

Daha fazla konuşmayıp ormana daldık. O gün akşama kadar yalnızca Ria'nın görebildiği bir patikadan ilerledik. Az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik ve havada her türden böceğin uçuştuğu bataklıklardan bata çıka ilerledik.

Bu bataklıklardan birinin tam ortasındayken Ria, parlak kırmızıya boyanmış gibi görünen ölü bir ağaca doğru ellerini uzatıp bir kez çırptı. Birden ağacın dallarından kıpkırmızı bir bulut yükseldi. Bunlar ağacın iskeletinin üstüne konmuş yüzlerce, hayır, binlerce kelebekti.

O kırmızı bulutun yükselmesini izledim. Güneş ışığında kelebekler o kadar parlıyordu ki kanatlarından sanki güneş ışığı saçılıyordu. Altıncı hissimin daha da keskinleşeceğini ümit etmeye başlamıştım. Böyle çarpıcı bir renk patlamasını gözlerim olmadan görebiliyorsam günün birinde belki de dünyadaki bütün renkleri, bir zamanlar ateşin başında gördüğüm gibi canlı bir hâlde görebilirdim.

Belimize gelen eğrelti otlarının, devrilip yerde kök sal-

mış ağaçların ve gürleyen çağlayanların arasından güçlükle ilerlemeye devam ettik. Nadiren böğürtlen yemek ve su içmek için duruyorduk. İşte o nadir anlarda bile etrafta kaçışan bir hayvanın kuyruğunu görmek, bir çiçeğin çekici kokusunu koklamak ya da şırıldayan bir dereyi duymak işten değildi.

Ria'ya yetişmek için elimden geleni yapıyordum ama hem o çok hızlıydı hem de benim görüşüm gölgeli yerlerde iyice azalıyordu. Sonuç olarak nefes nefese kalmıştım ve her yerim yara bere içindeydi. Bütün bu sırada kuş da omzumu delmeye devam etmişti, zaten oradan hiç ayrılmayacak gibiydi.

İkindi ışığının yarattığı loşlukta ilerlerken önden giden Ria birden durdu. Oflaya puflaya yanına geldiğimde bir ıhlamur ağacının gövdesine bakarken buldum onu. Gövdenin ortasında dikenlerden yapılma altın gibi parıldayan bir çelenk asılı duruyordu.

"Bu ne?" diye sordum merakla.

Ria bana gülümsedi. "Ökse otu. Burç da derler. Bak, güneşi nasıl çekiyor, görüyor musun? Ökse otundan bir pelerin takan birisinin ruhların dünyasına gidebileceği söylenir."

"Çok güzelmiş."

Evet anlamında başını salladı. "Uzun kuyruklu alleah kuşundan sonra ormandaki en güzel şey budur."

Parlayan çelengi inceledim. "Diğer bitkilerden çok farklı görünüyor."

"Çünkü çok farklı! Bu hem bir bitki hem de bir ağaç.

Arada kalmış bir şey."

Arada kalmış bir şey, diye tekrarladım. Bu sözleri hatırlamıştım. Branwen, ölümsüzler ile ölümlülerin birlikte yaşadığı Olimpos Dağı gibi yerleri anlatmak için kullanmıştı bu tabiri. Örnek olarak da sisi göstermişti; çünkü sis hava ve suyun bir birleşimiydi ve ne hava ne de su olmasına rağmen ikisinden de bir şeyler taşıyordu. Arada kalmış bir şeydi.

Ria işaret etti. "Gitmeliyiz. Karanlık çökmeden eve varmamız için acele etmemiz gerek."

Kule gibi yükselen ağaçların altından yürüdük. Işık azaldıkça görüşüm köreliyor, yaralarım da daha fena acıyordu. Ria sürekli acele etmemi söylemesine rağmen karanlığın çökmeye başladığı ormanda hızım gittikçe azalıyordu. Yerdeki köklere ve kayalara daha sık takılmaya başlamıştım. Her düştüğümde kuş pençelerini omzuma batırıp öfkeyle cırıldıyordu. Sesi o kadar keskindi ki omzum kadar kulağım da acıyordu. Yürüyüş işkenceye dönüşmüştü.

Bir yerde bir dalı iyi göremedim ve başımı çarptım. Kör gözlerimin birine dal girdi ve acıyla haykırdım. Ria uzakta olduğu için işitememişti. Sonra dengemi bulmaya çalışırken yerdeki bir hayvan yuvasına basınca bileğimi burktum.

Devrilmiş bir ağaç gövdesine çöktüm; gözüm sızlıyor, bileğim zonkluyordu. Başımı dizlerime dayadım ve gerekirse geceyi orada geçirmeye hazırlandım.

Atmaca omzumdan havalanınca şaşırdım. Az sonra yere daldı ve pençeleriyle kaptığı farenin boynunu oracıkta kırarak tekrar yükseldi. Sonra yanıma kondu ve yemeğini ye-

meye başladı. Ölümüne üzüldüğüm fareye minnet ederek acıyan omzumu ovaladım. Ama rahatım uzun sürmeyecekti. Beslenirken bile bir gözüyle beni gözetleyen kuşun en sevdiği yere yakında döneceğine kuşku yoktu. Neden bu koca ormanda gelip tüneyecek benim omzumu bulmuştu ki?

"Emrys!"

"Buradayım," diye seslendim, bıkmıştım artık. Ria'nın sesi bile moralimi yerine getiremiyordu, çünkü görüşümün daha fazla ilerleyemeyecek kadar azaldığını ona söylemeye dilim varmıyordu.

Çıtırdayan çalı çırpı sesleri duydum ve birden karanlığın içinden ortaya çıktı; yalnız da değildi, yanında fidan gibi uzun ve ince, yüzü gölgede kalan birisi daha vardı. Ve yanındakinden, tam emin olamasam da baharda açan elma çiçeklerine benzer güçlü bir koku yayılıyordu.

Onları karşılamak için ayağa kalktım. Bileğim şimdi daha iyiydi ama hâlâ sendeliyordum. Gece ilerledikçe görüşüm de azalacaktı.

Ria yanındakini göstererek, "Bu benim en eski dostum, Cwen. Ben küçükken bana o bakıyordu," dedi.

"Ssssen daha konuşamassss, karnını bile doyuramasssken," diye fısıldadı. Sesi rüzgârla hışırdayan kuru yapraklar gibiydi. Özlem dolu bir ses tonuyla, "Ssssimdi ben ne kadar yasssslıyssssam ssssen de o ssssaman öyle gençtin isssste," dedi. Budaklarla kaplı incecik kolunu bana doğru uzattı. "Arkadasssının issssmi ne?"

O anda kulakları sağır eden bir ıslık ve kanat sesleri, ar-

dından ise Cwen'in çığlığı duyuldu. Ria bir şeyi savuşturur gibi bir el hareketi yaptıktan sonra arkadaşını geri çekti. Sivri pençeler tekrar sol omzumu kavradığında ben de bağırdım.

"Aaaakkkh!" diye tısladı Cwen atmacaya dik dik bakarak. "Ssssaldırıyor bu!"

Ria, kuşa öfkeli bir tonda cırıldadı ama kuş kafasını dikmiş hiç oralı olmuyordu.

Ria öfkeyle bana döndü. "Bu kuş baş belasının teki! Baş belası işte!"

Omzuma şöyle bir baktıktan sonra evet anlamında başımı sallayarak, "Keşke onu başımdan savabilsem," dedim.

"Ssssissse geçirmek gerek onu," önerisinde bulundu Cwen uzaklığını koruyarak. "Tüyssssüssss tüyssssüssss!"

Atmaca sivri kanatlarını kabartınca sustu.

Ria düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. "Gölgen gibi yapıştı sana bu kuş."

"Bela gibi desen daha doğru olur," diye homurdandım.

"Bir baksana, onu zar zor da olsa evcilleştirebilir misin acaba?"

"Çıldırdın mı sen?"

"Ciddiyim!"

"Niye onu evcilleştireyim ki?"

"Çünkü onu tanırsan neyin peşinde olduğunu anlar, böylece ondan kurtulmanın bir yolunu da bulabilirsin."

Cwen bu fikre dudak bükmüştü. "Çok ssssaçma."

Karanlık iyice çökerken pek umutlu olduğum söylenemezdi. "İşe yaramaz."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Onu evcilleştirecek-sem ki bence bir ejderhayı bile evcilleştirmek daha kolaydır, önce ona ad koymam lazım."

"Doğru," diye onayladı Ria. "Ama bir şeye ad koymak zor bir iştir, ona uygun bir ad olmalı."

Homurdandım. "Orası kolay, adını sen koydun işte. Baş belasının teki olduğuna göre adı da Başbelası olacak."

"İyi. Şimdi onu eğitmeye başlayabilirsin."

Keyfim iyice kaçmıştı. Dönüp omzumdaki karaltıya baktım.

"Haydi gel," dedi Ria. Cwen'i de kolundan tutmuştu. "Evime üç yüz dört yüz adım bir şey kaldı."

Biraz neşem yerine geldi. "Öyle mi?"

"Evet. Sen gelebilirsin, ama tabii o kuş..."

"Bassss belassssı olmasssssssssa," diye tamamladı Cwen.

XVI

ARBASSA'NIN KAPISI

Ria öncülüğünde ormanın derinliklerinden bir açıklığa doğru yol alırken gece olmasına rağmen gökyüzündeki ışık dikkatimi çekmişti. Dalların arasından çıkarken acaba yukarıda bir yıldız patlayıp gökyüzünü ışığa mı boğdu diye merak ettim. Sonra birden bu ışığın ne yıldızlardan ne de gökyüzünden geldiğini fark ettim.

Işık Ria'nın evinden geliyordu. Ağaçların arasındaki açıklığın ortasında ulu mu ulu bir meşe ağacı yükseliyordu. Şimdiye dek gördüğüm ağaçların hepsinden büyüktü. Kalın dalları yukarıya ve yana doğru çok geniş bir alanı kaplıyordu, o kadar kalındılar ki sanki onlarca dalın birleşiminden oluşmuşlardı. O dalların ortasında kirişleri, duvarları ve pencereleri kıvrım kıvrım daha ince dallarla dolu, sanki havada duruyormuş izlenimi veren küçük bir ev, yanan meşale gibi parlıyordu. Ağaç evin penceresinden yayılan ışık, evi baştan aşağı kaplayan yaprakların arasın-

dan süzülürken yeşilin her tonuna bürünüyordu.

"Arbassa." Ria bunu söylerken kollarını yukarı kaldırmıştı.

Yanıt olarak ise ona yakın dalların üzerindeki çiy taneleri hafifçe yüzüne dökülerek ışıldamıştı.

Ria ağacın gövdesine yaklaşırken içimde yine bir sıcaklık hissi duydum. Deriye benzer bir ağaç kabuğundan yapılmış oldukça rahat görünen ayakkabılarını çıkarttı ve devasa köklerin arasında kâse biçimini almış bir yere girdi. Hışırtıya benzer bir sesle bir şeyler söyledi ve kök yavaşça ayağının üzerine kapandı, böylece ağaçla birleşmişlerdi. Ria kollarını açabildiği kadar açtı ve ağacın koca gövdesine sarıldı, fakat gövdenin çok küçük bir kısmını ancak kaplayabilmişti. Ağacın kocaman dallarından biri eğrelti otunun yaprakları gibi açılarak Ria'nın sırtına dolandı, ağaç da ona sarılmıştı demek.

Az sonra dal kalktı ve kökler ayrıldı. Ağaçtan gelen gıcırtı ve çatırtıların sonucunda gövdesinde kapı gibi küçük bir delik açıldı. Ria başını eğip açılan kapıdan içeri girdi. Sopa yutmuş gibi dimdik yürüyen Cwen de onu takip etti.

Ria bana el işareti yapıp, "Gel," dedi.

Fakat onların girdikleri oyuğa ben adım atmaya yeltenince ağaç titredi ve delik kapanmaya başladı. Ria yüksek sesle bir buyruk verdi ama ağaç oralı olmadı ve kapanmaya devam etti. Ben Ria'ya seslenirken Başbelası da tedirginlikle kanat çırpıyordu. Ria'nın tüm itirazlarına rağmen kapı sımsıkı kapanmıştı.

Ağacın önünde çaresizce dikiliyordum. Ne olduğunu ve

ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama omzumdaki Başbelası kuş yüzünden reddedilmiştim.

Sonra birden ağacın gövdesi tekrar çatırdadı ve kapı açıldı. Kıpkırmızı suratından az önce bağırdığı belli olan Ria gelmem için işaret etti. Omzumda kıpırdanıp duran kuşa kuşkulu bir bakış attıktan sonra mağaraya girdim.

Ria hiçbir şey demedi ve ağacın gövdesinin içinde dolanarak yükselen merdivenleri çıkmaya koyuldu. Ben de Başbelası'nın adına uygun davranmayacağını umdum ve kızın peşine düştüm.

Budaklı basamaklar doğrudan ağacın gövdesinden çıktığı için olsa gerek, merdivenlerde yağmur yağdıktan sonra yükselen kokuya benzer yoğun bir nem kokusu vardı. Yukarı çıktıkça merdivenin eğimi azaldı ve duvarlar boyunca oyulmuş karmakarışık yazılar ortaya çıktı. Bu sıkış tepiş yazılmış ve güzel olmakla birlikte anlamını çözemediğim binlerce satırdan oluşan yazılar, merdivenleri de kaplıyordu. *Keşke bu yazıyı okuyabilseydim*, diye düşündüm.

Sonunda bir açıklığa vardık. Ria yapraklardan oluşan bir perdeyi açıp evinden içeri girdi, hemen peşinden de ben girdim. Başbelası, tüylerine sürtünen yaprakları öfkeyle pençeliyordu.

Burada zeminin birbirine sıkıca geçmiş dallardan oluştuğunu fark ettim, sağlamdı ama düz değildi. Odanın ortasındaki ocakta o kadar parlak bir ateş yanıyordu ki bunun ne ateşi olduğunu merak ettim. Odanın duvarları da içinde bulunduğumuz ağacın dallarından oluşuyordu ama zemindekiler kadar sık olmayan bu dalların araları pencere

görevi görüyordu.

Nasıl ağacın dalları gövdesinden çıkıyorsa bu tek odalı evdeki her bir eşya da dallardan çıkmıştı. Ocağın yanındaki alçak masa, iki basit sandalye ve ahşapla balmumu kullanılarak yapılmış mutfak araç gereçlerinin olduğu raflı dolap ve önündeki tezgâh, çeşitli biçimler almış dallardan oluşuyordu. Dolabın önündeki tezgâhta Cwen bir şeyler karıştırıyordu.

Ria'ya yaklaşarak, "Ne oldu demin?" dedim.

Gözlerini benden ayırdı ve omzumdaki sivri pençeli kuşa tedirginlikle baktı. "Dostum Arbassa seni içeri almak istemedi."

"O kadarını ben de anladım."

"Bunun tek bir nedeni olabilir. Bana büyük zarar dokunacak birinden beni korumak istemiştir."

Başbelası'na tekrar sinirlenmiştim. Şimdi Ria'nın evine onun yüzünden giremiyorsam, ileride kim olduğumu ve geçmişimi onun yüzünden öğrenemezsem ne olacaktı?

"Keşke bu lanet kuşla hiç tanışmasaydım!"

Ria alnını kırıştırdı. "Biliyorum, evet." Hâlâ dolabın orada durup bir şeyler karıştıran Cwen'e doğru eliyle buyur ederek, "Gel, akşam yemeği yiyelim," dedi.

Sıska görünüşlü kişi önündeki tabakta duran yaprak sarmasına, bala benzer bir şey döktü; sarmanın içinden, kızıla çalan kahverengi renkte ceviz ezmesi taşıyordu. Tabaktan iştah açıcı bir koku yükseldi. Tabağı ocağın kenarındaki küçük masaya taşırken Başbelası'na sert sert bakarak, "O sssseyyyytana ssssu bile yokkkk," dedi.

İlk defa Cwen'in insandan çok ağaca benzediğini fark ettim. Budaklarla ve oyuklarla dolu cildi ağaç kabuğu gibiydi. Karman çorman kahverengi saçları ise sarmaşığı andırıyordu. Ağaç köküne benzer ayaklarına bir şey giymemişti ve ellerinin on iki kalın parmağı üzerinde serçe parmaklarına taktığı iki gümüş yüzük dışında bir şey görünmüyordu. Beyaz cübbesi altında bedeni rüzgârla eğilen bir ağaç gibi hareket ediyordu. Yalnız epey bir yaşlı olmalıydı, çünkü sırtı kış boyunca karın altında kalmış bir ağacın gövdesi gibi eğilmişti; boynu, kolları ve bacakları bükülmüş ve kırılgan görünüyordu. Yine de buram buram baharda açan elma çiçekleri gibi kokuyordu. Narin birer gözyaşı şeklindeki yuvalarının içine kaçmış kahverengi gözleri, alev alev parlıyordu.

Tabağı benden ve özellikle de omzumdaki davetsiz misafirden uzağa koymak isterken masadaki ahşap su sürahisini devirdi.

"Lanet olssssun bu yasssslı ellere!" Cwen yerden sürahiyi alıp tekrar doldurmak için raflı dolabın oraya gitti. Bu sırada, "Lanet olssssun zamana, lanet olssssun," diye mırıldandığını duyabiliyordum. Sürahiyi masaya tekrar koyana kadar homurdanmayı sürdürdü.

Ria sandalyelerden birine oturdu ve bana da diğerine oturmam için işaret etti. Sonra yaprak sarmalarından birini aldı ve tabağın üzerindeki bal kâsesine daldırdı.

Sanki suçüstü yakalanmışçasına hınzırca bir gülümsemeyle bana bakarak, "Bala asla doyulmaz," dedi.

Sırıttım. Başımla Cwen'i göstererek fısıldadım. "O insan

gibi değil, değil mi? Yani, senin benim gibi?"

Ria anlamamış gibi bana baktı. "İnsan denebilir, ama senin benim gibi olmadığı kesin. Kendisi yarı ağaç yarı insan bir ırkın, ağaçinsanların son temsilcisidir. Çok eskiden, bu ülkeyi devler yönetirken Fincayra'da kalabalık bir nüfusa sahip olan bu ırktan geriye bir tek Cwen kaldı."

Elindeki, üzerinden bal damlayan yaprak sarmasını ağzına attı ve sürahiye uzandı. Kana kana su içtikten sonra sürahiyi bana uzattı. Ben de o sırada yaprak sarmasından ağzıma atmıştım, ama açıkçası sarmayı pek lezzetli bulmamıştım, yapış yapıştı ve çiğnemesi de zordu. Ama su iyi gelmişti.

Masayı sürahiye koyduğumda odanın ortasında yanan ateşin son derece parlak olmasına rağmen tütmediğini ve ısı vermediğini fark ettim. Birden bunun ateş olmadığını anladım. Binlerce ateş böceği, ocağın ortasındaki nehirden getirilmiş yuvarlak taşların etrafında, kendi ışıklarını yayarak dolaşıyordu. Bu taşlar onların yuvası olmalıydı, çünkü ateş böcekleri taşların her tarafında bölük bölük geziniyordu, tıpkı arı kovanındaki arılar gibi. Böceklerden her biri az miktarda ışık yaysa da binlercesi birleşince bütün evi aydınlatan bir ışık kaynağına dönüşüyordu.

Sonunda yaprak sarmasını bitirdiğimde Başbelası pençelerini iyice omzuma geçirerek kımıldadı. Canım yandığı için bağırdım ve öfkeyle ona dönerek, "Neydi benim suçum, seni kurtarmak mı? Defol git omzumdan, defol dedim!" diye bağırdım.

O ise gözlerini kırpmadan bana bakmakla yetindi.

Ria'ya döndüm ve "Nasıl evcilleştireyim ben bunu? Onu Galator bile evcilleştiremez," diye yakındım.

Pencerelerden birinin yakınında duran Cwen irkildi.

Birden boş bulunarak elimi göğsüme götürdüm, sonra ne yaptığımı anlayarak elimle omzumu kaşır gibi yaptım. Bir şey olmamış gibi Ria'ya dönerek, "Galator gibi büyülü bir şey bulsak, ne güzel olur, değil mi? Ama öyle bir şey bulsam bile onu bu kuş üzerinde harcamam, kendi ağrımı sızımı dindirmeye çalışırım onunla," dedim.

Ria anlayışlı gözlerle bana baktı. "Nerende ağrı sızı var?"

"En çok bacaklarımda. Bir de bu kürek kemiklerimin arasında hiç dinmeyen bir ağrı var. Kendimi bildim bileli var orada o ağrı."

İlgiyle kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi. Fakat söylediğinden çok daha fazlasını bildiğinden artık emindim.

Masanın altına uzandı ve iki küçük simli battaniye çıkardı. Gördüğüm en ince yünden dokunmuştu bunlar. Birini kendi kucağına örttü ve diğerini bana uzattı. "İyi bir uyku çekersen bir şeyciğin kalmaz."

Titrek titrek parlayan battaniyeyi ışığa tuttum. "Bu nasıl bir yün böyle?"

"İpek derler ona, böcekler tarafından üretilir."

"Böcekler mi? Haydi canım."

Gülümsedi. "Hem sıcak tutar hem de hafiftir. Dene bak."

Cwen atmaca ile mesafesini koruyarak yaklaştı. "Ssssarkı ssssöylememi issster missssin?"

"Lütfen," dedi Ria. "Sen şarkı söylerken küçüklüğümü hatırlıyorum."

Cwen onaylar anlamda başını salladı. Gözyaşı biçimindeki gözlerinde hiçbir ifade yoktu. "Ssssimdi ssssana uyurken ssssevdiğin bir ssssarkı ssssöyleyeceğimmm."

Parlayan ateş böceklerinin üstünde sıska elini gezdirince ışık azaldı. Sonra Cwen rüzgârda salınan bir ağaç gibi titreşimli ve dalgalı bir ses çıkarmaya başladı. Bu ses bazen şiddetleniyor, bazense hafifliyordu, ama yükselip alçalmalar belirli bir düzen izliyor ve insanın içine huzur veriyordu. Kimi zaman arada bazı sözleri seçer gibi oluyordum ama genel olarak kulağıma rüzgârlı bir ormanın sesi geliyordu. Çok yatıştırıcı bir sesti, her şeyi unutturuyordu. Battaniyeyi göğsüme çektim ve sandalyede arkama yaslandım, gözlerim kapanıyordu. Ria anlaşılan o ki çoktan uyumuştu bile, hatta Başbelası bile kafasını önüne düşürmüştü. Cwen'in ağaç gibi salınmasını izlerken ben de uykuya daldım.

Rüyamda sık bir ormanda tek başıma vurmuş kafayı yatıyordum. Etrafımda rüzgârda salınan ağaçlar vardı. Bir yerlerden ağzıma bal damlıyordu. Sonra birden düşmanlar baskın verdi. Onları göremiyor, ama hissedebiliyordum. Ağaçlarda saklanıyorlardı ya da düşmanlar belki de ağaçların ta kendisiydi! En kötüsü de ne kadar uğraşsam da bir türlü uyanamıyor, kendimi bile savunamıyordum. Yakınlarımdaki eğri büğrü, tekinsiz ağaçlardan biri parmak gibi uzattığı bir dalıyla giysimi kurcalıyordu. *Galator. Galator'u istiyordu.* En sonunda kan ter içinde uyanmıştım.

Hâlâ hafifçe parıldayan ocağın yanındaki sandalyede oturuyordum. İpek battaniye üstümden kayarak yanıma düşmüştü. Galator'u kontrol ettiğimde hâlâ boynumda

olduğunu görünce rahatladım. Dışarıdan gelen kuş cıvıltılarına bakılırsa bir iki saat sonra güneş doğacaktı. Ria sandalyesinin üzerinde top gibi yusyuvarlak olana kadar büzüşmüştü. Cwen dolabın yanında yere uzanmış horluyordu. Başbelası ise sarı halkalı gözlerini kocaman açmış, omzumda duruyordu.

Acaba Arbassa hiç uyuyor muydu? Bizi bağrına basmışken bile omzumdaki atmacaya karşı tetikte miydi? Bu ulu ağaca Fincayra'da aradığım yanıtları bulup bulamayacağımı sorabilmeyi öyle çok isterdim ki! Druma Ormanı'ndan ayrılıp bu adanın diğer yerlerini keşfetme zamanı gelmiş miydi? Yoksa bir kayık yapıp bu adadan tamamen ayrılmalı, başka yerlere doğru denize mi açılmalıydım?

İç geçirdim. Yine gecenin şafaktan önceki en karanlık vaktinde uyanmıştım ve yine pek az şey biliyordum.

XVII

ALLEAH KUŞU

Ria birden çığlık attı. Sandalyede kaskatı kesilmişti; kımıldamıyor, nefes almıyordu. Pencere aralıklarından girip, yaprak ve sarmaşıklardan oluşan elbisesine vuran doğan güneşin ışınları bile yüzündeki dehşet dolu ifadeyi saklayamıyordu.

Sandalyemden sıçradım. "Sorun ne?"

Kocaman açılmış gözleriyle dikkatle bana baktı. "Her şey."

"Ne demek istiyorsun?"

Kendine gelmek için başını iki yana sallarken bukle bukle saçları dağıldı. "Rüya gördüm ama gerçek gibiydi." Derin bir nefes aldı. "Çok korktum."

Ona bakarken kendi gördüğüm rüyayı hatırlıyordum.

Sıska bedeniyle Cwen yaklaştı. "Nassssıl bir rüya?"

Ria ona döndü. "Her gece rüyamda Druma'yı görürüm. Hiç şaşmaz."

"Ne olmussss yani? Ben de."

"Her zaman güvenlidir, insana hep huzur verir, hep, evim gibidir. Fincayra'daki diğer sıkıntıları düşünerek uyusam bile rüyamda Druma'yı görüp huzura kavuşacağımı bilirim."

Cwen kalın parmaklı ellerini ovuşturdu. "Ssssimdi pek hussssurlu değil gibissssin."

"Değilim!" Ria'nın gözleri tekrar dehşetle doldu. "Dün gece rüyamda bütün Druma, bütün ağaçlar, eğrelti otları, hayvanlar ve hatta taşlar bile kanıyordu! Ölüm her yanda kol geziyordu. Ne yaptıysam engel olamadım. Orman ölüyordu! Gökyüzü kararmış, her şey kuru kan rengine bürünmüştü; tıpkı–"

"Pas rengi gibi miydi?" diye sordum. "Nehrin öte yakası o renk de."

Suratını asarak evet anlamında başını salladı. Sonra kalkıp eflatun ve pembenin sarıyla karıştığı evin doğu duvarına yürüdü. Ellerini pencere görevi gören açıklığın iki yanına koydu ve şafağı izledi. "Aylardır Durmayan Nehir'in ötesindeki hastalığın asla Druma'ya gelmeyeceğine, Solgun Diyarlar düşse bile tüm Fincayra'nın asla düşmeyeceğine kendimi inandırmaya çalışıyorum."

"Ssssıkıntı büyük," diye ekledi Cwen. "Bunca ssssenedir Druma'da hiç böyle bir ssssıkıntı görmemisssstim. Hiç hem de! Yassssamamız için yeni bir güce ihtiyaç var, nereden olurssssa olssssun." Son cümle nedense kaygı verici bir tondaydı.

Ria alnını kırıştırdı. "Rüyamda bunu da gördüm." Dü-

şünmek için duraksadı. "Ormana bir yabancı gelmişti, kimseyi tanımayan bir yabancı. Bir tür gücü vardı..." Birden yüzünü bana döndü. "...o, ama yalnızca o Druma'yı kurtarabilirdi."

Bembeyaz olmuştum. "Ben mi?"

"Tam bilmiyorum. Yüzünü göremeden uyandım."

"Ben değilimdir, orası kesin."

Yanıma gelip gözlerimin içine baktı ama bir şey demedi.

Başbelası'nın pençeleri omzumu sıktı.

Bir Ria'ya bir Cwen'e bakıyordum. "Yanılıyorsunuz! Hem de çok yanılıyorsunuz. Bir kere... Ama şimdi... öyle bir şey yapamam! Yapabilsem bile benim de kendi yoluma gitmem gerekiyor." Sol kolumu salladım. "Üstümdeki bu kuşa rağmen."

"Kendi yoluna mı?" diye sordu Cwen. "Demek ki bassssskalarını umurssssamıyorssssun."

"Öyle demedim."

"Dedin işte." Ria ters ters bana bakıyordu. "Kendi sorunlarını Druma'dan çok önemsiyorsun."

"Aslına bakarsan, evet." Yanaklarım kızarmıştı. "Anlamıyor musun? Geçmişimi, adımı öğrenmek zorundayım! Bir burada olup bitenler eksikti zaten! Kötü bir rüya gördün diye, benden her şeyi bırakmamı isteyemezsin!"

Öfkeyle baktı bana. "Druma sana nazik davranmasaydı kendi yoluna nasıl gidecektin?"

"Giderdim. Buraya kendim gelmedim mi?"

"Kendi kendini beslediğini söyleyen bir bebek gibisin."

"Ben bebek değilim!"

Ria derin bir nefes aldı. "Dinle. Bu ormanda türümün son örneği benim. Burada başka bir kadın, erkek ya da çocuk bulamazsın. Buraya dışarıdan gelen tek kişi sensin. Peki, ben hiç burada yalnız yaşadığımı düşündüm mü? Başkalarının, Arbassa'nın, Cwen'in ya da onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmememe rağmen güzelliğine değer verdiğim alleah kuşunun yardımı olmasaydı hayatta kalabilir miydim? Druma tehlikedeyse hepsi tehlikede, ben de tehlikedeyim demektir."

Yalvarırcasına ellerini açtı ve "Lütfen yardım eder misin?" dedi.

Kafamı çevirdim.

"Yardım etmeyecek bisssse," diye tısladı Cwen.

Ria merdivenin girişine yürüdü. "Gel. Druma ölürse nelerin öleceğini görmeni istiyorum."

Arbassa'nın gövdesindeki merdivenlerden aşağı inerken onu gönülsüzce takip ediyordum. Çünkü aradığımı ya Fincayra'nın başka bir yerinde ya da tamamen başka bir diyarda bulacağıma dair içimde gittikçe güçlenen bir his vardı. En azından Druma'da olmadığı kesindi. Zaten burada bir süre kalsam bile yasak güçlerimi kullanmadan Ria'ya nasıl yardım edebilirdim ki? Başımı üzüntüyle salladım, yeni bulduğum arkadaşımı şimdiden kaybettiğimden emindim.

Arkamdaki Cwen'e baktım. Gidişim karşısındaki duyguları belli olmuyordu, yalnızca gözyaşı şeklindeki öfke dolu gözleriyle Başbelası'na bakışlarından bu fevri kuşun gitmesinden hoşnut olduğu anlaşılıyordu. Kuş da ona yanıt verircesine bir bacağını kaldırarak pençesini salladı.

Merdivenlerden aşağı inerken tanıdık nem kokusu tekrar burnuma geldi. Bir daha bu ulu ağacın içine girip girmeyeceğimi bilmediğimden, Arbassa'nın duvarlarını kaplayan ilginç yazıları incelemek için durdum.

Çoktan aşağı varan Ria yukarı seslendi. "Gidelim."

"Buradaki yazılara son kez bakıyorum."

Merdivenlerdeki ışığın azlığına rağmen yüzündeki şaşkınlık rahatça okunuyordu. "Yazı mı? Ne yazısı?"

"Burada, duvardakiler. Görmüyor musun?"

Yukarı çıkarak yanıma geldi. Gösterdiğim yere baktığında yüzüne bir şaşkınlık ifadesi çöktü, sanki orada hiçbir şey yoktu.

"Okuyabiliyor musun onu?"

"Hayır."

"Ama görebiliyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Bir süre dikkatle yüzümü inceledi. "Senin görüşünde farklı bir şeyler var, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Gözlerin olmadan görüyorsun."

Tekrar başımı salladım.

"Ve benim gözlerimle göremediğim bir şeyi görebiliyorsun." Ria dudağını ısırdı. "Şu anda ilk tanıştığımız zamankinden daha yabancısın bana."

"Belki de yabancı kalmam senin için daha iyidir."

Başbelası sinirli sinirli kanat çırptı.

Merdivenlerden aşağı inerken, "Burayı sevmiyor," dedi Ria.

Ben de onun ardından aşağı iniyordum. "Arbassa'nın kendisi hakkındaki düşüncelerini biliyor olsa gerek." Bir süre durduktan sonra ekledim: "Benim kendisiyle ilgili düşüncelerimden bahsetmiyorum bile."

Ağacın gövdesindeki kapı benzeri boşluk gıcırtıyla açıldı. Tepedeki yapraklarla dolu dallardan süzülen sabah güneşine çıkar çıkmaz, kapı arkamızdan çatırdayarak kapandı.

Ria, Arbassa'nın geniş dallarına öfkeyle baktı ve sonra çabucak ormana daldı, ben de peşine düştüm. Yürüyüşüm Başbelası'nı sarsıyor olmalıydı ki pençeleriyle omzuma daha sıkı tutunuyordu.

Kısa süre sonra gri kabuğu, geçen yıllarla birlikte kat kat olmuş büyük bir kayın ağacının yanına gitti. "Gel buraya," diye seslendi, "sana bir şey göstereceğim."

Yanına yaklaştım. Elini ağacın gövdesine koydu. Avcunun tamamıyla ağaca değiyordu.

"Kayın kadar konuşmaya hazır bir ağaç yoktur. Özellikle de yaşlı bir kayın. Dinle."

Kafasını kaldırmış dallara bakarken bir yandan da ağır ağır hışırtı sesi çıkartıyordu. Dallar birden yanıt olarak salınmaya, hafifçe fısıldamaya başladı. Sesinin yüksekliğini, hızını ve tonunu değiştiriyor, ağacın sesi de ona yanıt verir gibi değişiyordu. Sanki ağaç ile Ria bayağı hararetli bir sohbete tutuşmuşlardı.

Bir müddet sonra bana döndü ve bizim dilimizde konuştu. "Şimdi sen dene bakalım."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Önce elini ağacın gövdesine koy."

Bunu yapabileceğime pek inanmıyordum, ama yine de elimi koydum.

"Şimdi konuşmadan önce dinle."

"Dalların sesini duydum ya."

"Kulaklarınla değil, elinle dinle."

Avcumu ağacın gövdesine bastırıyordum; parmaklarım soğuk, pürüzsüz kabukla birleşmişti. Parmak uçlarımın kenarında kalp atışına benzer belli belirsiz bir şey hissettim. Bu kalp atışı tüm elime ve oradan da koluma yayıldı. Havanın ve toprağın ince ritminin, küçük bir çocuğun nefes alış hassasiyetiyle okyanusta yükselen bir dalganın gücünü birleştiren bir ritmin, ağacın gövdesinde dolaştığını neredeyse hissedebiliyordum.

İstemsizce Ria gibi bir hışırtı sesi çıkarmaya başladım. Dallar zarafetle salınarak yanıt verince şaşırdım. Havayı bir fısıltı kapladı. Sözlerini anlamasam bile ağacın benimle konuştuğunu fark edince neredeyse gülümsedim.

"Bir gün bu dili öğrenmek isterim." Sözlerim hem Ria'ya hem de yaşlı kayına söylenmişti.

"Druma ölürse bu dili öğrenmen hiçbir işine yaramaz. Fincayra'da yalnızca burada ağaçlar konuşacak kadar uyanıktır."

Omuzlarım düştü. "Senin için ne yapabilirim ki? Rüyanda gördüğün kişinin ben olmadığımı söyledim."

"Boş ver şimdi rüyayı! Sende tuhaf bir şey var... özel bir şey."

Sözleri içimi ısıtmıştı. Ben bu sözlere inanmasam bile

onun inandığı belliydi. Çiçeğin yapraklarını, düşünce gücümle açtığım zamanı aklıma getirdim, sanki yüzlerce yıl geçmişti üzerinden. Ondan sonra olanları aklıma getirince birden titredim. "Bir zamanlar özel bir şeylerim olduğu söylenebilirdi, ama artık yok."

Ria'nın gri mavi karışımı gözleri daha derine gömüldü. "O her ne idiyse şimdi de var."

"Artık yalnızca ben ve beni büyük olasılıkla buradan uzaklara götürecek arayışım var."

İnatla başını hayır anlamında salladı. "Hayır işte, var sende bir şeyler."

Birden neden bahsettiğini anladım. Galator! Benim peşimde değil, gücü hakkında en ufak bir bilgimin olmadığı boynumdaki takının peşindeydi demek. Onu nasıl fark ettiği değil, fark etmesi önemliydi. Bende, yani taşıdığım mücevherli takıda değil de kişiliğimde bir anlığına bile olsa özel bir şeyler gördüğünü düşünmekle ne kadar büyük bir ahmaklık ettiğimi anlamıştım.

"Senin istediğin ben değilim," diye homurdandım.

Yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Henüz yanıt veremeden Başbelası'nın pençeleri birden omzuma girdi. Acıyla irkildim. Kuşa bir tane geçirmemek için kendimi zor tuttum, çünkü bana da dereciğin yanındaki katil sıçana saldırdığı gibi vahşice saldırabilirdi. Omzuma tünediğine üzülmek ve acıya katlanmaktan başka çarem yoktu. İyi de neden beni seçmişti ki? Ne istiyordu benden? Kesinlikle bilmiyordum.

"Bak!" Ria ağaçların arasında kaybolan gökkuşağı renklerinde bir parıltıyı gösterdi. "Alleah kuşu!"

Kuşun peşinden o da ağaçların arasına dalıyordu ki durup bana döndü ve "Gel! Daha yakına gidelim. Alleah kuşu uğur getirir! Yıllardır hiç görmemiştim," dedi.

Böyle diyerek kuşun peşinden koşturdu. Tam o anda ağaçların arasından rüzgâr esmiş olmalı ki dallar hararetli bir sohbete girişmiş gibi göründü. Ama Ria dallara kulak asmamış, fırlamış gitmişti. Ben de peşinden gittim.

Kopup yere düşmüş dalların ve dikenli eğrelti otlarının arasında kuşu takip ettik. Ne zaman onu görecek gibi olsak, ardında rengârenk bir tüy yumağı bırakarak uçuyordu. Yalnızca kuyruğunun ucunu görebiliyorduk ve bu bile o kadar güzeldi ki bizi meraklandırmaya yetiyordu.

Sonunda alleah kuşu bir dizi ölü ağacın alt dallarından birine kondu. Etraftaki esnek, canlı dallar rüzgârda delicesine sallandığı için oraya konmuş olmalıydı. İlk kez parlak tüyleri hiçbir yaprağın ardında saklanmamıştı. Ria ile koşturmaktan nefes nefese kalmıştık; kuşu korkutmamak için yine de sessiz olmaya çalışıyor, alev alev mor sorgucunu ve kuyruğundaki kırmızı damarları izliyorduk.

Ria heyecanını zor bastırıyordu. "Ne kadar yaklaşabileceğiz bakalım." Ölü bir dalın yanından geçerek kuşa doğru sürünmeye başladı.

Birden Başbelası'ndan keskin bir ıslık sesi duyuldu. Kulağımdaki hava akımından atmacanın havalandığını anladım. Güzelim kuşa saldıracağını anlayınca kalbim duracak gibi oldu.

"Hayır!" diye bağırdım.

Ria kollarını açmış sallıyordu. "Dur! Dur!"

Atmaca oralı olmadı. Öfke dolu başka bir ıslık çıkararak avına doğru ok gibi atıldı. Alleah kuşu gafil avlanmıştı. Başbelası pençelerini yumuşak boynuna geçirip gözünü gagaladığında şaşırtıcı bir vahşilikle karşılık verdi. Altlarındaki dal kırıldı. Tüyleri havada uçuşan iki kuş tepe taklak yere düştü.

Ria hemen koştu, ben de peşindeydim. Oraya vardığımızda ikimiz de donakaldık.

Önümüzdeki kahverengi yapraklarda Başbelası avının hareketsiz bedeni üzerinde duruyordu. Pençelerine kan bulaşmıştı. Alleah kuşunun tek bacaklı olduğunu gördüm. Diğer ayağı büyük olasılıkla saldırı sırasında kopmuştu. O örselenmiş tüyleri, bir daha asla uçamayacak olan o ışıl ışıl kanatları görünce midem kasılmıştı.

Sonra alleah kuşunun cesedi birden biçim değiştirmeye başladığında şaşkınlıktan küçük dilimizi yuttuk. Tıpkı deri değiştiren bir yılan gibi derisini bırakmıştı. Bıraktığı deri neredeyse şeffaf ve kırılgan bir kabuk gibiydi ve tüylerin olduğu yerde kabartılar vardı. Kuşun kanatları yok olmuş, tüylü kuyruğu ise mat kırmızı pullarla kaplı uzun, yılankavi bir bedene dönüşmüştü. Kuşun başı da uzadı ve kocaman çenesinden testere gibi dişleri fırladı. Bu ağız bir ısırışta rahatlıkla bir insanın elini koparabilirdi. Yalnızca pullarla aynı renkteki gözleri renk değiştirmemişti. Yılana benzeyen yaratık ölmüştü, az önceki bedeninin ince derisi ise yanından sarkıyordu.

Ria'yı kolundan tuttum. "Bu da ne demek oluyor?"

Yüzünün bütün rengi kaçmıştı, yavaşça bana döndü. "Atmacan hayatımızı kurtardı, demek oluyor."

"O şey de... neyin nesi?"

"Biçim değiştirici. İstediği görünüme bürünebilir, bu yüzden çok tehlikelidir."

"Sırf dişleri bile yeterince tehlikeli görünüyor zaten."

Ria suratını asmıştı ve yerdeki deriyi sopayla dürttü. "Dediğim gibi, biçim değiştirici her şeye dönüşebilir. Ancak dönüştüğü şeyi tam olarak taklit edemez, dikkat edildiğinde fark edilecek bir kusur mutlaka vardır."

"Bu kuşun tek bacağı vardı."

Ria yerdeki cesedin arkasında hâlâ fısıldaşan ağaç dallarını gösterdi. "Ağaçlar beni uyarmaya çalıştı ama dinlenemedim.

Druma'da biçim değiştirici ha! Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Oh, Emrys... rüyam göz göre göre gerçek oluyor!"

Eğildim ve gagasıyla tüylerini düzelten atmacaya uzattım elimi. Başbelası başını bir o yana bir bu yana salladı ve bileğime sıçradı. Hızlı adımlarla yan yan ilerleyerek omzumda her zaman tünediği yere geçti. Fakat bu sefer ağırlığı o kadar batmıyordu.

Ria gelecek olaylar karşısında endişeyle kaşlarını çatmıştı. Ona döndüm ve "Hepimiz bu küçük savaşçı konusunda yanıldık. Arbassa bile yanıldı," dedim.

Hayır anlamında başını salladı. "Arbassa yanılmadı."

"Ama..."

"Arbassa atmacaya değil..." Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "...sana kapıyı kapatmıştı."

Geriledim. "Ağaç sana zarar verebileceğimi mi düşünüyor?"

"Evet."

"Sen buna inanıyor musun?"

"Evet. Ama yine de seni içeri aldım."

"Neden? Gördüğün rüyadan da önceydi bu."

Beni merakla inceliyordu. "Belki bir gün sana anlatırım."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

XVIII
KRALIN ADI

Artık görmeyen fakat hisseden gözlerimi biçim değiştiricinin kuru bir yaprak kadar kırılgan ölü derisinden Druma'nın fısıldayan, hayat dolu dallarına gezdirdim. "Fincayra'ya ne oluyor, onu anlat bakalım."

Ria hiç huyu olmamasına rağmen kaşlarını çattı. "Ben de ağaçların bana anlattığı kadarını biliyorum."

"Bildiklerini anlat o zaman."

Yaklaştı ve işaret parmağını benim işaret parmağıma dolayarak konuşmaya başladı: "Sanki koca bir sepet tatlı mı tatlı böğürtlenin yenilmeyecek kadar ekşimesi gibi." İç geçirdi. "Birkaç yıl önce tuhaf şeyler olmaya başladı, çok tuhaf şeyler. Nehrin doğu yakası eskiden bu orman gibi yemyeşil ve hayat doluydu, ancak şimdilerde kurudu ve soldu. Toprakla beraber gökyüzü de karardı. Ama şimdiye kadar Druma hep güvende kalmıştı, bütün düşmanlarını sindirecek kadar güçlüydü, tabii bunların hepsi şimdiye kadardı."

"Böyle kaç tane kötü ruh vardır?"

Başbelası kanatlarını kabarttı, sonra tekrar sessizleşti.

"Bilmiyorum." Kaşlarını daha da çattı. "Ama en büyük düşmanımız biçim değiştiriciler değil. Daha yeraltındaki mağaralarda yaşayan goblin savaşçılar var. Tabii artık yeraltından dışarı çıktılar ve sırf zevkine adam öldürüyorlar. Karanlık Kale'yi koruyan ölümsüz hortlak savaşçıları da unutmamak gerek. Bir de hepsine hükmeden bir kral var: Stangmar."

Bu adı anar anmaz ölü ağaçların etrafındaki canlı dallar gürültüyle titremeye başlayınca kendi sesimi duyamaz olmuştum. Sonunda sakinleştiklerinde, "Bu kral da kim?" diye sordum.

Ria dudağını ısırdı. "Stangmar sözcüklere sığmayacak kadar korkunçtur. Ağaçların dediğine göre ilk kral olduğunda bu kadar kötü değilmiş. O zamanlar koca siyah atının üzerinde Druma'ya gelip ağaçların sesini dinlediği bile olurmuş. Sonra ona bir şeyler olmuş –kimse bilmiyor ne olduğunu– ve tamamen değişmiş. Müzik ve dostluk dolu kalesini yıkmış ve yerine zalimlik ve dehşet dolu Karanlık Kale'yi kurmuş."

Suratını asarak bir süre oturdu. "Karanlık Kale doğuda, gecenin hiç bitmediği Kara Tepeler'in üzerindedir. Kralın hizmetçilerinden başka kimsenin ama kimsenin oraya gidip de canlı çıktığı görülmemiştir. Yani nasıl bir yer olduğunu çok da bilen yok aslında. Bir tek, Kalenin hep karanlıkta kaldığını ve sürekli döndüğünü söylerler, hatta o kadar hızlı dönüyormuş ki kimse ona saldıramazmış."

Denizde gördüğüm rüyayı hatırlayarak irkildim. Şimdi bile o korkunç şato gözlerimin önündeydi.

"O günden beri Stangmar Fincayra'nın büyük kısmını zehirledi. Druma'nın doğusunun tamamı ve güneyinin bir kısmı, krala bağlı olanların tabiriyle temizlendi. Esasında ise soğuk, yaşama şans tanımayan bir korku kapladı her yeri, tıpkı kar gibi ama arada bir fark var, kar güzeldir. Köyler yandı, ağaçlar ve nehirler sessizliğe büründü. Hayvanlar ile kuşlar öldü, devler de gitti."

"Devler mi?"

Gözleri öfkeyle alev alev oldu. "Fincayra'nın ilk sahipleri. Bütün devler Fincayra'yı ata yurdu kabul eder. Henüz dağlardan nehirler akmazdan çok önce devlerin ayak izleri Fincayra'yı süslermiş. Arbassa daha tohum bile değilken, söyledikleri ilahiler ormanlarda ve tepelerde yankılanırmış. En eski şarkıları Lledra, bugün bile birçok bebeğin ilk ninnisidir."

Lledra. Bu adı daha önce duymuş muydum? Nedense tanıdık geliyordu. Belki de Branwen'in ilahilerinden birinde geçiyordu.

"Buradaki devler ağaçlardan bile uzun, tepelerden bile büyüktür. Ama yüzyıllardır uyuyorlardı. Yıllar önceki Dehşet Savaşları sırasında goblinlerin, devlerin kadim şehri Varigal'ı istila etmeye kalkıştığı zaman dışında tabii. Biri onları kızdırmadığı sürece bir kelebek kadar naziktirler."

Birden durduğu yerde tepinmeye başladı. "Ama birkaç yıl önce Stangmar neden bilinmez devlerin yakalanıp öldürülmesi emrini verdi. O günden beri askerler onları acıma-

sızca avlıyor. Bir devi öldürmek için yirmiden fazla asker gerekiyor ama eninde sonunda öldürüyorlar işte. Duyduğuma göre Varigal şehri şimdi harabeden ibaretmiş. Tepe ya da kaya kılığına girip saklanan devler hayatta kalmış olabilir tabii, ama onlar da ortaya çıkmaya korkuyorlar. O kadar Druma'yı gezdim, bir tane bile çıkmadı karşıma."

Biçim değiştiricinin cesedini inceledim. "Bu kralı durdurmanın bir yolu yok mu?"

"Varsa bile kimse bilmiyor! O kadar güçlü ki. Hem koca bir ordusu var hem de Fincayra'nın neredeyse bütün hazinelerini topladı."

"Neymiş bu hazineler?"

"Büyülü ve güçlü eşyalar. Ama tek bir kişinin değil, bu topraklarda yaşayan herkesin yararına kullanılmaları gerekir. Fakat artık hepsi onun elinde: Ateş Küresi, Rüya Çağıran, Yedi Akıllı Alet, kenarlarından biri insanın etini geçip ruhuna kadar işleyen, diğeri ise tüm yaraları iyileştiren iki kenarı da keskin kılıç Derinkesik. Aralarında en güzeli, sesi en kıraç bayıra bile baharı getiren Çiçekaçtıran Arp, en iğrenci ise Ölüm Kazanı'dır."

Sesi fısıltıya dönüştü. "Söylencelerde anlatılan hazinelerden yalnızca bir tanesini henüz ele geçiremedi. Bütün hazinelerin gücünü birleştirsen yine de o son kalan parça kadar güçlü olmayacağı söylenir. İşte o son parçanın adı Galator."

Giysimin altında, tam takının olduğu yerde kalbim güm güm atıyordu.

Parmağıyla parmağımı daha da sıktı. "Ağaçlar Stang-

mar'ın, Galator'u bir süredir aramayı bıraktığını, çünkü hazinenin birkaç yıl önce Fincayra'dan gittiğini söylüyorlar. Yine de hâlâ *Son Hazine* dediği, gücünü tamamlayacak bir şeyi aradığını duydum. Bu yalnızca tek bir şey olabilir."

"Galator mu?"

Ria evet anlamında yavaşça başını salladı. "Yerini bilen herkes çok büyük tehlikede demektir."

Bu uyarının bana yapıldığı belliydi. "Bende olduğunu biliyorsun."

"Evet," diye sakin bir ses tonuyla yanıtladı. "Biliyorum."

"Druma'yı kurtarmaya yardımı olacağını düşünüyorsun."

Düşünceli düşünceli dudak büktü. "Belki olur belki olmaz. Onu ancak Galator bilir. Ama senin yardım edebileceğini düşünüyorum hâlâ."

Geri geri giderken boynuma kırık bir dal battı. Başbelası kulağımın dibinde sitem edercesine cırıldadı.

Ama boynumun acısı da kulağımın acısı da umurumda değildi. Çünkü sesinde daha önce kabul etmediğim bir şeyler hissetmiştim. Bana gerçekten değer veriyordu! Ve bu konuda yanıldığına da emindim, ama bana duyduğu güven de en az boynumdaki kadar değerli bir hazineydi.

Boynumdaki kadar değerli. Birden bunca zamandır aradığım ipucuna ulaştığımı fark ettim!

Ben Galator'un Fincayra'da da bilindiğini sanıyordum yalnızca, onun Fincayra'ya ait olduğunu düşünememiştim. Şimdi her şeyi anlamıştım. Bu diyarın kadim hazinelerinin en güçlüsü Galator idi ve Branwen ile kıyıya vurduğumuz

zamanlar kaybolmuş olmalıydı. Galator'un sırlarını ya da Branwen'in eline nasıl geçtiğini öğrenebilirsem kendi sırlarımı da keşfedebilirdim.

"Galator," dedim, "Başka ne biliyorsun onun hakkında?"

Ria elimi bıraktı. "Hiçbir şey. Şimdi gitmem gerek. Sen gelsen de gelmesen de."

"Nereye?"

Konuşmaya başlamıştı ki birden pür dikkat kesildi. Sol omzuma sıkıca tutunan Başbelası da kımıldamıyordu.

Ria'nın dağınık kahverengi saçları ormanda esen rüzgârla ağaç dalları gibi salındı. Yoğunlaşırken yüz ifadesi de iyice ciddileşti, o şen şakrak kahkahası bir daha ormanda çınlayacak mıydı, belli değildi. Ses giderek şiddetlendi; ormanın derinliklerinden gelen çatırtı, patırtı ve inilti sesleri bir koroya dönüştü.

Rüzgâr kesilince Ria bana döndü. "Ormanda goblin görmüşler! Kaybedecek vakit yok." Giysimden tuttu ve "Sen de gelip Druma'yı kurtarmama yardım eder misin?"

Duraksadım. "Ria... Özür dilerim. Galator hakkında daha fazla şey öğrenmem gerek. Anlamıyor musun?"

Gözlerini kıstı ve hoşça kal bile demeden çekip gitti.

Koşar adım peşinden gittim ve kolundan sarkan sarmaşıklardan tutarak onu durdurdum. "Yolun açık olsun," dedim.

"Senin de," diye soğuk bir ses tonuyla yanıtladı.

Birden arkamızdaki çalılardan bir patırtı geldi. Dönüp baktığımızda boynuzları daha yeni yeni çıkmaya başlamış

tunç rengi genç bir erkek geyik gördük. Geyik devrilmiş bir tomruğun üzerinden atladı, sanki bir şeylerden kaçıyor gibiydi. Bir an göz göze geldik ve koyu kahverengi gözlerindeki derin korkuyu fark ettim.

En son geyik gördüğüm zamanı hatırlayınca bütün bedenim gerildi. Ama o zaman gözlerinde korku olan bendim, geyik ise bana yardım etmek için elinden geleni yapmıştı.

Ria elimden kurtuldu ve gitmeye koyuldu.

"Dur! Ben de geliyorum."

Sevinci yüzünden okunuyordu. "Öyle mi?"

"Evet ama yalnızca yollarımız kesiştiği sürece."

Başıyla onayladı. "Bir süreliğine, demek."

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Ne yapılması gerekeni bilen bütün Druma'daki tek canlıya, Ulu Elusa'ya gidiyoruz."

Neden bilmem ama bu isim kulağıma pek hoş gelmemişti.

XIX

BAL

Ria demin gördüğümüz geyik gibi çevik adımlarla ilerledi. Bacaklarımın hâlâ ağrımasına rağmen sık çalılıkların ve dereciklerin yosunla kaplı kıyılarının arasından onu gözden kaybetmemeye çalıştım. Yine de sürekli durup beni beklemek zorunda kalıyordu.

Güneş tepede olduğu ve ormanın zeminini daha fazla aydınlattığı için geçen geceden daha rahat ilerliyordum. Yine de o kadar fazla tökezledim ki Başbelası sonunda omzumdan havalandı fakat fazla uzaklaşmadı, daldan dala konarak beni takip ediyordu. Omzum rahatlamıştı rahatlamasına ama bu sürekli tetikte olan kuşun yanımdan gitmesini eskisi kadar istemediğim de ortadaydı.

Bütün hayvanlar ormandan kaçıyordu. Gri gövdeli, açık yeşil kanatlı ya da sarı kuyruklu küçük kuşlar tek tek veya sürüler hâlinde gökyüzünde uçuyordu. Koca gözlü sincaplar, kunduzlar, yavrusunu önüne katmış giden dişi bir

geyik ve sarı bir yılan önümden geçip gitti. Uzakta kurtlar uluyordu. Birden ağaçların arasından simsiyah ve kocaman bir gövde fırladı. Korkudan donakalmıştım ki arkasından daha küçük iki siyah gövde daha çıktı; bu bir ayı ailesiydi. Tüm hayvanların gözü tıpkı geyiğinkiler gibi korku doluydu ve hepsi de görünen o ki, Ria ile benim gittiğimiz yönün tersine kaçıyordu.

Öğlene doğru gölgelik bir yere vardığımda sucuk gibi terlemiştim. Burada görünüşünden epey yaşlı olduğu belli olan sedir ağaçları düzgün bir çember oluşturacak biçimde dizilmişti. Kabukları o kadar pürüzlüydü ki uzun saç ve sakalları kambur bedenlerini kaplamış yaşlı insanlar gibi görünüyordu. Rüzgârda hafifçe salınan dallarının mırıltısı bile diğer ağaçların fısıltılarından farklıydı; sanki ağırbaşlı, matemli bir ağıt yakıyorlardı.

Birden açıklığın ortasında bir tümsek gördüm, eni omuzlarımdan geniş değildi ama boyu boyumu en az iki kat aşıyordu. Etrafındaki yuvarlak, parlak, cilalı taşlar buz mavisi renkte parlıyordu. Tedbiri elden bırakmadan, dikkatle oraya yöneldim.

Başbelası tekrar omzuma konmuştu, fakat bu sefer durmamış, hızlı adımlarla omzumda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı.

Birden şaşkınlıktan nefesim kesildi. *Buraya daha önce gelmiştim.* Bu düşünce bir anda aklıma gelmiş, bir çiçeğin birden ortaya çıkıp kaynağını aradığınızda kaybolan hoş kokusu gibi, bir anda hatırladığım bu bulanık anı da uçup gitmişti. Belki de hatırladığım yalnızca bir düş ya da düşün

anısıydı. Yine de sedir ağaçlarının çevrelediği bu tümseğin bir yerlerden tanıdık geldiği duygusundan bir türlü kurtulamıyordum.

"Emrys! Haydi!"

Ria'nın sesiyle gerçeğe döndüm. Tümseğe ve yas tutan sedirlere son bir kez bakıp açıklıktan ayrıldım. Az sonra ağaçların çıkardığı tuhaf mırıltıyı duymaz oldum ama bu tekinsiz ses, zihnimin en karanlık köşelerinden bir türlü gitmedi.

Kurbağaların sesinin kimi zaman kendi nefes alıp verişimi bastırmasından ve balıkçıl, turna gibi su kuşlarının tuhaf seslerinin yankılarından daha sulak bir bölgeye geldiğimizi anlamıştım. Havada çürüme kokusu da artmıştı. Sonunda karanlık bir toprak parçasının kenarındaki uzun otların yanında duran Ria'yı gördüm. Demek bataklığa gelmiştik.

Sabırsızlanan Ria yine seslendi. "Haydi gidelim."

Bataklığa kuşku dolu gözlerle baktım. "Buradan mı geçmek zorundayız?"

"En kestirme yol burası."

"Emin misin?"

"Hayır. Ama vaktimiz gittikçe azalıyor, kaçışan bunca hayvanı görmedin mi? Buradan geçersek bir saatten fazla zaman kazanacağız. Ulu Elusa'nın yaşadığı tepeler bataklığın öte tarafında kalıyor."

Tam bataklığı geçmeye koyulmuştu ki onu kolundan tuttum. "Ulu Elusa dediğin şey tam olarak ne oluyor?"

Kolunu elimden kurtardı. "Gerçekten bilmiyorum! Arbassa bile gerçekte kim olduğunu bilmez. Söylenceye göre

Sisli Tepeler'deki canlı taşların arasında yaşar, benim de tek bildiğim bu. Kimsenin bilmediği şeyler bilir, hatta gelecekteki şeyleri bile. Bir de yaşlı ama çok yaşlı olduğunu biliyorum. Dagda dağlara ilk devi oyduğunda bile yaşıyormuş dediklerine göre."

"Canlı taşlar mı dedin?"

"Öyle derler. Nedenini bilmiyorum."

Yer yer durgun su birikintileri ve ölü ağaçların göründüğü çamura göz attım. Uzaklarda bir turna öttü. "Bu dediğin şeyin bize yardım edeceğine emin misin?"

"Hayır, ama edebilir. Tabii önce bizi yemezse."

Donup kalmıştım. "Bizi yemezse mi?"

"Dediklerine göre açlığı hiç dinmezmiş ve açken köşeye sıkışmış bir devden daha acımasız olurmuş."

Başbelası, Ria'ya dönüp alçak sesle uzun bir ıslık öttürdü.

Ria şaşırmıştı. "Sorun ne?" diye sordum.

"Başbelası bizi koruyacağına söz veriyor. Ama ilk kez sesinde kaygı taşıdığını işitiyorum."

Burnumu çektim. "Ulu Elusa, Başbelası'nı yemeye kalkarsa acırım ona, çünkü bu kuş korku nedir bilmiyor."

"Ben de o yüzden sesindeki kaygıdan hoşnut değilim ya zaten."

Böyle deyip bataklığa döndü. Topak topak olmuş bir çamur parçasına bastı, oradan bir kayaya atladı. Onu takip ederken arkada ayak izlerimizi bıraktığımızı fark ettim ama bu izleri önemsemedim. Zaten ormanın derinliklerindeydik, burada iz bırakmanın bir önemi yoktu.

Kayalardan yerdeki kütüklere ve oradan tekrar kayalara zıplaya zıplaya gittiğimiz için bataklıkta yavaş ilerliyorduk. Tepemizdeki uzun dallar sanki kuru kollara dönüşüp bize uzanıyordu. Çamurlu sudan kuş ya da kurbağa sesine benzemeyen tuhaf sesler yankılanıyor, Başbelası kulağımın dibinde cırıldamayı bir türlü kesmiyordu. Biz sığ yerlerden gitmeye çabaladıkça su için için kaynıyor, arada sırada suyun yüzeyine bir şeyler çıkıyordu. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyor, açıkçası bilmek de istemiyordum.

Sonunda bataklıktan kendimizi kurtardığımızda etrafı yoğun bir sis tabakasının kapladığını gördük. Önümüze çıkan, yeni yağmur yemiş uzun otlardan oluşan bir tarlayı geçtikten sonra sonunda toprağa bastık. Önümüzde sarp kayalıklarla dolu, üzerinden dumanlar tüten bir tepe yükseliyordu.

Ria durdu. "Sisli Tepeler. Şu anda yanımda tatlı böğürtlenlerden olmasını o kadar çok isterdim ki! Tepeye çıkmadan önce gücümüz yerine gelirdi." Bana kuşkulu bir bakış attıktan sonra ekledi: "Tepenin ardındakiyle karşılaşmadan önce de tabii."

Tepeyi çıkmaya başladığımızda Başbelası omzumdan havalandı. Başımızın üzerinde daireler çizerek yavaş yavaş yükseliyordu. Sanırım ormanı gözetlemeye çıkmıştı ama yükseklerde süzülme hissinin de hoşuna gittiğini sezebiliyordum.

Artık iyice seyrekleşen ağaçların arasında bazen Ria'nın evi kadar büyük kayalıklar göze çarpıyordu. Ağaçlar tepenin yamacına kök salmıştı. Ağaçların arasında epey mesafe olmasına rağmen orman aslında çok da seyrelmemişti. Bunun nedeni belki etraftaki kayaların devasa gölgeleriydi, belki de kayaları saran sislerdi, ama ormanda havanın giderek kararmakta olduğu kesindi.

Dik tepeyi çıkmaya uğraşırken kuşkular etraftaki sisler gibi beni kuşatmıştı. Bu Ulu Elusa nasıl bir yaratıktı bilmem ama böyle bir yerde yaşadığına göre ziyaretçilerden pek hoşlanmadığı açıktı. Peki ya ormandaki goblinler oraya gitmeden bizi bulsalardı? Giysimin altında duran Galator'u tutsam da içim rahatlamamıştı.

Birden önüme kocaman bir gri taş çıkınca durdum. Belki de sisler altıncı hissime oyun oynuyordu. Ama bu bir kayadan çok bir yüze, tam da bana bakan gizemli, kayadan oyulmuş bir yüze benziyordu. Sonra biri boğazını temizler gibi hırıltılı bir ses işittim ya da işittiğimi zannettim. Kayalık sanki hareket etmişti.

Olacakları daha fazla beklemeden koşar adımlarla tepeden yukarı doğru çıktım. Yolda köklere, kayalara takılıp tökezliyordum ve ayaklarım da sık sık birbirine dolanıyordu.

Sonunda tepeyi çıktığımda kendi soluk sesimi bile bastıran öfkeli bir vızıltı işittim. Arılar, hem de binlercesi, ölü bir ağacın yarılmış gövdesine kovan kurmuştu. Sis yüzünden önümü çok iyi göremesem de bu olayın kısa süre önce olduğunu anladım. Fırtınada yıldırım düşmüş ve onu ikiye yarmış olmalıydı. Arıların ise bundan hiç hoşnut olmadığı açıkça ortadaydı.

Ria elini beline koymuş, ilgiyle öfkeli bir vızıltı çıkaran topluluğu izliyordu.

Aklından geçeni anlamıştım ve başımı iki yana salladım. "Hayır! Onu düşünmüyorsun değil mi," dedim nefes nefese, "Bal peşine düşmeyeceksin şimdi, değil mi?"

Hınzırca gülümsedi. "Bala asla doyulmaz! İki dakikada alırız birazını. Fazla oyalanmayız yani."

"Alamayız! Baksana şu arılara."

Tam o sırada tepemizde son bir kez süzülen Başbelası omzuma kondu. Bu kuş gerçekten de uçmaya bayılıyordu. Omzuma konunca hâlinden memnun olduğunu belli eden seslerle öttü. Omzumda durmasına ne kadar alıştığıma şaşırdım, sanki hayatım boyunca hep oradaydı. Oysa dün böyle mi diyordum! Kanatlarını kapamış ve başını yüzümden yana uzatmıştı.

Birden içimden geldi ve ona göz kırptım.

O da bana göz kırptı.

Ria ağacın yarılmış gövdesini incelemeye devam ediyordu. "O arıları oradan birkaç saniye uzaklaştırabilsem işimi hâlledeceğim."

Başbelası bir çığlıkla tekrar yükseldi ve doğruca bataklığa doğru uçtu. Yükselip arıların arasına dalıyor ve onlara kanatlarıyla vurup tepelerden yükselen sislere kaçıyor, bütün arı sürüsünü de peşinden sürüklüyordu.

"Delirmiş bu! Bu kuş kavgayı en az senin..."

Cümlemi bitiremedim, çünkü Ria elini ağacın gövdesine daldırmış balları bulmak için arı yuvasını kurcalıyordu bile. Vızıltı sesi var mı diye kulak kabarttım ama hiç işitemeyince ben de ona katıldım ve kovanı beraber kurcalamaya başladık. Alçak dallardan birine yaslanınca gövde dibinden çatırdadı ve sallanmaya başladı.

"Dikkat et, Ria!" diye seslendim. "Bu şey şimdi tamamen yarılıp parçalanacak."

Ama beni işitemezdi, çünkü ağacın gövdesinin kırık tarafına yaslanıp başını delikten sokmuştu bile.

Ağaca tutunup Ria'nın yanından uzanarak ben de deliğe baktım. Altımızda kafam kadar peteklerin çevrelediği altın sarısı bir bal havuzu vardı. Koyu kıvamlı sıvıda kırılıp oraya düşmüş ağaç dalları, kabuklar ve petekler yüzüyordu. Elimi daldırıp balla doldurdum ve tadından yenmeyen yapışkan sıvıyı lıkır lıkır kafama diktim. Hayatımda hiç böyle güzel bir bal yememiştim. Ria da aynı fikirde olmalı ki iki elini bala daldırmış öyle yiyordu ve yerken yanaklarıyla çenesinden bal damlıyordu.

"Gitmeliyiz," diyebildi sonunda. "Son kez ye."

Hemen gözüme kestirdiğim büyük bir petek parçasını kaptım; ancak ne kadar asılırsam asılayım petek bir türlü gelmiyordu. Gücümü topladım, peteği olabildiğince sıkı kavradım ve tüm gücümle asıldım.

O anda elimdeki şey korkunç bir çığlıkla birden balın yüzüne çıktı. İşte o zaman bunun bir petek parçası değil, kocaman, yusyuvarlak bir burun olduğunu anladım. Havuzun içinden balla kaplı bir yüz yükselince Ria bir çığlık attı. Ağacın gövdesi de zaten tam o sırada çatırdadı ve sallanarak ikiye ayrıldı; ayrılan parçalar ise bizi de altına alarak tepeden aşağı yuvarlandı.

XX

SHİM

Ria ile birlikte tepeden aşağı yuvarlanıyorduk. Bal ve ne olduğunu çözemediğimiz cisim ile dolu olan tomruk ise hoplaya zıplaya önümüzden gidiyor, aşağı indikçe de hızlanıyordu. Sonunda kocaman bir kaya parçasına çarparak tuzla buz oldu.

Ben de sonunda durabilmiştim ama kendim dursam bile dünya fırıl fırıl dönüyordu. Başım döner hâlde zar zor ayağa dikildim ve Ria'ya seslendim.

"Buradayım." Ayağımın dibindeki otların arasından bir baş çıktı; kahverengi saçlarına bal ve çalı çırpı bulaşmıştı.

İkimiz de ağaç gövdesinin enkazından gelen inleme seslerine doğru döndük. Ria işaret parmağını benimkine doladı, ayağa kalktık ve tedirgin adımlarla o yöne doğru ilerledik.

Kayanın dibinde bal, dal parçaları ve yapraklarla kaplı küçük bir tümsek duruyordu. Sonra tümsek devrildi, gü-

zelce bir silkindi, doğruldu ve oturdu.

"İnsan bu," dedim hayret içerisinde. "Ufacık bir insan."

"Bir cüce," diye düzeltti Ria. "Fincayra'da cüce kalmadı artık diye biliyordum ama."

Tamamen balla kaplı olan yüzde, iki pembe göz açıldı. "İkiniz de yanılıyor. Kesinlikle yanılıyor, korkunç, hatalı, iğrenç bir yanlış yapıyor! Ben cüce değil."

Ria kuşkulanmıştı. "Değil misin? Öyleyse nesin sen?"

Küçük adam yusyuvarlak burnundan bal sümkürdü. Ayrıca çenesinden de bal damlıyordu, ancak o buna hiç aldırmadan parmaklarını, avuçlarını ve bileklerini yaladı. Elleri temizlenince tedirgin tedirgin bir o yana bir bu yana baktı ve sordu:

"Kralın dostu değiller, değil mi?"

Ria alınmıştı. "Elbette hayır."

"Peki, şu insanları burnundan tutup çekiştirmeye meraklı arkadaşına ne demeli?"

"O da değil."

"Katiyen, kesinkes ve kesinlikle değil mi?"

Ria elinde olmadan sırıtmaya başlamıştı. "Katiyen, kesinkes ve kesinlikle değil."

"Tamam, o zaman." Balla kaplı olduğu için yere yapışan küçük adam ancak ciddi bir mücadeleden sonra ayağa kalkabilmişti. Kısacık bacaklarını sonuna kadar açarak Ria'ya yürüdü. Boyu kızın dizinin biraz üstüne gelmesine rağmen gururla başını arkaya attı ve konuştu. "Ben cüce değil. Ben dev."

"Ne?" diye gülmeye başladım.

Küçük adam öfkeden parıldayan pembe gözleriyle dik dik bana baktı. "Ben dev." Sonra sanırım gururu kırıldı, çünkü suratını astı ve omuzları çöktü. "Çok ama çok, çok, çok minik bir dev. Büyük olmayı, dev gibi olmayı çok ama çok isterdi."

"Buna inanmıyorum." Daha iyi görmek için aşağı eğildim. "Bana hiç de devmişsin gibi gelmedi. Küçük bir dev gibi de değilsin."

"Ama öyleyim!"

"Ben de mantarım o zaman."

"Mantarsa neden durduğu yerde durmayıp insanların burnunu çekiştiriyor?"

Ria katıla katıla gülmeye başladı birden, sarmaşıklardan örülü giysisindeki her bir yaprak titriyordu. "Aman bırak, Emrys. Devim diyorsa devdir işte, ben ona inanıyorum."

Ufaklık kendini temize çıkmış gibi hissediyor olmalıydı ki rahatladı ve şişkin göbeğini okşadı. "Ben de tam güzel bir ziyafet çekiyordu, kimseye zararı yoktu ama sonra kesildi."

"Benim adım Ria. Seninki ne?"

Tedirgin tedirgin arkasına baktıktan sonra mırıldandı. "Dikkat etmek gerek bugünlerden." Bir adım daha yaklaştı. "Adım Shim."

Onu kuşkuyla süzdüm. "Söyle bakalım Shim, bal yerken hep içine mi düşersin?"

"Katiyen, kesinkes ve kesinlikle! Arılar seni sokmadan bal yemenin en iyi yolu budur."

Bu yanıt Ria'nın hoşuna gitmiş olacak ki gülümseyerek,

"Haklısın ama dışarı çıkmak zor oluyordur," dedi.

Minik dev ağzından tükürükler saçarak konuştu. "Siz, siz benle alay ediyor!"

"Hiç de değil," diye takılmayı sürdürdüm, "hiç komik değilsin zaten." Gülmemeye çalışıyordum ama boşunaydı, en sonunda ben de katıla katıla gülmeye başlamıştım.

Ufaklık bana doğru koşturup ayağıma öyle bir tekme attı ki bütün neşem kaçtı. Homurdandım ve peşine düştüm.

Shim ise, "Hayır, durur! Lütfen durur!" diye bağırıp Ria'nın bacaklarının arkasına saklanmıştı. "Canını yakmak istemedi. Gerçekten, harbiden, hakikaten."

"Yaktın ama!" Bir taraftan da Ria'nın arkasındaki yapış yapış şeyi yakalamaya çalışıyordum. "Seni elime bir geçirirsem, burnundan fazlasını çimdikleyeceğim."

"Dur," dedi Ria ve omzumdan tuttu. "Buna zamanımız yok. Çok oyalandık!"

İstemeye istemeye durdum. "Sanırım haklısın. Zaten o arılar da şimdi geri dönüp bizi sokarlar." Shim'e bakıp ekledim: "Senin yerinde olsam arılar sana çökmeden önce güzelce bir yıkanırdım."

Pembe gözleri korkuyla açıldı. "Bana mı?"

"Katiyen, kesinkes ve kesinlikle."

Minik devin nefesi kesildi. "Arı sokmasından gerçekten nefret eder!"

Bunu deyip kayanın ardındaki sislere daldı. Sislerde henüz kaybolmuştu ki dehşet içindeki çığlığını işittik. Ne olduğunu öğrenmek için Ria'yla hemen oraya koştuk.

Birkaç saniye sonra biz de çığlık çığlığaydık. Yerin dos-

doğru altına giden bir çukura düşmüş, tepe taklak yuvarlanıyorduk. Sonunda durduğumuzda etraf tamamen karanlıktı.

"Offff, başım," diye homurdandım.

Altımda bir şeyler kıpırdadı. "Kalktır üstünden, salak!"

Suratımın ortasına çamur ve yaprağa bulanmış bir kol ya da bacak çarptı. "Ah! Dikkat etsene be sakar herif!"

"Kesin," diye bağırdı Ria. "Çıkışı bulmalıyız."

"Burası da neresi ki?" diye sordum. "Bir deliğe düşmüş olmalıyız. Epey derin bir deliğe. Yukarıdan hiç ışık gelmiyor, baksana. Zemine dokunsanıza! Taş gibi değil, toprak sanki."

"Soooorunaaaa beeeen yaaanııt veeereyiiim," dedi karanlığın içinden gök gürültüsü gibi patlayan bir ses. "İiiinimiii buuuldunuuuz."

"Kimin inini?" dedik hep bir ağızdan.

Uzun bir sessizlikten sonra yanıt geldi.

"Uuuuluuuu Eluuusa'nın iniiiniii."

XXI

ULU ELUSA

Duvarlar sesin şiddetiyle sarsılıyordu sanki. Ria bana sokulmuştu. Ne kadar görmeye çabalasam da altıncı hissim zifiri karanlıkta tamamen kapanmıştı. Bir an Caer Myrddin'de ettiğim yemini bozmayı ve güçlerimi kullanmayı düşündüm. Tabii ne gücüm olduğunu bilmiyor, yalnızca elimden geldiğince kendimizi koruyabileceğimi düşünüyordum. Ama güçlerimi kullanma düşüncesi bile bütün kanımın donmasına yetmişti.

"Siz," diye fısıldadı Shim karanlığa, "her şeyi yiyen yaratık mı?"

"İiistediğimiii yeriiim." Bu derin ses etrafımızda yankılanıyor, sesin titreşimleri içimize kadar işliyordu. "Siiizi yeeemeeeden öööonce baaana kiiim ooolduuğunuzu söööyleyiiin."

Bütün cesaretimi toplayıp boğazımı temizledim. "Ben... Emrys."

"Neeerelisin Emryyys?"

Sesim iyice incelmişti. "Bilmiyorum."

"Ben de Druma Ormanı'ndan Ria."

Bir sessizlik oldu, sonra Ulu Elusa'nın sesi gürledi. "Baaaşka kiiim vaaar buuurada?"

Yanıt gelmedi.

"Baaaşka kiiim vaaar buuurada?" Ses o kadar yüksekti ki titreşim yüzünden başımıza tozlar dökülüyordu.

Bir kez daha yanıt gelmemiş, yalnızca korkudan ödü kopmuş minik devin nefes sesleri olduğunu tahmin ettiğim boğuk bir ses duyulmuştu.

"Onun adı Shim," dedi Ria. "O da Druma Ormanı'ndan." Derin bir nefes aldı. "Lütfen bizi yeme. Yardımına ihtiyacımız var."

"Neee iiiiçin?"

"Druma'yı, evimi kurtarmak için!"

"Senin de evin oluyor," diye ekledim.

Bir süre kimse konuşmadı.

Sonra birden etrafımızı ışık kapladı. Hayretler içerisinde birbirimize bakıyorduk, çünkü kocaman bir taş mağaranın içindeydik. Duvarlar epey parlıyordu ama ışığın kaynağının ne olduğu tam olarak anlaşılmıyordu. Daha da tuhafı ise ortalıkta Ulu Elusa falan görünmüyordu, parıl parıl parlayan mağarada bizden başka kimse yok gibiydi.

"Nerede acaba?" Etrafımdaki parıldayan duvarlarda göz gezdiriyordum.

Ria alnını kırıştırdı. "Bilmiyorum ki."

Bu sırada Shim elleriyle yüzünü örtmüş tir tir titriyordu.

"Bu ışık..." Elimi duvara koydum. "Bak! Işığı veren duvarların kendisi!"

"Kristal bunlar," dedi Ria şaşkınlık içerisinde. "Parlayan kristalden bir mağara burası."

Gerçekten de bu mağaranın duvarları, tavanı ve zemininden gözümüzü kamaştıran berrak bir ışık yayılıyor, bu ışık etrafımızda dans ediyordu; sanki usulca akan bir nehre vuran güneş ışığını toplayıp bu mağaraya koymuşlardı. Yüzümün de parladığından emindim, çünkü renkleri daha canlı ve ışığı daha parlak gördüğüm günlerde dahi gözlerim bu kristal mağara kadar güzel bir yer görmemişti.

Birden göğsüme bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Giysimin boyun tarafından içine elimi soktuğumda sıçradım. Galator da tıpkı duvarlar gibi parlıyordu! Takının ortasındaki mücevherden canlı bir yeşil ışık saçılıyordu. Ria'ya baktığımda bana bakıp gülümsediğini gördüm.

"Mağaramı beğendiniz mi?" Duvarların birinden gelen ses artık yankılanmıyordu ve daha sıcaktı.

Shim korkudan titremeye devam ederken Ria ile birlikte sesin kaynağına yaklaştığımızda, kafam kadar büyük kristallerin arasında zarif bir örümcek ağı gördük. Ortada yoğunlaşan incecik iplikler kenarlara doğru seyreliyordu, tıpkı bir yıldızdan yansıyan ışığın seyrelmesi gibi. İşte bu ağdan tırnak kadar bir örümcek sarkıyordu. Örümceğin ufacık başını ve sırtını kaplayan çok küçük tüyler de kristaller gibi bembeyaz parlıyordu.

"Çok beğendim," diyebildim.

"Bana gökyüzünde şimdiye kadar gördüğüm bütün yıl-

dızları hatırlattı," dedi Ria.

Ağın üzerinde tırmanırken yuvarlak, arka kısmı titreyen örümceği izliyordum. "Siz–"

"Evet," dedi örümcek sözümü bitiremeden, "Ben Ulu Elusa."

"Sesiniz çok daha, büyük geliyordu da."

Örümcek bana yanıt vermedi ve ağına ipeksi bir iplik daha ekledi. Ağın yırtılmış yerinin üzerinden bir iplik attıktan sonra alta geçti ve bu ipliği sekiz bacağından ikisiyle çabucak bağladı. Onarım işlemini bitirdikten sonra ise ağın ortasına geri döndü.

"Sesiniz nasıl o kadar büyükmüş gibi çıkabiliyor?" diye sordum bu kez.

"İstediğimde kendim de büyürüm, hiç merak etme." Örümcek Shim'e döndü ve "Şurada titreyip duran parçayı tek bir lokmada yutabilirim örneğin," dedi.

Hâlâ eliyle yüzünü tutan Shim yakınırcasına inledi.

"Misafirlerimi yemek istemiyorsam," diye konuşmasını sürdürdü, "kendimi bir süreliğine küçültürüm. Ancak midem küçülse bile iştahım azalmaz. Ne de olsa görüntü yanıltıcıdır. Bildiğin üzere Emrys, büyünün ilk kuralı budur."

Nefesim kesilmişti. "Ben büyü hakkında bir şey bilmem! Bir tek tehlikeli, hem de çok tehlikeli olduğunu biliyorum."

"Öyleyse bir şey biliyorsun işte."

"Başka da bir şey öğrenmeyeceğim."

"Çok kötü. Gelecekte işine yarayabilirdi."

"Yok, almayayım. Geleceğimde büyü yok, en azından ben istemiyorum."

Örümcek sanki beni süzüyordu. "Öyle diyorsan, öyle olsun."

Sonra birden ağına kendisinin iki katı büyüklüğünde bir böcek düştü ve o da hemen oraya gidip böceğin boynunu ısırdı ve can çekişmesinin dinmesini bekledi. Ardından böceği ağıyla iyice bağlayıp bacaklarından birini afiyetle midesine indirmesi bir saniye bile sürmemişti. "Sen büyüyü sevmiyorsun, ama ben yemeyi çok severim. Görüntü bu noktada yanıltıcı değil işte."

"Bize yardım edecek misiniz?" dedi Ria yakarırcasına. "Druma, Büyük tehlike altında."

Ulu Elusa böceğin bir bacağını daha koparttı. "Tabii tehlike altında olur! Bütün Fincayra tehlike altında! Tıpkı yavaş yavaş yiyip bitirdiğim bu zavallı böcek gibi. Sen yeni mi anlıyorsun bunu?"

Ria başını eğdi. "Ben… Buna inanmamıştım hiç."

"Solgun Diyarlar kapına dayanıncaya kadar inanmamıştın, öyle mi? Çok beklemişsin."

"Biliyorum! Ama belki hâlâ zamanımız vardır. Yardım edecek misiniz?"

Örümcek bir lokma daha kopardı ve iştahla çiğnedi. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bu olanların nedenini açıklayabilirsiniz."

"Neden?" Çiğnemeye devam etti. "Her şeyi anlatsam çok uzun sürer. Yemeğim tükenir ve sizi yemek zorunda kalırım."

Ria benden yana doğru bakarak, "Bunu durdurabilecek bir şey," dedi, "ya da birisi var mı, onu söyleyin yeter."

Örümcek, bacağıyla sırtını kaşıdı. "Şu kadarını söyleyeyim. Fincayra –tabii buna Druma da dâhil– Stangmar denilen kral devrilmediği sürece mahvolacak."

"Devrilmek mi? Böyle bir şey mümkün mü?"

"Her şey Stangmar'ın *Son Hazine* dediği şeye bağlı. Bu şey en başta onundu, ama uzun süredir onda değil."

Başımı eğip Galator'un olduğu yere bakmadan edemedim. "Bize bu hazinenin gücünü söyleyebilir misiniz?"

Örümcek yanıt vermeden önce düşündü. "Son Hazine'nin gücü hayal edebileceğinizden çok daha büyüktür." Bir bacak daha kaptı ve böceğin alt kısmını ısırdı. "Stangmar onu bulunca gücünün tamamlanacağını düşünüyor."

Ria iç geçirdi. "Doğru söylüyor."

"Hayır! Yanılıyor. Onu bulunca tamamlanacak olan gücü değil, esareti."

"Esareti mi?"

"En kötü ruha, Rita Gawr'a olan esareti."

İrkildim.

"Kralınız, Rita Gawr'ın amacına ulaşırken kullandığı bir piyondan ibaret." Ağzını şapırdata şapırdata böceğin dizini dişledi. "Rita Gawr'ın esas amacı ise buraya, Dünya'ya ve Öbürdünya'ya hâkim olmak."

Tam eklem yerine girişmeden önce tekrar ağzını şapırdattı. "Can düşmanı Dagda onunla adını sayamayacağım kadar fazla yerde savaşıyor. Fakat Rita Gawr, Stangmar'ı etkisi altına aldı ve Fincayra'nın büyük kısmını ele geçirdi. Bütün Fincayra'yı ele geçirmesine ise çok az kaldı, önündeki en büyük engel..."

Yine bir ağız şapırtısı, ardından ise çiğneme sesleri duyuldu. "Son Hazine. O da olsa Fincayra'yı tamamen ele geçirecek. Bu da Rita Gawr'ın Dünya ile Öbürdünya arasındaki köprüyü ele geçirmesi demek, oradan Dünya'yı ele geçirmesine de bir şey kalmaz zaten. Bu bacak da sertmiş ama lezzetliymiş doğrusu. Böyle bir şey olursa her şey bitmiş gitmiş demektir."

Kaşlarımı çatmış, olan biteni anlamaya çalışıyordum. "Kral bu işte kullanıldığını bilmiyor mu?"

"Biliyor! Ama Rita Gawr onun aklına çok önceleri girdi." Böceğin son bacağından kalan son lokmayı da yuttuktan sonra başına en yakın iki bacağıyla ağzını özenle sildi. "Stangmar uzun süredir kendi kararlarını kendi veremiyor."

"Ama bir biçimde devrilirse, Rita Gawr hâlâ durdurulabilir."

"Belki."

Kristal duvara sırtını dayayan Ria'nın cesareti kırılmış görünüyordu. "İyi de nasıl?"

Örümcek ağzını fazla doldurmuş olacak ki yutkunup duruyordu. "Tek bir olasılık var ama hayır, var bile diyemeyiz ona."

"Nedir o?"

"Kralın kalesi yok edilmeli."

Ria gözlerini kırptı. "Karanlık Kale mi?"

"Evet. Orası Rita Gawr'ın elinden çıktı, bu kötü ruhun gücü kalenin duvarlarından Stangmar'a ve ordusuna akıyor. Hortlaklar da korudukları kalenin bir parçası zaten."

Bu sefer de böceğin karnına girişmişti, bir ısırık daha aldı. "Mmmm. Çok güzel. Ne diyordum? Evet, hortlak savaşçılar. O yüzden kale duvarlarının dışına hiç çıkmıyorlar. Kaleyi yok edebilirsen onları da yok edebilirsin."

"İmkânsız bu!" diye bağırdı Ria. "Karanlık Kale adı üzerinde hep karanlık ve sürekli dönüyor. Bırak yok etmeyi oraya saldırmak bile imkânsız."

"Bir yolu var." Hâlâ ağzındaki lokmayı çiğneyen örümcek bana döndü ve ekledi: "Kör olan nasıl tekrar görmenin yolunu bulduysa bunun da bir yolu var."

Sıçramıştım. "Nasıl biliyorsun bunu?"

"Başkalarının gözüyle göremediğini sen altıncı hissinle nasıl görüyorsan ben de öyle biliyorum."

Böyle deyince Ria'ya döndüm. "Arbassa'nın içindeyken duvarda gördüğüm yazılar! Demek sen bu yüzden göremiyormuşsun onları."

"Hayatta kalırsan," diye devam etti Ulu Elusa, "Altıncı hissin de gelişir. Günün birinde görmekle kalmaz, anlamaya da başlarsın."

"Yani oradaki yazıları okuyabilir miyim?"

"Hayatta kalırsan."

"Gerçekten mi?"

"Altıncı hissini hafife alma! Sana çok yardımı dokunabilir, hatta bir gün hayatını bile kurtarabilir; sonra bir bakmışsın ki gözlerinden çok seviyorsun onu." Böceğin başını dişledikten sonra ekledi: "Gerçi ben gözü çok severim."

Ria örümceğe demin söylediğini hatırlattı. "Bir yolu olduğunu söylemiştiniz."

Beyaz yaratık üç bacağını kullanarak böceği döndürdü ve karnından biraz daha yedi. Yavaş yavaş çiğniyor, her lokmanın tadına varıyordu. "Size açıklayacak zamanım olmayabilir. Aslında şimdi gitseniz iyi olur. Birazdan bu parça bitecek ve hiç dinmeyen iştahım yüzünden sıradaki yemeğim siz olacaksınız."

Hâlâ elleriyle yüzünü örten Shim'den tekrar bir inilti yükseldi.

"Neymiş yolu?"

"Ölüm Kazanı'nın ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu örümcek, bir yandan da bacaklarını temizliyordu.

Ria ciddi bir yüz ifadesiyle başını evet anlamında salladı. "İçine atılan herkesin anında öleceğini biliyorum."

"Doğru biliyorsun. Ama kazanın zayıf bir noktası var. Birisi kazanın içine zorla değil de kendi rızasıyla girerse bu sefer kazanın kendisi yok olur."

"Kendi rızasıyla kazana girmek mi? Kim yapar ki böyle bir şeyi?"

"Yaşamak istemeyen birisi." Örümcek ağzını şapırdata şapırdata biraz daha beslendi. "Kalenin de kazan gibi zayıf bir noktası var. Çok küçük bir şey ama kusur kusurdur."

"Nedir o?"

"Kadim, hem de devler kadar kadim bir kehanet var."

Dev lafını işitince Shim parmaklarını aralayıp baktı.

Örümcek, ağın bir başka yerine süzüldü ve önceki kurbanlarından birinin ağda bıraktığı bir duyargayı koparıp tek lokmada yedi. Biraz önce neredeyse tamamen yediği böceğe döndü ve dudağından şu dizeler döküldü:

Karanlıkta bir kale döner durur
Küçük olan sonradan büyür
Ancak dans edince devler
Yıkılacak tüm bentler

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Ria. "*Ancak dans edince devler...*"

"*Yıkılacak tüm bentler.*" Yüzüme düşmüş saçlarımı geriye attım. "Yani şimdi devler orada dans edince kalenin duvarları yıkılacak, öyle mi?"

Böceğin karın kısmını en sonunda mideye indiren örümcek, kanatlardan birini kopardı ve yemeye koyuldu. "Kehanete göre öyle."

Ria suratını astı. "Demek Stangmar bu yüzden bütün devleri öldürüyormuş! Kehaneti o da biliyor olmalı. Gerçekleşmemesi için de elinden geleni yapıyor."

Örümcek böceğin kanadının geri kalanını çiğniyordu. "En eski şehir olan Varigal'ı yerle bir etmek de buna dâhil."

"Offf," diye homurdandı Shim. "Büyümek istediğini söylediğinde ciddi değildi. Gerçekten ciddi değildi. Gerçekten, harbiden, hakikaten."

Ulu Elusa tir tir titreyen, toprak, çalı çırpı ve bal yumağını şöyle bir süzdü. "Yazık sana, küçülmüş adam. Annen baban dev ırkından olmasına rağmen senin bu kadar küçük olman, kemiklerinin boyundan daha önemli."

"Ama ben ufak olmaktan mutlu! Aptalca bir istekti büyümek. Büyü ve ölü! Küçük ama mutlu."

"Öyle olsun," dedi örümcek. "Hepinizi uyarıyorum. Bu küçük parçanın yalnızca bir kanadı ve başının da bir kısmı kaldı." Kanadı kopardı, ağzına tıktı ve birkaç saniye çiğnedi. "Hmmm. Artık yalnız kafası kaldı ve ben hâlâ çok açım. Ayrıca bu boydan da çok sıkıldım. Kristal mağaramı bir an önce terk etmezseniz kolunuzun bacağınızın tadına bakmak zorunda kalacağım."

Ria kolumdan tuttu. "Doğru söylüyor. Gidelim buradan."

"İyi de nasıl?"

"Emin değilim ama," diye yanıtladı örümcek, "sanırım kristallere tırmanabilirsiniz."

"Tabii ya!" diye bağırdı Ria. "Haydi gidelim."

Büyük kristallere basıp tutunarak ışıl ışıl duvarı tırmanmaya başladı. Ufacık kol ve bacaklarına rağmen Shim ondan hızlı tırmanıyor, kristallerin üzerinde yapışkan bir iz bırakıyordu.

Hâlâ örümceğin yanında dikildiğimi gören Ria aşağı seslendi. "Çabuk! Yoksa sonun o böcek gibi olacak."

Duraksadım. Ulu Elusa'ya sormak istediğim bir şey daha vardı.

"Haydi!"

"Sen git," diye seslendim ona. "Ben de hemen geliyorum."

"İyi olur," dedi böceğin başını da ağzına atarken; ağ artık bomboştu. "Şimdi baktım da bir deri bir kemiksin ama yine de lezzetli görünüyorsun."

"Lütfen, son bir şey sorayım," dedim. "Yuvam, gerçek

yuvam hakkında. Nerede olduğunu söyler misin? Sahip olduğum tek ipucu göğsümde parlayan Galator."

"Ah, Galator! Biraz daha yaklaş da onu görebileyim."

"Korkuyorum. Onu..."

"Öncekinden daha etli butlu görünmeye başladın gözüme, söyleyeyim."

"Lütfen!" diye bağırdım. "Annemi, babamı nasıl bulacağımı söyler misin? Gerçek adım ne?"

Böcekten kalan son lokmayı da midesine indiren örümcek yanıtladı: "Söyleyemem. Çünkü ancak birden çok ilginç kokmaya başladığını söyleyebilirim. Yaklaş, çocuğum, yaklaş. Evet! Geeel deee yaaakındaan baaakaaayım!"

Örümceğin sesi yükseldikçe boyu da büyüdü. Ama elbette oturup dönüşümünün tamamlanmasını izlemedim ve elimden geldiğince hızlı bir biçimde mağaranın duvarlarını tırmandım.

XXII

SİSTEKİ KARŞILAŞMA

Mağaradan çıktığımda her tarafı yoğun bir sis tabakası kaplamıştı. Ria'yı bile yalnızca birkaç adım ötede olmasına rağmen zor seçebiliyordum. Dallar ve yapraklarla kaplı görüntüsüyle ufak tefek bir insandan çok küçük bir tepeyi andıran Shim de Ria'nın yanındaydı. Galator'a baktığımda ise artık parlamadığını fark ettim.

Ria, yaşlı bir karaağacın çevresindeki beş genç karaağaçtan oluşan küçük bir korulukta oturuyordu. Mağaradan çıktığımı görünce derin bir nefes aldı. Sonra korunun ortasındaki yaşlı karaağaca yaslandı ve yaprakların hışırtısına benzer bir fısıltıyla onunla konuşmaya başladı. Ağaç, kökünden yavaşça salınarak ona yanıt verdi, bu sırada çıkan çatırtı ve gıcırtılar hüzün doluydu.

Bir süre sonra Ria ağaçla konuşmayı sona erdirdi. Bana döndüğünde gözlerinin yaşardığını gördüm. "Bu ağaç iki yüz yılı aşkın süredir Druma Ormanı'nda yaşıyor, ama ya-

rına çıkmayacağından o kadar emin ki. Çocuklarının geleceği için her gün ağlıyor. Ona umudunu kaybetmemesini söyledim, o da bana tek bir umudu olduğunu, onun da Druma'yı goblin savaşçılardan korumak için ne kadar küçük de olsa bir şeyler yapabilecek kadar yaşamak olduğunu söyledi. Ama buna ömrünün yetmeyeceğini, kederinden öleceğini düşünüyor."

Yanında duran Shim toprak bulaşmış burnunu kaşıdı ve başını öne eğdi.

Ben ise hüzünle başımı sallamakla yetindim. Birden etrafı kaplayan elma fidesi kokusunu fark ettim.

"Çok üssssgün görünüyorssssunussss," dedi tanıdık bir ses.

"Cwen!" Ria ayağa sıçramıştı. "Ne oldu da buraya geldin? Artık pek dışarı çıkmaz olmuştun."

Dallar budaklar çıkmış elini yüzünde gezdirdikten sonra sislerin arasından çıktı. "Sssisssi issslememeliydim." Duraksadı, gözyaşı biçimindeki gözlerinde korku vardı. "Beni bağissslayabilecek missssin?"

Ria gözlerini kıstı. "Kötü bir şey yaptın, değil mi?"

Tam o anda altı tane iri goblin savaşçı sislerin arasından çıktı. Hemen çevremizi sardılar. Sivri miğferlerinin altında kısık gözleri parlıyordu. Omza kadar gelen levha zırhlarının altından kaslı kolları görülüyordu. Üç parmaklı ellerinde palalar vardı. Griye çalan yeşil tenlerinde boncuk boncuk terler seçiliyordu.

Dirseklerinde kırmızı bant olan bir tanesi kılıcını Cwen'e doğru tehdit edercesine doğrulttu. Hırıltılı, kulak tırmalayan bir sesle sordu.

"Hangisinde?"

Cwen Ria'ya kaçamak bir bakış attı, beriki ise ona inanamayan gözlerle bakıyordu. "Gençlesssebilmek için Galator'u kullandıracaklarına sssösss verdiler." Buruşmuş parmaklarını gösterdi. "Görmüyor musssunusss? Ellerim artık kurumayacak!"

Bu olayın Ria'nın içine oturduğu belliydi. "Bunca yıldan sonra, nasıl bunu–"

"Hangisinde?" diye tekrarladı goblin.

Cwen kalın parmağıyla beni gösterdi.

Goblin savaşçı karaağaçların ortasına geldi ve kılıcını göğsüme doğrulttu. "Hemen ver onu bana; yoksa canını yakarım!"

"Sssösssünü unutma," dedi Cwen. "Onlara sssarar vermeyecekssin."

Goblin dönüp yaşlı ağaçinsana baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sana bir söz mü vermiştim ben, unuttum bak şimdi."

Gözleri korkuyla açılan Cwen geri geri gitmeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Ria.

Artık çok geçti. Goblinin savurduğu kılıç havada ıslık çalarak Cwen'in kollarından birini kesti.

Korkunç bir çığlık attı; kolunun olduğu yerden oluk oluk kahverengi kan akıyordu.

"Gördün mü, bak!" Goblinin hırıltılı kahkahası etrafta çınlıyordu. "Elim yaşlandı diye üzülmene gerek kalmadı artık!" Cwen'e doğru ilerledi. "Şimdi de ötekini hallede-

lim."

Dehşete kapılan Cwen, kolundan kan akarak çığlık çığlığa kaçtı ve sislere karıştı.

"Gidersen git," diye tısladı goblin. "Daha önemli işlerimiz var." Kahverengi kan damlayan kılıcını boğazıma dayadı. "Nerede kalmıştık?"

Yutkundum. "Beni öldürürsen nasıl çalıştığını öğrenemezsin."

Goblinin yüzünde uğursuz bir ifade belirdi. "İyi ki söyledin, efendim onu üzerinde bulduğum kişiyi canlı bırakmamı söylemişti. Ama arkadaşlarının da canlı kalması konusunda bir şey söylemedi."

Nefesim kesildi.

"Arkadaşlarına dokunmazsam belki de bana nasıl çalıştığını söylersin." Öteki gobline göz kırptı. "Ben de böylece efendimden bir şeyler koparabilirim."

Kendi etrafında şöyle bir döndü ve korkudan tir tir titreyen Shim'e öyle bir tekme savurdu ki ufaklık ağaçlara doğru uçtu. "Eğlenmeye bu küçük pis cüceden başlayalım mı? Ama boş ver onu." Dönüp parlayan kısık gözleriyle Ria'ya baktı. "Orman kızına da bak! Ne hoş bir sürpriz."

Ria geri geri gitti.

Goblinin başıyla verdiği işaretle diğer beş goblinden ikisi Ria'ya atılıp onu yapraklarla bezeli kollarından tuttu.

"Ver onu bana," diye buyurdu goblin.

Bir Ria'ya bir ona bakıyordum. Nasıl verirdim Galator'u?

"Derhâl!"

Kıpırdamadım.

"Tamam, o zaman. Sen kararını verene kadar biz de eğlenmemize bakarız." Bu sefer eliyle bir işaret verdi. "Önce kollarını kırın."

Goblinler hemen Ria'nın kollarını arkasına büktü. Bu sırada o da, "Yapmayın, Emrys! Yapmayın..." diye bağırıyordu.

Acıyla keskin bir çığlık attı.

"Hayır!" dedim yalvarırcasına. Galator'u giysimden çıkardım. Ortasındaki mücevher siste gizemli bir biçimde parlıyordu. "Bırak onu."

Goblin vahşice gülümsedi. "Önce sendekini bana ver."

Ria'yı tutan iki goblin kollarını daha sert bükünce kızın ayakları yerden kesilecek gibi oldu ve acıyla bağırdı.

Takıyı boynumdan çıkardım. Koruda yaşlı karaağacın hüzünlü sesinden başka çıt çıkmıyordu. Onu elimde şöyle bir tarttıktan sonra uzattım.

Goblin takıyı elimden kapıverdi. Ortasında mücevher olan cismi incelerken heyecanlı heyecanlı hırıldadı, bu sırada yeşile çalan dilini de dudaklarında gezdiriyordu. Sonra birden bana sırıttı. "Fikrimi değiştirdim. Önce arkadaşlarını öldüreyim, sonra sorarım sana nasıl çalıştığını."

"Hayır!"

Goblinler, Ria ellerinde acıyla kıvranırken hırıltılar çıkartarak gülüşüyordu.

"Tamam," dedi en sonunda goblin kulak tırmalayan bir sesle. "Belki merhamet ederim. Derhâl bana nasıl çalıştığını göster!"

Duraksadım, ne yapacağımı bilmiyordum. Yeminimi

bozup güçlerimi kullanacaksam bunu bir an önce yapmalıydım. Peki buna cesaretim var mıydı? Kendime bu soruyu sorduğum anda aklıma her tarafı kasıp kavuran alevler, Dinatius'un çığlıkları ve yanan etimin kokusu geldi.

Denesene korkak! diye haykırdı içimden bir ses. *Denemelisin!* Ama hemen ardından başka bir ses yanıtladı onu: *Bir daha asla! Geçen sefer gözlerini yitirdin. Bu sefer sıra ruhunda. Bir daha asla!*

"Göster!" diye buyurdu goblin. Yoğunlaşan sise rağmen, kol kaslarının hamle yapmak için kasıldığını görebiliyordum. Kılıcını kaldırdı ve Ria'nın boynuna dayadı.

Hâlâ bir şey yapmıyordum.

İşte o anda gittikçe şiddetlenen tuhaf bir rüzgâr, ortada duran yaşlı karaağacın dallarını sallamaya başladı. Ağacın çıkardığı sesler çığlık olup yükseldi. Goblin başını kaldırdığında kökünden kurtulan ağacın üzerine devrildiğini ancak görebildi ve son duyulan, acı dolu çığlığı oldu.

Eğilip yere düşmüş Galator'u aldım. Bir elimle deri bağcığı boynuma takarken diğer elimle de ölen goblinin kılıcını kaptım ve başka bir gobline savurdum. Benden çok daha güçlü olan goblin, beni devrilmiş bir ağaca sıkıştırmıştı hemen.

Goblin son darbeyi vurmak için geri çekildi ve birden donup kaldı.

Yüzüne katıksız bir dehşet ifadesi çökmüştü. Bu ifadeyi en son alevler tarafından yutulduğunda Dinatius'un yüzünde görmüştüm.

Dönüp baktığımda ben de donakaldım. Kılıç elimden

düştü. Sislerin arasından, ağzından salyalar akan devasa bir beyaz örümcek çıkmıştı.

"Aaaçıım," diye bağırdı insanın kanını donduran bir ses. "Aaaaçıım."

Daha ne olduğunu bile anlamadan Ria bileğimden kaptığı gibi beni Ulu Elusa'nın yolundan çekti. Köşeye sıkışan goblinin çığlıklarını işitirken tepeden aşağı koşturuyorduk. Shim de hemen arkamızdan geliyordu. Minik dev neredeyse bizim kadar hızlı koşuyor, koştukça da arkada bir çamur ve yaprak bulutu bırakıyordu.

Goblin savaşçılardan ikisi canavarı atlatmış ve kalan arkadaşlarını da başlarının çaresine bakmaları için geride bırakıp bizim peşimize düşmüştü. Sisle kaplı kayalar arasında hırıltılar çıkartarak, küfredip kılıçlarını havada sallayarak bizi takip ediyorlardı. Tepeden aşağı elimizden geldiğince hızlı koşsak da arayı kapatıyorlardı. Az sonra Shim'in tepesine bineceklerdi.

Birden sislerin arasında bir nehir belirdi. Ria bağırdı: "Su! Suya girin!"

Hiç durup düşünmeden Shim ile birlikte dediğine uyduk ve hızla akan suya atladık. Goblinler de hemen peşimizden suya girmiş, kılıçlarıyla suyu dövüyorlardı.

"Bize yardım et!" diye bağırdı Ria, ama kime bağırdı bilmiyordum. Sonra ellerini çılgınlar gibi suya vurmaya başladı.

O anda nehrin ortasında bir dalga yükselmeye başladı. El biçimini alan bu dalganın avcunda Ria, Shim ve ben duruyorduk. Yükselmeye devam eden elin parmakları üstü-

müze doğru kapanmıştı; buradan çağlayan gibi akan sular gökkuşağı oluşturuyordu. Bizi akıntı yönüne doğru kaçıran işte bu dalga sayesinde peşimizdekileri geride bıraktık.

Bir süre sonra dalga giderek alçaldı ve sonunda nehre karışmadan önce kıyısındaki küçük bir kum tepesine bıraktı bizi. Sudan çıktığımızda epey sersemlemiştik, ama kurtulduğumuz için mutluyduk. Hem Shim yalnızca kurtulmakla kalmamış, üstüne bir de temizlenmişti.

XXIII
BÜYÜK KAYIPLAR

Ria nehrin kıyısına çöktü. Sırılsıklam olmuş yapraktan elbisesi güneşte parlıyordu. Nehrin yüzeyi normale dönerken parmak şeklini almış ince bir su demeti eline çarptı ve orada bir süre kaldıktan sonra kuma döküldü.

Ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Suratını asmış oturduğu yerden nehrin kenarındaki zümrüt rengi eğrelti otlarını tekmeliyordu.

Ben de yanına oturdum. "Bizi kurtardığın için teşekkürler."

"Bana değil nehre teşekkür et. Durmayan Nehir ormandaki en eski dostlarımdan biridir. Daha bebekken onda yıkanır, çocukken oradan su içerdim. Şimdi de hepimizi kurtardı işte."

Bir suya bir de güneşe doğru sırt üstü uzanmış gerinen Shim'e baktım. İlk kez üstü başı çamur ya da bal içerisinde değildi ve işte o zaman çuval gibi giysisinin sarıya çalan bir

ağaç kabuğundan örüldüğünü fark ettim.

Birden Başbelası'nın gözlerindeki sarı halkaları hatırladım. Cesur atmaca arı sürüsünü atlatabilmiş miydi acaba? Yakalandıysa arıların gazabından sağ çıkabilmiş miydi? Sağ çıkmışsa bile gelip beni bulacak mıydı? Omzumdaki boşluğunu hemen hissetmem tuhaftı doğrusu.

Döndüğümde Ria'nın moralinin benden de düşük olduğunu gördüm.

"Pek keyfin yok gibi."

"Nasıl olsun ki? Bugün iki dostumu kaybettim, biri eski diğeri yeni." Gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Cwen'i beni tek başıma korunmasız bir hâlde bulduğundan beri tanıyordum. Bizim için kendini feda eden yaşlı karaağaçla ise henüz yeni tanışmıştım. Birisi eğri büğrüydü, ötekisi dimdik ayaktaydı. Birisi bana ihanet etti ötekisi bana yaşam verdi. Ama ikisi için de üzülüyorum."

Derin bir iç geçirdim. "O karaağaç çocuklarını bir daha hiç göremeyecek."

Ria başını kaldırdı. "Arbassa izin vermez buna. Onları Öbürdünya'da buluşturur. Hepimiz bir gün orada buluşacağız."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Derin bir nefes aldı. "Pek emin, değilim. Ama inanmak istediğimi biliyorum. Fakat Uzun Yolculuk'tan sonra görüşür müyüz görüşmez miyiz bilmiyorum."

"Uzun Yolculuk mu, o da ne?"

"Uzun Yolculuk, bir Fincayralı öldüğünde Öbürdünya'ya giderken çıktığı yolculuktur. Arbassa ölen kişinin

öğrenmesi gereken ne kadar çok şey varsa çıkacağı Uzun Yolculuğun da o kadar uzayacağını söyler."

"Bu durumda Öbürdünya diye bir yer olsa bile benim oraya gitmem sonsuza kadar sürebilir."

"Belki de sürmez." Bir akan nehre bir de bana baktı. "Arbassa'nın dediğine göre, en dürüst ve en cesur kişiler bazen Uzun Yolculuk'tan muaf tutulurmuş. Bunlar öyle büyük bir fedakârlıkta bulunurlarmış ki ölür ölmez doğrudan Öbürdünya'ya giderlermiş."

Bunu gülünç bulmuştum. "Yani ölmüyorlar da öylece yok oluyorlar, öyle mi? Burada acılar içerisinde kıvranırken birden Öbürdünya'ya gidip şen şakrak oynuyorlar mı? Hiç sanmıyorum."

Ria başını eğdi. "İnanması güç geliyor."

"İmkânsız bir şey bu! Özellikle de öyle büyük bir fedakârlık yapacak durumun yoksa."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer çok korkaksan diyorum işte, anlasana!" Dudağımı ısırdım. "Ria, sana daha fazla yardım edebilirdim."

Anlayışlı gözlerle bana baktı. "Daha ne yapabilirdin ki?"

"Bazı, şey, güçlerim var. Galator'dan bağımsız. Tam olarak ne olduklarını bilmiyorum, bir tek güçlü, ama çok güçlü olduklarını biliyorum."

"Altıncı hissin gibi güçler mi?"

"Evet, ama daha güçlü. Daha acımasız, yabani." Bir süre Durmayan Nehir'in çırpınan sularını izledim. "Ben istemedim ki onları! Ama varlar işte. Bir keresinde öfkeye kapılıp kötü niyetle kullandım ve kör oldum. Başka biri körden de

beter oldu. Bu kadar güç ölümlülere fazla gelir! Onları bir daha hiç kullanmayacağıma yemin ettim."

"Kime yemin ettin?"

"Tanrı'ya. Branwen'in dua ettiği Büyük Şifacı'ya. Yine görebilirsem güçlerimden sonsuza dek vazgeçeceğime yemin ettim ve Tanrı da yakarışıma kulak verdi! Ama yine de... Yemin etsem de etmesem de demin seni kurtarmalıydım, kabul ediyorum."

Ria birbirine dolaşmış buklelerinin arasından beni süzüyordu.

"Güçlerini kullanmamanın tek nedeni, verdiğin bu söz değilmiş gibime geliyor."

Ağzım kurumuştu. "İşin aslı, onları düşününce korkudan ödüm patlıyor." Suyun sığ tarafında bitmiş bir eğrelti otunu koparıp hafifçe parmaklarıma doladım. "Branwen, Tanrı'nın bana bu güçleri onlara hükmetmeyi öğrenmem, yani onları bilgelik ve sevginin rehberliğinde iyilik için kullanmam koşuluyla bahşettiğini söylemişti. Ama dokunmaya bile korktuğun bir şeyi nasıl bilgece kullanabilirsin ki? Gözlerini, yaşamını, hatta ruhunu mahveden bir şeyi nasıl sevgiyle kullanırsın? İmkânsız bu!"

Yanıt vermeden önce epey bir bekledi. Sonra eliyle nehirdeki beyaz dalgaları gösterdi. "Durmayan Nehir akıp giden bir sudan ibaretmiş gibi görünür, ama aslında çok daha fazlasını, yüzeyin altında saklı kalanları barındırır."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var. Bence Branwen doğru söylüyor. Eğer birisi sana özel güçler bahşettiyse, kullanasın diyedir. Tıpkı Durmayan Nehir'in sahip olduğu güçler gibi. Neysen osundur sonuçta."

Başımı *hayır* anlamında salladım. "Ne yani, yeminimi mi bozayım?"

"Bozma da yalnızca kendine bir sor, Tanrı acaba gerçekten böyle mi yapmamı istiyor, diye."

"Bana tekrar görmeyi bahşetti."

"Sana tekrar güçlerini bahşetti."

"Çılgınlık bu!" diye haykırdım. "Sen nereden..."

Yakınlardan gelen bir hırıltı sözümü kesti. Sesin bir yaban domuzundan geldiğini düşünerek sıçradım. Sonra sesi tekrar duyunca bunun bir hırıltı olmadığını anladım. Kumların üzerinde yatan Shim, horul horul uyuyordu.

Ria uzanmış yatan ufak tefek bedeni izliyordu. "Gerçek bir dev gibi horluyor."

"Onun ne olduğu en azından bir bakışta şıp diye anlaşılıyor, benim içinse işler o kadar basit değil."

Ria bana sırtını döndü. "Kim olduğunu çok fazla kafana takıyorsun. Sen kendin ol yeter, eninde sonunda bulursun kişiliğini."

"Eninde sonunda!" Öfkeyle ayağa kalktım. "Hayatımla ilgili yorum yapmanı istemiyorum. Kendi hayatınla ilgilen, lütfen."

Ayağa kalkıp yüzüme baktı. "Biraz da kendi hayatını bırakıp başkalarının hayatıyla ilgilensen fena olmaz gibime geliyor! Daha önce hiç bu kadar kendini düşünen biri görmemiştim. Sen tanıdığım en bencil insansın! Tamam, hoş..." Tutmuştu kendini. "...neyse. Git de biraz daha acı

kendine."

"Evet, öyle yapayım."

Durmayan Nehir'in kenarındaki sık ormana paldır küldür daldım. Öfkeden gözüm döndüğü için önümü göremiyor, sürekli çalı çırpıya sürtünüp bacaklarımın her yerini yara bere içinde bırakıyordum. Bu duruma daha da öfkelenip yüksek sesle sayıp sövmeye başladım. Sonunda ise çoğu çürüyüp toprak olmuş bir ağaç gövdesinin üzerine oturdum.

Birden boğuk bir ses, "Yakalayın!" diye bağırdı.

Nehrin yukarısında atlattığımız iki goblin savaşçı çalılardan fırlayıp üzerime çöktü. Biri göğsüme kılıcını doğrultmuştu. Diğeri ise kaba saba dikilmiş kocaman bir kahverengi çuval çıkardı.

"Bu sefer numara yapamayacaksın," diye gürledi elinde kılıç olan goblin. Kocaman gri-yeşil eliyle diğerine işaret etti. "Tık şunu çuvala."

O anda gökyüzünde kulakları sağır eden tiz bir çığlık duyuldu. Kılıçlı goblin acıyla bağırdı ve sırt üstü devrildi. Atmacanın pençeleriyle kolunda açtığı yaradan kan akıyordu.

"Başbelası!" Yattığım yerden yuvarlandım ve ayağa sıçradım.

Atmaca kanatlarıyla goblinin görüş açısını bozuyor, pençeleriyle de yüzüne saldırıyordu. Goblin geri geri gitmek zorunda kalmıştı; kılıcını her savurduğunda atmaca yüzüne dalıyor, sivri miğferin altındaki gözlerine saldırıyordu. Kuş, aradaki cüsse farkını yırtıcılığıyla kapatıyordu.

Ama Başbelası diğer goblini hesaba katmamıştı. Onu daha uyaramadan, ikinci savaşçının güçlü eline kurban gitti. Tokadın etkisiyle bir ağacın gövdesine çarpan Başbelası yere düştü; kanatları sonuna kadar açılmıştı, kımıldamıyordu.

Gördüğüm son sahne Başbelası'nı düşüren goblinin onu parçalamak için kılıcını kaldırması oldu. Sonra kafama bir şey vuruldu ve gündüz geceye döndü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

XXIV

DEĞİŞİM

Kendime geldiğimde doğruldum. Başımın hâlâ dönmesine rağmen etrafımdaki kalın ağaç dallarını ayırt edebiliyordum. Temiz, nemli havayı ciğerlerime çektim. Dalların sessiz fısıltılarını dinledim. Ortamda kasvetli bir hava seziliyordu. Hâlâ Druma Ormanı'nda olmalıyım, diye düşündüm.

Goblinler ortalıkta görünmüyordu. Başbelası da yoktu. Hepsi kötü bir rüya mıydı? Öyleyse başım neden ağrıyordu?

"Uyandı demek, gördü ben."

İrkilerek döndüm. "Shim! Ne oldu böyle?"

Minik dev tedirgin gözlerle beni süzdü. "Sen bana hiç iyi davranmadı. Olanları ben söylerse sen canımı yakacak mı?"

"Hayır, hayır; kesinlikle öyle bir şey olmayacak. Hiç canını yakar mıyım, yalnızca bana olanları anlat."

"Peki." Bana uzaklığını koruyarak nemli toprağın üzerinde bir ileri bir geri gitmeye başladı. "Hani hoş bir kız var ya, duydu savaştığını. Goblinler seni ele geçirdi diye üzüldü. Seni bulmak istiyor, ben de bunun delilik olduğunu söylüyor. Çok söyledim ama çok!"

Sözlerini bitirdikten sonra burnunu çekip bana baktı. Her zamankinden de pembe olan gözlerini kısmıştı. Yanağından bir damla yaş süzülüp burnunun etrafında geniş bir iz bıraktı.

"Ama Shim'i dinlemez ki. Ben onunla gitti ama ben korktu. Hem de çok ama çok korktu. Biz ağaçların arasından geçti, goblinlerle savaştığın yeri buldu."

Onu kolundan yakaladım. Kolu da küçük olmasına küçüktü ama bir denizci kolu gibi kaslıydı. "Bir atmaca gördün mü? Küçük bir atmaca?"

Minik dev kolunu kurtardı. "Kız bir ağacın yanında tüyleri buldu, kanlıydı hepsi. Ama atmaca yoktu. Çok üzüldü, Shim anladı. Bu atmaca senin dostun muydu?"

Dost. Bu sözcük beni hem şaşırtmış hem de üzmüştü. Daha dün gitmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım kuş, şimdi dostum olmuş, onu da hemen kaybetmiştim. Yeni bulduğum bir güzelliği hemen kaybetmenin acısını bir kere daha yaşadım.

"Sen de üzgün."

"Evet," dedim sessizce.

"O zaman daha sonra olanlardan hoşlanmayacak. Hiç hoş değil zaten."

"Anlatsana."

Shim iri bir katran ağacı kökünün üzerine oturup keyifsizce anlatmaya başladı. "Peşinden geldi. Shim de geliyor ama ben daha çok korktu. Biz goblinlerin kamp yaptığı yeri buldu. Aralarında kavga ediyordu. İtiş kakış. Sonra kız, değişim yaptı."

Nefesim kesilmişti. "Değişim mi?"

Gözünden bir damla yaş daha süzülüp burnunun kenarından aşağıya indi. "Ben ona yapma dedi! Dedi işte! Ama beni susturdu ve senin olduğun çuvala gitti. Çuvalı çözdü, seni çıkardı ve bu çalılara yatırdı. Seni uyandırmaya çalıştı, ben de yardım ettim. Ama sen ölü gibiydi. O yüzden çuvala kendi girdi! Ben onu durdurmaya çalıştı, ama..."

"Ne oldu? Anlat!"

"Böyle yapması gerektiğini, senin Druma'nın tek umudu olduğunu söyledi."

Kalbime kurşun gibi bir ağırlık çökmüştü.

"Sonra goblinler kavga etmeyi bıraktı. Çuvala bakmadan götürdüler onu."

"Hayır, hayır! Böyle olmamalıydı!"

Shim sindi. "Ben hoşlanmayacağını söyledi."

"Onu bulduklarında, hayır... Çok korkunç!"

"Çok korkunç, evet."

Ria ile yaşadıklarımız gözümün önüne geliyordu. Şomorra ağacının meyveyle dolup taşan dallarının altına oturmamız; geceleyin gökyüzündeki karanlık bölgeleri birleştirerek oluşturduğu takım yıldızlar; Arbassa'yla selamlaşırken yüzüne düşen çiy tanesi; parmağını parmağıma dolayışı; Kristal mağaradayken beni ve parlayan Galator'u

izleyişi...

"Zaten iki tanecik dostum var, onları da aynı gün içinde kaybettim." Yosunla kaplı yer mantarlarını yumrukladım. "Hep aynı şey oluyor! Bir şeyi ne zaman bulsam hemen kaybediyorum."

Shim'in minicik omuzları düştü. "Durdurmak için yapacağımız bir şey de yok."

Birden dönüp gözlerinin içine baktım. "Var!" Sendelememe rağmen ayağa kalktım. "Onun peşinden gideceğim."

Shim bunu duyunca öyle bir irkildi ki, neredeyse oturduğu kökten devriliyordu. "Sen tamamen delirmiş."

"Olabilir, ama kalan son dostumu savaşmadan bırakmayacağım. Onu nereye götürüyorlarsa ben de gidiyorum, yolum Karanlık Kale'ye kadar olsa bile."

"Delirmiş," diye tekrarladı Shim. "Sen tamamen delirmiş."

"Ne tarafa doğru gittiler?"

"Nehirden aşağıya. Hızlı gidiyorlar ama."

"Ben de hızlı giderim o zaman. Hoşça kal."

"Dur." Shim dizimden tutmuştu. "Ben de tamamen delirmiş."

Minik devin niyetini anlamıştım ve bu beni duygulandırmıştı; ama yine de başımı *hayır* anlamında salladım. "Seni yanımda götüremem, Shim. Ayak bağı olursun."

"Ben savaşçı değil, orası kesin. Neredeyse her şeyden korkar ben. Ama ben tamamen delirmiş."

İçimi geçirdim, kendim de savaşçı değildim ki zaten. "Hayır."

"Yalvarıyorum sana, lütfen."

"Hayır."

"O kız. Bana çok tatlı davrandı, baldan tatlı! Ona yardım etmek istiyor ben."

Dizime gelen minik adamın bana bakan yüzünü süzdüm bir süre.

"Peki," dedim sonunda. "Gelebilirsin."

III. KISIM

XXV

ASA VE KÜREK

Saatler boyunca düşe kalka Durmayan Nehir'i takip ettik. Sonunda nehir güneye doğru kıvrıldı, biz de Druma Ormanı'nın doğu kıyısına varmış olduk. Nehir, seyrelen ağaçların arasından parıldayan bir sicim gibi görünüyordu; onun ötesinde ise üzerinde karanlık bulutlar dolaşan Solgun Diyarlar uzanıyordu. Bu noktadan baktığımda Fincayra'ya ilk geldiğim gün, kum tepesinden belli belirsiz gördüğüm ırmak, Durmayan Nehir olmalıydı.

Nehrin az aşağısında yumurta biçiminde kayalar gördüm. Bu kayalar suyun iki tarafında, hatta ortasında bile göze çarpıyordu. Tam o noktada nehir yatağı genişliyor ve sığlaşıyor gibi görünüyordu. Eğer gerçekten öyleyse burası karşıya geçmek için iyi bir yer olabilirdi. Nehrin diğer kıyısında ağaçlar, bağdaki gibi birbirine paralel olarak dikilmişti. Fakat burası gerçekten bir bağ ise gördüğüm en bakımsız bağ olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Arkamda birtakım çalı çırpı sesleri işittim. Dönüp baktığımda Shim'in eğrelti otları arasından geçmeye uğraştığını gördüm. Bitkiler kısa ve kalın bacaklarına tamamen dolanmıştı. Eğrelti otlarından kurtulmak için debelendikçe çuval gibi giysisi, tüylü ayakları ve kocaman burnu onu paçavra giydirilmiş bir kukla gibi gösteriyordu. Ama fırça gibi kahverengi saçları hâlâ bal, toprak ve çalı çırpı doluydu ve öfkeden alev alev olmuş pembe gözleri, onun bir kukla değil, kanlı canlı birisi olduğunu kanıtlıyordu.

Sonunda eğrelti otlarından kurtulabildiğinde, "Çılgınlık," diye söylendi kendi kendine. "Çılgınlık bu!"

"Vazgeçtiysen dönebilirsin."

Shim soğan başına benzeyen yusyuvarlak burnunu kütürdetti. "Ben ne düşündüğünü biliyor! Sen benim gelmemi istemiyor!" Ayağa kalkıp kendine çeki düzen verdiğinde bile boyu dizimi biraz geçmişti. "Tamam, ben gidiyor. Onu kurtarmaya gidiyor."

"Bu pek kolay olmayacak, biliyorsun."

Minik dev kollarını kavuşturdu, kaşlarını çattı ve bana baktı.

Nehrin öte yakasındaki toprakları yine incelemeye koyuldum. Buradan bakınca bağdaki ağaçlar da dâhil olmak üzere her şeyin rengi sanki daha bir solmuştu. Fincayra'nın altıncı hissime olan etkileri nehrin öte tarafına geçince tamamen yok olacaktı. Ormandayken renkleri daha canlı görmeye alışmıştım, hatta altıncı hissimin geliştiğini düşünecek kadar ileri bile gitmiştim. Ama şimdi işin aslı belli olmuştu. Altıncı hissimde bir değişiklik yoktu, tıpkı önümde

uzanan topraklar gibi solgundu.

Ayrıca bu ovalara kırmızıya çalan kahverengi bir renk hâkimdi, işte bu noktada da bir değişiklik yoktu. Uzaktaki kara tepeler dışında bütün doğu diyarları Ria'nın *kurumuş kan rengi* olarak tarif ettiği tondaydı.

Derin bir nefes alıp taze orman havasını ciğerlerime çektim. Dalların dinmeyen fısıltısını belki de son kez dinledim. Bu ormandaki ağaçların konuştuğu dilin inceliklerini ve ayrımlarını yeni yeni çözmeye başlamıştım, sesler bazen inceliyor, bazen de korkunç bir gürültüye dönüşüyordu. Bu dile iyice vakıf olup ağaçların bana söylediklerini anlayabilmeyi o kadar isterdim ki. Bu ormana bir daha dönecek olursam, ağaçların dilini öğrenip ormanın gizlerini keşfedeceğime dair kendi kendime söz verdim.

Başımın hemen üzerindeki bir katran ağacı dalı kıpırdayınca ortalığı kekre bir koku kapladı. Uzanıp daldan sarkan iğne gibi yapraklardan birini başparmağım ile işaret parmağım arasında ovaladım. Ormanın kokusunun elime sinip hiç gitmemesini istiyordum. Birden içimden geldi ve ağacın ince dallarından birini ortasından tuttum, sanki ağaç ile tokalaşıyordum. Tuttuğum dala hafifçe asılmıştım ki birden dal kırıldı ve ben de eğrelti otlarının ve elbette Shim'in üzerine düştüm.

"Salak aptal!" Ufaklık ayağa kalkıp koluma bir yumruk salladı ama ıskalayıp tekrar eğrelti otlarının arasına düştü ve "Ne yapıyor sen be? Neredeyse beni eziyor," diye söylendi.

"Kusura bakma," dedim. Gülmemek için kendimi zor

tutuyordum. "Dal kırıldı."

Neredeyse tüm yüzünü kaplayan burnunun ardındaki pembe gözlerini bana dikti ve "Az kalsın Shim de kırılıyordu!" dedi.

"Kusura bakma dedim ya."

Yine ayağa dikildi ve öfkeyle homurdandı. "Ben gösterecek sana kusuru şimdi." Yumruğunu sıktı ve tekrar vurmaya hazırlandı.

O sırada elimdeki dala baktığımda, kabuğunun kendi kendine soyulmaya başladığını görünce şaşkınlıktan küçük dilimi yuttum. Ana daldan çıkan daha ince dallar teker teker kopuyor, dallardaki yapraklar kucağıma dökülüyordu. Sanki görünmez bir bıçak dalın kabuğunu soyuyor, soyulan kabuklar da bükülüp yere düşüyordu.

Shim bu manzara karşısında elini indirdi. Yüzünden şaşkınlık okunuyordu.

Kucağımdaki dal, dal olmaktan çıkmış, uzun, düzgün ve sağlam bir sopaya dönüşmüştü. Tepesi budaklı ve kalın olan bu sopa aşağıya gittikçe inceliyor ve sivriliyordu. Onu kaldırıp diktiğimde benden bir kafa uzun olduğunu gördüm; elimde döndürdüğümde ise pürüzsüz olduğunu fark ettim. Birden neler olduğunu anlamıştım.

Sopaya dayanarak eğrelti otlarının arasından kalktım. Mis gibi kokan karşımdaki katran ağacına bakarken, bu ormana ilk girdiğimde bir asaya ne kadar ihtiyaç duyduğum geldi aklıma. Başımı eğerek ağaca teşekkür ettim. Artık bir asam vardı. Daha da önemlisi Druma'dan küçük bir parçayı hep yanımda taşıyabilecektim.

"O sopayla bana vurmayacaksın diye umuyor ben," dedi Shim süklüm püklüm.

Ona sert sert baktım. "Sen bana vurmazsan ben de sana vurmam."

Ufaklık irkildi. "Canını yakmak istememişti ben."

Tek kaşımı kaldırdım ama bir şey söylemedim. Yeni asamı elimde tartarak nehrin aşağısındaki yumurta biçimli kayalara doğru yola koyuldum. Shim de çalıların arasından düşe kalka peşimden geliyor, homurdanmayı sürdürse de sesi daha az çıkıyordu.

Bir süre sonra yukarıdan gördüğüm yere gelmiştik. Burada nehir büyük ölçüde genişliyordu, zeminde ise çok sayıda beyaz kaya vardı, üstüne basarak rahatlıkla karşıya geçebilirdik. Suyun akışı yavaşlamasa bile derinliği azalıyordu. Nehrin iki kıyısındaki kayaların yanındaki çamurda büyük, ağır bot izleri hemen göze çarpıyordu.

"Goblinler," dedi Shim izlere bakarak.

"Durmayan Nehir, karşıya geçerlerken onları rahat bırakmamıştır."

Shim başını kaldırıp bana baktı. "Ben nehirleri geçmekten nefret eder. Gerçekten, harbiden, hakikaten."

Budaklı tepesinden tutarak asama yaslandım. "Nehri geçmek zorunda değilsin. Tercih senin."

"Ne kadar uzağa gidecek sen?"

"Ria neredeyse oraya kadar! O goblinler Galator'u ele geçirdiklerini düşündükleri için doğruca Stangmar'ın kalesine gidiyor olmalılar. Oraya varmadan onlara yetişebilir miyiz bilmiyorum ama en azından denemeliyiz. Ria ve bi-

zim tek umudumuz bu."

Altıncı hissimle uzaktaki gölgeli tepeleri gözledim. Şimdiye dek gördüğüm en koyu renk bulutlar doğudaki tepeleri tamamen karanlığa gömmüştü. Ria'nın Karanlık Kale'nin yerini tarif edişini hatırladım. *Gecenin hiç bitmediği Kara Tepeler'in üzerindedir.* O tepelere varmadan önce onu bulmalıydım! *Gecenin hiç bitmediği.* Öyle bir karanlıkta görmem imkânsızdı. Umutlarım tükenmek üzereydi.

Shim yutkundu. "Tamam. Ben geliyor. Belki kaleye kadar değil ama, geliyor."

"Emin misin? Orada pek bal bulacağımızı zannetmiyorum."

Bana nehre doğru koşarak yanıt verdi. Suda zorla birkaç adım attı, tam suyun ortasındaki taşlardan birine geliyordu ki takıldı ve suya düştü. Küçük kollarını sürekli sallayarak bağırıyordu. Tam batacakken yardımına yetiştim. Onu omzuma vurup nehri geçmeye başladım.

"Teşekkürler," dedi soluk soluğa. Silkindiğinde bütün yüzüm su olmuştu. "Bu su epey ıslak."

Çalkantılı suda asama dayanmış dikkatle ilerliyordum. "Elini burnumdan uzak tutarsan sevinirim."

"Ama ben bir yere tutunması gerekiyor."

"O zaman kendi burnuna tutun!" diye bağırdım. Onu yanıma almanın hata olduğundan artık emindim.

"Tamam," dedi. Sesi genizden geliyordu, burnunu sıkıca tutuyor olmalıydı.

Hızla akan nehirde attığım her adımda bir şeyler beni ormana doğru geri çekiyordu. Akıntı değildi bu. Druma'dan

ayrılmamı istemeyen yüzlerce görünmez el beni geri çekiyordu sanki. Bu eller suyun içinde miydi yoksa ben mi uyduruyordum bilemiyorum. Ama nehrin öteki kıyısına yaklaştıkça ayaklarıma kara sular inmişti.

İçime bir şeyler doğmuştu. Birden zihnimde bir görüntü belirdi, altıncı hissimden kaynaklanmıyordu bu. Onlarca tuhaf ışığın üzerime doğru geldiğini gördüm. Birden gizli güçlerimin çalıştığını anladım. Geleceği görüyordum!

"Hayır!" diye haykırdım. Başımı öyle hızlı sallamıştım ki Shim düşmemek için saçıma tutunmak zorunda kalmıştı.

Görüntü kayboldu. Güçlerim sönmüştü. Ama kötü bir şeyler olacağına dair önsezim daha güçlenmiş bir hâlde yerinde duruyordu.

Doğu kıyısına vardığımda Shim omzumdan indi, bu sırada kulağımı yumruklamayı da ihmal etmedi.

"Ah! Niye vurdun be?"

"Bana bütün yol boyunca burnumu tutturduğun için."

İçimden onu nehre atmak geçti ama bir şekilde tuttum kendimi. Bağı yakından görünce öfkem geçti. Sıska ve cılız ağaçlar Druma'daki en yaşlı ağaçtan bile daha kırılgan görünüyordu. Nehirden uzaktakiler özellikle beter durumdaydı; yaşayan ölülere dönüşmüşlerdi, hayalet gibiydiler. Solgun Diyarlar'a gelmiştik.

Dalları nehre eğilmiş en sağlıklı ağaçlardan birine yaklaştım. Uzanıp çürümüş küçük bir meyve kopardım. Onu elimde evire çevire incelediğimde, köselemsi kartlığı, pas rengine çalan rengi ve buruş buruş kabuğu beni şaşırtmıştı. Kokladığımda kuşkularımda haklı olduğumu anladım. Bu

bir elmaydı, ama gördüğüm en cılız elmaydı.

Onu Shim'e fırlattım. "Akşam yemeğin."

Minik dev elmayı havada yakaladı. Meyveyi ağzına götürürken yiyip yememek konusunda kararsızdı. Sonunda bir ısırık aldı, suratını buruşturmasından her şey anlaşılmıştı.

"Örrk! Sen beni zehirlemek istiyor."

Sırıttım. "Hayır. Isıracağına ihtimal vermiyordum."

"O zaman bana oyun oynuyor."

"Ona bir şey diyemem."

Shim ellerini beline koydu. "Ben umarım kız burada!"

Artık sırıtmıyordum, başımı evet anlamında salladım. "Ben de."

O anda uzakta, son ağaç sırasının arkasında, doğudaki ovalardan inen altı tip gördüm. Dosdoğru bağa geliyorlardı. Goblin savaşçılar! Kılıçları, göğüs zırhları ve sivri miğferleri ikindi güneşinde parlıyordu. Bir tepenin ardında kayboldular ama kaba saba sesleri giderek daha da yükseliyordu.

Shim de onları görmüş ve korkudan donup kalmıştı. "Ne yapacak şimdi biz?"

"Bir yerde saklanacak."

Ama neredeydi? Olduğumuz yerden, ardına saklanacak bir tane bile kaya görünmüyordu. Kurumuş bitkiler siper sağlamıyordu. Nehrin kıyısı da yüksek değildi, neredeyse nehir seviyesinde başlıyordu.

Goblinler tepeyi aştı aşacaktı. Kendi gürültü patırtılarıyla birlikte ağır botlarının sesleri de giderek yükseliyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Etrafa bakıp saklanacak bir yer aradım.

"Hey, sen!" diye fısıldadı bir ses. "Buraya bak!"

Bağın öteki tarafındaki ağaçların köklerinin oradan bize doğru bakan birisini gördüm. Shim ile birlikte oraya doğru gitmek üzere zıpkın gibi fırladık. Vardığımızda yeni kazılmış bir sulama kanalı ile karşılaştık, kanal henüz nehre bağlanmamıştı. Kanalın içerisinde geniş omuzlu, güçlü çeneli, teni güneşte yanmış kumral birisi duruyordu; adamın saçlarına toprak bulaşmıştı. Kahverengi ve bol giysisinin bağrı açıktı. Talimli bir asker kılıcını nasıl tutarsa öyle rahat ve kendinden emin tuttuğu küreğiyle bizi işaret etti. "Buraya gelin çocuklar, çabuk!"

Dediğine hemen uyduk. Asamı bir kenara fırlattım ve kanala atladım. Tam peşimden kanala Shim de girmişti ki goblinler tepeyi aşarak bağa vardı. Adam hemen üstümüzü toprak ve yapraklarla örttü, ama nefes alalım diye de iki küçük delik bıraktı.

"Baksana!" diye bir goblin seslendi. Toprağın altından duyduğum kadarıyla sesi Druma'daki tayfanın liderinden daha kalındı, ama aynı ölçüde rahatsız ediciydi.

"Evet?" dedi kanal kazıcısı. İşinden alıkonulmaya içerlenmiş görünüyordu.

"Tehlikeli bir mahkûmu arıyoruz. Bu sabah kaçtı."

"Kimden?" diye sordu adam.

"Gardiyanlardan, salak herif! Eski gardiyanlardan demek daha doğru tabii. Mahkûm giderse kelle de gider." Yüksek sesle güldü, hırıltılar çıkartıyordu. "Bu nehri geçen

oldu mu? Konuşsana be adam!"

"Şey," dedi sonunda, "Gördüm birini."

Toprağın altında ödüm kopmuştu.

"Kimi?"

"Genç birisiydi."

Toprakla karışmış terimin acı tadını dudaklarımda hissediyordum. Kalbim güm güm atıyordu.

"Nerede ve ne zaman?" diye havlarcasına bağırdı goblin.

Adam tekrar şöyle bir durunca, fırlayıp savaşçılardan koşarak kaçmayı mı denesem, diye düşündüm.

"Birkaç saat önce," diye yanıtladı işçi. "Nehrin aşağısına doğru gidiyorlardı. Okyanusa doğru."

"Doğru söylesen iyi edersin," diye kulak tırmalayıcı bir sesle konuştu goblin.

"Doğru söylüyorum ama bir yandan da gecikiyorum. Bu sulama kanalını kazmayı güneş batmadan bitirmeliyim."

"Ha ha! Bu bağın birden fazla kanala ihtiyacı var gibi görünüyor."

Başka bir goblin sesi işitildi, öncekinden daha yavaş konuşuyordu ve sesi daha derinden geliyordu. "Neden bu zavallı adamın yükünü hafifletmek için buradaki ağaçların bazılarını kesmiyoruz?"

Goblinler katıla katıla, hırıldayarak gülüyordu.

"Hayır," dedi ilk goblin, "mahkûmu güneş batmadan yakalamak için acele etmemiz gerekiyor."

Goblinler uzaklaşırken aralarından biri, "O aptal kıza ne oldu?" dedi. Ayak seslerinden gerisini işitemedim.

Daha iyi işiteyim diye başımı topraktan çıkardığımda çok geç kalmıştım, yanıtı duyamadım. Yalnızca arada *kral* ve ölse daha iyi gibi şeyler yakalayabilmiştim.

Giysimden toprağı silkeledim. Goblinlerin kaba saba sesleri akan nehrin gürültüsünde artık duyulmaz olunca kanaldan çıktım ve adama baktım. "Sağ ol. Çok sağ ol."

Küreğini kazdığı toprağa gömdü ve kaba saba elini uzattı. "Adım Honn, evlat. Basit bir kanal kazıcısı olabilirim ama kimden hoşlanıp kimden hoşlanmadığımı iyi bilirim. O fazla gelişmiş kurbağaların düşmanı olan herkes benim dostumdur."

Elini sıktım, elim avcunda kaybolmuştu. "Ben Emrys." Ayağımın dibindeki toprak tepesini dürttüm. "Bu cesur arkadaşımız da Shim."

Toprağın içerisinden birden Shim'in başı göründü. Ağzından toprak tükürdü ve dik dik bana baktı.

"Hemen gitmeliyiz," dedim. "Yolumuz epey uzun."

"Nereye gidiyorsunuz ki?"

Derin bir nefes aldım. "Kralın kalesine."

"Karanlık Kale'yi kast etmiyorsun değil mi, evlat?"

"Ta kendisini kast ediyorum."

Başını hayır anlamında sallayan Honn işittiklerine inanamamış gibi görünüyordu. Bu sırada kahverengi saçlarının arasından sivri kulakları göründü. "Karanlık Kale," diye mırıldandı, "Uzun yıllar önce yapılan Yedi Akıllı Alet'in tutulduğu yer. O aletlerin halka ait olduğu zamanları hatırlarım. Artık yalnızca krala ait! Tarlayı kendi kendine süren saban; tohumları besleyen çapa; yalnızca ihtiyaç duyulan

kadar ağaç kesen testere..."

Birden kendine geldi. "Neden oraya gitmek istiyorsunuz?"

"Birini bulmak için. Bir dostu."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

"Kalenin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Küreğini kaldırdı ve Kara Tepeler'i gösterdi. "O tarafta. Sana daha fazlasını söyleyemem evlat, sadece yol yakınken geri dönsen iyi edersin."

"Yapamam bunu."

Gözlerimin içine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Seni tanımıyorum, Emrys. Ama sana iyi şanslar dilerim, tabii Fincayra'da hiç şans kaldıysa."

Honn kanalın kenarındaki gömleğine uzandı ve bıçağı dar, eski bir hançer çıkardı. Elinde şöyle bir çevirip bana verdi. "Al bakalım. Buna benden çok ihtiyacın olacak."

XXVI

OZANLAR KASABASI

Bozkırdan Kara Tepeler'e doğru ilerliyordum. İçinde şifalı otların olduğu çantam, Honn'un hançerini de koyunca epey ağırlaşmıştı. Botlarımla damar damar çatlamış kuru toprağa basarken asamdan destek alıyordum. Omzum asanın budaklı üst tarafına sürtündükçe burnuma belli belirsiz bir katran ağacı kokusu geliyordu.

Shim kendi kendine çılgınlık ile ilgili bir şeyler homurdanıyor ve bana yetişmeye çalışıyordu. Ama onun için yavaşlayamazdım. Kaybedecek vakit yoktu. Goblinin ölse daha iyi sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Bozkırda hayatta kalmış kimi otlar, eğrelti otları ve cılız ağaçlar olsa bile karanlık ufka doğru uzanan bu geniş ovaya, gri ve pas rengine çalan kahverengi tonlar hâkimdi. Pek çok kez omzumdan geriye, gittikçe uzaklarda kalan Druma Ormanı'na bakıyor, orasının bereketini zihnimde canlı tutmaya çalışıyordum. Güneş arkamızda batarken uzayan

gölgelerimizin rengi de iyice koyulaşıyordu.

Uzakta bir yerlerde yaprakları dökülmüş, karanlık görünümlü bir ağaçlık olduğunu fark ettim. Oraya yaklaştıkça yanıldığımı anladım. Ağaç gövdesi ve dalı zannettiğim şeyler aslında evlerin ve ahırların iskeletleriymiş. Burası hemen hemen Caer Vedwyd kadar bir köyün harabeleriydi. Burada hiç insan ve hayvan kalmamıştı. Binalar, taş duvarlar yakılıp yıkılmıştı. Köyün ortasından geçen küllerle kaplı yolun kenarında, bir zamanlar bir bebeğe yataklık eden ahşap bir beşik, darmadağın olmuş hâlde duruyordu. Bu köyün başına gelenleri anlatacak birisi dahi kalmamıştı.

Kara Tepeler'e doğru yolumuza devam ettik. Kulaklarımı ve altıncı hissimi zorlayıp goblin var mı yok mu diye ne kadar kontrol etsem de hiçbir şey bulamıyordum. Ama bu beni rahatlatmadı. Güneş batmaya başlamıştı bile. Bir saate karanlık çökecekti. Bu topraklarda geceleyin ne tür yaratıkların dolaştığını ise hayal bile edemiyordum.

Bu sırada Shim iyice geride kalmıştı. Sürekli durup dinleniyordu, ben ise sürekli yola devam etmemiz konusunda ısrar ediyordum. Nasıl benim görüşüm azaldıysa onun da dermanı kalmamıştı. Karanlık basmadan geceyi geçirecek bir yer bulmaya istemeye istemeye razı oldum. Ama neresi olacaktı burası? Bu, kuş uçmaz kervan geçmez ova bize çok da bir seçenek sunmuyordu.

İnişli çıkışlı arazi boyunca sürekli yol alıyorduk. Gölgelerimiz uzadıkça korkularım da artıyordu. Etraftan kurt sesi mi yel sesi mi belli olmayan tuhaf bir uğultu geliyordu. Shim'i de ne kadar yalvarırsam yalvarayım, yürütemi-

yordum artık. Sonunda bir tepenin ardında küçük bir köy gözüme çarptı. Sokaklarda yanan meşaleler ve kerpiç evlerden tüten dumanlar insanın uzaktan bile içini ısıtmaya yetiyordu. Odun ateşinde pişen yemeklerin kokusu burnuma gelince ağzımın suyu akmaya başlamıştı.

Shim yanıma geldi, bir süre birbirimize baktık. Sonra neşeyle haykırıp köyün kapılarına doğru koşturmaya başladı. İçim umutla dolarak düşe kalka da olsa ben de peşinden koştum.

Kapının orada yerde oturan adam biz yaklaşınca birden ayağa sıçradı. Uzun boylu, sıska biriydi ve elinde mızrağı vardı. Sade giyinmişti. Yüzünün büyük kısmı siyah, sık sakalıyla kaplıydı. Ama en dikkat çekici yönü koskocaman siyah gözleriydi. Alacakaranlıkta bile tuhaf bir biçimde parlıyordu bu gözler. Ama bu ışıltının kaynağı bana zekâdan çok korku gibi gelmişti. Gerçekten de adamın gözleri, ölümüne korkmuş bir hayvanın gözlerine benziyordu.

Adam kendini toparladı ve mızrağını göğsüme doğrulttu. Bir şey demiyordu ama suratını asmıştı.

"Kötü bir niyetimiz yok," diye seslendim. "Buranın yabancısıyız ve geceyi geçirecek bir yer arıyoruz."

Adamın zaten kocaman olan gözleri daha da açıldı ama bir şey demedi. Mızrağını daha da yaklaştırdı, hatta silah asamın tepesini çizmiş, elimi kıl payı kaçırabilmiştim.

"Biz aç," diye inledi Shim. "Açız ve uykumuz var."

Sessiz adam mızrağıyla tekrar bizi dürtmeye yeltendiğinde açılan boşluktan, arkasındaki kapı direklerine asılı duran tabelayı okuyabilmiştim. Eski bir ahşap tabelaya

Caer Neithan'a, Ozanlar Kasabası'na Hoş Geldiniz ibaresi oyulmuştu. Bunun altında ise *Burada Şarkı Hiç Dinmez*, yazıyordu ama yazının geri kalanı sanırım kazınmıştı ve okunmuyordu.

Kapının aralığından uzun boylu ve kapıdaki adam gibi esmer bir kadının kasaba meydanından aceleyle koşturduğunu gördüm. Evlerden birinin kapısında durdu ve siyah saçları omuzlarına dökülen dört beş yaşlarındaki iki küçük çocuğa işaret etti. Çocuklar hemen yanına gitti ve kapı gürültüyle kapandı. Çocukların çıplak ayaklarının koştururken çıkardığı sesi duymuş, fakat insanların ağzından tek bir sözcük işitmemiştik. Kadın ve çocuklar, tıpkı kapıdaki mızraklı adam gibi sessizdiler.

Birden bu köyde tek bir insan sesi dahi işitilmediğini fark ettim. Hiç bebek ağlamıyor, kimse kahkaha atmıyordu. Buğday fiyatları, bitlere neyin sebep olduğu ya da yağmur yağıp yağmayacağı hakkında sohbetler dönmüyordu. Öfke, sevinç ve keder duyulmuyordu.

Hiçbir ses işitilmiyordu.

Adam mızrağıyla tekrar bir hamle yaptı, bu sefer neredeyse postu deldiriyordum. Yavaş yavaş geri çekildim, hâlâ adamın gözlerindeki tuhaf parlaklığın nedenini merak ediyordum. Ciddi bir yüz ifadesiyle, "Sana ve köyüne olanlar için üzgünüm," dedim.

Mızrağı yine savurdu. Bu sefer de göğsümün yakınından geçmişti.

"Gel, Shim. Burada istenmiyoruz."

Minik dev oflasa puflasa bile dönüp peşimden geldi.

Ozanlar Kasabası gibi tamamen sessizliğe bürünmüş bir hâlde bozkırda yolumuza devam ettik. Kasabanın ışıklarını çok geçmeden geride bırakmıştık ama hüzünlü sessizliği üzerimize sinmişti sanki.

Batan güneş arkamızdaki Druma Ormanı üzerine mor bir perde örtmüştü. Bu kıraç bozkırda geceyi geçirecek bir yer bulma umudumu tamamen yitirmeye başlıyordum. Ama burnumun dibini göremeyene kadar aramayı sürdürmem gerektiğinin de farkındaydım. Yoksa geceyi uzaktan aç ulumalarını işittiğimiz yaratıklar ile birlikte açıkta geçirecektik.

O sırada ileride bir karaltı fark ettim. Üzerinde birisi oturan bir kayaydı sanki bu.

Yaklaştıkça kayanın üzerinde oturanın bir kız olduğunu anladım. Ria'dan birkaç yaş küçük görünüyordu. Kayanın üzerine oturmuş çıplak ayaklarını sallıyor, kararan gökyüzündeki mor ile mavinin oynaşmasını izliyor, yaklaşan birileri olmasından çekinmişe de pek benzemiyordu.

"Merhaba."

Neredeyse beline kadar inen kahverengi saçlarını kenara attı. Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

Herhangi bir duruma karşı tetikte olarak yaklaştım ona.

"Merhaba."

"Benimle güneşin batışını izlemek ister misin?"

"Teşekkür ederim ama hayır." Parlak ve canlı gözleri demin gördüğümüz adamdan çok farklıydı. "Evine gitmen gerekmiyor mu senin? Saat çok geç oldu."

"Ama hayır," derken kuş cıvıltısı gibi çıkmıştı sesi. "Bu-

radan batan güneşi seyretmeye bayılırım."

Ona biraz daha yaklaştım. "Evin nerede senin?"

Kız utanarak kıkırdadı. "Sen bana nereye gittiğini söylersen ben de sana evimi söylerim."

Dostane tavırlarından mı yoksa bana Ria'yı hatırlatmasından mı bilinmez, bu neşeli kız beni kendine çekmişti. Birden onunla sohbet etmek istedim, çünkü sanki Ria ile konuşuyormuşum gibi hissedecektim. Hem kızın köyü yakınlarda bir yerdeyse geceyi de orada geçirebilirdik.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorusunu tekrarladı.

Gülümsedim. "Gölgem nereye düşüyorsa oraya."

Bir kez daha kıkırdadı. "Yakında gölgen kalmayacak."

"Seninki de. Karanlık çökmeden eve gitsen iyi olur."

"Merak etme. Köyüm şu tepenin hemen ardında."

Biz konuşurken Shim, kızın oturduğu kayanın kenarına kadar yaklaşmıştı; belki o da benimle aynı sebeplerden kıza çekilmişti. Sonra birden durdu ve yavaşça kayadan uzaklaşmaya başladı.

Ben ise hiçbir şey olmamış gibi, "Bu gece sizin köyde kalsak olur mu?" diye sordum kıza.

Başını arkaya atıp bir kahkaha koyuverdi. "Tabii ki olur."

Moralim yerine gelmişti. Sonunda geceyi geçirecek bir yer bulmuştuk.

Shim o sırada giysimin kenarından çekiştirdi. Ona doğru eğildiğimde minik dev kulağıma şöyle fısıldadı: "Ben emin değil ama kızın elleri sanki bir tuhaf."

"Ne?"

"Elleri."

Shim'in zırvaladığını düşünerek çabucak kızın ellerine baktım. Başta tuhaf hiçbir şey görmedim. Ama sonra bir bakınca; farklı gibiydiler sanki. Tam olarak söyleyemesem bile bir fark vardı. Birden anladım.

Parmakları. Parmaklarının arasında perde vardı.

Alleah kuşu! Ria biçim değiştiricilerin girdikleri biçimi daima kusurlu olarak taklit ettiklerini söylemişti! Honn'un bana verdiği hançere davrandım.

Ama geç kalmıştım. Kız yılan biçimini almaya başlamıştı bile. Kahverengi gözleri kırmızıya dönmüş, derisi pullanmış, ağzında ölümcül dişler belirmişti. Yüzüme saldırdığında bıraktığı pörsümüş ince deri tabakası da yere düştü.

Yılan üstüme çullandığında bıçağı henüz çekebilmiştim. Shim bir çığlık attı. Bozkırda paldır küldür yuvarlanıyor, canımızı dişimize takmış mücadele ediyorduk. Yaratığın pençelerini sağ koluma geçirdiğini hissediyordum.

Sonra bu mücadele başladığı gibi birden durdu. Birbirine dolanmış, hareket etmeden yerde yatıyorduk.

"Emrys?" diye sordu Shim uysalca. "Sen ölü mü?"

Yavaşça silkindim. Kendimi yılandan kurtardım, elimdeki hançerin yılanın boğazını kestiğini de o an fark ettim. Derin yaradan leş gibi kokan kanı, pullarla kaplı karnına akmıştı. Sendeleye sendeleye kayanın yanına gittim ve yaralı kolumu tutarak kayaya dayandım.

Shim hayranlık dolu gözlerle beni izliyordu. "Sen bizi kurtardı."

Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır, yalnızca şans bizi kurtardı... Bir de minik bir devin dikkati."

XXVII

CAİRPRÉ

Karanlık artık iyice çöküyordu. Biçim değiştiriciden birkaç yüz adım ötede, belli belirsiz akan bir dereciğin kenarında geceyi geçirmeye karar verdik. İkimiz de düşüncelere dalmış birbirimizle konuşmuyorduk. Shim dereciğin kıyısına gözlerini dikmiş ölümcül bir yaratığın orada saklanıp saklanmadığını kontrol ediyor, bense çantamdaki otlardan yara lapası hazırlıyordum.

Otlardan hafif bir kekik kokusu geliyordu, bir de kayın kökü, bir de Branwen. Yara lapasını kolumdaki pençe yarasının üzerine elimden geldiğince nazikçe yerleştirmeye uğraştım –Branwen çok daha iyisini yapardı. Kendi kendime onun yatıştırıcı ilahilerinden birini mırıldanmaya çalıştım ama ezgiyi tam olarak hatırlayamadım.

Karanlık tamamen çöktüğünde altıncı hissimin işe yaramayacağını biliyordum. Asamı yere koydum ve çürüyen bir ağacın gövdesine sırtımı dayadım. Biçim değiştiricinin

canını alan ince hançeri elimde tarttım. Honn bunu işinde mi kullanıyordu? Yoksa kendini korumak için mi taşıyordu? Ne olursa olsun, ona iki kere borçluydum.

Gökyüzünde birkaç yıldız göründü ama ışıkları zayıftı. Gökyüzünü tarıyor, Ria'nın yıldızlardan değil de aralarındaki boşluklardan oluşan takım yıldızlarını arıyordum. Meyveyle dolup taşan şomorra ağacını, Arbassa'nın duvarlarındaki yazıları, parlayan kristal mağarayı düşünüyordum. Şimdi hepsi ne kadar uzakta kalmıştı.

Ne yazık ki gökyüzündeki yıldızların hem ışığı zayıftı hem de çok dağınıktılar, bu yüzden hiçbir şey göremedim. Sonra buradaki karanlık gökyüzünde yıldızların bile ışığının söndüğünü fark ettim ve bunun nedeni bulutlar değildi, buna emindim. Sanki bir şey onların bu toprakları aydınlatmalarını istemiyordu.

O sırada havada hafif bir yanık kokusu sezdim, sanki bir yerlerde ateş yakılmıştı. Doğruldum ve altıncı hissimle etrafı araştırdım ama hiç ateş falan görmedim.

Daha da tuhafı, bulunduğumuz yerin diğer yerlere göre biraz daha aydınlık olması dikkatimi çekti. Bu ışığın kaynağı yıldızlar değil, başka bir şeydi. Bizi aydınlatan ne olabilirdi? Şaşırmıştım doğrusu.

Birden her şeyi anladım. Işığın kaynağı yukarısı değil, aşağısıydı, aslına bakarsanız çürüyen ağaç gövdesinin ta kendisiydi!

Ayağa kalkıp tedbiri de elden bırakmayarak gövdeyi inceledim. Ağaç gövdesinin tepesinde parıldayan bir nokta gördüm, kapı deliği gibi bir şeydi bu.

"Buraya bak, Shim."

Yol arkadaşım geldi. Parıldayan ağaç gövdesini görünce korkuyla nefesini tuttu. "Şimdi ben emin yanlış yerde kamp kurduğumuzdan."

"Biliyorum. Ama bu ışık iyi geliyor nedense."

Shim kaşlarını çattı. "Yılan kız da başta iyiydi."

Sonra birden kapı açılıverdi ve içinden uzun bir çehreye yerleşmiş, bize bakan siyah, dikkatli gözler gördük. Bu bir insan yüzüydü.

Derin mi derin gözleriyle bir beni bir Shim'i süzdü uzun bir süre.

"Pekâlâ," dedi yabancı. Sesi alçak çıkmıştı ama derinden geliyordu. "İçeri gelebilirsiniz. Ama öykü için vaktim yok."

Ağacın gövdesine tekrar girip kayboluvermişti. Shim ile ben şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle birbirimize bakıyorduk. Öykü mü? Ne öyküsü?

Sonunda, "Ben aşağı iniyorum. Benimle gel ya da burada kal, tercih senin," dedim.

"Ben kalır!" dedi Shim üzerine basarak. "Sen de bu saçmalığı bırak ve kal!"

"Geceyi açıkta geçirmektense bu riski almaya değer."

Bana hak verircesine uzaklardan tekrar bir uluma duyuldu.

"Ya bu adam başka bir yılan oğlu yılansa? Ya seni bu deliğe kapatırsa?"

Yanıt vermedim. Kapıdan aşağı göz attığımda dar bir tünel gördüm. Altıncı hissimle görebileceğim kadar ışık vardı ama tek görebildiğim aşağıya inen süklüm püklüm halattan

bir merdivendi. Shim'in uyarısını düşünüp duraksadım.

Uluma daha yakından gelmeye başlamıştı.

Elimle hançerimi sıkıca tuttum ve ayağımı ağacın gövdesinden içeri atıp merdivenden aşağı inmeye başladım. Aşağı inerken bu merdivenin oldukça yıpranmış olduğunu gördüm. Sanki buradan yüzlerce kişi gelip geçmişti ve ben bütün bu trafiğin tek yönlü olmadığını umuyordum.

Merdivenden aşağı indikçe iniyordum. Bir süredir burnuma derimsi bir küf kokusu geliyordu. Bu koku beni heyecanlandırmıştı, çünkü daha önce tek bir yerde, Caer Myrddin'deki Aziz Peter Kilisesi'nde bu kokuyu duymuştum. Aşağı indikçe koku da artıyordu.

Kitap kokusuydu bu.

Sonunda merdiveni bitirdiğimde gördüklerim karşısında şaşkınlıktan donakaldım, çünkü yüzlerce ama yüzlerce cilt kitabın arasındaydım. Yer altındaki bu oda duvardan duvara ve zeminden tavana tamamen kitapla doluydu.

Her yerde kitap vardı! Çeşitli kalınlıkta, renkte, boyda ve –kapaklarındaki sembollere bakılacak olursa– her dilde yüzlerce kitap. Kimileri deri ciltliydi, kimileri ise o kadar perişan olmuştu ki kapağı bile yoktu. Kimileri Nil'den gelen papirüs tomarlarıydı, kimileriyse Yunanların Anadolu, Romalıların ise Küçük Asya dediği diyardan gelen, koyun derisinden yapılma parşömenlerdi.

Duvarlardaki yıkılacakmış gibi duran raflara kitaplar sıralanmıştı. Zemin de kitap yığınlarıyla kaplıydı, aralarında tek kişinin geçebileceği dar bir yol vardı. Üzeri kâğıt ve yazı araç gereçleriyle dolu ağır ahşap masanın altında da kitap

öbekleri vardı. Koyun derisinden yapılma yatağın bile çoğunu kitaplar kaplıyordu.

Yatağın karşısında küçük ama raflar dolusu meyve, tahıl, ekmek ve peynir ile hemen göze çarpan zengin bir kiler, kilerin önünde de mutfak vardı. Bu mutfağın bir tarafında iki iskemle duruyor, diğer tarafında ise ocak yer alıyordu. Ocakta gürül gürül yanan ateş, bu küçük yaşama alanının yanı sıra yukarıdaki ağaç gövdesine çıkan tüneli aydınlatacak kadar ışık veriyordu. Ateşin yanında demir bir kazan duruyordu. Kazanın yanında ise kurumuş bulaşıklar birikmişti, günün birinde kendi kendilerini yıkamaları bekleniyor olmalıydı. Odanın diğer tarafında ise demin konuştuğumuz uzun saçlı adam yüksek arkalı bir sandalyeye oturmuş kitap okuyordu. Birbirine karışmış çalı gibi kalın kaşlarına ak düşmüştü. Dökümlü kesim beyaz bir giysi giymişti, giysinin yakası o kadar yüksekti ki neredeyse çenesine geliyordu. Bir süredir orada olduğumu fark etmemiş gibiydi.

Hançeri çantama koydum. Adam kıpırdamadı. Kendimi rahatsız hissettim ve hafifçe öksürdüm.

Adam hâlâ kafasını kitaptan kaldırmamıştı.

"Beni konuk ettiğiniz için teşekkürler."

Konuşunca adam irkilmişti. "Rica ederim. Ama kapımı kapatıp sürgüleyebilir misiniz lütfen? İçerideki metinlere zarar gelmesin. Bir de geceleyin etrafta kol gezen, adını bile anamayacağım korkunçluktaki canavarlardan bahsetmeme gerek bile yok. Kapının üzerinde sürgüyü göreceksiniz."

Tek başıma olduğumu görünce duraksadı. "Ufak tefek

arkadaşına söyle, bizimle birlikte olmak zorunda değil. Davetimi geri çevirirse ayıp olmaz yani. Tabii taze yonca balımı kaçırdığı için epey üzülecek."

Birden tünelde ayak sesleri işittim. Birkaç saniye sonra Shim yanımda duruyordu.

"Ben fikir değiştirdi," dedi uysalca.

Adam elindeki kitabı kapattı ve sandalyesinin ardındaki rafa koydu. "İyi bir okuma gününü bitirmenin en iyi yolu iyi bir okumadır."

Sırıtıvermiştim. "Hiç bu kadar kitap görmemiştim."

Adam evet anlamında başını salladı. "Öyküler bana yaşama ve çalışma gücü verir, her düşteki, her yapraktaki, her bir çiy tanesindeki anlamı bulmama yardım eder."

Birden bembeyaz olmuştum. Bu sözleri Branwen'den duymamış mıydım?

"Tek dileğim," diye sürdürdü konuşmasını adam, "Onların keyfine daha fazla varacak zamanım olması. Ama bugünlerde bildiğiniz üzere başka meselelerle uğraşıyoruz."

"Goblin ve benzeri şeyler mi?"

"Evet. Ama işte o benzeri şeyler beni en çok tiksindiren şeyler." Ciddi bir ifadeyle başını *hayır* anlamında salladı. "O yüzden artık en sevdiğim öykülere ayıracak zamanım pek kalmadı. Onun yerine kitaplarda Fincayra'nın öyküsünün vaktinden önce sona ermemesi için bir çare arıyorum."

Başımı evet anlamında salladım. "Solgun Diyarlar her gün genişliyor."

Başını kitaptan kaldırmadan yanıtladı. "Aynen öyle! Sofokles'i; Yunan oyun yazarlarını bilir misin? Harika bir

cümlesi var. Sanırım *Oedipus*'ta geçiyordu. *Pas, yutuyor çiçekleri.* İşte bu topraklara olan da bu. Sırf çiçekleri değil, her şeyi pas yutuyor."

Raftan başka bir kitap çekti ve kucağında duran kitabın üzerine koydu. "Yine de umudumuzu kaybetmemeliyiz. Yanıt, unutulmuş eserlerin birinde olabilir. *Vardır bir mana, her kitapta.*" Başını hafifçe kaldırdı, biraz utanmış gibiydi. "Kusura bakmayın, kafiye yapmadan konuşamıyorum. İstesem de olmuyor. Dediğim gibi. *Yaşar pek çok bilge, bu sahifelerde.*"

Hafifçe öksürdü. "Ama bu kadar yeter." Eliyle mutfağı işaret etti. "Açsanız bir şeyler atıştırın. Bal sol tarafta, şekerlemelerin yanında. Orada bir sürü, kuzeydeki Slantos usulü çifte kavrulmuş ekmek de var."

"Hiç duymamıştım onları," dedim.

"Şaşırmadım." Yine sayfaları karıştırmaya döndü. "Kuzeydeki toprakların büyük kısmı henüz keşfedilmemiştir, elimizde haritası yoktur. Bir de Kayıp Diyarlar'ı düşünün! Orada hâlâ insanlar olabilir, kimsenin görmediği sıra dışı insanlar."

Kitaba daha da çok eğildi, özellikle bir sayfaya bakıyordu. "Adlarınızı öğrenebilir miyim?"

"Bana Emrys derler."

Adam başını kaldırdı ve tuhaf tuhaf yüzüme baktı. "Derler mi? Sanki gerçek adın bu değilmiş gibi söyledin."

Dudağımı ısırdım.

"Arkadaşının adı ne?"

Dönüp ona baktığımda şimdiden ekmeğin üzerine yon-

ca balı sürmüş tıkındığını gördüm. "Onun adı Shim."

"Bendeniz de Cairpré; naçizane bir şairim. Sizi iyi ağırlayamadıysam kusuruma bakmayın. Ama ziyaretçileri hep sevmişimdir."

Kitabı kapatırken beni süzüyordu. "Özellikle de bana çok değerli bir dostumu hatırlatan bir ziyaretçiyse."

Birden içimi bir korkunun kapladığını hissettim. "Hangi dostmuş o acaba?"

"Senin... annenin yakın arkadaşıydım."

Başımdan aşağı kaynar sular boşalmıştı. "A-annem mi?"

Cairpré kucağındaki kitapları sandalyeye bıraktı. Yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Gel. Konuşmamız gereken çok şey var."

XXVIII

BASİT BİR SORU

Cairpré ile kilerin oradaki iki sandalyeye oturduk, tabii oturmadan önce sandalyelerin üzerindeki kitapları almamız gerekmişti. Shim ise çoktan kilerin alt rafına tırmanmış, iştahla akşam yemeğinde bol bol götüreceği yiyecekleri inceliyordu.

Şair bir süre sessizce beni süzdü. "Son gördüğümden beri çok değişmişsin, çok hem de! Seni başta tanıyamadım. Ama aynı şeyi sen de benim için söyleyebilirsin. Beş, altı yıl oldu görüşmeyeli."

Heyecanıma engel olamıyordum. "Beni önceden tanıyor muydun? Annemi de mi tanıyorsun?"

Bakışları ciddileşti. "Hatırlamıyor musun?"

"Çocukluğuma dair hiçbir şey hatırlamıyorum! Kıyıya vurduğum günden beri geçmişim benim için hep büyük bir gizem oldu." Beyaz giysisinin kolundan tuttum. "Ama sen bana yardım edebilirsin! Sorularıma yanıt verebilirsin!

Bana her şeyi anlat. Önce annemi. Annem kim benim? Nerede şimdi? Neden ondan bahsederken arkadaşımdı dedin, annem öldü mü yoksa?"

Cairpré şöyle bir doğruldu ve iki eliyle dizini tutup gerindi. "Anlaşılan sana bir öykü anlatacağım."

Bir süre durup anlatmaya başladı. "Bir gün bu adaya dişi bir insan, yani bir kadın gelmiş. Keltlerin diyarından, Gwynedd'den gelmiş bu kadın."

Birden içimi kuşku kapladı. Yoksa Branwen doğru mu söylüyordu? Çekine çekine, "Adı neydi bu kadının?" diye sordum ve nefesimi tuttum.

"Elen."

Rahatlayarak nefes verdim.

"Bu Elen'ın dış görünüşü biz Fincayralılardan çok farklıydı. Bir kere ten rengi çok açıktı, sanki bütün kanı çekilmiş gibiydi. Kulakları da değişikti, sivri değil de yuvarlak gibiydi. Gerçekten çok güzel bir kadındı ama en göze çarpan tarafı gözleriydi, bu adada hiç öyle göz görülmemişti. Gri ya da kahverengiyle karışmamış masmavi gözleri vardı, safir mavisiydi bu gözler. O yüzden adı da 'Safir Gözlü Elen' olarak kaldı."

Ürpermiştim.

"Buraya geliş sebebi ise," diye sürdürdü konuşmasını, "Fincayralı bir adama, yani onun dünyasından olmayan birisine duyduğu aşktı. Ama geldikten kısa süre sonra başka bir şeye daha âşık oldu." Gözlerini odada gezdirdi. "Kitaplara! Farklı ülkelerde, farklı dillerde yazılmış kitaplara bayılırdı. Aslında bizim de tanışmamız bir kitap sayesinde

oldu, iade tarihini biraz geçirdiğim –on yıl kadar– bir kitabı almak istemişti. Sonraları buraya sık sık gelmeye başladı ve biz de bol bol sohbet etme imkânı bulduk. Tam da senin oturduğun yerde otururdu! Özellikle de şifacılık sanatına ilgi duyardı. Başkalarını iyileştirme konusunda çok yetenekliydi."

Tekrar ürperdim.

Aklına bir şey gelmiş olacak ki Cairpré kendi kendine gülümsedi. "Ama en sevdiği kitaplar sanırım Yunan öykülerini anlatanlardı."

"Doğru mu bu?" diye sordum çıkışırcasına. "Bunun doğru olduğuna yemin eder misin?"

"Doğru."

"Bana ne kadar da az şey anlatırdı. Adını bile söylemedi! Kendine Branwen derdi, o kadar."

Cairpré yüksekteki bir kitap rafına döndü. "Takma adını bir söylenceden esinlenmesi tam da onun işi zaten. Ama bu kadar acıklı bir söylenceyi seçmesi üzdü beni."

"Keşke dünyaya gelmeseydim," dedim; söylence işte böyle bitiyordu.

Şair bana baktı. "Demek biliyorsun?"

"Biliyorum." Dudaklarım titriyordu. "Ama onu tanımıyordum. Tam olarak, yani. Kendi hakkında o kadar az şey anlattı ki, ona..."

Boğazıma birden bir yumruk oturdu ve sessizce hıçkırıklara boğuldum. Şair aynı acıyı çektiği belli birisinin anlayışlı gözleriyle izliyordu beni. Ama beni teselli etmeye kalkışmadı. Belli ki bu gözyaşlarının dökülmesi gerektiğini

düşünüyordu. Sonunda fısıldayarak cümlemi bitirebildim. "...ona... 'Anne' bile demedim."

Cairpré bir süre bir şey söylemedi. Sonunda sessizliğini bozdu.

"Seni seviyor muydu?"

Başımı kaldırdım ve yavaşça salladım. "Evet."

"İhtiyacın olduğunda yardımına koşuyor muydu?"

"Evet."

"O zaman onu tanıyormuşsun işte, hem de tüm yüreğinle."

Yanaklarımı giysime sildim. "Belki de. Ama bana öyle gelmiyor. Bana biraz, babamı anlatabilir misin?"

Cairpré'nin gözleri buğulandı ve yüzü tuhaf bir ifadeye büründü. "Baban çok etkileyici bir gençti. Güçlüydü, inatçıydı, tutkuluydu. *Yaşam dolu, çetin yolu*. Hayır, kafiye yanlış oldu. Bir daha deneyeyim. *Uyandı! Canlı! Çok heyecanlı!* Şimdi daha iyi. En kadim dilimizde adı, Ağaç Tırmanan anlamına gelir, çünkü daha çocukken bile ağaçlara tırmanmaya bayılırdı. Bazen azgın bir fırtınayı atlatmak için uzun bir ağacın ta en tepesine kadar tırmandığı olurdu."

Bir kahkaha patlatıverdim. Şairin dediklerini çok iyi anlamıştım.

"Ama Ağaç Tırmanan'ın çocukluğu pek neşeli geçmemişti tahminimce. Annesi Olwen denizin kızıydı, Dünyalıların *deniz halkı*, biz Fincayralıların ise *denizin halkı* dediği varlıklardandı. Yani baban da, tıpkı senin gibi, denizin akıl sır ermez derinliklerini bir miktar da olsa içinde taşır. Ancak Olwen'in Uzun Yolculuğu çok erken başladı."

"Bu Uzun Yolculuğu duymuştum."

Cairpré iç geçirdi. "Gerçekten de uzun sürer. *Dagda'nın Işığı*'na göre, çetin bir yolculuktur aynı zamanda. Ölür ölmez Öbürdünya'ya alınanlardansan o başka tabii. Ancak bu çok ender rastlanan bir durumdur."

"Babamı anlatıyordun."

"Evet, baban. Olwen, baban henüz çocukken öldüğü için onu, babası Finvarra oğlu Tuatha diye bir Fincayralı büyütmüş. Usta bir büyücü olan Tuatha aynı zamanda güçlü birisiymiş. Hatta yüce Dagda'nın bile gelip ona danıştığı meseleler olduğu söylenir. O yüzden bu büyücünün oğlunun ihtiyaçlarına ayıracak çok vakti yokmuş. Çocuğun Tuatha'nın tabiriyle *güçlere*, yani büyü yapma yeteneğine sahip olmadığı da anlaşılınca, babasının ona ilgisi giderek azalmış."

Bu güçlerin bir lütuf değil, aksine bir lanet olduğunu bildiğim için yutkunmuştum. Branwen'in, yani Elen'ın, bana dedemin kehanetiyle ilgili söylediklerini hatırladım. Bir gün kendisinin bile gücünü aşan bir oğul dünyaya getireceğini söylemişti. *Büyüsünün kökü evrenin derinliklerinde olan*. Böyle delilik mi olur! Büyük bir büyücü olabilir ama bundan büyük bir yanılgıya düşemezdi herhâlde.

"Babanın hayatı, Dünya'ya yaptığı yolculukların birinde Elen ile tanışınca tamamen değişmiş. Birbirlerine âşık olmuşlar ve ender rastlanan bir biçimde bu farklı dünyalardan gelen iki insan evlenmiş. Fakat evlenmelerinden çok bu evliliklerin yürümesi daha da ender rastlanan bir durumdur. Elen Fincayra'da yaşamaya başlamış. Aşkı yüreğine

güç, gözlerine ise dinginlik vermiş. *Aşkın kuvveti fetheder her yeri*. Bir süre mutlu mesut yaşayıp gitmişler ama saadetleri kısa sürmüş."

Bir zamanlar annemin de oturduğu iskemlenin kenarına tutunarak öne eğildim ve "Sonra ne olmuş?" diye sordum.

Cairpré'nin zaten ciddi olan yüzü daha da ciddileşti. "Baban," diye söze başladı ve devam etmeden önce hafifçe öksürdü, "Baban, Stangmar'ın sarayının gediklilerindendi. Uzun süredir Fincayra ile ilgili emeller besleyen Rita Gawr kralla içli dışlı olmaya başladığında baban da oradaydı. Baban da –kralın yakın dostlarının çoğu gibi– kötülüğe battıkça battı. Kral ile birlikte o da yozlaştı, şimdi ise tüm Fincayra'yı mahvetmenin peşindeler."

"Babam Rita Gawr'a hiç karşı çıkmadı mı? Kralın ona kulak asmamasını sağlayamadı mı?"

"Denediyse bile başarılı olamadı." Şair iç geçirdi. "Rita Gawr'ın ihanetine pek çok iyi kalpli kişinin aldandığını bilmelisin. Baban onlardan yalnızca biriydi."

Omuzlarımda ağır bir yük hissediyordum. "Yani babam Fincayra'nın solup kurumasına yardımcı oldu."

"Doğru. Ama hepimiz biraz suçluyuz."

"Ne demek istiyorsun?"

Cairpré acı bir olay hatırlamış olacaktı ki yüzünü buruşturdu. "Her şey bir anda olup bitmedi, süreç o kadar yavaş ilerledi ki kimse iş işten geçene kadar bir şey anlamadı. Her şeyin nasıl başladığını bir tek Stangmar biliyor. Diğer herkesin bildiği ise Rita Gawr'ın dara düştüğü bir zaman krala sağladığı koruma. Bu yardımın reddedilmesi kralı ve dolayısıyla Fincayra'yı tehlikeye sokacakmış. Rita Gawr bunu titizlikle planlamış olmalı, çünkü krala sunduğu yardımı reddetmek imkânsız bir şeydi, kral da bunu kabul etti."

Durup beyaz elbisesine tırmanan kahverengi bir güveyi aldı ve nazikçe iskemlenin yanında duran kitap yığınının tepesine koydu. "İşte o karardan sonra yaşanan acıların ardı arkası dinmek bilmedi. Rita Gawr, Stangmar'ı düşmanlarının onu devirmek istediği konusunda ikna edince kral da goblin savaşçılar ve biçim değiştiricilerle pek de makul görünmeyen bir ittifak yaptı. Çıktılar yerin bağrındaki karanlık yarıklardan! Sonra Fincayra'nın en kadim halkı olan devlerin aslında tehlikeli olduğu söylentisi dolaşmaya başladı. Yalnızca krala değil, hepimize birer tehditmişler meğer. O yüzden Stangmar devleri tek tek avlarken ona karşı çıkan pek kimse olmadı. Ne de olsa devler hep, insanlardan, farklıydı. Karşı çıkanlarla ise ya dalga geçtiler ya da onları susturdular. Sonra Stangmar, Rita Gawr'ın uyarıları ve telkinleri doğrultusunda ülkeyi kralın düşmanlarından temizlemeye girişti, ardından ise Fincayra'nın Hazineleri'ni düşman eline geçmesinler diye sarayında kilit altında tutmaya başladı."

"Peki, bu olan bitenlere hiç karşı çıkan olmadı mı?"

"Deneyen cesur kimseler oldu, ama sayıları çok azdı ve çok geç kalmışlardı. Stangmar kendisine karşı çıkan herkesi ezdi, ihanetinden kuşku duyduğu köyleri yerle bir etti. Ama Caer Neithan köyüne yaptığının yanında bu bile hiç kalır."

Sıçradım. "Yani... Ozanlar Kasabası'na mı?"

"Biliyor musun orayı? Dünyamız ve diğer dünyalar için ne kadar acı bir kayıp! Zamanın başından beri o kasaba müziğin ve şarkının kaynağı olmuş, ilham perilerinin yareni öykücülere ev sahipliği yapmış, kuşaklar boyunca birçok ozan yetiştirmiştir. Topal Laon orada doğmuş, Pwyll ilk şiirini orada yazmış, *Sanrı Teknesi* orada bestelenmişti! Daha da pek çok isim sayabilirim. *Burada şarkı hiç dinmez, öyküler sesini hiç yitirmez.*"

Başımı evet anlamında salladım. "Tabelada yazıyordu."

"Kesinlikle. Bir zamanlar gerçeği yansıtan bu sözler şimdi geçmişi hatırlatan bir anıdan ibaret. Nereden mi biliyorum, ben yazdım onları çünkü." İç geçirdi. "Caer Neithan benim de doğum yerimdi."

"Ne oldu oraya?"

Cairpré üzgün gözlerle bir süre beni süzdü. "Ozanlar, Stangmar'ın el koyduğu ünlü hazineler arasında –yalnız ete değil, ruha da işleyen kılıç Derinkesik, baharı erken getiren Çiçekaçtıran Arp, içine düşenin yaşamına son veren Ölüm Kazanı– en çok Rüya Çağıran'ı üstün tutmaktaydı. Bu, uyurken gördüğün harika rüyaları gerçek kılabilen, gümüş bir borudur ve yüzyıllar boyunca çok ender durumlarda ve bilgece kullanılmıştır. Ancak Rita Gawr'ın yardımıyla Stangmar, kendisine muhalif kimseleri saklayan Caer Neithan'ı cezalandırmak için onu kullandı ve bir ozanın en korkulu rüyasını gerçek kıldı."

Aklını kaybetmek üzere olan mızraklı adamı hatırlayınca çekine çekine sordum: "Neymiş o rüya?"

Şairin gözleri bulutlandı. "Köydeki hiçbir erkek, kadın

ve çocuk bir daha asla konuşamayacak, şarkı söyleyemeyecek ve bir şey yazamayacaktı. Ruhlarını dile getirmenin araçlarından, yani seslerinden sonsuza dek mahrum kalmışlardı."

Sesi fısıltıya dönüşerek konuşmasını sürdürdü. "Böylece Rita Gawr bir kralın ya da kraliçenin sahip olabileceği en görkemli ve misafirperver şatoyu yıkması için Stangmar'ı ikna ettiğinde ona karşı çıkacak kimse kalmamıştı. Şatonun içerisindeki kütüphane de yok olmuştu elbette, burada gördüğün kitapların bin katı vardı o kütüphanede."

"Peki, neden yıkıldı bu şato?"

"Bir saldırı hâlinde yeterince güvenli olmadığı için! Rita Gawr da hiç kuşkusuz dostluğunun bir göstergesi olarak Stangmar'a kötücül gücüyle donattığı yeni bir kale inşa etti. İşte temelleri üzerinde hiç durmadan dönen ve içerisinden yayılan kapkara bulutlarla gökyüzümüzü kirletip toprağımızı boğazlayan Karanlık Kale böyle inşa oldu."

Çenesini kaşıdı. "Kaleyi, Rita Gawr'ın ölümlerinden sonra dirilttiği savaşçılar, yani ölümsüz hortlaklar koruyor. Onları normal yollardan öldüremezsin, çünkü Karanlık Kale'nin sürekli dönüşünden güç alıyorlar! Kale dönmeye devam ettikçe onlar da kötülüklerini saçmaya devam edecek."

Ria için üzülüyordum. Hâlâ hayattaysa bile kim bilir neredeydi. Büyük olasılıkla o kalenin en karanlık dehlizlerinde, hortlaklar ile Stangmar'ın merhametine kalmıştı! Son Hazine Galator'u ele geçirmesi konusunda Stangmar'a yardım edebilse bile, etmeyeceğini söylediğinde ne olacaktı

Ria'ya? Bunu düşününce ürperdim. Stangmar'ı devirmenin tek yolunun Karanlık Kale'yi yok etmek olduğuna dair Ulu Elusa'nın söylediklerini hatırladım. Bir an önce kanatlarım çıksa iyi olacaktı!

"Şimdi Stangmar'ın," diye ekledi Cairpré, "Rita Gawr'a nasıl esir olduğunu anlıyorsun, değil mi? İşte Stangmar'ın bu esareti sürdükçe bizim esaretimiz de sürecek."

"Peki, tüm bunlar olup biterken Dagda neden müdahale etmedi? Rita Gawr ile başka yerlerde savaşıyordu da ondan, değil mi?"

"Aynen öyle. Öbürdünya'da ve bu Dünya'da pek çok yerde mücadele ediyorlar. Ama Dagda nihai zafer için halkın özgür iradesine saygı duyulması gerektiğini düşünüyor. Dagda iyi ya da kötü tercihlerimiz konusunda bizi serbest bırakır. Bu yüzden Fincayra kurtarılacaksa Fincayralılar tarafından kurtarılmalıdır."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

XXIX

KAYIP KANATLAR

Cairpré, nasıl olduysa rafa boylu boyunca yatmayı becermişti. Bu esnada yonca balını da bütün rafa dökmüş olan Shim'in arkasına uzanıp içinde tanecikler olan ekmeği aldı. İkiye böldükten sonra da yarısını bana uzattı.

"Küçük dostundan önce davran da biraz da sen ye."

Hiçbir şeyin farkına varmamış görünen Shim tıkınmaya devam ediyordu.

Hafifçe sırıttım ve gevrek ekmekten bir ısırık aldım. Neredeyse tahta gibi sertti ve yumuşatmam için epey bir çiğnemem gerekti. Sonra birden ağzımda dağılıp naneli, kekre bir tat bırakınca şaşırdım. Lokmamı yutar yutmaz ise kendimi zengin bir sofradan kalkmış kadar tıka basa doymuş hissettim. Bir güzel gerindim, kürek kemiklerimin ortasındaki her zaman ağrıyan yerin bile sızısı dinmişti sanki. Bir ısırık daha aldım.

"Ambrosia ekmeğini sevdin demek," dedi Cairpré. Ağ-

zında lokma varken konuşuyordu. "Hiç kuşkusuz Slantos'un en güzel şeylerinden biri. Bu özel ekmekten Fincayra'nın başka hiçbir yerinde olmadığı söylenir, zaten Slantoslular da bu tarifi hayatları pahasına korur."

Tıka basa kitapla dolu odanın duvarlarında ve zemininde göz gezdirdiğimde, kitapla yüklü bir geminin ambarında olduğum hissine kapılmadan edemiyordum. Branwen'in tamamen kitapla dolu odayı anlatırken kendisini nasıl orada hissettiğini hatırladım. Hiç kuşkusuz buradan bahsediyordu. Rita Gawr'ın laneti Fincayra'ya yayılıyorken bile bu odayı zorla terk ettiğine emindim.

Cairpré'ye geri döndüm. "Bran –yani annem– burasını ve içindeki kitapları çok seviyor olmalı."

"Evet, çok severdi. Fincayralıların, Druidlerin, Keltlerin, Yahudilerin, Yunanların öğretilerini okumak isterdi. Kendisini öğrencim olarak görürdü ama ben mi ona öğretiyordum o mu bana, belli değildi."

Merdivenin dibindeki yığın hâlinde duran kitaplara göz attı. En yukarıda deri ciltli bir kitap vardı. Kapağında, altın süslemelerin içerisinde yanan bir at arabası süren birinin resmi olan bu kitap, ocaktan yayılan ışıkta parlıyordu.

"Bir keresinde," dedi hayallere dalmış bir biçimde, "bütün geceyi, ölümlü insanlarla ölümsüz ruhların birlikte yaşadığı, tarihsel zaman ile kutsal zamanın iç içe geçtiği o harikulade yerler hakkında konuşarak geçirmiştik. *Arada kalmış yerler*, derdi onlara."

"Olimpos Dağı gibi mi?"

Şair başıyla onayladı. "Ya da Fincayra."

"Fincayra'dan gitmesine neden olan gittikçe büyüyen bu sıkıntılar mıydı yoksa başka şeyler de var mıydı?"

Tuhaf bir biçimde bana baktı. "Kuşkularında haklısın. Başka şeyler de vardı."

"Ne?"

"Sen, çocuğum."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Anlatayım. Yunanların Delos Adası'nı bilir misin?"

"Apollo'nun doğum yeri ama bunun benimle ilgisi ne?"

"Hem tarihsel hem kutsal olan *arada kalmış yerlerdendir*. Bu yüzden Yunanlar kimsenin Delos'ta doğmasına izin vermezlermiş. Böylece hiçbir ölümlünün bir zamanlar tanrılara ait bu toprağın üzerinde hak iddia edemeyeceğini düşünmüş, bu yasağa uymayacak kadar ahmak olanları ise ya öldürürlermiş ya da sürürlermiş."

"Hâlâ bunun benimle ilgisini anlamıyorum."

Tam bu sırada Shim öyle bir geğirdi ki âdeta yer gök yıkıldı. Bu kadar küçük birisinden böyle bir ses çıkması gerçekten şaşırtıcıydı. Ama minik dev bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu, hatta Cairpré ve beni de unutmuştu. Karnını sıvazlayıp yonca balını yeme işine büyük bir ciddiyetle geri döndü.

Cairpré çalı gibi kaşlarını kaldırdı; neşelenmiş görünüyordu, sonra birden yüz ifadesi ciddileşti. "Fincayra'da da tıpkı Delos gibi insan kanından birisinin doğması yasaktır. Burası ne Dünya'da ne de Öbürdünya'da bir yerdir; daha ziyade ikisini birbirine bağlayan bir köprüdür. Buraya iki dünyadan da ziyaretçiler gelir ve bazen yıllarca burada ka-

lırlar. Ama buraya evim diyemezler."

Ona doğru eğildim. "Ben de zaten evimi arıyorum. Şimdi bana şunu iyice bir açıklar mısın: Annem beni doğurmak için Fincayra'dan gittiyse nereye gitti? Nerede doğduğumu biliyor musun?"

"Biliyorum," diye yanıtladı şair. Sesi son derece ciddiydi. "Doğman gereken yerde doğmadın."

Nefesim kesildi. "İnsan kanı taşımama rağmen Fincayra'da mı doğdum şimdi ben?"

Yüzünden her şey belli oluyordu.

"Şimdi tehlikede miyim yani?"

"Bilemeyeceğin kadar."

"Nasıl oldu peki bu? Yasak olduğunu söylemiştin."

"Yalnızca olanları anlatabilirim, nedenlerini değil." Cairpré başının üstünü kaşıdı. "Şöyle oldu. Fincayra'nın kadim kuralından haberdar olan annen ve baban, annen Elen'ın başka bir yerde doğum yapmasına karar verdiler. Ama Elen Fincayra'dan ayrılırsa geri dönüp dönemeyeceğinden emin değildiler. Buraya geliş-gidiş biraz tuhaf, senin de fark ettiğin üzere. Kapı bazen açılır, bazen açılmaz. Buradan bir gün tekrar dönmek umuduyla ayrılan birçok kişi, geri geldiğinde suların üzerindeki bir sis tabakasından başka bir şey göremedi ve fırtınalı denizde can verdi. *Bilinmeze giderken, yalnız açılır yelken.*"

Başını hayır anlamında salladı. "Annen ve baban birbirine karşı derin bir sevgi besliyordu ve ayrılmak istemediler. Tuatha babana kalmasını buyurmasa o da annenle birlikte denize açılırdı. Hem Elen'ın da kötü bir şeyler olacağını

sezdiğinden kuşkulanıyorum. İşte bu nedenlerle ayrılmadan önce birlikte vakit geçirdiler, epey bir vakit. Annen denize açıldığında karnı burnundaydı."

Göğsümde sıcak bir şeyler hissettim ve giysimin altına baktım. Hafifçe parlayan Galator'un ışığı tam kalbimin üzerinde yeşil bir hale oluşturuyordu. Cairpré'nin bunu fark edip öyküsünü yarıda keseceğinden çekinerek hemen üzerini örttüm.

"Gemi kalktıktan kısa süre sonra korkunç bir fırtına patlak vermiş. Odysseus'tan beri çok az denizcinin sağ çıkabileceği türden bir fırtınaymış bu. Epey bir hırpalanan gemi neredeyse batmak üzereymiş ve kıyıya geri dönmek zorunda kalmış. İşte o gece annen batmak üzere olan o gemide seni doğurmuş." Bir müddet duraksadı, düşünüyordu. "Ve çocuğa Emrys adını koymuş, vatanını hatırlatan Keltçe bir admış bu."

"Demek gerçek adım bu, öyle mi?"

"İlle öyle olacak diye bir şey yok. Gerçek adın sana verilen ad olmayabilir."

Başımla onayladım. "Emrys hiç adımmış gibi gelmiyordu zaten. Ama gerçek adımı nasıl bulacağım?"

Derin gözleriyle beni düşünceli düşünceli süzdü. "Hayat senin için bulur."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Şansın yaver giderse yakında bulursun."

"Gerçek adımı hâlâ bilemesem de artık, Fincayra'ya ait olduğumu biliyorum."

Cairpré başını hayır anlamında salladı. "Hem öylesin

hem de değilsin."

"Ama burada doğduğumu söyledin!"

"Doğduğun yer ait olduğun yer olmayabilir."

Öfkeye kapıldım ve Galator'u giysimin altından çıkardım. Hâlâ hafifçe parlayan ortasındaki mücevhere ocaktan gelen ışık da vurdu. "Bunu bana annem verdi! Buraya ait olduğumun kanıtı değil mi bu?"

Cairpré'nin derin gözlerine hüzün çöktü. "Galator buraya ait ama senin buraya ait olup olmadığını bilmiyorum."

Artık sinirim iyice tepeme çıkmıştı. "Buraya ait olduğumu kanıtlamak için kaleyi, kralı ve ordusunu yok etmem mi gerekiyor?"

"Bir gün belki sana anlatırım ne yapman gerektiğini," diye yanıtladı şair sakince. "Sen de bana anlatırsan eğer."

Söyledikleri olmasa bile tavrı beni sakinleştirmişti. Takıyı tekrar giysimin altına soktum. Kürek kemiklerim arasında o acıyı tekrar hissedince kollarımı açıp iyice gerindim.

Cairpré bu hareketlerimin nedenini bilir görünüyordu. "Demek sen de acıyı hissediyorsun. Bu bakımdan kesinlikle Fincayra çocuğu olduğunu söyleyebilirim."

"Sırtımın ağrısı mı? Bunun ne ilgisi var?"

"Bütün ilgi orada yatıyor işte." Yüzümün ifadesinden kafamın karıştığını anlamıştı. İskemleye tekrardan şöyle iyice bir kuruldu. Bir bacağını hafifçe kaldırıp elleriyle dizini tuttu ve öykü anlatmaya başladı.

"Evvel zaman içinde, Fincayra halkı şimdi de yaptığı gibi yeryüzünde dolaşırmış, ancak bununla kalmazmış. Ayrıca uçabilirmiş de."

Gözlerim kocaman açılmıştı.

"Onlara uçabilmek bahşedilmiş. Eski söylencelere göre, onların kürek kemiklerinin arasından bembeyaz kanatlar çıkarmış. Böylece kartallarla göğe yükselip bulutlarla dans edebiliyorlarmış. Fincayra'nın gökyüzünde süzülmekle kalmaz, uzaklardaki diyarlara da giderlermiş. *Kanatları ak mı ak, süzülüyor uçarak.*"

Bir an süzülerek gelip omzuma konan cesur atmacanın kanat çırpışını hisseder gibi oldum. Başbelası uçmayı ne de severdi! Onu ve Ria'yı çok özlüyordum.

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Demek Fincayralıların şeytan gibi kulakları ve melek gibi kanatları varmış."

Söylediklerim hoşuna gitmişti. "Çok şairane bir söz bu."

"Kanatlarına ne olmuş peki?"

"Yitirmişler, ama nasıl olduğu belli değil. Bu öykü günümüze kalmamış ama onu öğrenmek için buradaki kitapların yarısını seve seve verirdim. Ne olduysa o kadar önce olmuş ki, çoğu Fincayralı bir zamanlar atalarının uçabildiğini hiç duymamış, duysa bile buna inanmamıştır."

Gözlerimi dikmiş şaire bakıyordum. "Ama sen inanıyorsun."

"Evet."

"İnanan başka birini daha biliyorum. Dostum Ria. Uçabilmeyi çok isterdi." Dudağımı ısırdım. "Ama önce onu kurtarmalıyım! Tabii hâlâ yaşıyorsa."

"Ona ne oldu?"

"Goblinler aldı götürdü! Aslında beni almışlardı ama bir

şekilde yerime geçti ve şimdi onu götürüyorlar. Goblinlerin esas istediği Galator'du. Şimdiye Karanlık Kale'ye varmışlardır bile."

Cairpré kaşlarını çattı ve başını öne eğerek sustu. Oturduğum yerden katı bir heykel gibi görünüyordu. Sonunda sessizliğini bozup konuştuğunda, derinden gelen kalın sesi, tıka basa kitap dolu odayı kapladı.

"Devlerin dansı kehanetini biliyor musun?"

Hatırlamaya çalıştım. "*Ancak dans edince devler, yıkılacak tüm...*"

"Bentler."

"*Yıkılacak tüm bentler*. İyi de nasıl yok edeyim o kaleyi! Dostumu kurtarmaktan başka bir şey gelmez ki elimden."

"Peki, bunun için de Karanlık Kale'yi yok etmen gerekiyorsa?"

"O zaman her şey bitmiş demektir."

"Kuşkusuz haklısın. O kaleyi yok edince Rita Gawr Fincayra'dan elini ayağını çekmiş olacak. Ne o ne de Stangmar buna izin verir! Herkül kadar büyük bir savaşçı bile böyle bir şeyi imkânsız görürdü, çok güçlü bir silahı olsa bile."

Birden aklıma bir fikir geldi. "Belki de yanıt Galator'dadır! Ne de olsa Stangmar'ın aradığı Son Hazine."

Cairpré birbirine dolanmış uzun saçlarını eliyle düzeltti. "Galator hakkında çok az şey biliyoruz."

"En azından bana güçlerini söyleyebilir misin?"

"Hayır. Kadim metinler bu konuda yalnızca bilemeyeceğimiz kadar güçlü olduğunu söylüyor."

"Hiç yardım etmiyorsun."

"Çok doğru." Cairpré'nin hüzünlü yüzü biraz aydınlanır gibi oldu. "Ama Galator hakkında kendi teorimi söyleyebilirim."

"Söylesene!"

"Sanırım Galator'un gücü sevgiyle alakalı."

"Sevgi mi?"

"Evet."

Şair raflardaki kitapların üzerinde göz gezdirdi. "Şaşırmamalısın bence! Sevginin gücünü anlatan pek çok öykü vardır." Çenesini kaşıdı. "İlk olarak şunu söyleyebilirim ki, Galator'un sevginin varlığında parladığını düşünüyorum. Giysinin altında parladığında ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Duraksadım. "Acaba, annem olabilir mi?"

"Evet, Safir gözlü Elen hakkında konuşuyorduk. Senin hayatını kurtarmak için her şeyinden vazgeçecek kadar seni seven kadın! Doğrusunu söylemek gerekirse Fincayra'dan ayrılma nedeni buydu."

Uzun bir süre söyleyecek söz bulamadım. Sonunda, "Hayvanın tekiymişim ben! Ona bir kere bile anne demeyip üzüntüsünü katladım. Keşke ondan özür dileyebilsem."

Cairpré önüne bakıyordu. "Fincayra'da kaldığın sürece bunu yapamazsın. Giderken tekrar dönmeyeceğine dair yemin etti."

"Galator'u bana hiç vermemeliydi. Ne nasıl çalıştığını bilirim, ne de yapabileceklerini."

"Ben yalnızca teorimi söyledim."

"Senin teorin çılgınca! Sevginin varlığında parlıyor, di-

yorsun. Fincayra'ya geldiğimden beri daha önce *nerede* parladı biliyor musun? Kana susamış bir örümceğin karşısında!"

Cairpré dondu kaldı. "Bu örümcek... Ulu Elusa değil, değil mi?"

"Ta kendisi."

Belli belirsiz gülümsedi. "Bu benim teorimi daha da güçlendirir! Ulu Elusa'nın tehditkâr görünüşüne aldanma, iştahı kadar devasa bir sevgisi vardır."

Omuz silktim. "Teorin doğru olsa bile ne fayda eder? Ria'yı kurtarmama yardım etmeyeceği kesin."

"Onun peşinden gitmeye kararlı mısın?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Peki, neye bulaştığının farkında mısın?"

"Biraz."

"Yetmez!"

Cairpré kalktı ve kitap yığınlarının arasındaki dar yolda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Bacağı o yığınlardan birisine çarpınca yığının tepesinde duran kalın kitap yere düştü ve epey toz kaldırdı. Eğilip onu yerden aldı ve kitaptan kopan sayfaları tekrar cildin arasına tıkarken bana baktı. "Bana Prometheus'u hatırlatıyorsun, o da tanrılardan ateşi çalacağına çok emindi."

"Ben o kadar emin değilim. Yalnızca denemem gerektiğini biliyorum. Hem Prometheus da sonuçta başardı, değil mi?"

"Evet!" diye bağırdı şair. "Sonsuza dek işkence çekmek pahasına! Bir kayaya bağlandı ve karaciğeri ebediyen kar-

tallara yem edildi."

"Ama Herkül onu kurtardı."

Cairpré'nin yüzü kızardı. "Annene çok şey öğretmişim! Doğru, Prometheus sonunda özgürlüğüne kavuştu. Ama sen kendi şansının o kadar yaver gideceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Stangmar'ın hâkimiyetindeki topraklarda görünmen bile tehlikede olmaya yeter! Beni anlamalısın. Karanlık Kale'ye gidersen annenin yaptığı bütün fedakârlık boşa gidecek."

Kollarımı kavuşturdum. Cesur değil ama kararlıydım. "Ria'yı kurtarmalıyım, en azından denemeliyim."

Dolaşmayı bıraktı. "Annen kadar inatçısın!"

"İltifat ediyorsun sanırım."

Başını iki yana salladı, yenilgiyi kabul etmişti. "Tamam, o zaman. Uyarılarıma kulak asmıyorsun. *Tükeniyor nefesin, biçiliyor kefenin*. O zaman sana yardımı dokunabilecek bir tavsiyede bulunayım."

İskemleden doğruldum. "Nedir o?"

"Ama bu tavsiye daha ziyade ölümünü çabuklaştıracağa benzer."

"Lütfen söyle."

"Tüm Fincayra'da kaleye girmeni sağlayacak tek bir kişi olabilir, ama ondan sonra o bile sana yardım edemez. Onun güçleri çok ama çok eski kaynaklara, devleri yaratan güçlere dayanır. O yüzden Stangmar onu yok etmekten çekindi. Rita Gawr'ın kendisi bile ona dokunmuyor."

Cairpré kitap denizinin arasından güçlükle yaklaştı. "Canı sana yardım etmek ister mi istemez mi, bilemem.

Kimse bilemez! Zira ne yapacağını önceden kestiremezsin. Ne iyidir ne kötü, ne dosttur ne de düşman. O yalnızca *odur*. Söylencelerde adı Domnu diye geçer; Kara Kader demektir bu. Gerçek adı ise zamanda yitip gitmiştir."

Kilerin rafında, eli boş bal kavanozunun içinde uyuyakalmış horlayan Shim'e baktı. "Sen ve küçük dostun onunla karşılaştığınıza pişman olabilirsiniz. İnine girmek bile çok tehlikeli." Sesini iyice alçalttı. "Çıkmak kadar tehlikeli değil ama."

Hafifçe ürperdim.

"Onu bulabilmek için gün doğmadan yola çıkmalısınız. Şafağın ışığı henüz koyu karanlık içerisindeki cılız bir ışıltıdan ibaret, ama yine de size en iyi o yol gösterir. Güneşin doğduğu yerin hemen kuzeyindeki en yüksek tepelerin arasında daracık bir geçit var."

"O geçide mi gitmeliyim?"

Cairpré başıyla onayladı. "İşte o geçidi kaçırırsanız mahvolursunuz, çünkü geçidin kuzeyinde Stangmar'ın en büyük goblin ordugâhı kurulu."

Nefesimi tuttum. "O riski alamayız."

"Geçidin güneyinde ise daha da beter bir şey var: Perili Bataklık."

"O riski de alamayız."

Tam o sırada Shim öyle bir horladı ki raflara dizili kitaplar bile sıçramıştı sanki, en azından Cairpré ile ben sıçradık.

Şair kaşlarını çatarak konuşmayı sürdürdü. "Geçitten geçmek de kolay değil, zira goblin savaşçılar tarafından korunuyor ama bu goblinler kaç tane, bilmiyorum. Ama

bir tanesi bile başınıza yeterince dert açar. Tek umudunuz var: Bugünlerde oralardan gelip geçen pek kimse yok, bu yüzden kontroller epey gevşedi. Yani, onlara görünmeden geçebilirsiniz."

"Sonra ne olacak?"

"Karşınıza sarp bir kanyon çıkana kadar geçitten hiç ayrılmayın. Ah, ah! İşte o kanyonda bir zamanlar kartallar uçardı, ama artık uçmuyorlar çünkü şimdi kanyona gece gündüz koyu bir karanlık hâkim. Neyse, oradan güneye dönün ve Perili Bataklık'ın kıyılarına kadar kanyondan ayrılmayın. Eğer hâlâ ölmediyseniz, Domnu'nun iniyle karşılaşırsınız. Ama yolda onun kadar tuhaf başka yaratıklarla da karşılaşmanız mümkün."

Dinlerken bile takatim kalmamıştı, yine iskemleye çöktüm. "İni neye benziyor bu yaratığın?"

"Bilmiyorum. Oraya gidip de gelen olmadı ki anlatsın. Tek söyleyebileceğim şu: Efsaneye göre, Domnu şans oyunlarına ve bahse tutuşmaya meraklıymış, ayrıca kaybetmekten de hiç hoşlanmazmış."

Cairpré, kitap yığınlarından birini kenara çekerek açtığı alana bir koyun postu serdi ve üzüntülü bir ses tonuyla ekledi: "Bunu yapmayı gerçekten kafana koyduysan şimdi yapacağın en iyi şey dinlenmek olacak. Güneşin doğması yakındır."

Yüzümü dikkatle inceledi. "Yanağındaki yara izleri ve hep uzaklara bakan gözlerin, bana bunun sergilediğin ilk cesaret örneği olmadığını söylüyor. Belki de seni hafife almışımdır. Belki de atalarının gücü, hatta daha da fazlası

sende mevcuttur."

Bu övgüyü umursamamıştım. "Beni tanısaydın atalarıma layık olmadığımı anlardın! Hiçbir özel gücüm falan yok, yani bir zamanlar vardı ama artık kullanamam. Sahip olduğum iki şey var: inatçılık ve Galator."

Düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. "Bunu zaman gösterecek. Sana bir tek şunu söyleyeyim: Evime ilk geldiğinde, bu sorunun yanıtını unutulmuş ciltlerde arıyordum. Şimdi ise yanıtın unutulmuş bir kişi olup olmadığını merak ediyorum."

Bitkin bir hâlde koyun postuna uzandım. Bir süre yattığım yerden kitaplarla dolu duvarlar ile papirüs ve el yazması tomarlarına vuran ocağın ateşini izledim. Cairpré yüksek arkalıklı sandalyesine tekrar kurulmuş ve okumaya dalmıştı.

Demek annem anlattığı öyküleri burada öğrenmişti. Kitaplarla dolu bu odada daha fazla kalmak ve sayfalar arasında yolculuğa çıkmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum içimde. Belki bir gün bunu yapabilirdim. Ama önce çıkmam gereken başka bir yolculuk vardı.

XXX

T'ELEAN VE GARLATHA

Shim şaşkın bir ifadeyle armuda benzeyen burnunu kütletti. "Neden Dolma diyorlarmış acaba ona? Çok tuhaf."

"Domnu," diye düzelttim onu yattığım koyun postundan doğrulurken. "Sana bildiğim her şeyi anlattım, zaten pek de bir şey bilmiyorum." Kucağında üç tane açık kitapla uyuyakalmış Cairpré'ye baktım. Yüzüne dökülen uzun gri saçları bir çağlayan gibi görünüyordu. "Gitme vakti geldi."

Shim'in bakışları kilerin üzerine bal dökülen alt rafına kaydı. "Ben buradan ayrılmaktan pek memnun değil."

"Biliyorsun ki gelmek zorunda değilsin. Burada kalmak istersen bunu anlayışla karşılarım."

Pembe gözleri ışıldadı. "Gerçekten, harbiden, hakikaten mi?"

"Evet. Cairpré'nin seni ağırlayacağına eminim, gerçi sanırım pek yemeği kalmadı ama."

Minik dev dudaklarını yaladı. Tünelden yukarıya çıkan

merdivene bakınca yüzü bozuldu. "Ama sen gidiyor?"

"Gidiyorum. Hemen." Bir süre dizimin hizasındaki küçük yüze baktım. Shim aslında kötü bir yol arkadaşı değildi. Minicik ellerinden birini tuttum. "Nereye gidersen git, umarım her tuttuğun bal olur."

Shim kaşlarını çattı. "Ben gitmekten mutlu değil."

"Biliyorum, hoşça kal."

Merdivene gittim ve çıkmaya hazırlandım.

Shim hemen yanıma koşup geldi ve giysimden çekti. "Ama ben kalmak da istemiyor."

"Kalmalısın."

"Beni istemiyor mu sen?"

"Gideceğim yer çok tehlikeli."

Shim gücenmişti, homurdandı. "Ben gerçek bir dev olsa, büyük ve güçlü olsa, sen gelmem için yalvarır ama."

Üzülmüştüm, gülümsedim. "Belki de doğru söylüyorsun ama ben seni olduğun gibi seviyorum."

Minik dev yüzünü buruşturdu. "Ben sevmiyorum ama! Büyük olmayı ister ben. En yüskek ağaç kadar büyük."

"Ria bir keresinde benim tavırlarımdan usanıp yalnızca kendim olmamı söylemişti, hatırlarsan. O zamandan beri bunu düşünüyorum. Yapması söylemesi kadar kolay değil ama yine de haklı olduğu bir taraf var."

"Pöh! Olduğun hâli beğenmiyorsa öyle değil."

"Dinle, Shim. Anlıyorum. İnan bana, anlıyorum. Kendin gibi olarak kendini evinde hissetmeye çalış." Durakladım, böyle bir şey söylediğime şaşırmıştım. Ardından Cairpré'nin kitapla dolu duvarlarına son bir kez bakarak

merdiveni çıkmaya başladım.

Ağacın gövdesindeki kapıdan güç bela dışarı çıkar çıkmaz hemen doğu ufkunda göz gezdirdim. Kırmızıya çalan kurumuş toprak göz alabildiğince uzanıyordu, tek tük sıska ağaçlar ve dikenli çalı toplulukları dışında tek bir ot bile bitmemişti bu toprakta. Şafağın gelişini haber verecek kuşların yokluğuna rağmen simsiyah Kara Tepeler'in üzerinde ince bir ışık çizgisi kendini göstermeye başlamıştı bile. Işığın kuzey tarafına göz attığımda iki sivri tepenin arasında bir boşluk seçebildim. Geçit oradaydı demek.

Hâlâ ağaç gövdesinin oradaydım ve tepelerin biçimini aklımda tutarak geçidin yerini ezberlemeye çalıştım. Ufak bir hata payıyla da olsa onu kaçırmak istemiyordum. Günün ilerleyen saatlerinde onu tespit edebileceğimden de emin değildim.

Asamın yerde durduğunu görünce eğilip hemen aldım onu. Budaklı üst kısmına düşen çiy yüzünden asa soğumuş ve ıslanmıştı. Birden sap kısmındaki çentikleri fark ettim. Diş izleri olmalıydı, ama ne tür bir yaratığın buna neden olduğunu kestiremiyordum. Bu her neyse, dün gece Cairpré'nin tüneline inerken yoktu, bir tek onu biliyordum.

Tam kapıyı kapatacaktım ki Shim'in soğana benzer burnu kapıda belirdi, peşi sıra küçük bedeni geldi ve ıkına sıkıla da olsa sonunda kapıdan çıkmayı başardı.

"Ben geliyor."

"Emin misin?" Ona asayı gösterdim. "Bunu ısıran neyse, hâlâ yakınlarda olabilir."

Shim yutkundu ama bir şey demedi.

Hafifçe aydınlanmış gökyüzüne işaret ettim. "Domnu'yu bulmak için Kara Tepeler'deki geçide gitmemiz lazım. Geçidi bir kaçırırsak yandık. Bir tarafta goblin ordusu var, diğer tarafta Perili Bataklık."

Minik dev ayaklarını sağlamca yere bastı. "Sen beni bırakmıyor."

"Tamam, o zaman. Haydi."

Ağaç gövdesinin yanında akan dereciğin üzerinden atlayıp geçide doğru yola koyuldum. Hızlı hızlı yürüdüğüm için Shim oflaya puflaya beni takip etmeye çalışıyordu.

Sabah boyunca –bu kasvetli ortama sabah denir miydi, bilinmez tabii– bozkırda ilerledik. Toprak ayağımızın altında çatırdıyordu. Doğrudan geçide yöneldiğimiz için herhangi bir yolu takip etmiyorduk, ama sağımızdaki ve solumuzdaki yolları görebiliyorduk; ancak bu yollar da yerle bir edilen köyler gibi bomboştu.

Aramızdaki sohbet de etraftaki bitki örtüsü gibi seyrek ve kuruydu, çünkü ikimiz de Stangmar'ın hizmetkârları tarafından kolaylıkla görülebileceğimizi biliyorduk. Shim cebinden bir dilim ambrosia ekmeği çıkarıp bana uzatırken bile tek kelime etmemişti. Ben de başımla ona teşekkür etmiş ve yolumuza devam etmiştik.

Kara Tepeler'e doğru yaklaşırken yolun eğimi gittikçe artıyordu ve ben ilerlemekte artık iyice zorlanıyordum. Geçit güneş doğarken olduğu gibi açıkça görünmüyordu ama yine de onu gözden kaybetmemiştim. Fakat bu geçit bana yolumu göstermekten çok, beni yolumdan geri dönmeye sevk ediyordu. Diyelim ki geçidi bir şekilde atlattık, hatta

Stangmar'ın kalesine kadar vardık, ya Ria'yı orada bulamazsak ne olacaktı? Ya da daha kötüsü, ya oradaysa ama hayatta değilse?

Yolumuz üzerinde nadiren de olsa kimi yerleşim yerlerine rastlıyorduk. Bunlar ya eski evler ya da bakımsızlıktan harap olmuş kümeslerdi. Ortama mükemmel uyum sağlamış bu yapılarda yaşamdan eser yoktu. Kumsalın üzerindeki kemikler gibi, durdukları yerde çürümeyi bekliyorlardı. İçlerinde hâlâ birileri yaşıyorsa bile, saklandığı kesindi. Ortalıkta ağaçtan ya da yeşil renkten ise eser yoktu.

İleride hafif bir yeşillik görür gibi olunca çok heyecanlanmıştım. Zayıf görme duyumun bana oyun oynadığını düşünerek o nokta üzerinde yoğunlaştım. Orada gördüğüm yeşil hâlâ sahici görünüyor, etrafa hâkim olan kahverengi ve gri tonlarla tezat oluşturuyordu. Yaklaştıkça yeşilin tonu daha da koyulaştı. Ağaç olduğunu anladığım birtakım nesneleri de dış hatlarıyla seçebiliyordum. Düzenli sıralarla dikilmiş bu ağaçların dallarından tanımadığım türde meyveler sarkıyordu.

"Burası bir bağ! Buna inanabiliyor musun?"

Shim burnunu kaşıdı. "Bana tehlikelice gözüktü."

Ağaçların arkasındaki kutu benzeri bir yeri göstererek, "Görüyor musun? Tepenin yamacında kulübe gibi bir şey var," dedim.

"Bence biz uzak durmalı. Gerçekten, harbiden, hakikaten."

Yeşilin Druma'yı hatırlatmasından mı yoksa kulübenin şimdi annem olduğunu öğrendiğim kadınla geçirdiğimiz

günleri aklıma getirmesinden mi bilinmez, orayı yakından görebilmek için can atıyordum. Yere doğru baktım ve "İstersen beni burada bekleyebilirsin, ben daha yakından bakacağım," dedim.

Shim durdu ve kendi kendine sayıp söverek uzaklaşmamı izledi. Birkaç saniye sonra koşturarak peşimden geliyordu.

Oraya yaklaştığımız zaman ona dönüp, "Bal kokusunu sen de alıyor musun?" dedim.

"Goblin gibi geldi bana," diye homurdandı. Tedirgin gözlerle arkasına baktı. "Orada goblin yoklarsa bile, uzakta değil."

"Buna emin olabilirsin. Çok durmayacağız, söz veriyorum. Kim yaşıyormuş, onu görelim yeter."

Bağa yaklaştıkça yıkık bir duvarla çevrili olduğunu fark ettim. Duvar ile kulübe aynı tür taştan inşa edilmiş, bu taşların üzerini pas rengi bir yosun kaplamıştı. İkisi de harap durumdaydı, bir süredir bakım görmedikleri belli oluyordu. Harap hâldeki duvar âdeta ağaçları, ağaçlar ise dalları ve yapraklarıyla kulübeyi sarmalıyordu. Dalların altındaki zemin, aralarında daha parlak renklerin de göze çarptığı yemyeşil otlar ile kaplıydı.

Shim ile birlikte çömeldik ve tedbiri elden bırakmadan kulübeye doğru ilerledik. Birden etrafı ferahlatıcı bir koku kapladı; ıslak yaprak ve yeni açmış çiçek kokusuydu bu. Yaşayan, büyüyen bitkilerin kokusunu ne kadar özlediğimi işte o an fark ettim. Buranın bir bağ değil de bir bahçe olduğunu da işte o zaman anladım.

O sırada kulübeden duvarın taşları kadar gri iki silüet çıktı ve eve en yakın bitkilere yöneldi. Sendeleye sendeleye, yavaşça ilerliyorlardı. Ritimleri tuhaftı; biri doğrulurken öbürü eğiliyor, birinin kafası aşağı inince öbürününki kalkıyordu. Hareketleri farklı olsa da ayrılmaz bir biçimde birbirlerine bağlı gibiydiler.

Yaklaştıkça bu iki kişinin yaşlı, hem de çok yaşlı insanlar olduğunu gördüm. İkisinin de gri düşmüş ak saçları omuzlarından dökülüyordu, kolsuz kahverengi cüppeleri ise yıpranmış ve eskiydi. Kambur durmasalar boyları epey uzundu. Yalnızca esmer kaslı kolları onları olduklarından genç gösteriyordu.

İkili ilk bitkilere yaklaşınca birbirinden ayrıldı. Aralarından kadın olanının –çıkık elmacık kemikleri bana annemi hatırlatmıştı– eğilip tohum kesesinden çıkardığı tohumları kulübenin kenarına ekmeye başladı. Bu sırada öbürü de –süklüm püklüm sakalları çenesinden sarkan yaşlı bir adam– bir sepet aldı ve şomorra ağacının meyvesine benzer, sarmal biçimli bir meyveyle dolu ağaçlara doğru aksayarak ilerlerken birden durdu. Sonra yavaşça duvarın arkasında saklandığımız yere doğru döndü.

Gözlerini bizim olduğumuz yerden ayırmadan alçak sesle, huysuzca mırıldandı. "Garlatha, ziyaretçilerimiz var."

Yaşlı kadın başını kaldırdı. Yüzü endişeden kırış kırış olmuştu ama yaşlılıktan kısılmış sesiyle sakince yanıtladı. "O zaman bırak da ortaya çıksınlar, korkmalarını gerektirecek bir şey yok."

"Ben T'eilean," diye seslendi adam. "Kötü bir niyetiniz yoksa hoş geldiniz."

Yavaşça başımızı çıkardık. Ayağa kalktım ve asamı toprağa sapladım. Elim, henüz saatler önce ne olduğu belirsiz bir yaratık tarafından dişlenen kısmın üzerinden geçince, tepeden tırnağa ürperdim. Bu sırada Shim de yanımda ayağa kalkmış ve göğsünü kabartmıştı, ama gözleri ve tepeye dikilmiş saçlarından aşağısı duvarın arkasında kalmıştı.

"Kötü bir niyetimiz yok."

"Adlarınız nedir?"

Tedirgin olmuştum, duraksadım.

"Adlarımız gizli," dedi Shim. "Kimse bilmez." Ardından hemen ekledi: "Biz bile."

T'eilean dudak büktü. "Temkinli olmakta haklısın, küçük gezgin. Ama karımın da dediği gibi, bizden korkmanıza gerek yok. Bizler basit birer bahçıvanız."

Duvarın üzerinden, köşede yetişen sarı çiçekli, sarmaşığa benzer bitkiyi ezmemeye çalışarak atladım. Shim'e de elimi uzattım ama o yardım teklifimi kabul etmedi ve duvardan bin bir zorlukla kendi başına atladı.

T'eilean'ın yüzü ciddileşti. "Bugünlerde Fincayra'da dolaşmak çok tehlikeli. Siz dolaştığınıza göre, ya çok cesursunuz ya da çok ahmak."

Başımla onayladım. "Bizim ne olduğumuzu zaman gösterecek, ama size ne demeli? Burada dolaşmak tehlikeliyse, yaşamak daha da tehlikeli olmalı."

"Son derece haklısın." T'eilean eliyle Garlatha'yı da yanımıza davet etti. "Ama nereye gidebiliriz ki? Karım ve ben

altmış sekiz yıldır burada yaşıyoruz. Buraya derinden kök saldık, tıpkı ağaçlar gibi." Sade evlerine işaret ederek ekledi: "Ayrıca bir zenginliğimiz de yok."

"Çalınacak bir zenginlik değil." Garlatha gülümseyerek yaşlı adamın koluna girmişti. "Bizim zenginliğimiz kalplere sığmaz ve tüm mücevherlerden değerlidir."

T'eilean başıyla onayladı. "Haklısın, hanım." Bana doğru eğilerek hınzır hınzır gülümsedi. "O hep haklıdır, haksız olduğunda bile."

Garlatha bacağına sıkı bir tekme indirdi.

"Ahhhhh," dedi yaşlı adam bacağını ovalayarak. "Altmış sekiz yılda hiç mi kibarlık öğrenemedin, be kadın!"

"Altmış sekiz yılda senin ciğerini öğrendim."

Garlatha yüzünü ona döndü ve yavaşça gülümsedi. "Yine de öğrendiğimi seviyorum."

Yaşlı adamın siyah gözleri ışıl ışıl oldu. "Haydi ama bak misafirlerimiz var. Buyurun, oturmaz mısınız? Bir şeyler yer misiniz?"

Başımla reddettim. "Oturmaya vaktimiz yok, kusura bakmayın." Dallardan sarkan sarmal biçimli meyveleri gösterdim. "Ama şu meyvelerden bir tane alırım aslına bakarsanız. Daha önce yemiştim ve harikalardı."

T'eilean uzandı ve kocaman, kırış kırış, yaşlı ellerinden beklenmeyecek bir çeviklikle bir meyve kopardı. Meyveyi bana verirken, "Meyveyi buyur al, ama bundan, yani larkondan daha önce tatmadığına eminim."

Şaşırmıştım. Başımı hayır anlamında salladım.

"Bunlar Fincayra'nın başka bir yerinde yetişmez," dedi

bahçıvan. Sesinde hüzün seziliyordu. "Yıllar önce, sen daha dünyada yokken, Durmayan Nehir'in doğusundaki tepeler bu ağaçlarla doluydu. Ama bütün bu topraklarla birlikte onlar da soldu gitti. Bir tek bu ağaç kaldı."

Meyveden bir ısırık aldım. Sanki ağzımın içine güneş doğmuştu. "Bu meyvenin yetiştiği bir yer daha var, orada yemiştim bunu."

T'eilean ve Garlatha hep bir ağızdan sordu. "Nerede?"

"Druma Ormanı'ndaki şomorra ağacında."

"Şomorra mı?" diye sordu Garlatha, sesinden epey heyecanlandığı belli oluyordu. "Sen dünyanın en nadir ağacını gerçekten de gördün mü?"

"Onu iyi tanıyan bir dostum götürmüştü beni oraya."

T'eilean süklüm püklüm sakalını kaşıdı. "Doğru söylüyorsan çok sağlam bir dostmuş bu."

Kasına kasına, "Öyledir," dedim.

Esen rüzgârla hafifçe sallanan tepemdeki daldan sarkan canlı yapraklar hışırdadı. Bir süre bu sesi dinledim. Günlerce susuz kalmış bir insanın şırıl şırıl akan bir dereyi duyunca hissedeceğine benzer duygular içerisindeydim. Birden Shim zıplayıp sarmal biçimindeki meyveyi elimden kaptı. Daha sesimi bile çıkaramadan iki kocaman ısırık almıştı bile.

Öfkeyle ona baktım. "İstesen olmaz mıydı?"

Yanıt olarak minik devin ağzından, "Hmmmfrşp," diye birtakım sesler çıktı.

Karşısındaki manzaranın Garlatha'yı eğlendirdiği gözlerinden okunuyordu. Kocasına döndü ve "Görünüşe göre

burada kibarlıktan anlamayan tek kişi ben değilim," dedi.

"Haklısın," diye yanıtladı yaşlı adam. Sendeleyerek birkaç adım attıktan sonra neşeyle ekledi: "Her zamanki gibi."

Garlatha sırıttı. Uzanıp güçlü kollarıyla başka bir sarmal biçimli meyve kopardı ve bana uzattı. "Buyur, buradan devam et."

"Çok cömertsiniz, özellikle de Druma'nın doğusunda türünün son örneği bir tek bu ağaç kaldıysa." Larkon'un lezzetli kokusunu doyasıya kokladım ve bir ısırık aldım. Bir kez daha ağzımda bir tat patlaması yaşandı. Tadını çıkara çıkara meyveyi yemeye koyuldum, bir yandan da konuşuyordum. "Bu kıraç toprakların ortasında bahçeniz nasıl ayakta kalabildi? Bu bir mucize."

Çift birbirine baktı. T'eilean'ın yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Sen bu diyarın eski hâlini görsen buraya mucize mi derdin? Ama şeytani kralımız yüzünden her şey değişti."

"Ve bu değişimi seyretmek yüreğimize indirecekti," dedi Garlatha, üzüntüden sesi kısılmıştı.

"Stangmar'ın karanlığı güneşi kapatıyor," diye devam etti yaşlı adam. "Her gün daha da kötüye gidiyor. Karanlık Kale güçlendikçe gökyüzü daha da kararıyor. Bu sırada orduları da ortalığı kan gölüne çeviriyor, köyleri yerle bir ediyor. İnsanlar batıdaki dağlara kaçtı ya da Fincayra'yı tamamen terk etti. Eskiden doğudaki tepeler de Druma Ormanı kadar göz alıcı bir ormanla kaplıydı ama artık yok! Kesilmekten ya da yanıp kül olmaktan kurtulan ağaçlar bir daha konuşmamak üzere uykuya daldılar. O kadar çok kan

döküldü ki, toprak bile kan rengini aldı. Onu iyileştirebilecek tek şey olan Çiçekaçtıran Arp da bizden çalındı."

Güneş altında çalışmaktan iyice kararmış ve yıpranmış ellerine baktı. "Arpı yalnızca bir kere, daha küçük bir çocukken elime almıştım. Üzerinden bunca yıl geçmesine rağmen tellerinin yumuşaklığını, sesinin güzelliğini hâlâ unutamam."

Yüzünü buruşturdu. "Onunla birlikte birçok şey yitip gitti." Kulübenin arkasındaki tepenin üzerindeki bir çukuru işaret etti. "Bir zamanlar gürültüyle akan kaynağımızın hâline bakın! Şimdi güç bela sızıyor. Toprak solunca onu besleyen sular da kurudu. Şimdi günümün yarısı uzaklardan su taşımakla geçiyor."

Garlatha yaşlı adamın elini tuttu. "Benim de günümün yarısı çayırda hayatta kalabilmiş tohumları aramakla geçiyor."

Shim ısırdığı meyvenin kalanını beceriksizce yaşlı kadına uzattı. "Sizin için üzgün ben."

Garlatha minik devin karman çorman saçlarını okşadı. "Meyve sende kalsın, bizim için de üzülme. Biz çoğu kişiden daha şanslıyız."

"Aynen öyle," diye onayladı kocası. "Birlikte geçireceğimiz uzun bir ömür bahşedildi bize, tabii bir de yetiştirecek bir sürü ağaç. Daha ne isteyebiliriz ki?" Karısına baktı ve ekledi: "Bir gün beraber ölmek dışında."

"Baukis ile Philemon gibi," dedim.

"Kim?"

"Baukis ile Philemon. Uzun süre önce, annemden öğrendiğim bir Yunan öyküsünde geçen iki karakter: Tek dilekleri beraber ölmek olan yaşlı bir karı koca. Sonunda tanrılar onları dalları sonsuza dek birbirine sarılmış iki ağaca çevirmiş."

"Ne güzel," dedi Garlatha ve iç geçirerek kocasına baktı.

T'eilean bir şey demedi fakat dikkatle beni inceliyordu.

"Ama bana bahçenizin nasıl hayatta kaldığını anlatmadınız," diye konuşmamı sürdürdüm.

T'eilean Garlatha'nın elini bıraktı ve kaslı kollarını açarak etrafındaki yeşilliği, kökleri, çiçekleri gösterdi. "Bahçemizi sevdik, tek yaptığımız buydu."

Burasının solup kurumadan önce ne kadar güzel bir yer olduğunu hayal etmeye çalışırken başımla onu onayladım. Shim ile birlikte o an bulunduğumuz bahçe bu diyarın zenginliklerinin küçük bir örneğiyse, bir zamanlar burası da en az Druma kadar güzel olmalıydı, elbette Druma'nın kendine has sırları ve yabani ortamı burada olamazdı. Yani bir zamanlar burası da gerçekten yaşadığımı anlayabileceğim, kendimi özgür ve evimde hissedebileceğim yerlerden biriydi.

Garlatha bize kaygılı gözlerle bakıyordu. "Burada bir süre dinlenemeyeceğinize emin misiniz?"

"Hayır, yapamayız."

"O zaman çok dikkatli olmalısınız," diye uyardı T'eilean. "Bugünlerde goblinler etrafta cirit atıyor. Daha dün güneş batarken, su taşımaya gittiğimde gördüm onları. Biçare bir kızı sürükleyerek götürüyorlardı."

Kalbim durmuştu. "Kız mı? Nasıl bir kız?"

Beyaz sakallı adam üzüntüyle anlattı. "Beni de görürler diye yakından bakamadım. Ama yine de onları izlerken içimden bir ses sürekli tüm gücümle onlara saldırmamı söylüyordu."

"İyi ki saldırmadın," dedi karısı.

Teilean beni gösterdi. "Kız hemen hemen senin yaşlarındaydı. Uzun, kıvırcık, kahverengi saçları vardı. Elbisesi ise sarmaşıklardan örülmüş gibiydi."

Shim ile birlikte nefesimizi tutmuş dinliyorduk.

"Ria," diye fısıldadım. Sesim boğuk çıkmıştı. "Nereye gidiyorlardı?"

"Doğuya gittiklerine kuşku yoktu," dedi yaşlı adam. İyice morali bozulmuş gibiydi.

"Kız hâlâ hayatta olduğuna göre, Stangmar'ın özel olarak ilgilenmek istediği birisi olmalı."

Garlatha inler gibi bir ses çıkardı. "Genç bir kızı o korkunç kalede düşünemiyorum bile."

Çantamın içerisindeki hançeri yokladım, oradaydı. "Hemen gitmeliyiz."

T'eilean bana elini uzattı ve elimi beklemediğim kadar sert bir biçimde sıktı. "Kim olduğunu da nereye gittiğini de bilmiyorum, genç adam. Ama tıpkı bizim tohumlarımız gibi, sende de gösterdiğinden fazlası var, bunu hissediyorum."

Garlatha Shim'in başını okşadı. "Aynısı bu küçük adam için de söylenebilir."

Yanıt vermedim ama bizi gerçekten tanısalardı hakkımızda bu kadar iyi konuşurlar mıydı, açıkçası bilmiyor-

dum. Ama yine de yıkık dökük duvarın üzerinden atlarken, keşke onları bir daha görebilsem diye düşünürken buldum kendimi. Dönüp yaşlı çifte el salladım, onlar da bize el salladı ve yine işlerine döndüler.

Göğsümde Galator'un sıcaklığını hissettim. Giysimin içine göz attığımdaysa ortasındaki mücevherin hafifçe parladığını gördüm. Cairpré'nin Galator'a ilişkin teorisinin doğru olduğunu işte o zaman anladım.

XXXI

BİR ÇIĞLIK DUYULDU

Saatler boyunca iki tepenin arasındaki geçide doğru yürüdük. Asam düzenli aralıklarla kuru toprağı ve ölü çimleri dövüyordu. Kara Tepeler'den esen soğuk bir rüzgâr yüzümüze çarpıyor, bizi iliklerimize kadar donduruyordu. Shim, rüzgâra rağmen yürüyebilmek için elinden geleni yapıyordu. Yine de dikenli çalılıklardan geçerken ya da dik bir yokuştan inerken ona yardım etmek için arada sırada durmak zorunda kalıyordum.

Yukarı doğru eğim ilerledikçe artıyor, rüzgâr da giderek şiddetleniyordu. Bir süre sonra o kadar soğuk esmeye başladı ki, asayı tutan elim tamamen hissizleştiği için artık acımıyordu. Havada uçuşan buz tanecikleri kırbaç gibi yüzümüze çarpıyordu. Görmeyen gözlerimi ve yanaklarımı korumak için diğer kolumla yüzümü örtüyordum.

Buz parçaları önce iğne, sonra çömlek kırığı, en sonunda da hançer gibi batmaya başladı. Buzdan bıçaklar tepemize

yağmur gibi indiği sırada, bahçeden ayrıldığımızdan beri yakınmamak için kendini zor tutan Shim, yürek parçalayıcı iniltiler çıkarmaya başladı. Ama rüzgâr giderek şiddetlendiği için onu ancak rüzgârın hafiflediği sıralarda duyabiliyordum.

Altıncı hissimin görebileceği kadar ışık olmasına rağmen, fırtınanın kaldırdığı buzla karışık toz tabakası yön duygumu yitirmeme neden oluyordu. Birden ayağım alçak ve yassı bir şeye çarptı ve tökezledim. Canım pek acımamıştı ama artık usandığımdan olsa gerek, bağıra çağıra asamı bıraktım ve yere çöktüm.

Titreye titreye eğilip takıldığım şeye baktığımda bunun bir kayanın çıkıntısı olduğunu gördüm. Fırtınaya karşı onu siper alma fikri de o zaman geldi aklıma. Shim bu sırada tamamen giysimin içine gömülmüştü. Büzüşüp o çıkıntıya girdik ve soğuktan dişlerimiz takırdayarak haftalar gibi gelen dakikalar boyunca oracığa sığıştık.

Zamanla fırtına hafifledi. Uğuldayan rüzgâr bir süre daha kuvvetle estikten sonra sonunda dindi. Hava hâlâ çok soğuktu ama bedenlerimiz yavaş yavaş kendine geliyordu. Elimi açıp kapadığımda avuç içim ve parmaklarım acıyordu. Shim de çekine çekine kafasını giysimden çıkardı. Karman çorman saçları resmen buz tutmuştu.

Birden arkasına saklandığımız ve kaya çıkıntısı sandığımız şeyin devrilmiş devasa bir ağaç gövdesi olduğunu fark ettim. Etrafımızdaki tepeler buna benzer binlerce ağaç gövdesiyle doluydu, gövdelerin arasında ise yarı dolmuş bir sürü çukur görünüyordu. Ağaç gövdeleri buz tutmuş

olmalarına rağmen parlamıyor, yeni kazılan mezarlar kadar cansız duruyordu.

Birden burada ne olduğunu anladım. T'eilean'ın anlattığı koca ormandan geriye kalan buydu işte. *Stangmar'ın orduları ortalığı kan gölüne çeviriyor*. Yaşlı adamın sözleri çürüyen ağaç gövdelerinde, kan kırmızısı toprakta ve engebeli tepelerde yankısını buluyordu.

Shim ile birbirimize baktık ve tek söz etmeden donmuş zeminde ayağa dikildik. Asamı aldım ve tepesindeki buz parçasını silktim. Sonra geçidi tekrar tespit ettim, kuru bir dal parçasından geriye kalanların üzerinden atladım ve kaygan arazide yürümeye koyuldum. Shim de bana yetişebilmek için çabalıyor, bu sırada ha bire kendi kendine söyleniyordu.

Gün ilerledikçe biz de üzerinde sayısız ağaç gövdesi ve kuru dere yatağı bulunan tepeleri çıkmaya devam ettik. Bu sırada gökyüzü daha da kararda. Kısa süre sonra geçit artık görülmez olmuştu. Geçidin iki yanındaki sivri tepelerin yerini hatırlamaya çalıştım ama bu anı, azalan ışıkla birlikte silinip gidiyordu.

Yokuş giderek arttı. Azalan ışığa rağmen, kesilmiş ve devrilmiş ağaç gövdeleri ile ölü dalların arasından yükselen birkaç ince ağaç görür gibi oldum. Eğri büğrü biçimleri, acıdan kıvranan insanları andırıyordu. Bu ağaçlardan, kayın olduğunu kabuğundan anladığım birine yaklaştım. Elimi gövdesine koydum ve Ria'nın Druma Ormanı'nda bana öğrettiği hışırtı seslerini çıkardım.

Ağaç yanıt vermedi.

Tekrar denedim. Bu sefer hışırtı sesini çıkartırken karşımdakinin canlı, nefes alıp veren, sağlıklı bir ağaç olduğunu düşündüm. Güçlü köklerini toprağa salmış, kalın dallarını ise gökyüzüne uzatmıştı. Gövdenin derinliklerinden yükselen kalın ses her bir yaprağı sarsıyordu.

Belki de yalnızca bana öyle gelmişti, ama en tepedeki dallarda sanki bir kıpırtı sezmiştim. Ama hareket ettilerse bile çabucak durmuşlardı.

Vazgeçtim ve yola devam ettim. Shim de oflaya puflaya peşimden geliyordu. Tepeye çıktıkça zemin daha da engebeli ve taşlı bir hâl alıyordu. Dakikalar geçtikçe ışık da azalıyordu. Gökyüzü kararırken etrafımızdaki kesilmiş, devrilmiş ağaç gövdeleri ve kayalar gölgelere karışıyordu.

Altıncı hissim hızla kapanırken etrafımdakileri görmek için mücadele ediyor, bir yandan da her şeyi duymak için kulak kesiliyordum. Saldırıya uğramak üzere olduğumuzun tek habercisi, küçücük bir hareket olabilirdi. Kayalara takılmamaya ve çalı çırpıya basıp kırmamaya özen göstereyim derken, yürüyüşüm de iyice yavaşlamıştı zaten.

İleride, karaltı gibi görünen ikiz tepelerin daha da koyu siyah gökyüzüne yükseldiği yerde zar zor seçilen bir aralık gördüm. Geçit burası olabilir miydi? Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak yaklaştım.

Birden durdum ve yakındaki eğri büğrü ağaçlar gibi hareketsiz kalıp etrafı dinledim.

Yanıma yanaşan Shim sordu. "Sen bir şey mi duydu?"

"Emin değilim," diye fısıldadım. "Galiba ileriden bir ses geldi."

Dakikalar geçti. Kendi nefes alıp verişimiz ve kalbimin çarpıntısından başka bir ses duymamıştım.

Sonunda minik devin koluna dokundum. "Gidelim," diye fısıldadım, "Ama sessiz olalım. Goblinler yakında."

"Oooof," diye inledi Shim. "Ben korktu. Katiyen, kesinkes ve ke–"

"Sessiz ol!"

Önümüzdeki gölgelerden keskin bir çığlık yükseldi ve ayak sesleri duyuldu. Ortalık birden meşale ışıklarıyla aydınlandı.

"Goblinler!"

Kayalık tepede kaçmaya başladık. Ölü dallar ayaklarımızın altında çatırdıyor, dikenler bacaklarımıza batıyordu. Hemen arkamızdan gelen goblinlerin nefes seslerine zırhlarının şangırtısı ve meşalelerin titrek ışıkları karışıyordu.

Shim ile birlikte kayalıklarda düşmemeye çalışarak koşturuyorduk. Karanlık bastırıyordu. Nereye gittiğimizi bilmiyorduk, umurumuzda da değildi. Yalnızca goblinlerin giderek yaklaştığını biliyorduk.

Onları atlatabilmek için can havliyle yana saptım. Shim de hemen peşimden beni takip etti ve tepelerden birine çıkmaya başladık. Tepeyi aştığımızda karşımıza çıkan manzara kanımızı dondurmaya yetmişti. Zaten karanlık olan gökyüzünün altında tepeler daha da karanlık görünüyordu. Daha da kötüsü ise aşağıdaki simsiyah görünen vadiyle tezat oluşturan, kaynağı belirsiz yüzlerce minik ışıktı. Peşimizde goblinler olmasına rağmen bir anlığına duraksadık.

Asamın tepesiyle başımın arasından bir mızrak ıslık çalarak geçti. Mızrak yere düşer düşmez küfür kıyamet bir sürü ses işittik ama daha fazla vakit kaybetmeden tepeden aşağı bıraktık kendimizi. Ayağım taşa çarptı ve tepe taklak yuvarlanmaya başladım. Shim ayağa kalkıp asamı elime almamı bekledi ve tekrar koşmaya başladık. Doğruca karşımızdaki siyah vadiye iniyorduk.

Sonunda vadiye indiğimizde karanlık bir okyanusun içine dalmış gibiydik. Ayak bastığımız zemin ıslak ve yumuşaktı. Havada ise ekşi bir koku vardı. Uzun süre geçmemişti ki su birikintisine benzer bir şeye girdik, ama bunun tam olarak ne olduğunu anlamak karanlıkta mümkün değildi.

Birden durunca hemen peşimden gelen Shim de sırtıma çarpmıştı.

"Niye duruyor sen?" diye çıkıştı öfkeyle.

"Dinle."

"Burnumun sızısından başka bir şey duymuyor ben."

"Ben de onu diyorum işte. Goblinler durdu. Arkamızda bir yerde kaldılar."

"Sen haklı." Minik dev karanlık sıvının içinde huzursuzca kıpırdandı. "Sence onlar buraya gelmeye korkuyor mu?"

Soğuk bir şeylerin botlarımdan içeri sızdığını hissedebiliyordum. "Geldik galiba... Perili Bataklığa."

Bana yanıt verircesine uzakta zayıf, titrek bir ışık belirdi. Sonra bir ışık, bir ışık daha derken yavaşça bize doğru yaklaşan yirmiden fazla ışık çıktı ortaya.

Shim elimi sıktı.

Burnumuza buram buram çürümüş et kokusu geliyordu. Bünyem buna daha fazla dayanamadı ve öğürmeye

başladım. Işıklar yaklaştıkça koku da artıyordu.

Birden ince, titrek bir feryat duyuldu. Kadim bir ağıt yakılıyordu sanki. Seste dinmek bilmeyen bir acı, bir ıstırap vardı. Bu çığlık yerden yükselmeye başladığında bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti, ışıklar ve havadaki çürüme kokusu ile birleştiğinde ise iyice dayanılmaz bir hâl alıyordu. Sesler ve koku birden her tarafı sarmıştı.

Dehşete kapılan Shim çığlığı bastı. Elimi bıraktı ve ışıklardan uzağa kaçmaya başladı.

"Dur!"

Ben de peşinden fırladım ancak daha birkaç adım atmamıştım ki ayağım bir şeye takıldı ve yüzükoyun balçığa kapaklandım. Ayağa kalkıp asamı da çamurdan kurtardım ve kollarımı silkerek temizlenmeye çalıştım. Her tarafım küf ve çürük kokuyordu.

Meşum ışıklar tekrar etrafımızda halka oluşturmuş, çığlık şiddetini artırmış, ölüm kokusu ise her yanımı kaplamıştı.

"Shim!"

Yanıt yok.

"Shim!"

Bu sefer bir çığlık duyuldu.

Işıklar yaklaştı, sanki yüzlerce göz beni izliyordu. Demek maceram böyle sona erecekti! Gwynedd kıyısı açıklarında boğularak ölmeyi, böyle perişan ve yalnız bir ölüme tercih ederdim.

Ama maceramın tamamlanmayacak olması bana Ria'nın kaybı kadar acı vermiyordu. O da tıpkı cesur dostum atma-

ca gibi benim uğruma yaşamından vazgeçmişti. Böyle bir dostluğu hak etmiyordum. Ama o da ölmeyi hak etmiyordu zaten. O kadar hayat doluydu, o kadar bilgeydi ki onu anlayamamıştım. Onu kaybettiğimi düşündükçe içim alev alev yanıyordu.

Birden Galator'un da göğsümde alev alev yandığını hissettim. Onu giysimden çıkarıp yukarı kaldırdım. Ortasındaki parlak mücevherin yeşil ışığı ancak elimi ve kolumu aydınlatmaya yetiyordu.

Esrarengiz ışıklar azaldı ve yaklaşmayı durdurdu. Çığlık sesi de azalmıştı. Havaya taze bir koku yayılmış, aynı zamanda Galator'un parıltısı da artmıştı. Birkaç saniye içinde yeşil ışık bütün bedenimin yanı sıra asamı da aydınlatıyordu.

"Shim! Neredesin?"

"Burada!" Baştan aşağı çamura bulanmış bir hâlde sendeleyerek yanıma geldi. Göğsü, bacakları, kolları ve yüzünün bir yanı tamamen çamura bulanmıştı.

Parıltı arttıkça ışıklar azalıyor ve yavaşça karanlığa geri çekiliyordu. Feryat hâlâ duyuluyordu ama artık öfkeli bir mırıltıya dönüşmüştü.

Işıkların geri çekilmesi beni cesaretlendirmişti, bu sefer ben onlara doğru ilerlemeye başladım. Ne olursa olsun bu bataklıktan çıkmaya kararlıydım.

Bir elimle Galator'u başımın üzerine kaldırmış, öbür elimle de sıkıca asama yapışmıştım, Shim'in de giysime sıkıca tutunduğundan emin olduktan sonra, bataklıkta ağır ağır ilerlemeye başladım. Yumuşak çamur, botlarıma ya-

pışıyordu. Birden ayağım sığ bir çukura girince dengemi kaybettim ve neredeyse takıyı elimden düşürüyordum. Meşum ışıklar başıma toplanmakta bir saniye bile gecikmedi, mırıltı sesi de artmıştı.

Tekrar dengemi topladığımda ışıklar bir miktar geri çekildi. Asamı çamurdan kurtarmak için bir süre uğraşmam gerekti ama en sonunda asam vıcık vıcık bir ses çıkararak çamurdan kurtuldu. Düşe kalka ilerlemeye devam ettik, fakat Shim'in bu arazide fazla gidemeyeceğini biliyordum. Yanımda durabilmek için büyük uğraş vermesine rağmen, su şimdiden beline geliyordu ve bu yüzden ilerlemeye çalışırken hemen yoruluyordu.

Benim bacaklarım da Galator'u tutan kolumla birlikte giderek ağırlaşmaya başlamıştı. Yine de Shim'in asayı tutan koluma tutunarak omzuma çıkmasına yardım ettim. Bir zamanlar Başbelası'nın konmayı sevdiği omuzdu işte o. Ama şimdiki yükümün atmacadan çok daha ağır olduğu kesindi.

Attığım her adım, aldığım her nefes bana zulüm olmaya başlamıştı. Giderek güçsüz düşüyordum, bataklık sanki gücümü emiyordu. Omzum ağrıyor, Shim'in bacaklarından akan çamurlar yüzüme damlıyor, çamurun ekşi tadı dilimi yakıyordu.

Gücüm tükendikçe ışıklar da yaklaşıyordu. Mırıltı artık iyice yükselmiş, bir kurt sürüsünün ulumasına dönüşmüştü. Bataklığın ucu bucağı görünmüyordu, oysa dayanma gücüm tükenmek üzereydi.

Güçlerim! Onları kullanmayı denemeli miydim? O kadar ihtiyacım vardı ki şu an onlara. Ama bir yandan da korkuyordum onlardan. Aklıma yine yüzümü yalayan, her yanımı kasıp kavuran, gözlerime sebep olan alevler geldi.

Birden tökezledim. Diz üstü çökmüş, güç bela Galator ve asama dayanıyordum. Shim bağırdı ve hıçkırıklara boğularak boynuma tutundu. Işıklar tekrar başıma üşüşmüş, ayağa kalkıp kalkamayacağıma bakıyordu.

Geri kalan son kuvvetimle doğruldum ve kendimi vıcık vıcık çamurdan kurtarabildim. Galator'u kaldırmaya çalıştım ama göğsümden yukarı kaldıramadım. Son gücümle bir adım daha attım ve yığılıp kaldım.

Galator'un taşa benzer sert bir şeye çarptığını işittim. Mırıltı artık kulakları sağır edecek bir uğultuya dönüşürken, son duyduğum Shim'in çığlığıydı.

XXXII

KARA KADER

"Sen yaşıyor mu?"

"Emin değilim," diyebilmiştim ancak. Ayağa kalktım ve altıncı hissimin kendine gelmesini bekledim. Bir yanımda Shim oturuyor, öbür yanımda ise tepesine bataklığın kötü kokulu çamurundan bulaşan asam duruyordu.

Küçük yüzündeki kaygı ifadesi açıkça belli olan Shim giysimi çekiştirdi. "Nerede biz?"

Etrafa baktığımda o güne kadar gördüğüm en tuhaf odada olduğumuzu anladım. Duvarlar, zemin ve tavan hep cilalı taştandı ve pencere işlevi görecek daracık bir aralık bile yoktu. Buna rağmen odada mavi bir ışık vardı, fakat sönmeye yüz tutmuş mum alevinin verdiği ışık gibi titriyordu. Ama ortada mum falan görünmüyordu.

Titredim ama üşüdüğümden değil. Nedenini tam anlayamadığım bir tekinsizlik hâkimdi ortama. Sanki birileri Shim ile beni akşam yemeği yapacaktı.

Shim yanıma sokuldu. "Burası çok korkunçtucu. Zindan gibi."

"Katılıyorum."

Birden eliyle bir şey gösterdi. "Kemikler!"

İrkilince yanımızda gölgede kalan yığını görebilmiştim. Bu gerçekten de iliklerine kadar sıyrılmış kemiklerden oluşan bir öbekti. Titrek ışıkta kaburga ve bacak kemiklerini ayırt edebiliyordum, hatta birkaç kafatası da gözüme çarpmıştı. İnsan kemiğiydi bunlar.

Bizim kemiklerimizin de az sonra bu yığına katılacağını düşününce yutkundum.

Sonra etrafımızda başka yığınlar olduğunu da gördüm, üstelik bunlar kemik yığını değildi; biri incecik gri taş tabakaların üst üste dizilmesinden oluşuyordu ve boyu da neredeyse asam kadardı. Bir diğerinde üzerine tuhaf işaretler işlenmiş, çeşitli boyutlarda cilalı ahşap küreler vardı; bunlardan kimisi tırnak kadar küçük, kimisiyse insan başından büyüktü ve belirli bir biçimde dizilmişlerdi. Bir diğer yığın ise boylarına ve sayılarına göre gruplanmış sopalardan oluşuyordu. Odanın öbür ucunda her bir yüzeyinde tuhaf siyah noktalar olan beyaz küpler gözüme çarpmıştı. Bir köşede siyah ve beyaz yün yumakları, öteki köşede ise tuhaf deniz kabukları duruyordu. Çeşitli biçimlerdeki çakıl taşları ve tohumlarla ağzına kadar dolu demir kâseler de gördüğüm nesneler arasındaydı.

Odanın ortasında kare biçiminde kalın bir kilim vardı ve bu kilim kırmızı ve siyah daha küçük karelere bölünmüştü. Bu karelerin çoğunda ahşaptan oyulma parçalar duruyor-

du, parçaların her biri neredeyse belime kadar geliyordu. Karelere bölünmüş kilimin üzerine serpiştirilen parçalar arasında, saldırı hâlindeki ejderhalar, dörtnala koşan atlar, uluyan kurtlar, savaşan goblinler, krallar, kraliçeler ve tanımadığım daha nice yaratık vardı. Caer Vedwyd'de çatrang denen ama kimilerinden de *satranç* diye duyduğum bir oyun görmüştüm ama kilimin değil, masa ya da tahta gibi bir şeyin üzerinde oynanıyordu. Ve benim gördüğüm satrançta ejderha ya da goblin yoktu, ona da emindim.

Karşımızdaki duvara hafif ışıkta parlayan karman çorman mavi işaretler kazınmıştı. Duvarın çoğu, eğri büğrü çizgi ve noktalarla kaplanmıştı. Üst üste binmiş binlerce kare, üçgen, çeşitli çizgiler ve parçalara bölünmüş dairelerden oluşan karalamalar uzaktan bakınca gelişigüzel dilimlenen yuvarlak bir somun ekmeğe benziyordu. Diğer işaretlerin de sağına soluna, içine dışına, kısacası her yerine runlar, harfler, rakamlar ve çeşitli semboller oyulmuştu.

"Çok kötü," diye bir hırıltı duyuldu arkamızdan.

Dönüp baktığımızda kapının aralığından uzanan solgun, dazlak bir baş gördük. Yavaşça kapı açılınca başı taşıyan gövdenin de tıpkı baş gibi yusyuvarlak olduğu çıktı ortaya. Bu tuhaf görünüşlü, dişi olduğunu tahmin ettiğim kimse, bir sürü cebi olan çuvala benzer bir cübbe giyiyor, kaba saba taşlardan yapılmış bir kolye takıyordu ve ayakları da çıplaktı. Bunun başka bir biçim değiştirici ya da daha kötü bir şey olduğunu düşünerek korkudan donakaldım.

Dazlak baş bize döndü. Yüzündeki kırışıklıklar özellikle başın kenarındaki iki sivri kulağın etrafında yoğunlaşıyor-

du. Alnının ortasından buruş buruş bir siğil boynuz gibi çıkmıştı. Benim gözlerimden bile daha siyah olan gözlerini bir kere bile kırpmadan bir süre bizi izledi. Sonra ağzını tekrar açtı ama bu sefer içerisindeki yamuk yumuk dişler de görünmüştü. "Kesinlikle çok kötü."

Asama uzanarak ayağa kalktım. Bu sırada Shim bacağıma yapıştığı için epey zorlanmıştım. "Kimsin sen?"

"Yarına çıkmayacakları kesin gibi," diye mırıldandı tuhaf görünüşlü kişi odaya girerken. "Kesinlikle çok kötü."

Sorumu tekrarladım ama bu sefer sesim titremişti. "Kimsin sen?"

Yaşlı mı yaşlı olduğu her hâlinden belli gözler bir süre süzdü beni. "Bu zor bir soru, kuşum."

Kuşum sözcüğündeki bir şeyler, irkilmeme neden olmuştu.

"Kimim ben?" diye devam etti tuhaf yaratık. Bu esnada avını inceleyen bir akbaba gibi yavaşça etrafımızda dönüyordu. "Söylemesi zor, benim için bile. Bugün biriyimdir, ertesi gün başka biri." Kırış kırış olmuş yüz bana doğru yaklaşınca yamuk yumuk dişlerini daha yakından gördüm. "Peki, sen kimsin?"

İç geçirdim. "İşin doğrusu ben de bilmiyorum."

"En azından dürüstsün, kuşum." Etrafımızda dönmeye devam etti. Taş zeminde çıplak ayaklarıyla yürürken şap şap diye ses çıkarıyordu. "Belki de ben sana kim olduğunu söyleyebilirim, en azından bir nebze. Ama seni uyarmalıyım, duydukların karşısında hayal kırıklığına kapılabilirsin. Çünkü başlangıç menüsü olarak çok cılızsınız, küçük

dostunu katsak bile iki lokmada bitersiniz."

Shim bacağıma daha bir sıkı yapıştı.

"Daha da kötüsü, kuşum, bana tutuştuğum bahsi kaybettirecek kadar zayıf görünüyorsun. Oysa ben kaybetmekten o kadar tiksinirim ki."

Tepeden tırnağa ürpermiştim. "Kim olduğunu biliyorum. Sen Domnu'sun."

"Çok zekisin, kuşum." Dazlak cadı etrafımızda dönmeyi bıraktı ve elini başının üzerinde gezdirdi, bu sırada düşüncelere dalmıştı. "Ama zekâ bu bahsi kazanmama yetmez."

"Ne bahsinden bahsediyorsun?"

"Pek önemli değil. Yarına canlı çıkamayacağınıza dair biriyle bahse girmiştim de." Omuz silkti. "Ha bugün ölmüşsün ha yarın, ne fark eder? Size oynamamalıydım aslında, ama oranlar çok iyiydi, ne yapayım?"

Cairpré'nin adının anlamı Kara Kader olan bu varlık hakkında söylediklerini hatırlayınca ürperdim. *Ne iyidir ne kötü, ne dosttur ne de düşman. O yalnızca odur.* "Kiminle bahse girdin ki?"

Domnu çıplak ayaklarını taş zeminde şaplata şaplata üzerinde tuhaf işaretler bulunan ve titrek ışıkta parlamaya devam eden duvara yürüdü. Sol elinin işaret parmağına tükürünce parmağı mavi bir renk aldı. Sonra parmağını boya fırçası gibi kullanarak uzanabildiği kadar yükseğe uzandı ve duvardaki yuvarlaklardan birinin içini karaladı.

"Yeni bir duvara geçmenin zamanı geldi," diye homurdandı. Bizden yana bakıp ekledi: "Sonuçları kaydetmeliyim, kuşlarım. Bahis kaybetmekten nefret ederim ama yine

de kaybettiğim bahisleri de yazmalıyım ve bu bahsi kaybedecek gibiyim."

"Yani diyorsun ki," dedi Shim incecik bir sesle, "Kesin ölecek biz, öyle mi?"

Domnu tekrar omuz silkti. "Kesinlikle öyle görünüyor."

Ona tekrar sordum. "Kiminle bahse girdin?"

"Tanıdığınız biri değil. Ama sizi de pek sevdiği söylenemez."

"Kim?"

Dazlak kafasının arkasını kaşıdı. "Rita Gawr olacak aptalla, tabii ki."

"Rita Gawr mı? Dagda'yla savaşan yüce ruh mu yani?"

Domnu homurdanmakla yetindi. "Öyle galiba. En son birkaç bin yıl önce baktığımda savaşıyorlardı gerçi. Ama kim kazanıyor kim kaybediyor onu bilemem, kendi hesaplarını kendileri tutsunlar."

"Ama bu bir oyun değil, ciddi bir şey."

Domnu gerilmişti. "Oyunlar ciddi şeylerdir, kuşum. Yaşamın kendisi kadar ciddidir, çünkü yaşam da bir oyundan ibarettir."

"Anlamıyorsun." Shim hâlâ sıkıca bacağıma yapışmış hâlde ona yanaştım. "Fincayra, Dünya ve daha da fazlası için mücadele ediyorlar."

"Evet, evet," dedi cadı, esnemeye başlamıştı. "Epeydir sürüp giden bir bahisleri var."

"Hayır, bundan fazlası söz konusu."

Bana baktı, şaşırmıştı. "Nasıl fazlası? Bundan fazla bir şey mi olur? Bahis, katışıksız şans demektir! Tercihini ya-

par, bahsini oynar, sonra da sonuca bakarsın. Yukarı ya da aşağı. Yaşam ya da ölüm. Kazanan sen olduğun sürece, ne üzerine bahse girdiğinin önemi yoktur."

Başımı hayır anlamında salladım. "Vardır işte. Dagda ile Rita Gawr arasındaki mücadeleyi kazanan–"

"Gelecek sefer ne üzerine bahse girileceğini belirleyecek. Evet, biliyorum."

Domnu çıplak ayaklarıyla üzerinde kırmızı ve siyah kareler olan kilimde yürümeye başlamıştı. Kilimdeki parçalardan birine, kızıl ejderha heykeline eğildi ve çenesinin altını kaşıdı. Beni yanıltan titrek ışık mıydı bilmiyorum ama sanki ejderha hafifçe başını oynatmış ve burun deliklerinden ince bir duman çıkmıştı.

"Küçük oyunları benim ilgimi çekmiyor," dedi sonunda, bir yandan da ejderhanın kulağını büküyordu. "Kendi girdiğim bahislerin hesabını zor tutuyorum."

Shim bacağıma daha da sıkı sarıldı. "Ben çok korktu. Çok, çok, ama çok korktu."

"Neden korkuyorsun anlamadım," diye yanıtladı Domnu, bir yandan da manalı manalı gülümsüyordu. "Ölmeye de alışılıyor."

Ayağını ejderhanın sırtına koyup siyah renkli kral parçasına uzandı ve boynundan kaptı. Bana mı öyle geldi bilmiyorum ama kralı kilimden kaldırdığında acı dolu bir inilti duydum sanki. Kralın boynunu tutmuş, tacını çuvala benzer cübbesine silerek parlatıyordu. "Sizi bırakmadan önce bir oyun oynasak iyi olacak gibi, kuşlarım. Bu sizi kaçınılmaz ölümünüzden, beni de kaçınılmaz yenilgimden

biraz olsun uzak tutar. Barbut mu atalım yoksa çelik çomak mı oynayalım?"

"Bize yardım etmen gerek," diye yalvardım.

Siyah kralı yere bıraktığında tok bir ses çıktı. Sonra ayaklarını yere vura vura çomak yığınına gitti. Aralarından bir deste çomak aldı ve onları seyretmeye koyuldu. "Sanırım bugünlerde üçler on üçlerden daha iyi gider, sence de, değil mi? Bugünün küçük sayı günü olduğunu kemiklerime kadar hissediyorum. Kemikler, tabii ya! Aşık atmaya ne dersin?"

"Lütfen! Karanlık Kale'ye gitmemiz gerekiyor."

"Karanlık Kale mi?" Desteden bir çomak çıkardı ve üzerine tükürdü. "Neden oraya gitmek istiyorsun ki?"

"Güzelce bir soru," diye mırıldandı Shim. Hâlâ bacağımı bırakmamıştı.

"Ayrıca," diye devam etti Domnu. Bu sırada elindeki çomağı incelemeye devam ediyordu. "Sizi oraya yollarsam kesinkes ölürsünüz ki, bu da bana bahsi kaybettirir."

"Lütfen bize yardım eder misin?"

"Üzgünüm, edemem, kuşum." Çomağı avcunun içinde şöyle bir çevirdi.

Kaşlarımı çattım. "Bize yardım etmeyeceksen neden bizi Perili Bataklığa geri bırakmıyorsun ki?"

Shim şaşkınlık içerisinde yüzüme baktı.

"Bırakabilirim, kuşum. Ne de olsa Rita Gawr'a sizi burada güvende tutmayacağıma dair söz verdim. Bahis kuralları, anlarsın ya. Ve ben kurallara hep uyarım." Sesini alçalttı. "Hem uymasam da anlar zaten."

Çomağı desteye geri koydu ve desteyi de çöpmüş gibi tekrar yığının içine fırlattı. "İyi de bu acele neden? Hâlâ bir iki oyun oynayacak zamanımız var."

"Yok işte!" diye bağırdım. "Seni ikna etmenin bir yolu yok mu acaba?"

"Tek sorun," diye sürdürdü konuşmasını, "Hangi oyunu seçeceğimiz. Tabii ya! Satranç! Yalnız bu kadar genç olduğuna göre, oyunun kurallarını da bilmiyorsundur ama fark etmez, sana hemen öğretirim. Yanındaki cesur savaşçıyı da getir, yani şu bacağına yapışmış bırakmayanı diyorum."

Kilime geri döndü ve satranç taşlarına göz gezdirdi. "Çok uzunlar galiba."

Avcunu kızıl kraliçenin tacına koydu ve konsantre oldu. Hafifçe bir şeyler mırıldandı ve yavaşça satranç taşının üzerine bastırmaya başladı. Kızıl kraliçenin –ve diğer satranç taşlarının– giderek ufalmaya başladığını görünce küçük dilimi yutacaktım. Şimdi tüm parçalar yarısına dek küçülmüş, en uzun parça yaklaşık olarak Shim'in boyuna gelmişti.

Domnu gururla satranç taşlarını gösterdi. "Bu oyun en güzel icatlarımdan biri. Her açıdan çok başarılı. Konsantrasyon gücü olmayan insanlar bile kendilerine göre uyarladılar bu oyunu. Ama oyunun kurallarını bu kadar basitleştirmeye çalışmaları beni şaşırtıyor. Oyunun tek kötü yanı, iki kişiyle oynamak gerekiyor ve iyi bir rakip bulmak da epey zor."

İnce kaşlarını kaldırdığında bütün kafa derisi kırış kırış olmuştu. "Özellikle de benim gibi çok az konuğunuz olu-

yorsa. Bu arada konuklarımın çoğu ön kapıdan gelirler. Siz niye arka kapıyı kullandınız ki? Kapıyı çalmasaydınız sizi asla bulamazdım."

"Kapıyı çalmadım ki."

"Çaldınız elbette! Gerçi dışarıda epey bir şamata kopmuştu, az kalsın sizi de duymayacaktım."

"Ama çalmadım kapıyı."

"Kuşum, çok unutkansın! Küt diye çarptın ya kapıma. Belki de kafanı çarpmışsındır. Ya da boynuna takıştırdığın o ucuz şey çarpmıştır belki."

Birden Galator'u hatırladım ve hemen giysimin içine soktum onu, zaten artık parlamıyordu.

"Sizi orada bırakabilirdim ama uzun süredir oyun oynayacak kimse düşmüyordu buralara. Nereden baksan iki yüz yıl olmuştur! Sizi içeri aldıktan sonra, Rita Gawr'ın buraya gelirlerse ertesi güne çıkamazlar dediği kişiler olduğunuzu fark ettim." Yaşlı gözleri kısıldı. "Bahse girmeden önce keşke sizi görseydim."

Domnu kilimin etrafında dolanmaya koyuldu, bu sırada her bir satranç taşını dikkatle inceliyordu. Titrek ışık yüzünden odadaki her şey bir tuhaf görünüyordu zaten ama cadı onlara yaklaştıkça taşlar sanki daha bir titriyordu. Gösterişli bir siyah aygırın yanından geçip gittikten sonra hayvan arka bacağını biraz oynatmıştı sanki. Domnu birden ona döndü.

"Bana çifte atmak istemiyorsun, değil mi?" Atın yelesini yavaşça okşarken kara gözleri parlıyordu. "Sen uslu bir çocuksun. Sırtına biraz daha yük koysak iyi olacak galiba.

Evet, buna eminim."

Attan kişnemeye bir ses işitilir gibi oldu. Sanki kasları kasılmıştı.

Domnu ona doğru eğildi ve nazikçe üfledi. Birden atın sırtının ortasında yarı büyüklüğünde siyah bir taş belirdi. At, ağırlığın altında ezilmesine rağmen hâlâ başını dik tutuyordu.

"Şimdi oldu işte," dedi Domnu. "Çok daha iyi oldu."

Bana doğru döndü ve "Küçük bir satranç oyunu oynamanın zamanı geldi," dedi, sesi davetkârdan çok tehditkâr bir tonda çıkmıştı. "İstemiyorsanız sizi dışarıda bekleyen, ne diyelim, dostlarınıza da teslim edebilirim. İlk hamle sizin."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

XXXIII

BAHİS

Kalbim güm güm atıyordu. Kilimin üzerinde duran Domnu'nun yanına gidecek cesareti bir türlü kendimde bulamıyordum.

"Gel, kuşum. Bütün gün seni bekleyemem." Sırıttığında çarpık dişleri göründü. "Sen de beni bekleyemezsin herhâlde."

"Yanına getme sakın," diye fısıldadı Shim yalvarırcasına.

"Bekliyorum," diye homurdandı Domnu.

Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Ne yapacaktım? Gönlünü hoş tutarsam belki bana yardım eder, diye düşündüm. Ama hemen vazgeçtim bu düşünceden. Domnu bizi asla kaleye göndermezdi, çünkü böyle yaparsa bizim öleceğimiz, onun ise iddiayı kaybedeceği kesindi. O da kendi açısından haklı, diye acı acı söylendim kendi kendime.

Böyle olsa bile, ağlaşıp duran Shim'i de yanımda sürük-

leyerek kilimin kenarına ilerledim. Domnu'nun oyununda ya da *Ria'yı kurtarmak* konusunda bir sonraki hareketimin ne olacağını kesinlikle bilmiyordum. Tek bildiğim, buraya kadar ölmeden geldiğimize göre, vazgeçmeden önce elimizden geleni yapmamız gerektiğiydi.

Kilimin kenarına vardığımda Domnu demin sırtına taş koyduğu siyah atı gösterdi ve "Hamleni yap," diye buyurdu.

"A-ama," diye kekeledim, "kuralları bilmiyorum ki."

"Bahse girerim bu seni daha önce durdurmamıştır."

Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım, bir daha denedim. "Bana kuralları söyleyebilir misin?"

"Benim oyunumda kendi kurallarını koyabilirsin, benim kurallarımı bozmamak koşuluyla."

Bocaladım. "Nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

"Satranç oyununda, yaşam oyununun aksine, nasıl başlayacağını kendin seçebilirsin."

"Ama ya yanlış seçim yaparsam?"

"Ah," dedi, kafa derisi kırışmıştı. "O açıdan iki oyun çok benzerdir. Her şey seçimlerine bağlıdır."

Derin bir nefes aldım ve üzerinde kırmızı siyah karelerin olduğu kilime bastım. Duraksayarak asamı bıraktım. Sonra güçlükle siyah atı kaldırıp kilimin öteki tarafına kadar taşıdım ve kızıl kralın tam karşısındaki kareye koydum.

"Hmmm," dedi Domnu, "Çok riskli bir hareket tercih ettin, kuşum." Bana kuşku dolu bir bakış attı. "Karanlık Kale'ye ordun olmadan hücum etmeye kalkışmak kadar riskli değil ama."

Kızıl kralı iki goblinin arkasına çekerek korumaya aldı. "Bunun için bir nedenin olmalı."

"Evet, var. Bu–"

"Korkunç bir utanç, o yüzden ölmeye can atıyorsun. Tam da oyunu nasıl oynayacağını öğrendiğin anda. Normalde senin bir an önce ölmen için elimden geleni yapardım. Ama bahis, bahistir."

"Peki, ben sana bir bahis önerseydim, ne derdin?"

Domnu saçsız başını kaşıdı. "Nasıl bir bahismiş bu?"

"Şöyle ki," dedim, çılgınlar gibi düşünüyordum. "Beni kaleye götürürsen–"

"Bizi," diye düzeltti Shim. Bütün bedeni titremesine rağmen bacağımı bıraktı ve yanımda dikildi. "Beraber gidiyor biz. Ben hâlâ kendini çılgın hissediyor."

Başımla onu onayladım ve Domnu'ya döndüm. "Bizi kaleye götürürsen, bahse girerim ki bugün sağ kalacağız. Stangmar bütün o goblinleri ve hortlaklarıyla bizi beklese bile. Sen de öleceğimize dair bahse girebilirsin."

Domnu düşünceli bir yüz ifadesiyle kulağını çekiştirdi. "Demek oranları artırıyorsun, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Peki, ölürsen ne olacak?"

"O zaman Rita Gawr'a olan bahsini kaybedecek, ama bana olan bahsini kazanacaksın. Yani, sen bir şey kaybetmeyeceksin. Ama benimle bahse girmezsen günü kaybetmekle kapatacaksın."

Kaşlarını çattı. "Olur mu öyle şey! Sen beni nasıl çaylak yerine koyarsın, çocuk? Seni kaleye gönderirsem değerli bir

şey vermiş oluyorum. Kazansan da kaybetsen de onu elde ediyorsun. Peki, ben ne alıyorum? Hiçbir şey."

Suratım asıldı. "Benim sana verecek bir şeyim yok ki."

"Çok kötü." Kafa derisi kırıştı. "Sıra sende."

"Dur." Honn'un verdiği hançeri çıkardım. "Bunu alabilirsin."

Domnu tekrar kaşlarını çattı ve elini boş versene dercesine salladı. "Silah mı? Ne yapayım ben silahı?"

"O zaman buna ne dersin?" Branwen'in bana verdiği çantayı uzattım. "Bu otlar şifa verir."

Domnu tısladı. "Peki, onu ne yapayım?"

Asamı elime aldım ama, "O da lazım değil bana," demişti bile.

Tek değerli eşyamın Galator olduğunu gayet güzel biliyordum. Domnu'nun da bildiğinden emindim. Ama onu verirsem hedefime ulaşamazdım.

"Al," dedi Shim, ağaç kabuğundan yapılmış giysisini soymaya başlamıştı. "Bunu alabilirsin. Annem yaptı, ben bebeyken." İç geçirdi. "Ne yazık ki bir türlü büyümedi ben."

Domnu kaşlarını çattı. "Sende kalsın." Gözlerini bana dikti ve "Önerecek başka bir şeyin yoksa bu sohbet de bitmiştir," dedi. "Tabii satranç oynayabiliriz."

Başım dönüyordu. Galator'un güçleri hakkında hiçbir şey bilmesem bile, olağandışı şeyler oldukları açıktı. *Bilemeyeceğimiz kadar güçlü*, demişti Cairpré. Son Hazine'den vazgeçemezdim ya! Daha önce birçok kez yaşamımızı kurtarmıştı, tekrar da kurtarabilirdi. Ayrıca Stangmar bu kadar

istediğine göre, Ria'nın yaşamına karşı onu sürebilirdim. Hâlâ yaşayıp yaşamadığını bilemesem de Galator olmadan onu asla kurtaramayacağımdan emindim. Üstelik bu mücevherli takı anneme aitti. Bana onu saklayıp korumam için verdi. Onu vermem demek annemin bana olan sevgisinden vazgeçmem demekti.

Fakat, onu vermezsem de Domnu bana asla yardım etmezdi. Onun yardımı olmadan kaleye ulaşmam da imkânsız gibiydi! Kaleye gidemezsem de Ria'ya yardım edemezdim. İyi de Galator olmadan kaleye gitmemin anlamı neydi ki?

"Hamleni yap." Sabırsızlıkla beni dürtüyordu. "Hamleni yap."

"Tamam, yapıyorum." Yavaşça Galator'u boynumdan çıkardım. "Bu takıyı biliyorsun, değil mi?"

Domnu ağzını sonuna kadar açıp esnedi. Bütün çarpık çurpuk dişleri meydana çıkmıştı. "Evet, geçtiğimiz yüzyıllarda gördüm birkaç kez. Ne olmuş?"

"O zaman değerini de biliyorsundur."

Cadı kayıtsızlığını bozmadı. "Kimi dedikodular duydum."

Shim giysime yapıştı. "Yapma! Çok ahmakça bu!"

Ona aldırmadım ve devam ettim: "Sana, Galator'u öneriyorum. Bizi Stangmar'ın kalesine gönderirsen sana..." Kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmıyordu. "...sana onu veririm."

Cadı siyah gözlerini kocaman açtı.

"Hayır!" diye bağırdı Shim. "Bize lazım o!"

Domnu'ya doğru bir adım attım. "Ama Shim veya benden birisi sana canlı gelirse Galator'u geri vereceksin." Deri bağcığı sıkıca tutup Galator'u kaldırdım. Mücevheri bir artıp bir azalan ışıkta uğursuzca parıldadı. "Koşullarım işte bu."

Domnu kıkırdadı. Sanki az sonra tatlı bir şeyi midesine indirecekti. "Peki, dönecek olursan –ki pek ihtimal vermiyorum, kuşum– onu sana geri vereceğim konusunda bana güveniyor musun?"

"Hayır!" diye karşı çıktı Shim.

Ona sert sert baktım. "Kurallara hep uyduğunu söylemiştin."

"Doğru söylüyorsun," dedi ve sonra ekledi: "Tabii arada kimi istisnalar oluyor." Birden elini uzattı ve takıyı kaptı. "Anlaştık."

İçim eridi. Galator gitmişti işte.

Domnu Galator'a şöyle bir baktığında, takının yeşil ışığı siyah gözlerine vurdu. Onu cübbesinden sarkan bir cebe tıkıştırdı ve ardından büyük bir kâr elde etmiş birinin gülümsemesi yerleşti yüzüne.

Ben ise son umudumu teslim ettiğime emindim. "Başından beri istediğin buydu, değil mi?" diye söylendim acı acı.

"Sanırım doğru söylüyorsun, kuşum."

"Neden başta almadın o zaman? Neden bu kadar süründürdün?"

Domnu alınmış görünüyordu. "Bana ait olmayan bir şeyi almak mı? Asla!" Galator'u içerisine koyduğu cebe hafifçe vurdu. "Ayrıca Galator hür iradeyle verilmeli. Çalınırsa güçlerini kullanamazsın. Kimse bunu sana söylemedi mi?"

Hayır anlamında salladım başımı.

"Çok kötü." Uzun uzun esnedi. "Kesinlikle çok kötü."

Suratımı asıp, "Sen de üzerine düşeni yap o zaman," dedim. "Bizi kaleye nasıl götüreceksin?"

"Biraz sonra göndersem olur, değil mi?" diye sordu. "Şu anda çok yorgunum da."

"Sonra mı?!"

"Evet." Tekrar esnedi. "Yarın bir gün gönderirim işte."

"Hayır! Söz vermiştin."

"Çok namussuzca!"

Bir süre bizi dikkatle inceledi. "Tamam o zaman. Sanırım sizi oraya bugün götürebilirim. Ama zavallı yaşlı bir kadının dinlenmesine izin vermediğiniz için kendinizden utanmalısınız." Dazlak kafası kırıştı. "Tek sorun, nasıl götüreceğim."

Başının tepesine eliyle hafifçe vurdu, gözlerini odanın etrafında gezdiriyordu. "Buldum işte. Kanat. Kanat lazım size. Belki de tanıdık bir çift kanat."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, yoksa Cairpré'nin anlattığı, söylencelerde geçen kanatlardan mı bahsediyordu? Acaba bütün Fincayralıların uzun süre önce kaybettiği şeyi mi geri verecekti? Umutlanarak omuzlarımı gerdim.

Çıplak ayaklarını yere vura vura kapıya kadar gitti. Ağır kapıyı açtı, içerideki karanlığa uzandı ve sağlam görünüşlü demir bir kafes çıkardı. Kafesin içerisinde küçük, yaralı bir atmaca vardı.

"Başbelası!"

Kafese koştum. Kuş heyecanla kanat çırpıyor ve cıvıldıyor, pençeleriyle demir çubuklara saldırıyordu.

"Çıkar onu," dedim yalvarırcasına. Parmaklarımı kafese sokmuş kuşun sıcak tüylerini okşuyordum.

"Dikkatli ol," diye uyardı Domnu. "Çok saldırgan, kerata. Tam bir savaşçı. Bedeni küçük ama yüreği kocaman. İstese seni parçalardı."

"Beni parçalamaz."

Omuz silkti. "Sen bilirsin."

Kafese hafifçe vurduğunda, kafes hemen yok oldu. Başbelası tam yere düşecekti ki toparlandı ve iki kanat hareketiyle yükselip asamin tepesine kondu ve cırıldadı, oradan da sol omzuma kondu. Tüylerini kabarttığı boynunu kulaklarıma sürtündü ve sonra Domnu'ya dönüp öfkeyle pençelerini gösterdi.

"Nasıl buldun onu?"

Alnındaki siğili kaşıdı. "O beni buldu ama nasıl yaptı, bilmiyorum. Geldiğinde çok güçsüzdü. Sanki birileri onu kıyma etmek istemiş gibiydi. Nasıl uçabiliyordu, ona bile şaşmak lazım. Onu biraz tedavi ettim ki barbut atmayı öğreteyim, ama yabani nankör kabul etmedi."

Bunu duyan Başbelası keskin bir ıslık çıkardı ve havayı pençeledi.

"Evet, evet; onu kafese zorla kapatmıştım, ama bu kendi iyiliği içindi."

Başbelası yine söylenir gibi cırıldadı.

"Bir de kendi güvenliğim için tabii! Arkadaşını bulmak

istemediğimi söylediğimde üzerime uçtu ve bana saldırmaya çalıştı! Aslında onu o anda küçük bir kurtçuğa çevirebilirdim, ama belki biraz kibarlık öğrenir diye kafese kapatmaya karar verdim. Neyse, şimdi işimize yarayacak işte."

Ben de Başbelası da şaşkınlıkla ona baktık.

"Seni uyarmalıyım," diye konuşmayı sürdürdü Domnu. "Seni kaleye götürebilirim ama içerisine değil. Ondan sonrasını kendin halledeceksin. Dışarı çıkmayı da elbette."

Galator'u koyduğu cebin içerisine bir göz attı. "Nasıl olsa seni bir daha görmeyeceğim, o yüzden bunu bana verdiğin için şimdiden teşekkür edeyim."

İç geçirdim, ama omzumdaki tanıdık ağırlık üzüntümü hafifletti. Kuşu göstererek, "Ben de sana bunu bana verdiğin için teşekkür ederim," dedim.

Domnu bize doğru seğirtti ve ellerini Shim'le benim başımızın üzerine koydu. Bu sırada Başbelası gözünü ondan ayırmıyordu. Satranç taşlarını küçültürken yüzüne yerleşen konsantrasyon ifadesini tekrar takındı ve mırıldanmaya başladı.

Birden küçülmeye başladım. Shim'in çığlıklarının arasından Domnu'nun Başbelası'na bir şeyler söylediğini işitebildim ve birden kuş artık benim omzumda değil, ben onun tüylü omzundaydım ve Kara Tepeler'in üzerinde uçuyordum.

XXXIV

UÇUŞ

Karanlıkta uçarken sıkıca Başbelası'nın boynuna tutunmuştum. Kuşun sırtının aldığı açıya bakarak sürekli yükseldiğimizi anlayabiliyordum. Benimle birlikte küçülen asam elimdeydi, ama Shim'in nerede olduğunu merak ediyor, sağ salim olduğunu umuyordum.

Hava o kadar soğuktu ki kör gözlerim bile sulanmıştı. Gözümden akan yaşlar yanaklarımdan ve kulaklarımdan süzülüyordu. Kuşun boynunun tüyleri rüzgârla birlikte elime yüzüme sürtünüyordu. Başbelası'nın başından bile daha küçüldüğüm için artık kuşun tüylerini daha iyi inceleyebiliyordum; işte o zaman kuştüyünün yastık malzemesi olmaktan başka işlevleri olduğunu fark ettim. Kuşun her bir tüyü, ağaç dalı gibi esnek ve kemik gibi sertti.

Giderek beni taşıyan bedenin hareketlerine uyum sağlamaya başlamıştım. Atmaca güçlü kanatlarını kaldırınca nefes alıyor, indirince nefes veriyordum. Başbelası'nın omuz

ve sırt kaslarının her kanat çırpışından önce gerilmesini hissedebiliyor, bir sonraki hareket için kendime güç topluyordum.

Uçarken tüm gücümle karanlığa kulak vermiştim. Kuşun uçmak için kanat çırparken ne kadar az ses çıkardığını işte o zaman şaşkınlıkla fark ettim. Her kanat çırpışından sonra hafif bir *fuurrf* sesi duyuluyor, kanatlarını her kaldırdığında ise omuz kemikleri belli belirsiz kütürdüyordu.

Hayatımda ilk defa uçma özgürlüğünün tadına varıyordum. Karanlık sayesinde uçmanın verdiği sınırsızlık hissini daha derinden yaşıyordum. Yüzüme rüzgâr çarparken, Fincayra halkının bir zamanlarki görkeminden benim de nasibimi aldığımı düşünüyordum. Bu deneyim hafızamda olmasa bile onu kemiklerimde hissedebiliyordum.

Rüzgâr yön değiştirdiğinde kuşun pençelerinden usul usul yükselen bir inilti işittim. Başbelası'nın normalde tarla farelerini konuk ettiği pençelerinde başka bir yolcu taşıdığını işte o zaman anladım. Artık iyice küçülen Shim, az sonra kuşun midesine inecek bir fare neler hissediyorsa şu anda onları hissediyor olmalıydı.

Altıncı hissimi sonuna kadar zorlayıp gittikçe kararan ortamda bir şeyler görmeye çabaladım; ancak yeni bir şey görmek bir yana, eskiden gördüklerim de siliniyordu. Kalenin karanlığı, Karanlık Tepeler'e hâkim olmuş, bizi de içerisine almıştı. Çünkü Ria'nın tabiriyle, *gecenin hiç bitmediği* diyarlara gidiyorduk.

İyice zorladığımda aşağıdaki tepelerin dış hatlarını seçebildim. Burada ağaç yoktu, yamaçlardan dereler akmı-

yordu. Bir yerde tepelerin alçalıp dik ve dar bir kanyona dönüştüğünü kestirebilmiş, hatta uzaklardan kartal çığlığı olduğunu tahmin ettiğim belli belirsiz bir ses dahi işitmiştim. Kuzeyde goblinlerin uğursuz sesine meşalelerin alevlerinin ışıltısı karışıyordu. Güneyde görünen tuhaf ışıklar ise içimi rüzgârdan fazla üşütüyordu.

Kanyonun üst tarafındaki yamaçlarda bir zamanlar köy olduğu belli olan evler seçmiştim. İçimde tuhaf bir özlem doğmuştu. Acaba küçük bir çocukken o köylerden birinde mi yaşıyordum? Acaba bu diyarı güneş ışığında görsem kayıp hafızamın bir kısmı geri gelir miydi? Ama aşağıdaki köyler de çocukluğum gibi karanlık ve sessizdi. Evlerin ocağı sönmüş, meydanlar ıssız kalmıştı.

Honn gibi işçilerin, Stangmar'ın kral oluşu ve bitmeyen karanlığın başlangıcından önceki yüzyıllar boyunca atalarının yaptığı gibi, hâlâ buralarda çalışıp çalışmadığını merak ettim. Böyle bir yerde bahçıvan kalması da mümkün değildi, çünkü T'eilean ve Garlatha'nın toprakları en azından alacakaranlığa tutunmuştu, aşağıdaki topraklar ise sonsuz karanlığa gömülmüştü.

Karanlık giderek artıyor, tepemize ağır bir battaniye gibi çöküyordu. Başbelası'nın hızlı kalp atışlarını boynundaki damarların hareketinden hissedebiliyordum. Onun da kanat çırpışı yavaşlamıştı. Anlaşılan o ki karanlık, görüşü engellediği gibi uçuşu da engelliyordu.

Atmaca artık yükselmiyordu ve kanat çırpmakta da iyice zorlanıyordu; çoğu zaman aksak kanat çırpıyor, bazen tamamen hareketsiz kalıyor, esen soğuk rüzgâr karşısında yalpalıyordu. Başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kafası karışmış görünüyordu, sanki görülmeyen bir şeyi görmeye çabalıyordu. Düzgün uçmak için açıkça mücadele ediyordu.

Tüylü bineğime sıkıca tutundum. Başbelası görmekte bu kadar zorluk çekiyorsa, bizi sürekli dönen kaleye nasıl tek parça götürebilirdi ki? Belki de Domnu seni kalenin içerisine sokamam derken bunu kast etmişti, kaleye girmek, gitmekten daha büyük bir meseleydi.

Tek umudumuzun altıncı hissim olabileceğini fark edince birden korkuya kapıldım. Kör gözlü bendeniz bir atmacanın gözleri olmalıydım! Etrafımdaki ışık azalınca bile zayıflayan altıncı hissimin zifiri karanlıkta görmesini sağlamam gerekliydi.

Belki de altıncı hissimin ışığa ihtiyacı yoktu. Belki karanlıkta da görebilmeliydim. Tüm gücümü topladım, karanlıkları yırtmaya çalışacaktım.

Dakikalar geçti. Farklı hiçbir şey hissedemiyordum. Neden hissedecektim ki zaten? Gözlerim görüyorken bile geceleyin göremezdim, şimdi birden görmeye başlayacağımı nasıl düşünebilmiştim ki?

Yine de denemeyi sürdürdüm. Grilerin, gölgelerin ötesini görebilmek için gözlerimle değil, zihnimle görmeye çalışıyordum. Yıldızların arasındaki boşlukları dolduran Ria gibi, ben de karanlıkların arasındaki boşluğu doldurmalıydım.

Bu sırada Başbelası'nın uçuşu giderek daha fazla aksamaya başlamıştı. Kanatları, azgın rüzgâr karşısında canla

başla uğraşsa da yetersiz kalıyordu. Kuş bir oraya bir buraya gidiyor, ne yapacağını bilemiyordu.

Giderek koyulaşan karanlığın arasında birtakım biçimler seçebildiğimi son derece yavaş bir biçimde fark ettim. Yamacın eğimi. Bir zamanlar göl olan bir çöküntü. Kıvrım kıvrım bir yol. Taş surlar olabilecek eğri büğrü bir çizgi.

Sonra uzaklarda tuhaf bir şey seçtim. Uzaktaki bir tepenin kenarında nabız gibi atan bir parıltı vardı. Hem hareket ediyor hem de duruyor gibiydi; hem aydınlık hem de karanlıktı. Orada mıydı değil miydi onu bile anlamıyordum. Kollarımı kuşun tüylü boynuna iyice batırdım ve Başbelası'nın başını gördüğüm o noktaya çevirdim. Kuş başta direnecek oldu ama sonra kanatlarını oraya gitmek üzere eğdi ve yavaşça yön değiştirdi.

Bir süre sonra devasa bir bina gibi bir şey çıktı karşımıza. Yüksek bir tepenin üzerine tünemiş gecenin kara bir hayaletiydi bu. Kenarlarında ışıklardan oluşan tuhaf halkalar var gibiydi, tepesinde de sivri çıkıntılar vardı. Domnu'nun ini ne kadar tekinsizse bu bina ondan on kat daha tekinsizdi. Ama Başbelası'nın boynuna bastırmayı sürdürerek oraya yöneldim. Başbelası artık benim onu yönlendirmemden rahatsız olmuyor, hatta bu onun sanki hoşuna gidiyordu. Kanatlarını yeni bir güçle çırpmaya başladı.

Altıncı hissimin rehberliğinde giderek binaya yaklaşıyorduk. Artık bu tuhaf binanın üzerinde durduğu taşlı tepeyi rahatlıkla görebiliyordum. Ama etrafındaki topraklar netleşse bile, binanın görünümü sürekli buğuluydu. Yaklaştıkça giderek yükselen bir uğultu işittik, sanki taş taşa

sürtüyordu.

Birden anlamıştım: Bina temelleri üzerinde yavaşça dönüyordu. Karanlık Kale'yi bulmuştuk.

Konsantre olabilmek için dudağımı ısırarak atmacayı sürekli dönen kalenin etrafında bir tur döndürdüm. Buğulu görünen çizgiler birden netleşti. Gördüğüm sivri çıkıntılar kule, ışık halkaları ise dönen pencere ve koridorlarda yanan meşalelerdi. Meşalelerin yandığı odalarda da goblin savaşçılarla aynı sivri uçlu miğferleri giyen askerler görüyordum.

Kenarında hiç asker durmayan aşağı pencerelerden birini gözüme kestirdim. Sonra Başbelası'nı dimdik oraya doğru yönelttim. Tam pencereyi isabet almıştık. Mazgallar, kuleler, kemerli koridorlar giderek yaklaşıyordu. Birden hızımızın çok yavaş olduğunu ve pencereyi tutturamayacağımızı fark ettim. Duvara çarpacaktık! Deniz yolculuğum sırasında gördüğüm korkunç rüya aklıma geldi.

Tüm gücümle boynuna asılıp atmacayı hemen yukarıya çıkması için zorladım. Pençelerin arasındaki Shim çığlık attı. Mazgallara ha çarptık ha çarpacaktık ki yükseldik, çok ucuz kurtulmuştuk.

Başbelası'nı tekrar kaleyi karşıdan görecek konuma getirdim ve bu sefer kalenin etrafında dönerken bizim hızımızla kalenin hızını karşılaştırmaya çalıştım. Ama başarılı olamadım. Çünkü gözlerim yoktu, aslında görüyor değildim. Altıncı hissimle bunu tekrar denemeye cesaretim var mıydı?

Nefesimi tuttum ve atmacayı tekrar kaleye doğru dalışa

zorladım. Geçen seferki açık pencereyi nişan almıştık. O sırada kulaklarım rüzgâr sesinden patlayacak gibiydi.

Pencereye yaklaştıkça midem iyice kasıldı. En ufak bir hata bile duvarda patlamamıza yeterdi. Hızımız giderek artıyordu. Artık geri dönüş yoktu.

Pencereden içeri ok gibi girer girmez tam karşımıza taş bir sütun çıktı. Tüm gücümle asılarak Başbelası'nı sola yatırdım. Sütuna çarpmamıza ramak kalmışken yön değiştirip yerde sürüklendik ve Karanlık Kale'deki bir duvara çarptık; kalenin içindeki bir duvara.

XXXV

KARANLIK KALE

Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey, Başbelası'nın ne kadar küçülmüş olduğuydu. Cesur kuş göğsüme oturmuş, kanatlarıyla beni dürtüyordu. Birden olan biteni anladım. Küçülen kuş değildi, ben normal hâlime dönmüş, tekrar büyümüştüm.

Uyandığımı gören atmaca yere sıçradı. Alçak sesle, olabildiğince sessizce bir ıslık çıkardı, sanki rahatlamıştı.

Benzer bir ses de gölgeler içerisindeki çıplak duvarlı odanın öte ucundan geldi. Shim kalktı, Başbelası'na baktı, kendini tepeden tırnağa güzelce bir yokladı, gözlerini açıp kapadı ve tekrar kendini yokladı.

Minik dev bana döndü ve kocaman gülümseyip, "Ben tekrar uzun ve büyük olmaktan mutlu," dedi.

Kaşımı kaldırdım ve gülmemek için kendimi zor tuttum. "Evet, ikimiz de büyüğüz artık. Domnu büyüsünü kaleye girdiğimizde geçecek şekilde yapmış demek ki."

Shim kaşlarını çattı. "Aman ne iyi etmiş."

"Ona bunun için minnettarım." Atmacanın sargılı kanatlarını okşadım. "Bunun için de."

Başbelası cesur cesur öttü. Gözlerinin kenarındaki sarı halkalar meşale ışığında parlıyordu. Pençelerini zemine sürtüyor, tekrar savaşa hazır olduğunu bana göstermeye çalışıyordu.

Ancak atmacanın cevvalliği moralimi çok fazla yükseltememişti. Etrafımızdaki kaba, ürkütücü duvarlarda göz gezdirdim. Bu odanın duvarları, zemini ve tavanında hiçbir mobilya, hiçbir işçilik yoktu. Karanlık Kale sevgiyle değil, korkuyla inşa edilmiş olmalıydı. İnşası sırasında hissedilen sevgi, ancak soğuk taşın sağladığı sağlam savunmaya duyulan katı sevgi olabilirdi. Sonuç olarak, bu odanın bir istisna olmadığını da kabul edersek bu kalenin pek güzel bir yer olmadığı açıktı. Ama Karanlık Tepeler ve benden çok daha sağlam olduğu kesindi.

İşte o sırada etrafımızı kaplayan uğultuyu işittim. Okyanusun dalgaları gibi bir gidip bir geliyor, bir azalıp bir artıyordu. Kalenin, temellerinin üzerinde dönerken çıkardığı sesti bu! Ayağa kalktığımda dengemi kaybettim; zeminin sürekli sallanmasının yanı sıra odanın dış duvarına doğru da sürekli itiliyordum. Eğilip asamı aldım. Ona dayansam bile ayakta durmakta güçlük çekiyordum.

Shim'e döndüm. "Galator hâlâ bende olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim."

"Bak," diye yanıtladı. Parmaklarının ucuna yükselmiş, açık pencereden dışarı bakıyordu. "Dışarısı çok karanlık!

Zemin sürekli oynuyor ve sallanıyor. Ben burayı sevmedi."

"Ben de sevmedim."

"Ben korktu. Çok, çok ama çok korktu."

"Ben de." Ona başımla selam verdim. "Ama dostlarımın yanımda olması bana cesaret veriyor."

Shim'in küçük gözleri parladı. "Cesaret," dedi kendi kendine yavaşça. "Ben ona cesaret veriyor."

"Gel." Dikkatle odanın çıkışına doğru süründüm. Oda karanlık bir koridora açılıyor, koridorun sonunda yanan meşalenin ışığı gibi cılız sesi bize kadar geliyordu. "Ria'yı bulmalıyız! Hayattaysa aşağıda zindanda bir yerde tutuluyor büyük olasılıkla."

Shim küçük göğsünü şişirdi. "Ne kadar berbat bir yerde! Onun canını yakan herkesle dövüşürüm."

"Dövüşemezsin," diye yanıtladım onu. "Kale goblin savaşçılar ve hortlaklar tarafından korunuyor."

"Oooof," dedi, göğsü hemen sönmüştü. "Onlarla dövüşemeyiz."

"Evet. O yüzden becerebilirsek eğer, onları atlatmalıyız. Dövüşmeden."

Başbelası uçup omzuma kondu ve yola koyulduk. Hafifçe aydınlanan koridorda elimizden geldiğince sessiz davranarak yavaşça ilerliyorduk. Sürekli dönen kalenin uğultusunun çıkardığımız seslerin çoğunu bastırması işimize yarıyordu, ama taş zemine çarpan asamın sesini bastırmaya yetmiyordu. Biz kendimizi ortaya atmadıkça kale muhafızlarının tetikte olmayacağı fikrine vardım. Ama hemen, Perili Bataklığın yakınlarındaki geçitte pusu kurmuş goblinler-

den de aynı şeyi beklediğim ve nasıl yanılgıya düştüğüm acı bir biçimde aklıma geldi.

Tıslaya tıslaya yanan, taşlardaki bir oyuntuya kaba saba bir biçimde takılmış meşaleye vardığımızda, koridor sağa doğru döndü. Karşımızdaki koridorun iki yanında kemerli koridorlar sıralanıyordu ama yalnızca bir tane pencere açıklığı vardı. Pencereye yaklaştığımızda, içeriye normal bir yerdeki ışık gibi değil de karanlık hüzmelerinin süzüldüğünü görünce yay gibi gerildim.

Çekine çekine elimi karanlık hüzmesine tuttum. O kadar soğuktu ki parmaklarım buz kesmişti. Karanlıkta kalan tenim solmuş, yarı ölü görünüyordu.

Titreyerek elimi oradan çektim ve ilerledim. Shim çıplak ayaklarıyla yanımdan yürüyor, Başbelası ise omzuma sıkıca tutunmuş benimle geliyordu. Meşalelerin titrek ışıklarıyla aydınlanan koridorlar birbirini kovaladı. Karşımıza çıkan odaların hepsi meşale ışığı altında bomboştu. Bu kocaman kalede böyle kaç tane boş oda olduğunu aklıma getirdim. Ama o kadar dolaşmamıza rağmen tek bir merdivenle bile karşılaşmamıştık.

Labirent gibi koridorlarda gözümüzü dört açmış, bir sağa bir sola dönerek ilerliyorduk. Aynı yerde daire çizdiğimizi, aşağıya inen bir merdiven bulamayacağımızı düşünmeye başlamıştım. Koridordan açılan bir dönemece yaklaştığımızda, Başbelası birden kanat çırptı. Açık saçık sözler söyleyen uğursuz, çirkin sesleri ben de işitmiştim.

Goblinler. Seslerine bakılacak olursa sayıları epey bir fazlaydı.

Koridorun, onların göremeyeceği bir yerinde duruyor ve fark edilmeden nasıl geçeceğimizi bulmaya çalışıyorduk. Başbelası omzumda ha bire kıpırdanıyordu. Sonra birden aklıma bir fikir geldi. Atmacanın gagasına dokundum ve goblinlerin olduğu tarafı gösterdim.

Atmaca demek istediğimi hemen anlamıştı. Ses çıkarmadan zeminin hemen üzerinden, gölgelere saklanarak onlara doğru uçtu. Koridorun ortasında Shim ile birbirimize tedirgin bakışlar atıyorduk.

Birkaç saniye sonra goblinlerden biri acıyla haykırdı. "Beni vurdun, geri zekâlı!"

"Vurmadım," dedi başka biri ve metal sesi çıkartan bir şeylere takıldı.

"Yalancı!"

Taş zeminde ağır bir şey patladı, savrulan bir kılıcın sesi havayı yardı.

"Gösteririm sana şimdi yalancı kimmiş!"

Kavga kopmuştu. Hem kılıçlar şakırdıyor, hem de yumruk yumruğa dövüşülüyordu, ortalık küfürden geçilmiyordu. Shim ile birlikte bu kargaşadan faydalanıp oradan fark edilmeden geçtik. Başbelası da omzumdaki yerini almıştı ve koridorda ilerlemeye devam ettik. Köşeyi döndüğümüzde karşımıza bir merdiven boşluğu çıktı.

Tek bir meşalenin titrek ışığıyla aydınlatılan bu merdiven boşluğundan aşağı inen merdivenler karanlıktı. Önde, yanağımın hemen yanında Başbelası vardı ve gidiyordum, ikimiz de gölgelerin içerisinden gelecek bir tehlikeye karşı tetikteydik. Sürekli fısıldayarak kendi kendine söylenen

Shim de hemen peşimden geliyordu.

Merdivenlerin sonunda, uğursuz meşale ışığıyla aydınlanan bir merdiven boşluğu daha çıktı karşımıza. Duvarlarda gölgeler bir büyüyor, bir küçülüyordu. Aşağıya indikçe, temelleri üzerinde dönen binanın çıkardığı uğultu ve havadaki küf kokusu giderek artıyordu. Merdivenler bitince karşımıza çıkan yer, bir öncekinden de kasvetliydi; koridor yüksek tavanlı bir tonozdan geçip küf kokulu karanlık bir mahzene açılıyordu.

"Zindan," diye fısıldadım kendi kendime, ama sesim binanın uğultusunu bastırmıştı.

Shim gözlerini yuvasından fırlayacakmış gibi açmaktan başka bir tepki verememişti.

Zindanın karanlık girişinden uzun, acı dolu bir inilti geldi. Korkunç bir acı çeken birisinin çıkarabileceği bir iniltiydi bu ancak. Ses insan sesine benziyordu, ama sanki değil gibiydi de. İnilti tekrar ama bu kez daha yüksek sesle gelince Shim olduğu yerde donup kalmıştı. Gözümü kulağımı dört açıp asamla karanlığı dürterek, onsuz ilerlemeye devam ettim.

Koridoru geçip zindana girmeden önce şöyle bir göz attım. Solda, mağaraya benzer oda içerisindeki az sayıdaki meşaleden birinin altında bir adam gördüm. Taştan bir sıranın üzerine sırtüstü uzanıyordu. Düzenli nefes alıp verişine bakılırsa uyuyor gibiydi. Belinden bir kılıç ve hançer sarkıyordu ama deri gömleğinin üzerine taktığı kırmızı bir göğüs zırhından ibaret zırhı daha sadeydi. Tabii başında da ucu sivri bir miğfer vardı.

Ama bu adamın en ilginç özelliği yüzüydü. Kâğıt ya da ifadesiz bir maske gibi bembeyazdı adamın yüzü. Canlı gibiydi, ama sanki bir yandan da değil gibiydi.

Adam birden inlemeye ve feryat figan bağırmaya başladı. Sesi mahzende yankılanırken, rüya görüyor olabileceğini düşündüm, uykusunda acı çektiği bir anı hatırlıyordu sanki. İçimden birden onu uyandırıp acısından kurtarmak geldi ama bu riski almaya cesaret edemedim. Dönüp Shim'e söyleyecekken nefesim kesildi. Minik dev gitmişti.

Hemen merdiven boşluğuna döndüm. Ona kalenin gürültüsünü bastıracak, ama uyuyan askeri uyandırmayacak bir sesle seslendim. Bir yandan da deli gibi etrafa bakıyordum ama ondan eser yoktu. Tekrar seslendim, ama yanıt gelmemişti.

Nasıl yok olurdu Shim? Nereye gidebilirdi ki? Belki de sonunda tamamen aklını yitirmişti. Titreyerek bir yerlere saklanmış olabilirdi. Ne olursa olsun, onu arayacak vaktim yoktu.

Omzuma sıkıca tutunan Başbelası ile birlikte döndüm ve meşalenin altında uyuyan askeri geçerek zindanın karanlık dehlizlerine doğru ilerledim. Duvarlardan zincirler sarkan yerlerde biriken kurumuş kan gölleri zemini karartmıştı. Bir sürü hücre geçmiştim; bunlardan kiminin ağır kapıları sonuna kadar açıktı, kimininki ise sıkıca kilitlenmişti. Kilitli kapıların deliklerinden içeriye baktığımda, ya kemik ya da çürüyen et görüyor, Ria'nın, o yaşam dolu kızın böyle bir yerde tutsak edilmesine katlanamıyordum. Ama diğer olasılık aklıma gelince çaresizlikle keşke tutsak olsa, diye

düşünmekten kendimi alamıyordum.

Deniz beni Fincayra'ya geri getirdiğinden beri geçmişimle ilgili çok az şey öğrenebilmiştim. Gerçek adımı ise hiç bilmiyordum. Ama şimdi bunların yerine daha çok Ria'yı bulmakla ilgileniyordum. Ona zamanında yetişebilmek için kafamı kurcalayan ve yanıtını bilmediğim tüm sorularımın cevabından sonsuza kadar vazgeçebilirdim.

Hücrelerin birinde ağır bir taşın altında ezilmiş bir kafatası gördüm. Başka birinde, biri yetişkin diğeri bebek boyutunda iki iskelet sonsuza kadar birbirine sarılmıştı. Bir hücrenin kenarında ise yaprak yığınından başka bir şey yoktu.

Her adımda ümidimi daha da fazla kaybediyor, ama yine de ilerlemeye devam ediyordum. Bütün bu yolu bir avuç kemik ve bir yaprak yığını bulmak için mi gelmiştim?

Durdum. *Yaprak yığını.*

Hemen o hücreye geri koştum. Kalbim güm güm atarak hücre kapısının deliğinden içeri baktım. Kalenin uğultusunu hafifçe bastıracak biçimde, Ria'nın kayın ağacını konuştururken çıkardığı sesi çıkardım.

Yaprak yığını kıpırdadı.

"Ria?" diye heyecanla fısıldadım.

"Emrys?"

Ayağa fırladı ve hemen kapıya geldi. Sarmaşıklardan örülü elbisesi yırtılmış ve kirlenmişti, ama o hayattaydı işte. "Oh, Emrys," dedi, gözlerine inanamadığı belliydi. "Sen misin yoksa hayaletin mi bu senin?"

Ona yanıt olarak işaret parmağımı hücrenin kapısının deliğinden içeri soktum. O da hemen parmağıma kendi

parmağını doladı, tıpkı eski günlerdeki gibi.

"Gerçekten sensin."

"Evet."

"Çıkar beni buradan."

"Önce anahtarı bulmalıyım."

Ria suratını astı. "Girişteki muhafız. Anahtar onda." Parmağımı korkuyla sıktı. "Ama o–"

"Çok fena horluyor," dedi başka bir ses.

Dönüp baktığımda karşımda küçük yüzüne yerleşen bariz gurur ifadesiyle Shim'i gördüm. Minik dev elini uzatıp büyük bir demir anahtar gösterdi.

Gözlerime inanamıyordum. "Muhafızdan mı çaldın bunu?"

Shim kızardı, soğana benzer burnu gözlerinin rengini almıştı. "Çok fena horluyordu, o yüzden zor olmadı."

Başbelası omzumdan hayranlık dolu bir ıslık çıkardı.

Sırıttım. Shim'in hiç de göründüğü kadar küçük olmadığını anlamıştım.

Anahtarı deliğe sokup biraz uğraşınca kapı açıldı. Ria hemen dışarı çıktı. Yüzü yorgundu ama en sonunda kurtulduğuna sevinmişti. Bana, Başbelası'na ve burnu eskisinden de fena hâlde kızaran Shim'e sarıldı.

Bana döndü ve "Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu.

"Orasını daha düşünmedim."

"O zaman başla düşünmeye."

"Keşke Galator bende olsaydı."

Ria'nın ağzı açık kalmıştı. "Kayıp mı ettin?"

"Ben... Verdim onu. Buraya gelmek için."

Gözleri ışıl ışıl olmuştu. Parmağını parmağıma doladı. "En azından birbirimiz varız."

Birlikte girişe doğru yürümeye başladık. Başbelası boynuma sürtünüyordu. Sonunda Galator olmadan da içimde biraz olsun sıcaklık hissediyordum.

Ama yalnızca biraz. Ezilmiş kafatasının olduğu hücrenin oradan geçerken Ria'ya, "Buraya geliş zordu ama gidiş daha da zor olacak... Tabii canlı çıkabilirsek," dedim.

"Biliyorum." Genç bir kayın gibi dimdik duruyordu. "O zaman elimizden tek gelen Arbassa'nın haklı olduğunu ümit etmek."

Omzumda dolanmaya başlamış olan Başbelası durdu. Sanki durmuş bizi dinliyordu. "Öbürdünya'da buluşmak hakkında mı?"

Ria başıyla belli belirsiz onayladı. "Uzun Yolculuk'tan sonra."

Yalnızca kaşlarımı çatabilmiştim. Bugün ölürsek, uzun ya da kısa herhangi bir yolculuğa çıkmayacağımıza emindim.

Shim giysimden çekiştirdi. "Haydi gedelim! O horuldayan muhafız uyanmadan–"

Birden demin uyurken gördüğümüz asker gölgelerin arasından belirdi. Miğferinin altından görünen ölü gibi solgun yüzü ifadesizdi. Kılıcını yavaşça kınından çekti ve bana saldırdı.

XXXVI
SON HAZİNE

"Dikkat et!" diye bağırdı Ria.

Asamı kaldırdım ve üst kısmıyla hamleyi savuşturdum, asamdan havaya saçılan kıymıklar arasından hançerimi çektim. Asker de kılıcını kaldırdı ve tekrar hamle yapmaya hazırlandı.

Başbelası acı bir çığlık koparıp pençeleriyle askerin yüzüne saldırdı, ancak yanağını çizebilmişti. Asker hiçbir acı emaresi göstermeden dönüp kuşa saldırdı. Bu fırsattan yararlanıp hançerimi askerin göğüs zırhının hemen altından kalbinin civarı olduğunu tahmin ettiğim bir yere sapladım.

Askerin yere yıkılmasını bekleyerek geri çekildim. Başbelası da geldi ve omzumda her zaman tünediği yere kondu.

Asker şaşkın bakışlarımız karşısında dikilip duruyordu. İfadesiz bakışları hançerin sapına kilitlenmişti. Kılıcını yere bırakıp iki eliyle hançerin sapına yapıştı ve onu sertçe çeke-

rek bedeninden çıkarıp bir kenara fırlattı. Yaradan tek bir damla kan bile akmamıştı.

Kılıcını tekrar almadan Ria kolumdan tuttu ve "Kaç!" diye bağırdı. "O bir hortlak savaşçı! Onu öldüremeyiz!"

Vakit kaybetmeden zindanın girişine gittik ve koşturarak merdivenlerden yukarı çıktık. Ölümsüz savaşçı da hemen peşimizden geliyordu. Giysisinin bacak kısmı yırtılmış, her yerinden sarmaşıklar sarkan Ria en önden gidiyor, onun ardından ise ben ve Shim ilerliyorduk.

Döne döne yukarı çıkan merdivenlerde koştururken neredeyse basamaklara takılıyorduk. Merdiven boşluğuna geldik, ardından bir merdiven boşluğu daha. Yukarı çıktıkça merdivenler de daralıyordu. Bacakları benden daha güçlü olan Ria önden gidiyor, Shim ise iyice geriye düşüyordu. Nefes nefese arkama baktım. Hortlak savaşçı Shim'in hemen birkaç adım gerisinden geliyordu.

Shim'in tehlikede olduğunu gören Başbelası kanatlarını boynumun kenarına sürterek havalandı. Peşimizden gelen askere saldırırken öfkeli çığlığı merdiven boşluğunda yankılanıyordu.

Hortlak savaşçı kuşu uzaklaştırmaya çalışırken birkaç adım geriledi. Birbirleriyle girdikleri mücadele loş duvara vuran gölgelerinden izlenebiliyordu. Duraksadım. Ria'nın peşinden mi gitmeliydim yoksa kalıp Başbelası'na mı yardım etmeliydim?

O anda merdivenlerin yukarısından gelen bir çığlık işittim.

"Ria!"

Basamakları ikişer ikişer, âdeta uçarcasına çıktım. Yukarı çıktıkça iyice daralıyor, neredeyse geçilmez bir hâl alıyordu merdivenler. Nefes nefese kalmıştım; son dönemeci de geçip aşağıdakilerden daha iyi aydınlatılmış bir merdiven boşluğuna geldiğimde durdum.

Karşımda kocaman bir salon vardı; salonun tonozlu yüksek tavanı hemen göze çarpıyor, duvarlarına asılı eşyalar ise dizili meşalelerin ışığında parlıyordu. Ama benim dikkatim odanın ortasında toplanmıştı, çünkü bir goblin savaşçı Ria'yı esir etmişti! Dilini gri-yeşil dudakları üzerinde gezdiren goblin, bir eliyle Ria'nın kollarını arkasında kilitlemiş, diğer eliyle de bağırmasın diye kızın ağzını kapatmıştı.

"Kalemize hoş geldin," diye güçlü bir ses gürledi.

Dönüp baktığımda yüzü kaya gibi sert hatlara sahip iri yarı bir adam gördüm. Tuhaf ışıltılar saçarak parlayan bir tahta oturmuştu. Dudakları sanki hayatında hiç ağzını açmamış gibi sıkıca kenetlenmişti; bu ona korkutucu bir hava veriyordu ama adam aynı zamanda yakışıklıydı, karanlık bir cazibesi vardı. Başındaki altın tacın altında görünen gözleri kapkaraydı ve parlıyordu. Yüzünde ve bedeninde kaynağı belirsiz tuhaf gölgeler dolaşıyordu.

Stangmar'ın tahtının etrafında yüzü ölü gibi beş altı hortlak savaşçı duruyordu. Aralarında iki Fincayralı adam daha vardı. Kömür karası saçları kızıl cübbelerinin omuzlarına dökülüyordu. Adamlardan biri kocaman bir böcek gibi ince ve uzun, ötekisi ise ağaç gövdesi gibi geniş ve kalındı.

Cairpré'nin söylediklerini hatırlayınca adamların yü-

züne dikkatle baktım; babam bunlardan biri olabilirdi. Bir zamanlar bulmaya can attığım babamı artık o kadar da tanımak istemediğimi fark ettim. Stangmar kadar kötücül bir krala hizmet eden bir adamdan ancak tiksinebilirdim çünkü.

Onu tanımak istiyorum, demiştim Branwen'e son konuşmamızda. *Tanımasan daha iyi,* diye yanıtlamıştı. Babam bu karşımda gördüklerim gibi bir şey ise şimdi neden annemin öyle dediğini daha iyi anlıyordum.

Beni gören Ria delicesine goblinin elinden kurtulmaya çalışıyor, bu çabaların boşuna olduğunu bilen goblin ise hırıltılı kahkahalara boğularak kızın kollarını daha da büküyordu.

"Eninde sonunda buraya geleceğini tahmin ediyorduk," dedi Stangmar, yüz ifadesi hiç değişmemişti. "Özellikle de arkadaşını yem olarak elimizde tutuyorken."

Nerede olduğumu bu kadar önemsemesine şaşırmıştım. Sonra Stangmar'ın Galator'un, uzun süredir aradığı Son Hazine'nin hâlâ bende olduğunu sandığını fark ettim. Bu yanılgısını nasıl kendi lehime çevireceğimden emin değildim, ama yine de denemeye kararlıydım.

Ria tekrar kurtulmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Yapraklarla kaplı elbisesi içinde kıvrandıkça, geride bıraktığımız ormanın ferahlığından bir esintiyi hâlâ taşıdığını sezebiliyordum.

Salonda ilerledim ve yavaşça dönen zeminde düşmemek için asamı sağlamca taşlara diktim.

"Bırak onu. Sana zarar verecek bir şey yapmadı."

Üzerinde gölgeler dolaşan kralın gözleri alev alev yandı. "Elinden gelse yapardı. Sen de yaparsın."

Bu sözler üzerine iki Fincayralı adam onaylarcasına başını salladı, hortlak savaşçılar ise aynı anda ellerini kılıçlarının kabzasına koydu. İki adamdan daha uzun olanı, yüzü endişeden gerilmiş bir hâlde bana bakıyordu. Tam eğilip krala bir şey söyleyecekti ki Stangmar bir el hareketiyle onu susturdu.

O sırada zindandaki hortlak savaşçı arkamdaki merdivenlerden yukarı çıktı. Yüzü feci hâlde yaralanmış olmasına rağmen yaralarından kan akmıyordu. Bir elinden pençelerinden tuttuğu Başbelası sarkıyordu, baş aşağı dönmüş kuş yalnızca kanatlarını çırpabiliyor ve öfkeyle cırıldıyordu.

"Başka bir dost, öyle mi?" Stangmar'ın gölgeli yüzü iki hortlak savaşçıya döndü ve "Gidin de bakın, başkası var mı," dedi.

İki asker yanımdan ok gibi geçti ve merdivenlerden aşağı indi. Sonra Shim'in etrafta olmadığını hatırladım. Küçük yol arkadaşımın saklanacak güvenli bir yer bulduğunu ümit etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

Bir goblinin kollarındaki perişan hâldeki Ria'ya, bir hortlak savaşçının elinden sarkan biçare Başbelası'na bakıyordum, deliye dönmüştüm. "Bırak onları!" diye bağırdım krala. "Bırak onları yoksa pişman olursun."

Stangmar zaten asık olan suratını iyice astı. "Çocuğun tekinden emir almaya alışkın değiliz! Üstelik o çocuk kralımızı tehdit ediyorsa."

Sürekli dönüp duran kaleye rağmen olabildiğince dik durmaya çalıştım.

Stangmar tahtında öne eğildi. Bir anlığına yüzündeki gölgeler dağılır gibi oldu. Geniş çenesi ve tutkulu gözleriyle şimdi daha yakışıklı görünüyordu, ama yine de yüz hatları son derece katıydı. "Fakat cesaretin bizi etkiledi. O yüzden merhamet göstermeliyiz."

Birden yüzünü, göğsünü ve alnındaki altından tacı tekrar deli gibi oynaşan gölgeler kapladı.

"Biz ne yaptığımızı biliriz!" diye orada olmayan birine gürledi. Ria'yı tutan gobline bir kral gibi buyurdu. "Emrediyorum sana, bırak onu. Ama gözünü ondan ayırma."

Goblin savaşçı yüzünü buruştursa da itaat etti. Ria'yı tahtın önüne doğru hoyratça attı. Hâlâ baş aşağı sarkan Başbelası gobline hiddetle cırladı. Ama elinden başka bir şey gelmiyordu.

"Atmaca?" diye çıkıştım.

Stangmar tahtına kuruldu. "Atmaca olduğu gibi kalacak. Ona da sana da güvenmiyoruz! Ayrıca öyle kalırsa sen de dediğimi yaparsın."

Bütün tüylerim ürpermişti. "Senin dediğini asla yapmam."

"Ben de yapmam," dedi Ria, kahverengi bukleleri sallanmıştı.

Başbelası da tiz sesle cırlayarak tarafını belli etmişti.

Stangmar'ın yüzü ilk defa yumuşamıştı. "Yapacaksınız, hiç merak etmeyin. Aslında, yaptınız bile! Bize uzun süredir istediğimiz bir şeyi, *Son Hazine*'yi getirdiniz."

Yüzümü buruşturdum ama bir şey demedim.

Yüzünde gölgeler dolaşan Stangmar kollarını açıp duvardaki eşyaları gösterdi. "Bu salonda söylencelerde geçen pek çok tılsımlı eşyayı bir araya getirdik. Kraliyet tahtımızın üzerinde iki kenarı keskin kılıç Derinkesik asılı durmaktadır. Siyah kenarı ruhun derinliklerine yara açarken, beyaz tarafıyla her yarayı iyileştirir. Orada Çiçekaçtıran Arp duruyor. Yanındaki gümüş boru Rüya Çağıran. Onun yanında ise tarlayı kendi kendine süren sabanı görüyorsunuz. Artık bu hazineler ya da diğerleri, hâkimiyetimize bir tehdit oluşturamayacak."

Tam karşı duvarda asılı duran kazanı işaret ederken yüzünü iyice karanlık bir ifade bürüdü. "Ölüm Kazanı bile elimizde."

Bu nesneden söz edince kırmızı cübbe giymiş iki adam anlamlı anlamlı bakıştı. Uzun olan karamsarca başını iki yana sallamıştı.

"Ama en çok istediğimiz hazine, duvarlarımızda asılı değil." Stangmar'ın salonda patlayan sesi kalenin dönerken çıkardığı uğultuyu bastırmıştı. "Sen getirdin bu hazineyi."

Birazdan Galator'un bende olmadığını anlayacaktı. Kesinkes öleceğimi bilerek göğsümü gerdim. "Size yardımı olacak bir şeyi asla getirmedim."

Asık suratlı kral bir süre beni süzdü. "Öyle mi sence?"

"Öyle tabii! Galator bendeydi, ama artık değil. Ona ulaşamazsınız."

Stangmar'ın gölgelerle kaplı yüzündeki soğuk gözler beni izledi. "Aradığımız şey Galator değildir."

Gözümü kırpıştırdım. "Son Hazine'yi aradığınızı söylemiştiniz."

"Arıyoruz. Ama Son Hazine basit bir mücevher parçası değildir." Kral tahtının kollarını kavradı. "Son Hazine benim oğlumdur."

Bütün bedenimi bir korku kapladı. "Senin... Oğlun mu?"

Stangmar başıyla onayladı ama yüzünde herhangi bir neşe yoktu. "Aradığım sensin, çünkü sen benim oğlumsun."

XXXVII

DERİNKESİK

Yüzünde karanlık gölgeler oynaşan kral kocaman elleriyle tahtını tutuyordu. "Şimdi, annen seni kaçırmadan önce verdiğimiz sözü yerine getirmeliyiz."

"Söz mü?" Stangmar'ın söyledikleri hâlâ kulaklarımda uğulduyordu. "Ne sözü?"

"Hatırlamıyor musun?"

Babam olacak adama suratımı asmış bakıyordum. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bu güzel işte." Stangmar'ın çehresi öncekinden de karanlık bir ifadeye büründü. Yüzündeki gölgeler sanki kollarına iniyordu. Kral yumruklarını sıktı, beni gösterdi ve buyurdu: "Kazana atın onu."

Hortlak savaşçıların hepsi birden bana döndü.

Hâlâ hortlak savaşçılardan birinin elinde kanat çırpan Başbelası, sürekli kendini kurtarmaya çalışsa da bunu bir türlü başaramıyor, bu durum karşısında artan bir öfkeye

kapılıyor ve bunun sonucunda attığı tiz çığlıklar kalenin dönerken çıkardığı uğultuyu bile bastırıyordu.

"Hayır!" diye haykıran Ria ayağa sıçradı ve bir yılanın hızıyla Stangmar'ın boğazına sarıldı. Muhafızları daha yetişmeden kral hemen kendini kızdan kurtardı ve onu yere çaldı. Ria savaşçı goblinin botlarının dibinde bir yaprak yığını gibi serilip kalmıştı.

Boynundaki çizikleri ovalayan kral öfkeyle ayağa kalktı. Tüm bedeni kıvrım kıvrım gölgelerle kaplıydı. Gobline haykırdı: "Önce kızı öldür! Sonra oğlanın icabına bakarız."

"Memnuniyetle," diye tısladı goblin. Kısık gözleri zevkle parıldamıştı. Kılıcının kabzasına davrandı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yanaklarımı ateş basmıştı. İçimi öfke kaplıyordu; Dinatius'a karşı hissettiğim öfkenin aynısıydı bu. İzin veremezdim ona! Güçlerimi kullanmalıydım!

Birden bütün zihnimi alevler kasıp kavurdu, her tarafı yanık et kokusu sarmıştı, kendi etimdi bu, kendi çığlıklarımdı duyduklarım. O güçler de benim için Ölüm Kazanı kadar korkunçtu.

Vahşice sırıtan goblin savaşçı yavaşça kılıcını kaldırdı. Silah meşale ışığında parlıyordu. Tam o sırada Ria dönüp bana baktı, gözlerinde hüzün vardı.

Öfkemden de korkumdan da daha büyük, yepyeni bir duygu tüm kalbimi kapladı. Ria'yı seviyordum. Huyunu suyunu, yaşam dolu olmasını seviyordum. *Neysen osundur,* demişti bana bir kere. Sonra parlayan kristal mağarasında ziyaret ettiğimiz Ulu Elusa'nın sözleri geldi aklıma. *Son Ha-*

zine'nin gücü hayal edebileceğinizden çok daha büyüktür. Güçlerim benimdi. Onlardan korksam dahi kullanmalıydım onları.

Goblinin güçlü omuzları kılıcı savurmak üzere kasıldı. Başbelası hortlak savaşçının elinden kurtulmaya çabalarken çığlık çığlığa bağırıyordu.

Ama ya verdiğim söze ne olacaktı? Tekrar Ria'nın sesini işittim: *Eğer birisi sana özel güçler bahşettiyse, kullanasın diyedir.* Annem de ruhuma işleyen safir mavisi gözleriyle bana bakarken ona katıldı. *Ancak Tanrı'nın senden tek bir isteği vardır: Bu güçleri sevgiyle iyilik için kullanman.*

Sevgiyle. Öfkeyle değil. Yanıt buydu işte. Galator'u parlatan da aynı sevgiydi, Ria'ya duyduğum da.

Hamleni yap! diye buyurdu Domnu'nun sesi. *Her şey seçimlerine bağlı.*

Goblin savaşçı tam kılıcını Ria'nın başına indirecekti ki tahtın arkasındaki duvarda asılı duran büyük kılıç Derinkesiğe odaklandım. Zihnimi tekrar alevler kaplamıştı ama onlara direndim. Sinsice gülen goblinin çıkardığı hırıltıdan başka bir şey işitmiyor, kılıç ve asılı olduğu demir kancadan başka bir şey görmüyordum.

Uç, Derinkesik. Uç!

Demir kanca birden koptu. Kılıç, duvardan kurtuldu ve gobline doğru uçtu. Kılıcın havada çıkardığı ıslığı duyan goblin döndüğünde, kılıç, Goblin'in kafasını gövdesinden ayırdı.

Ria üzerine düşen ağır gövdenin altında çığlık attı. Yüzü gölgelerle kaplı Stangmar öfkeyle kükredi. Kızıl cübbe gi-

yen iki adam dehşete kapılarak geri çekildi. Yalnızca hortlak savaşçılar yüzlerinde hiçbir ifade olmadan olan bitenleri izlemişti.

Çıkan arbedede asamı bırakıp ellerimi yukarı kaldırdım. Derinkesik havada uçarak bana doğru geldi. İki elimle kılıcın gümüş kabzasını kavradım.

Bunu gören hortlak savaşçılar kılıçlarını çekti ve hepsi, tek bir bedenmişçesine birden bana doğru koşturdu.

O an kralın sesi duyuldu. "Durun!" Kenetlenmiş dudaklarını aralayarak alçak, uzun bir hırıltı çıkardı. "Bu ikimizin kavgası. Kimse karışmasın." Üzerini kaplayan gölgeler tüm bedeninde oynaştı. Birden sertçe sarsıldı ve yalnızca kendisinin görebildiği birine, "Bu ikimizin kavgası dedik! Yardım istemez," dedi.

Tahtından inen kral hemen az önce ölen goblin savaşçının kılıcını kaptı. Öfke dolu gözlerini üzerime dikip kılıcını havada şöyle bir savurdu. O sırada gölgelerin tekrar yüzünü terk ettiğini fark ettim. Kızıl tahta baktığımda ise tahtın üzerini hâlâ gölgelerin kapladığını gördüm, sanki beni izliyorlardı.

"Demek senin güçlerin var, öyle mi?" dedi alay edercesine. "Tıpkı deden gibi." Bana doğru bir adım attı. "Ama o kadar gücüne rağmen, deden ölmekten kurtulamadı. Sen de kurtulamayacaksın."

Stangmar'ın ilk hamlesini karşılamak için Derinkesiği kaldırdım; az kalsın geç kalıyordum. İki kılıç birbirine tok bir ses çıkararak çarptı ve bu ses salonun taş kemerlerinde yankılandı. Hamlesinin şiddeti kılıcımı kabzasına kadar

titretmişti. Ellerimle kabzayı sıkıca kavradım. Stangmar'ın benden üç üstünlüğü vardı: güç, yetenek ve –benim de altıncı hissim olmasına rağmen– görme duyusu.

Buna rağmen ona elimden geldiğince karşı koydum. Sürekli dönen kalenin çıkardığı titreşim dengemi bozsa da ona saldırıyordum. Kılıcımı geniş dairelerle savurarak atakları karşılıyor, karşılayamayacağım ataklardan kaçıyordum. Kılıçlarımız birbirine değdiğinde kıvılcımlar çıkıyordu.

Belki kaba vahşiliğim Stangmar'ın ilgisini çekmiş, belki de Derinkesik bana güç vermişti. Belki de Stangmar kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu benimle. Sebep ne olursa olsun, duvarlarında o an elimde birini tuttuğum değerli eşyalar asılı duran salonda, bir aşağı bir yukarı gidip geliyorduk.

Birden Stangmar bastırdı ve beni sıkıştırdı. En son kılıcını öyle güçlü savurmuştu ki Derinkesik korkunç bir sesle elimden fırlayıp yere düştü.

Kral kılıcını gırtlağıma dayadı. "Şimdi sözümüzü tutacağız." Duvardaki korkunç kazanı gösterdi. "Git."

Hâlâ nefes nefeseydim ve hiçbir yere gitmedim. "Beni öldürmek için kime söz verdin?"

"Git."

"Ve sen halkına verdiğin bütün sözlerden vazgeçmişken, bu söz neden senin için bu kadar önemli?"

"Git!"

Kollarımı kavuşturdum. "Rita Gawr'a söz verdin, değil mi?"

Stangmar'ın yüzü gerildi, gölgeler tahtın üzerinde dans

ediyordu. "Evet. Sen de dostumuz hakkında doğru konuşsan iyi edersin. Git artık!"

Saçları ve gözleri tıpkı bana benzeyen adama yalvarırcasına baktım. "Rita Gawr'ın sana ne yaptığını görmüyor musun? Ülkene yaptıklarını? Toprağı zehirledi, gökyüzünü kararttı, halkını dehşete düşürdü... Sana kendi oğlunu bile öldürtüyor!"

Ben konuşurken gizemli gölgeler tahtın üzerinde çılgınlar gibi oynaşıyordu.

Stangmar'ın yüzü kızardı. "Sen bu işlerden anlamazsın. Hem de hiç!" Kılıcının ucunu boynuma bastırdı.

"Rita Gawr senin dostun değil." Konuşurken zor nefes alıyordum. "Senin efendin olmuş, sen de onun kölesi."

Alev alev gözleriyle beni kazana doğru itti.

"Elen –karın, annem– bunu ister miydi?"

Stangmar öfkeden deliye döndü. "Kazanı boş verip seni bu kılıçla öldüreceğiz!"

Böyle deyip kılıcını kafamı gövdemden ayırmak üzere kaldırdı. Korunmasız kaldığımı fark edince yerde yanımda duran Derinkesiğe konsantre oldum.

Bana gel Derinkesik, bana gel!

Ama geç kalmıştım. Kılıcın kabzası daha yeni kımıldıyordu ki, acımasız kral kılıcını indirmek üzere yanıma gelmek için adımını atmıştı.

Fakat ayağı tam yere basmadan önce Derinkesiğin bıçak tarafı yukarı kalkabildi ve kılıcın ruha işleyen siyah kenarı kralın deri botlarını deldi ve topuğunu hafifçe kesti.

Bu bile Stangmar'ın acıyla bağırıp yere yığılmasına yet-

mişti. Tahtın üzerindeki gölgeler sağa sola o kadar şiddetli oynadı ki sanki taht sarsılmıştı. Hortlak savaşçılar kılıçlarını çekip krallarına destek olmaya kalkıştı ama kral elini kaldırınca derhâl durdular.

Stangmar yavaşça başını kaldırdı. Bana yönelttiği bakışları giderek yumuşuyordu. Ağzı gevşemiş ve gözleri açılmıştı; yalnızca kaşları hâlâ çatıktı.

"Doğru söylüyorsun," dedi. Zar zor konuşuyordu. "Biz –yani ben– resmen bildiriyorum ki, kölenin tekiyim."

Taht beşik gibi sallanıyordu.

Stangmar gölgelere döndü. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun!" diye bağırdı. "Senin aşağılık bir kölenim işte! Kafamı tehditlerin ve kuruntularınla o kadar doldurdun ki, o da bu lanet olası kale gibi durmadan dönüyor!"

Bu sözlere karşılık gölgelerden bir tıslama sesi geldi. Sağa sola oynaşmayı bırakıp küçülmeye, daha da karanlık bir şeye dönüşmeye başladılar.

Kral ayağa kalkmaya çalıştı ama aldığı yara belden aşağısını felç ettiği için yığılıp kaldı. Gözlerinde hüzünle dönüp bana baktı. "Anlamalısın. Fincayra'nın böyle olmasını istemezdim! O sözü verdiğimde bu felaketlerin olacağını bilmiyordum."

"Neden?" diye çıkıştım. "Neden Rita Gawr'a söz verdin ki?"

Stangmar'ın alnı kırıştı. "Bunu... Elen'ı kurtarmak için yaptım."

"Elen'ı mı, yoksa annemi mi?" Birden annemin, babam hakkında son söyledikleri geldi aklıma. *Onunla karşılaşacak*

olursan şunu sakın unutma: Göründüğü gibi biri değildir.

"Evet, safir gözlü Elen'ı." Derin bir nefes aldı ve ağır ağır verdi. Dirseklerinin üzerine dayanmıştı. "Fincayra sahillerinde seni doğurduğunda, kadim yüce ruhların koyduğu en eski yasalarımızdan birini, insan kanından kimsenin burada doğmaması yasasını çiğnemişti. Bu yasa çiğnenirse insanlar kendilerinin olmayan bir dünyada hak iddia edebilirlerdi! Bu ağır suç, daima en ağır biçimde cezalandırılmıştır; yarı-insan çocuk da bu yüzden Fincayra'dan sürülecekti. Daha da kötüsü, çocuğun anne ve babası Ölüm Kazanı'na atılacaktı."

Tekrar kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Hortlak savaşçılar yeniden krallarına doğru harekete geçti. Başbelası'nı elinde tutan hortlak savaşçı da aralarındaydı, bir elinde kılıcı diğerinde ise elinden kurtulma mücadelesinden bir an olsun bile vazgeçmeyen atmaca vardı.

"Durun!" diye buyurdu Stangmar. "Sizin aciz yardımlarınıza ihtiyacım yok."

Hortlaklar buyruğa uydu ama ellerini kılıçlarından çekmemişlerdi, gözleri kralın üzerindeydi. Bu sırada tahtın üzerindeki gölgeler küçülmeye devam ediyordu. Küçüldükçe, birazdan patlak verecek bir fırtınanın merkezi gibi, yoğunlaşıp koyulaşıyorlardı.

Stangmar başını iki yana salladı. "Ne yapacağımı bilmiyordum. Sevgili Elen'ımı nasıl ölüme mahkûm edebilirdim? O, çocukken çıktığım ağaçlardan bile daha çok mutlu etmişti beni! Ama ben kraldım, yasaları uygulamakla yükümlüydüm! Rita Gawr işte o zaman bana yanaştı. Onun

bir sıkıntısını giderme konusunda ona yardımcı olmam karşılığında, bana sorunumu çözmeyi önerdi."

"Neymiş onun sıkıntısı?"

Stangmar'ın bakışları benden kaydı. "Rita Gawr bana bir düşünü anlattı. Bu düşte kendisine en büyük tehdidin yarı Fincayralı yarı-insan bir çocuktan geleceğini görmüş. Senden de haberi vardı, bu yüzden yaşadığın sürece ona bir tehdit oluşturacağını düşünüyordu."

Bütün bedenim titriyordu ve bunun kalenin dönmesiyle bir ilgisi yoktu. "Sen de annem yerine beni mi öldürmeyi kabul ettin?"

"Başka seçeneğim yoktu, anlamıyor musun? Rita Gawr, Elen ve Fincayra'yı yasa çiğnendiği için verilecek cezalardan koruyacağına söz vermişti. Annene, ruhların, bizim ölmemizin, senin de Fincayra'dan sürülmenin gerekmediğine karar verdiğini söyledim. O kadar rahatlamıştı ki ona gerçeği söyleyemezdim. Bana tamamen güveniyordu."

Sesinden o günleri tekrar yaşadığı anlaşılıyordu. "O yedi yıl boyunca Rita Gawr ile olan ittifakım giderek güçlendi ve zorunlu bir hâl aldı. Beni devlerin Fincayra'ya karşı giriştiği komplo konusunda uyardı. Ülkeyi tehlikeli düşmanlardan temizlememe yardım etti. Gerçekten güvende olabileceğim bir kale verdi. Beni..."

Kralın başı öne düşerken sözcükler ağzından dökülüvermişti. "...Beni kölesi yaptı."

Acı çekmesi beni etkilemişti, öyküsünü onun yerine tamamladım. "Ve Elen, yani annem benim ölmem koşuluyla hayatta kalacağını öğrenince beni de yanına alıp Fincay-

ra'yı terk etti."

Stangmar keder dolu gözlerle bana baktı. "Sonunda ikinizi de kaybetmiştim."

"Hatta çok daha fazlasını," diye ekledi Ria. Kafası gövdesinden ayrılan goblinin cesedinin yanında duruyordu.

Başımla onu onayladım ve tahtın etrafında toplanıp gövdelerini ona siper eden hortlak savaşçılara döndüm. Başbelası'nın kurtulma azmi askerler yakında olmasına rağmen sürüyor, küçük atmaca mücadeleden bir türlü vazgeçmiyordu. Onu tutan hortlak savaşçı, kuşun pençelerinden birinin kurtulduğunu fark etmemişti bile.

"Çok doğru," diye onayladı Stangmar. "Rita Gawr, yarı-insan olan oğlumu bulup öldürürsem gücümün tamamlanacağı konusunda beni kandırdı. Esasında istediği ise kendisine tehdit olarak gördüğü senden, kurtulmak için beni kullanmakmış. Şimdi sorarım size, burada ipler kimin elinde?"

Tam o anda hortlak savaşçılar kızıl tahtın önünden ayrıldı. Perde gibi iki yana açılmışlardı ve ortalarında tahta kurulmuş, biçimsiz, simsiyah bir kütle vardı. Karanlık Kale'den yayılan karanlıktan bile koyu olan bu kütleden keskin, tıslayan bir çığlık çıktı ve iliğime kemiğime kadar beni donduran bir soğuk kapladı ortalığı.

"Rita Gawr!" diye bağırdı Stangmar, ayağa kalkmaya çalışıyor ama bir türlü bunu başaramıyordu.

Karanlık kütle tahttan fırladı, uçup Ria'yı geçti ve Derinkesiğin yanına konup daha ben nefes bile alamadan kılıcın gümüş kabzasını sardı. Kılıcı kötülüğün karanlık eli gibi

kaldırıp Stangmar'a savurdu. Kralın suratı boydan boya kesilmişti. Çenesinden kanlar boşalan kral acıyla haykırdı ve kenara düştü.

Birden Stangmar dondu. Yüzündeki dehşet ifadesi öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Gözleri kısıldı, kaşlarını çattı, yumruklarını o kadar sert sıkıyordu ki parmakları beyazlamıştı. Sonra birden diğer kılıcı kaptığı gibi ayağa kalktı ve yanımda durdu. Yüzünden kanlar akmasına rağmen güçlü ve gururlu görünüyordu.

"Yardım et!" diye bağırdım.

Ama kılıcını Derinkesiği tutan ele yöneltmek yerine dosdoğru bana çevirmişti. "Ahmak çocuk, seni! Biz o kadar kolay yenilmeyiz."

Geri geri gittim. "Ama dedin ki–"

"Dediklerimizin bir önemi yok," dedi, bir eliyle de Rita Gawr olacak karanlık kütleye işaret ediyordu. "Bu dostumuz bizi iyileştirdi! Kılıcın her yarayı iyileştiren kenarıyla bize vurdu ve aciz ruhumuzu iyileştirdi. Böylece kendimize geldik ve dostu düşmanı ayırır olduk. Şimdi sana saldıracağız!"

Ria krala doğru koşup ona saldırmaya çalıştı ama önüne iki hortlak savaşçı çıktı. Onların yanından geçmek için uğraşıyor, ama askerler buna bir türlü izin vermiyordu.

Stangmar kılıcını tekrar çekip bana saldırmaya hazırlanırken Rita Gawr yine tısladı. Stangmar duraksadı. Yavaşça silahını indirdi.

Utanmış görünen kral başını iki yana salladı. "Tekrar yüzünü kara çıkartmayacağız," diye karşı çıktı. "Aldatıl-

mıştık! Kandırılmıştık! Şimdi bırak da sözümüzü tutalım."

Rita Gawr'ın tek yanıtı öfkeli, kulak tırmalayan bir tıslama oldu. Stangmar'ın itaatkâr bakışları altında karanlık kütlesi kılıcı tekrar kaldırdı ve havada sallaya sallaya beni öldürmek üzere harekete geçti.

İşte tam o anda salonda başka bir keskin çığlık işitildi. Başbelası sonunda hortlağın elinden kurtulmuştu. Hortlak asker kılıcıyla kuşu öldürmeye çalışıyordu ama boşunaydı, Başbelası büyük salonun tavanına yükselmişti bile.

Salonun en yüksek noktasına çıkan atmaca öyle bir çığlık kopardı ki salonun duvarlarında yankılandı. Aşağı dalışa geçerken havada keskin bir biçimde dönüp yan yattı ve başımızın hemen üzerinden geçene kadar süzüldü. Sonra bu küçük ama cesur yaratık, tanıştığımızdan beri peşi sıra sergilediği yiğit hareketlerine bir yenisini daha ekledi, hem de ne ekleme!

Kılıç tam üzerime inmeye başladığı anda Başbelası öyle bir kanat çırptı ki karanlık kütlenin ortasına oktan hızlı bir giriş yaptı. Gafil avlanan Rita Gawr'ın bıraktığı kılıç taş zemine düştü. Simsiyah kütleden çıkan kollar Başbelası'nı sararken, atmaca karanlığa gagasıyla ve pençeleriyle saldırıyor, kanatlarını öfkeyle çırpıyordu. Karanlık kütle ve atmaca iç içe geçmiş, zeminde yuvarlanıyordu.

Başbelası'na yardım etmenin bir yolunu arıyordum, ama nasıl? Derinkesiği kullanabilirdim ama Rita Gawr ile birbirlerine o kadar girmişlerdi ki birine vursam ötekine de kesin gelirdi. Güçlerimi kullanarak farklı bir vuruş tekniği deneyebilirdim ama sonuç yine değişmezdi. Kalbim yerin-

den çıkacak gibi olmasına rağmen, bu mücadeleyi izlemekle yetiniyordum.

Başbelası kahramanca savaşıyordu. Fakat Rita Gawr'ın dondurucu soğuğu ve acı kuvveti üstün gelmeye başlamıştı. Karanlık kütle yavaş yavaş ama kesin biçimde kuşu yutuyor, onu santim santim tüketiyordu. Önce pençeleri, ardından kanatlarını yuttu, sonra kuyruğunun yarısı gitti ve birkaç saniye sonra da başı tamamen karanlığa gömüldü.

"Ah, Başbelası!" diye bağırdı hortlak savaşçıların arkasındaki Ria. Gözyaşlarına boğulmuştu.

Atmaca son kez kulakları yırtan ıslıkla başını kaldırdı ve gagasını karanlığın tam ortasına daldırdı. Birden ikilinin etrafını ince bir parlak ışık sardı. Havayı tuhaf bir ses kapladı, sanki iki dünyayı ayıran perde yırtılmıştı. Karanlık kütle ve çevrelediği atmaca, havada asılı siyah bir noktaya dönüşene dek küçüldü ve sonra yok oldu.

Başbelası gitmişti. Rita Gawr'ı da nasıl yaptıysa beraberinde götürmüştü, ama o kötücül ruhun günün birinde döneceğinden emin olsam da dostumun dönmeyeceğini biliyordum. Kör gözlerime yaşlar dolmuştu, eğilip ayağımın dibine düşmüş tek başına duran tüyü aldım.

Kahverengi tüyü yavaşça parmaklarımda çevirdim. Başbelası'nın tutunup uçtuğum tüylerinden biriydi bu işte. Bir daha o tüyler, tıpkı benim gibi, hiç uçamayacaktı. Tüyü nazikçe çantama koydum.

Birden göğsüme bir kılıç doğrultulduğunu gördüm. Başımı kaldırdığımda yüzünün ve boynunun yarısı kanla kaplı Stangmar, kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Şimdi sözümüzü tutacağız," diye gürledi. "Üstelik doğru yöntemle. Dostumuz döndüğünde, ona sadakatimiz konusunda hiç kuşkusu kalmayacak."

"Hayır," diye yalvardı Ria. "Yapma, ne olur! Bu sizin gerçek bir kral olma şansınız, anlamıyor musunuz?"

Stangmar homurdandı. "Bana bu yalanları söylemek için nefesini tüketme." Hortlak savaşçılara döndü. "Muhafızlar! Çocuğu kazana atın."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

XXXVIII

KADİM SÖZLER

Hortlak savaşçılar hemen başıma toplanmış, kılıçlarını çekmiş, duygusuz bir yüz ifadesiyle koluma girip beni Ölüm Kazanı'na götürüyorlardı.

Onlara direnmedim bile. Başbelası'nı kaybetmek mi beni böyle kayıtsız yapmıştı, yoksa zeminin sürekli dönmesinden mi bilmiyorum, ama dizlerimin bağı çözülmüştü. Güçlerimin yardımı dokunacak olsa bile artık denemek içimden gelmiyordu. Aklım fikrim omzumda hissettiğim boşluktaydı.

Ria arkamdan koşmaya çalıştı, ama askerler onu engelledi.

Stangmar soğuk bakışlarla olan biteni izliyordu. Heykel gibi kaskatı duruyor, gözleri kor alevler gibi soğuk soğuk parlıyor, elini kılıcının kabzasında tutuyordu.

Kazana giderek yaklaştık. Yaklaştıkça kazan sanki gözlerini dikmiş bana bakıyordu, ölüm gibi karanlık ve soğuk-

tu. Bir an kazanın içine atlamayı düşündüm, böylece hem onu hem de kendimi yok edebilirdim. Ama o son mutluluğu bile yaşayamazdım, çünkü hortlak savaşçılar o kadar yakınımdaydı ki, aralarından sıyrılıp kazana atlayamadan beni öldürürlerdi.

Bütün umutlarımı kaybetmiş olarak Ria'ya döndüm. Büktüğüm işaret parmağımı iki askerin arasındaki boşluktan ona doğru uzattım. Gözlerinde yaşlarla o da uzaktan aynı hareketi yaptı. Böylece son kez parmaklarımızı birbirine dolamıştık.

Hortlak savaşçılar kazanın hemen önünde durdu. Kazan belime kadar geliyordu ama ağzı o kadar genişti ki yetişkin bir adam ya da kadın kolaylıkla içine sığabilirdi. O ağzın içinde ise Karanlık Kale'nin karanlığından da koyu bir karanlık vardı. Hortlak savaşçılar beni kazanın içine sarkıttı ve Stangmar'a dönüp emir bekledi.

Ria krala yalvarıyordu. "Ne olur yapma, lütfen!"

Stangmar kulak asmadı ve kalenin çıkardığı uğultuyu bastıran bir sesle emretti.

"Atın kazana!"

Tam o sırada merdiven boşluğunun oradaki gölgelerin ortasından hızla küçük birisi fırladı. Bu Shim idi; Ria ve bana bir bakış attıktan sonra kazana doğru koşturdu. Küçük ayaklarının taş zeminde çıkardığı ses salonda yankılanıyordu. Hortlak savaşçılar henüz ne olduğunu anlayamadan kazanın kenarına çıktı ve orada bir saniye durup kendini kazanın içerisine bıraktı.

Birden bütün salonu sarsan dehşetli bir patlama oldu.

Sürekli dönen kalenin temeline kadar hissedilmişti bu patlama. Kalenin dönmesi durmamış, ama patlamanın etkisiyle kale topaç gibi bir aşağı bir yukarı salınmaya başlamıştı. Ria, ben ve hortlak savaşçıların çoğu dengemizi kaybedip düşmüştük. Duvarlara asılı meşaleler yuvalarından çıkıp yerlere düşüyordu. Çiçekaçtıran Arp'ı duvarda tutan yalnızca tek bir teli kalmıştı.

Patlamanın sesi duvarlardan Kara Tepeler'e taşarken ayağa kalktığımda, Ölüm Kazanı'nın ortadan ikiye ayrıldığını gördüm. Kazandan geriye kalanların ortasında minik dev yatıyordu.

"Shim!" Dostumun yanına çöktüm, gözlerim yaşarmıştı yine. Cesedine fısıltıyla konuşuyordum. "Hep büyük olmak, gerçek bir dev olmak istedin, sen bir devsin, dostum benim, gerçek bir devsin işte."

"Bu nasıl bir ihanet?" Stangmar hortlak savaşçılara bağırırken kılıcını savuruyordu. "Başkası var mı diye bakın demiştik!"

Hemen hortlak savaşçılardan birinin kılıcını kaptı ve askerin karnına sapladı. Savaşçı irkildi ama ses çıkarmadı. Sonra kılıcı karnından çıkarıp hiçbir şey olmamış gibi Stangmar'a baktı.

Stangmar parçalara ayrılan kazanın yanına, benim diz çöktüğüm yere geldi. Yüzü gerilmişti. Kılıcını başının üzerine kaldırdı. Döndüğümde kendisine çok benzeyen bir yüzle karşılaştığı için olsa gerek, bir an duraksadı.

"Lanet olsun sana, çocuk! Dış görünüşün –ve o kahrolası kılıç yarası– içimizdeki duyguları uyandırdı. Unuttu-

ğumuzu sandığımız, unutmak istediğimiz duygular! Şimdi çilemiz ikiye katlandı. Hem yapmak zorunda olduğumuzu yapacak, hem de bunun için acı çekeceğiz."

Birden Stangmar'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı. Tökezledi ve dehşete kapılarak geriledi.

Çünkü kazandan geriye kalanların ortasında tuhaf bir şeyler oluyordu. Shim'in saçları salonda hafif bir meltem varmışçasına salınıyordu. Birden burnu önce yavaşça, sonra da giderek artan bir hızla büyümeye başladı. Kulakları da büyüyordu. Ardından başının geri kalanı, boynu ve omuzları büyüdü. Kolları, göğsü, bacakları ve ayakları da büyüdü. Elbiseleri de kendiyle birlikte büyüyordu.

İşte o anda büyük bir mucize oldu ve Shim gözünü açtı. Sürekli büyüyen bedenine baktığında herkesten fazla şaşırmıştı. Kocaman elleriyle orasını burasını elliyor ve "Ben büyüyor! Ben büyüyor!" diye bağırıyordu.

Shim'in başı tavanı zorlarken Stangmar kendine geldi ve hortlak savaşçılara, "Bu bir dev!" diye bağırdı. "Hepimizi yok etmeden saldırın ona!"

En yakındaki hortlak savaşçı atıldı ve Shim'in vücudunun en yakın bölgesine, yani sol dizine kılıcıyla saldırdı.

"Ayyy!" diye bağırdı Shim ve dizini tuttu. "Arı soktu beni!"

Bir zamanlar minik olan dev, içgüdüsel olarak başını kollarıyla kapattı, oysa bu onu daha açık bir hedef hâline getiriyordu. Hortlak savaşçılar etrafına toplanmış, kılıçlarıyla kızgın bir arı sürüsü gibi sürekli saldırıyorlardı ona. Bu arada Shim aynı hızla büyümeye devam ediyordu. Kısa

süre içinde omuzları ve sırtı da tavanı zorlamaya başlamıştı. Yıkılmak üzere olan tavandan tepemize taş parçacıkları dökülüyordu. En sonunda tavan Shim'in büyümesine dayanamayıp yıkıldı.

Kulelerdeki mazgallardan biri Shim'in hâlâ büyüyen burnuna çarpıp devrildi. Bu durum Shim'i ürkütmemiş, aksine öfkelendirmişti.

"Ben çok kızdı!" diye gürleyip artık kralın tahtı kadar büyük olan yumruğuyla kale duvarına vurdu ve bir kısmını göçertti.

Korktuğu her hâlinden belli olan Stangmar kaçmaya başlamıştı. Hortlak savaşçılar da onun peşinden kaçıyorlardı. Tahtın kenarına saklanan iki Fincayralı adam da deli gibi merdivenlere doğru koştu, yolda az kalsın birbirlerini eziyorlardı.

Ben ise hemen Ria'ya doğru koştum, yolda yerde duran Derinkesiği de almayı ihmal etmedim. Ria'yla birlikte taşlardan –şimdilik– uzak kalan bir yere doğru aceleyle kaçtık.

Shim o sırada hayatında ilk defa kendini dev gibi hissetmeye başlamış olsa gerekti, çünkü az önce ona saldıranlar şimdi ondan kaçıyordu ve kocaman pembe gözlerinin içi güldüğüne göre, bu deneyim oldukça hoşuna gitmişti.

"Ben sizden büyüğüm," diye haykırdı, "çok daha büyüğüm!"

Artık kıllı ayakları kocaman kayalıklardan bile daha iri olan Shim, ayağa kalktığında salonun tavanı tamamen yıkıldı. Devasa gözlerini intikam bürüyen dev hortlak savaşçıları tepelemeye başladı. Her adımıyla kaleyi temelle-

rinden sarsıyordu, hatta yavaş yavaş yıkılmaya başlamıştı kale.

Ancak ölümsüz savaşçılar onun ayaklarının altında kalınca bile ölmüyordu. Shim üzerlerinden ayağını her kaldırdığında şöyle bir silkiniyor ve kılıçlarıyla ona saldırmaya devam ediyorlardı. Shim'in gözleri öfke doluydu. Üzerlerine öncekinden de güçlü basıyor, onları daha fazla eziyordu.

Ria ile köşeye sinmiş, Shim'in bizim olduğumuz tarafa doğru gelmemesini umut ederek olanları izliyordum. İyice tepesinin attığı belli olan Shim, kaleyi kırıp dökerken bu yaptığından hoşlandığı gözlerinden açıkça okunuyordu.

Sonra kırılan taşlar ve ayak seslerinin arasında kalenin uzaklarından gelen tuhaf, ritmik bir ses işitmeye başladım. Sesin yaklaştığı giderek artmasından belliydi. Sonra bunun işittiğim en kalın seslerden oluşan bir koro olduğunu fark ettim. Son derece ağır bir tonda, basit bir ilahi söylüyorlardı. Bu ilahide kanımı kaynatan, tanıdık bir şeyler vardı.

Birden tavandaki boşlukta bir tepenin yamacı kadar yalçın ve engebeli, kızıl sakalları olan devasa bir yüz belirdi. Onun ardından dolgun dudaklı, kır saçlı bir yüz geldi; onun ardından ise teni gölge gibi simsiyah olan başka biri. Bunun kulaklarında at arabasının tekerleri kadar büyük küpeler vardı ve uzun saçları örülüydü. Her biri Shim'e başıyla selam vermekle birlikte kale duvarlarının dışında bekliyordu.

"Devler," dedi Ria hayranlıkla, "geldiler işte."

Gerçekten de Fincayra'daki tüm devler, saklandıkları yerlerden çıkıp gelmişlerdi. Uzun süredir bekledikleri bir

işaret, belki de Ölüm Kazanı'nın patlaması onları harekete geçirmiş, karanlık vadilerden, ıssız ormanlardan ve tepelerden buraya akmışlardı. Ellerinde kocaman, alev alev yanan meşaleler taşıyarak her taraftan geliyorlardı. Kimilerinin üzerinde kayaların arasında kamuflaj olmalarını sağlayacak taşlardan örülü giysiler vardı. Kimileriyse uzun saçlarını ağaç dalları, hatta ağaçların kendisiyle kaplamış, kendisini öyle gizliyordu. Ötekiler ise saklanmayacak kadar gururlu ya da ahmak olduklarından, Druma Ormanı'ndaki ağaçların meyveleri kadar renkli kıyafetler ve şapkalarla geliyordu.

Devler hemen kalenin etrafında bir halka oluşturdu. Shim gibi onlar da ayaklarını yere vurmaya başladı. Tepinmelerinin şiddeti depreme eş değerdi. Sonra hep beraber seslerini yükseltip ilk Fincayra halkının dilinde, kendi kadim dillerinde şu ilahiyi söylediler:

Hy gododin catann hue
Hud a lledrith mal wyddan
Gaunce ae bellawn wen cabri
Varigal don Fincayra
Dravia, dravia Fincayra.

Birden annemin de aynı ilahiyi söylediğini hatırladım. Ama bu anı Gwynedd'de birlikte olduğumuz zamandan mı kalmaydı yoksa daha öncesinden mi, çıkartamıyordum.

Belki de o belli belirsiz hatırladığım ezgi sayesinde, bu ilahinin devler ile Fincayra arasındaki bağı anlattığını sez-

dim. Biri yaşadığı sürece öteki de yaşayacaktı. *Dravia, dravia Fincayra*. Çok yaşa, çok yaşa Fincayra.

Devler ellerindeki kocaman meşalelerin ışığında dans ettikçe, kale daha da çok sallanıyordu. Ria ile benim durduğumuz yerdeki taşlar hâlâ sağlamdı, ama duvarın öteki kısımları çöküyordu. Kalenin duvarları yıkıldıkça onu döndüren büyü de zayıflıyor, uğultu sesi giderek azalıyordu. Taşların birbirine sürterken çıkardığı gıcırtı giderek azaldı ve bir süre sonra kale tamamen durdu. Sütunlar ve kemerler çökmüş, her tarafı kaplayan moloz yığınları ortalığı toza dumana boğmuştu.

O anda güçlerini kalenin dönüşünden alan hortlak savaşçılar hep bir ağızdan bağırıp –acıdan çok şaşkınlık vardı bu seste– oldukları yere yığılıp kaldılar. Taşların arasında yatan bedenlerine baktığımda, yüzlerinde sonunda bir duygu belirtisi görür gibi olmuştum; minnet duygusuydu bu sanki.

Hortlak savaşçıların ölümüyle birlikte Shim duvarın yıkık kısmından tırmanıp öbür devlere katıldı. Kalenin etrafında ayaklarını yere vurmalarını dinlerken aklıma daha da kadim birtakım dizeler geldi. Devlerin Dansı kehanetini bildiren dizelerdi bunlar:

Karanlıkta bir kale döner durur
Küçük olan sonradan büyür
Ancak dans edince devler
Yıkılacak tüm bentler

Shim'in bugüne kadar çok kadim bir büyü sayesinde saklandığını işte o anda fark ettim. Karanlık Kale'den, Ölüm Kazanı'ndan, belki de devlerin kendisinden bile kadim bir büyüydü bu. Kazanı yok eden onun cesur hareketiydi, ama kaleyi temelinden yok edecek dansı başlatan, koşarken ayaklarının taş zeminde çıkardığı seslerdi. *Küçük olan sonradan büyür*. Ulu Elusa da Shim'e, büyüklüğün, kemiklerin iriliğinden fazlasını ifade ettiğini söylemişti. İşte şimdi minik dev, yüreğinin büyüklüğü sayesinde, yıkılan kalenin mazgallarının tepesinde dağ gibi dikiliyordu.

XXXIX

EV

Arkamızdaki duvar yıkıldı yıkılacaktı. Sarmaşıklardan örülü, her tarafından yırtılmış elbisesi hâlâ orman kokan Ria'ya seslendim.

"Kale tamamen çökmeden gidelim!"

Saçına takılmış küçük taş parçalarını silkeledi. "Merdivenler kapalı. Aşağıya duvarlara tutunarak mı insek?"

"Çok uzun sürer," diye yanıtladım ayağa kalkarken. "Ben daha iyi bir yol biliyorum." İki elimi ağzımın kenarına dayayıp, "Shim!" diye seslendim. O kargaşada sesimi duyurmak için epey bağırmam gerekmişti.

Duvar tam çatırdamışken tavandaki delikten, bizim çok daha küçük hâlini tanıdığımız, kocaman bir yüz belirdi.

"Ben artık büyük," diye gurur dolu bir sesle gürledi Shim.

"İsteğin gerçekleşti işte! *En yüskek ağaç kadar büyük olmak!*" Yaklaşması için ona işaret ettim. "Elini şu delikten

uzatır mısın? Buradan çıkmamız gerek."

Shim homurdanarak kocaman elini tavandaki delikten soktu. Elini yanımıza kadar koymuştu fakat bulunduğumuz yer ile arasına bir boşluk denk gelmişti, o yüzden bir seferde sadece birimiz eline binebilirdik. İlk Ria gitmek istedi.

Boşluğun etrafından dikkatlice dolaşırken ben de Derinkesiği elimde tartıyordum. Gümüş kabzası hâlâ Rita Gawr'ın elinden ötürü soğuk olsa da kılıcın ikisinin de keskin olan kenarları deniz ile mehtabı andırıyordu.

Birden Fincayra'nın hazineleri geldi aklıma. Onların kurtarılması gerekiyordu. Kale tamamen yıkılmadan önce hazineleri kurtarmak için çok az zamanım vardı, tabii hepsi molozların arasında kalmamışsa.

"Haydi!" diye seslendi Shim'in başparmağına tutunan Ria.

"Sen git," diye yanıtladım. "Shim sonra gelip beni alsın." Ria'nın endişeli gözleri üzerimdeyken ellerimi yine ağzımın kenarına koyup Shim'e seslendim. "Tamam, Shim! Kaldır!"

Ria tavanda yükselirken, Derinkesiği gözüme kestirdiğim en güvenli taşın altına sıkıştırdım ve derhâl yüksek tavanlı bir mahzene benzeyen odayı, tamamen yıkılmadan önce araştırmaya koyuldum. Hortlak savaşçıların cesetlerinin ve devrilmiş sütunların üzerinden atlayarak, düşen taş parçalarından kaçınarak ve yerin çatırdayan kısımlarından sıçrayarak elimden geldiğince çabuk ve dikkatli bir biçimde ilerliyordum. Bu sırada büyük bir gürültüyle yıkılmaya de-

vam eden kalenin çıkardığı sese Devlerin Dansı'nın sürekli yinelenen ritmi karışıyordu.

Kısa süre sonra Çiçekaçtıran Arp'ı buldum, ama üzerinde yalnızca birkaç teli kalmıştı; turuncu renkte parlayan yuvarlak bir cisim de bulmuştum, Ateş Küresi olmalıydı bu. Onları çabucak Derinkesiğin yanına koydum ve daha fazla hazineyi aramaya giriştim. Devrilen kızıl tahtın yakınlarında kendime ait bir hazine olan asamı buldum. Salonun öteki ucundan ise yarısı molozun altında kalmış Rüya Çağıran'ı ve Honn'un bahsettiği tohumları besleyen çapayı çıkardım.

Yedi Akıllı Alet'in yalnızca altısını bulabilmiştim. Çapanın oralarda tarlayı kendi kendine süren sabanı da görmüştüm, ama o kaldıramayacağım kadar ağırdı. Sonra bir çekiç, bir kürek ve bir de kova buldum; bunların ne güce sahip olduğunu bilmiyordum. En son olarak yine Honn'dan işittiğim, ihtiyacı kadar ağaç kesen testereyi bulmuştum. Tutamacı taşın altında kaldığı için alet hasar görmüştü ama yine de iş görürdü.

Tam testereyi de diğer hazinelerin yanına koymuştum ki Shim'in yüzü tavandaki delikte tekrar belirdi.

"Gelmeli sen!" diye gürledi. "Kale neredeyse yıkılacak!"

Başımla onu onayladım ama Yedi Akıllı Alet'in sonuncusunu da bulmak istiyordum, fakat nasıl bir şey olduğunu bilmediğimden onu bulmam da zorlaşıyordu. Shim'in tavandan içeri soktuğu kocaman eline hazineleri yüklerken bile, kayıp yedinci aleti bulmak için salonun yıkıntıları arasında göz gezdiriyordum.

"Bitmedi mi hâlâ?"

"Neredeyse." En son asamı da avcuna koydum. "Son bir dakika."

"Çabucak!" diye seslendi Shim. "Bir dakika yok galiba."

Gerçekten de ayağımın altındaki taşların oynadığını hissedebiliyordum. Elinin üzerine çıktım ve salonda son bir kez göz gezdirdim.

Tam o sırada beni tepeden tırnağa ürperten bir şey gördüm. Bu kayıp aletlerden biri değil, parmaklarını bir şey tutacak gibi büken bir eldi, Stangmar'ın eliydi bu.

"Haydi!" dedi Shim. "Tavan yıkılacak şimdi!"

Bir anlığına duraksadım. Tavanın bir kısmının az önce yanı başıma çökmesine rağmen, döndüm ve ha yıkıldı ha yıkılacak durumdaki salonun öbür ucuna koşturdum. Duvarlar, zemin ve tavan hızla çökerken, dışarıdaki devlerin söylediği ilahinin temposu da artmıştı.

Stangmar'ın yanına vardığımda üzerine eğildim. Yüzükoyun yerde yatıyordu, altın tacı hâlâ başındaydı. Sırtının bel bölgesiyle kollarından biri, ağır bir taş parçasının altında kalmıştı. Elini de yumruk yapmıştı. Yarı açık gözlerinden hâlâ yaşadığı anlaşılıyordu.

"Sen?" diye nefes nefese fısıldadı beni görünce. "Ölümümüzü izlemeye mi geldin? Yoksa bizi sen mi öldüreceksin?"

Yanıt olarak ağır taş parçasını kaldırmaya çalıştım. Tüm gücümü kullanmama rağmen bir milim bile oynatamamıştım.

Kral ne yapmaya çalıştığımı anlayınca küçümser bir ifa-

deyle baktı. "Demek şimdi bizi kurtarıp sonra öldürecek-sin, öyle mi?"

"Seni şimdi kurtarıyorum, çünkü yaşamanı istiyorum," dedim ama altımızdaki zemin sallanmaya başlamıştı bile.

"Peh! Buna inanmamızı mı bekliyorsun?"

Konsantre oldum ve tüm gücümü toplayarak tekrar denedim. Alnımdan süzülen terler kör gözlerimi yakıyordu. Taş sonunda birazcık kımıldamıştı, ama Stangmar'ın kurtulmasına yetecek kadar değildi.

Tam tekrar deneyecektim ki, zemin birden çökünce Stangmar ile birlikte aşağı yuvarlandık. Bir şey bizi havada tuttu ama ne olduğunu anlayamamıştım, taştan çok daha yumuşak bir şeydi. Sonra devlerin elindeki meşalelerin ışığında altımızda kalan ve artık harabeye dönüşmüş kaleyi seyrettim. Tepemizden tanıdık bir yüz aynı manzarayı izliyordu. Birden anlamıştım.

"Ben yakaladım sizi!" diye böbürlendi Shim. "İki elim olması iyicene bir şey!"

"Evet," diye yanıtladım onu avcunun tam ortasından. "İyicene bir şey."

Devin kocaman suratı asılmıştı. "Kötü kalpli kral da seninle." Öfkeyle kükredi. "Yiyecek onu ben!"

Stangmar'ın yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

"Dur," diye bağırdım. "Onu hapsedelim ama öldürmeyelim."

Stangmar hayret dolu gözlerle bana baktı.

Bu Shim'in hiç hoşuna gitmemişti, dağ gibi heybetli burnunu kütürdetti. "İyi de o kötü! Tamamen, kesinkes, felaket

kötü."

"Doğru diyorsun," diye yanıtladım onu. "Ama o benim babam." Döndüm ve yanımdaki adamın siyah gözlerine baktım. "Ve bir zamanlar ağaca çıkmayı severdi. Bazen bir fırtınayı atlatmak için..."

Sözlerim Derinkesiğin açtığı yara kadar içine işlemiş olmalı ki Stangmar'ın gözleri yumuşadı ve başını öteki yana çevirdi.

Shim, daha demin Karanlık Kale'nin yükseldiği tepenin kenarındaki bir kuru ot yığınına bıraktı bizi. Sonra gitti ve sırtını tepenin yamacına verip oturdu, her adım atışında yer gök sallanıyordu. Dev kollarını açtı ve uzun uzun ses çıkararak esnedi, ama birazdan başlayacak olan horultunun yanında bu sesin solda sıfır kalacağını biliyordum.

Ria'nın yakınlarda olduğunu görünce, perişan bir hâlde yerde yatan Stangmar'ın yanından kalkıp onun yanına gittim. Ayakta durmuş kalenin harabelerinin ötesine, batı ufkunda belli belirsiz görünen ince yeşil çizgiye bakıyordu.

Ayak seslerimi duyunca bana döndü. Her zamanki gibi kocaman açtığı gözlerinin içi gülüyordu. "Sağ salimsin."

Başımla onayladım. "Hazinelerin de çoğunu kurtardım."

Gülümsedi, uzun süredir yüzünün güldüğünü görmemiştim.

"Ria, bana mı öyle geliyor yoksa hava mı aydınlanıyor?"

"Sana öyle gelmiyor! Karanlık da kale ve hortlaklar gibi çekip gidiyor."

Dans etmeyi ve ayaklarını yere vurmayı bırakan devleri

gösterdim. Tek başına ya da ikişerli üçerli gruplar hâlinde harabelerden ayrılıyorlardı. "Nereye gidiyorlar?"

"Evlerine."

"Evlerine," diye tekrarladım iç geçirerek.

Tepenin üzerinde Karanlık Kale'den geriye kalanlar duruyordu. Devlerin Dansı sırasında kalenin çoğu yıkılmış olsa bile, kalan devasa taşların çember oluşturacak biçimde dizilişi görkemli bir görüntü sergiliyordu. Taşların kimi dimdik yükseliyor, kimi başka bir taşın üzerine devrilmiş eğik duruyor, kimiyse öteki taşlar için kiriş görevi görüyordu. Şans eseri mi böyle gelmiştiler, yoksa devler onları bilerek mi böyle dizmişti, bilmiyorum.

Güneşin ilk ışınları Kara Tepeler'in üzerindeki gökyüzüne vurmaya başlamışken sessizlik içerisinde karşımdaki bu görkemli manzarayı seyre daldım. Yıkıntılar sanki yüzyıllara tanıklık edecek bir anıt gibiydi. Devasa taşlardan oluşan bu çember, gerçeğin gücü –bu ister gerçek görme duyusu olsun, ister gerçek dostluk, isterse de gerçek inanç olsun– karşısında hiçbir duvarın sonsuza dek ayakta kalamayacağının sembolü gibiydi!

Birden çocukluğumun burada, tam bu tepede geçtiğini hatırladım! *Ancak dans edince devler, yıkılacak tüm bentler.* Burada kast edilen bentler yalnızca taş duvarlar değildi anladığım kadarıyla. Gwynedd'de kıyıya vurduğum günden beri zihnimde yükselen duvarlar da kaleninkilerle birlikte yıkılmaya başlamıştı.

Önceleri yavaş yavaş hatırlıyordum, sonra birden her şeyi hatırladım. Çıtır çıtır yanan ateşin önünde annem şa-

lına sarınmış, bana Herkül'ün öyküsünü anlatıyordu. Babam, Ionn adındaki siyah aygırının üstüne binmiş dörtnala koştururken, kendinden ne kadar emin ve güçlü görünüyordu. Sarmal biçimli meyve larkonu ilk tattığım zamanı; durmayan Nehir'de ilk yüzüşümü; canımızı kurtarmak için annemle birlikte kaçışımızdan önceki hüzün dolu anları; denizin bizi güvenli bir yere götürmesi için annemin ettiği duaları…

Sonra hayatımın ilk yıllarından hatırladığım Lledra adlı ilahinin sözleri geldi aklıma. Bugün devlerden duyduğum bu ilahiyi uzun yıllar önce annemden duymuştum ve sözleri şöyleydi:

Ağaçlar konuşur yürür tepeler,
Bu adanın kemikleridir devler.
Dansımızı hep bilir bu diyar,
Fincayra'nın tacıdır Varigal.
Çok yaşa, çok yaşa Fincayra.

"Ria," dedim sessizce. "Henüz gerçek evimi bulamadım, bulabileceğimi de zannetmiyorum. Ama hayatımda ilk defa evimi nerede aramam gerektiğini biliyorum."

Kaşını kaldırdı. "Neresiymiş orası?"

Doğan güneşle birlikte gittikçe daha çok aydınlanan çember hâlinde dizilmiş taşları gösterdim. "Bunca zamandır evimi harita üzerinde gösterilecek bir yer olarak aramışım. Bir zamanlar evim dediğim yeri, işte tam burada tekrar hatırladım! Ama yine de içimden bir ses diyor ki, senin

gerçek evin haritada değil, içinde bir yerdedir."

Hüzün dolu bir ses tonuyla ekledi: "Başbelası'yla da bir sürü anımız var burada."

Elimi çantama sokup kuş tüyünü çıkardım ve parmağımla okşadım. "Yok olduğunda nereye gittiğini biliyorum galiba. Buna tam olarak inanamıyorum ama tamamen boş veremiyorum da."

Ria tüye yakından baktı. "Bana da öyle geliyor. Sanırım Arbassa da bizimle hemfikir olacaktır bu konuda."

"Düşüncemiz doğruysa ve gerçekten de kuşun cesareti sayesinde Öbürdünya'ya bir kapı açıldıysa Rita Gawr da o kapıdan geçmiş olmalı."

Gülümsedi. "Bu Rita Gawr'ın planladığı bir Uzun Yolculuk değildi ama! Bu sayede bize de fırsat doğdu. O hâlde Başbelası hâlâ göklerde süzülüyor olmalı."

"Rita Gawr da oralarda bir yerde hâlâ öfkeden kuduruyordur."

Başıyla onayladı, ardından ciddi bir ifade takındı. "Yine de o atmacayı özleyeceğim."

Tüyü bıraktım ve döne döne düşüp öbür elime konmasını izledim. "Ben de."

Ria ayağımızın dibindeki kurumuş otları tekmeledi. "Görüyor musun bak, bir de ne kaybettik! Bu toprak o kadar kavrulmuş ki, bir daha canlanır mı bilmem."

Muzipçe gülümseyip, "O konuyu çoktan düşündüm," dedim.

"Öyle mi?"

"Baharı erken getiren Çiçekaçtıran Arp'ı kullanarak bu

işi başarabiliriz bence."

"Tabii ya! Aklıma gelmeliydi."

"Onu, kuruyup solan her dereye, tepeye ve çayıra, özellikle de iki dostumun yaşadığı bir bahçeye götüreceğim."

Ria'nın gri-mavi gözleri parlamıştı.

"Düşünüyordum da–"

"Neyi?"

"Belki sen de benimle gelip ağaçlara tekrar yaşam vermek istersin, bilmem ki..."

Etrafta çınlayan bir kahkaha attı. "Gelsem de gelmesem de şu kadarını söyleyebilirim ki, kendine bir ev edinemedin ama kesinlikle birkaç dost edindin."

"Doğru söylüyorsun."

Bir süre beni izledi. "Bir şey daha. Gerçek adını da buldun."

"Buldum mu?"

"Evet. Daha birkaç saat önce omzunda duran o atmacaya benziyorsun. Bazen naziksin bazen öfkeli. Bir şeye asıldın mı, bırakmıyorsun. Gözlerin olmasa bile her şeyi açıkça görüyorsun. Güçlerini ne zaman kullanman gerektiğini biliyorsun. Ve ayrıca, uçabiliyorsun."

Işığın altında değerli bir kolye gibi parlayan taşların oluşturduğu çembere bakıp bana döndü. "Senin adın Merlin olmalı."

"Ne alaka?"

"Çünkü *merlin*, Fincayra dilinde *atmaca* demektir."

Merlin. Bu adı sevmiştim ama öyle sahiplenecek kadar da hoşuma gitmemişti; yine de adların insanın üzerine ya-

pışıp kalma gibi bir özelliği olduğunu biliyordum. *Merlin.* Sıra dışı bir isimdi en azından; ayrıca bende uyandırdığı sevinç ve üzüntünün anlamı büyüktü.

"Tamam, öyle olsun. Ama yalnızca bir süreliğine."

Merlin destanının bir sonraki bölümünden tanıtım amaçlı bir parçayı okumak için sayfayı çevirin.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

GİRİŞ

Yüzyıllar nasıl da geldi geçti... Bir zamanlar beni sırtında taşıyan cesur atmacadan da annemi kaybettiğim gün kalbime ok gibi saplanan keder duygusundan da çok daha hızlı aktı zaman.

Devlerin dansından sonra kaleden arda kalan taşların oluşturduğu çemberde Büyük Fincayra Meclisi'nin toplanışını hâlâ gözümün önüne getirebilirim. O noktada yüzyıllardır meclis toplanmamıştı, ondan sonraki yüzyıllar boyunca da toplanmadı zaten. Meclise katılanların, devrik kralın nasıl cezalandırılacağından yeni bir hükümdar seçip seçmemeye kadar pek çok zor meseleyi karara bağlaması gerekiyordu. Ama en büyük mesele, Fincayra'nın hazinelerinin, özellikle de Çiçekaçtıran Arp'ın nasıl kullanılacağıydı.

Toplantının başlangıcını unutamadığım gibi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bitişini de unutamıyorum.

***

Çember hâlinde dizilmiş taşlar tepenin üzerinde gece-

den bile karanlık bir gölge öbeği oluşturuyordu.

O gece hiçbir kıpırtı, hiçbir ses duyulmuyordu. Tek başına dolaşan bir yarasa harabelere doğru yöneldi ama sonra Karanlık Kale'nin tekrar yükseldiğini sanıp korkmuş olsa gerek ki, başka yöne saptı. Oysa kalenin kulelerinden ve mazgallarından geriye tek kalan, terk edilmiş mezarlar kadar sessiz duran taşların oluşturduğu çemberdi.

Birden taşların üzerine tuhaf bir ışık vurdu. Güneş ışığı olamazdı bu, çünkü güneşin doğmasına daha saatler vardı, tepedeki yıldızların ışığı olmalıydı o hâlde ve giderek artıyordu bu ışık. Sanki yıldızlar çembere daha çok yaklaşıyor, alev alev olmuş binlerce göz bizi izliyordu.

Tereyağı gibi sapsarı, geniş kanatlı bir kelebek, taşlardan birinin üzerine kondu. Onu, açık mavi tüyleri yaşlılıktan kısmen dökülmüş bir puhu izledi. Devrilmiş bir sütunun dibindeki gölgelerden bir şey sürünerek geçti. Belden altı keçi, belden üstü ise çocuk gibi olan bir çift tuhaf yaratık, hoplaya zıplaya çemberin ortasındaki açıklığa doğru ilerledi. Onların ardından gelen dişbudak, meşe, akdiken ve çam ağaçlarından oluşan bir topluluk, bütün tepeyi koyu yeşil bir dalga gibi kaplamıştı.

Fincayralı erkek ile kadınlardan oluşan ve şaşkınlıkları gözlerinden okunan yedi kişilik bir grup, taşların ortasındaki açıklığa kızıl sakallı cücelerle birlikte girdi. Açıklıkta siyah bir aygır, birçok kuzgun, taşların dibindeki bir su birikintisinde kahkahalar atıp birbirini ıslatan bir çift su perisi, benekli bir kertenkele, papağanlar, tavus kuşları toplanmıştı. Bunlarla birlikte gövdesi de boynuzu gibi bembeyaz

parlayan bir tekboynuz, yanlarında altlarına serecek yapraklarını da getirmiş yeşil bir böcek ailesi, yavrusuyla birlikte gelen dişi bir geyik, dev bir salyangoz ve kalabalığa gözünü bir an olsun bile kırpmadan bakan bir anka kuşu vardı.

Fincayralı insanlardan saçı başı birbirine karışmış, uzun suratlı, şairlikle meşgul bir tanesi, siyah gözlerini toplanan kalabalığın üzerine dikmiş, onları izliyordu. Bir süre sonra devrik bir sütunun üzerine çıktı ve sarmaşıklardan örülü bir elbise giyen gürbüz bir kızın yanına oturdu. Kızın diğer yanına ise eğri büğrü, dallı budaklı bir asa taşıyan on üç on dört yaşlarında bir oğlan oturmuştu. Çocuğun kömür karası gözleri uzaklara dalmıştı. Bir süredir "Merlin" diyordu kendine bu çocuk.

Cıvıltı, kükreme, hırıltı ve çeşitli hayvanların çıkardığı başka bir sürü ses ortalığı kaplamıştı. Gürültü yalnızca siyah aygırın iki katı büyüklüğünde beyaz bir örümcek geldiğinde azaldı. Uzaktakiler susmuş, yakınındakiler ise hemen kenara çekilmişti, çünkü efsanevi Ulu Elusa ile karşılaşmak büyük bir onur olsa da dev örümceğin dillere destan iştahı, Sisli Tepeler'deki kristal mağarasından buraya gelirken kabarmış olabilirdi. Ulu Elusa bu yüzden kendine bir yer bulmakta hiç güçlük çekmedi.

Dev örümcek bir moloz yığınının üzerine yerleşirken sekiz bacağından biriyle sırtını kaşıdı. Başka bir bacağıyla ise yine sırt kısmından kahverengi bir çuval çıkardı ve yanına koydu. Sonra etrafına bakınmaya başladı ve Merlin'i görünce bir an duraksadı.

Başkaları da geliyordu. Sakalı neredeyse nallarına kadar gelen bir yarı at yarı insan meydana girdi. Ardından dik kuyruklarıyla kasım kasım kasılan bir tilki çifti geldi. Onları ise kolları ve bacakları neredeyse kestane rengi saçlarının telleri kadar ince olan genç bir dişi orman elfi takip etti. Üzerini yosun kaplamış canlı bir taş kendi başına yavaş yavaş meydanın ortasına kadar yuvarlandı, bu sırada az kalsın bir kirpiyi eziyordu. Kıpır kıpır bir arı sürüsü yere yakın bir mesafede uçuşuyordu. En kenarda ise saldırganlıklarıyla ünlü bir ogre ailesi zaman geçsin diye birbirlerini itip kakıyordu.

Merlin'in ne olduğunu kestiremediği başka birçok yaratık daha gelmişti. Kimileri kavrulmuş çalılar gibi kupkuruydu, diğerleri eğri büğrü sopalar gibiydi, ötekiler ise çamur topaklarına benziyordu. Tamamen görünmez olup yalnızca taşlara belli belirsiz vuran bir ışık hüzmesiyle kendini belli eden yaratıklar vardı. Tuhaf, tehlikeli, meraklı yüzleri olan ya da hiç yüzü olmayan yaratıklar dahi vardı. Taşların oluşturduğu yuvarlakta daha bir saat önce çıt bile çıkmıyorken, şimdi ortalığa karnaval havası bürümüştü.

Şair Cairpré, Merlin'in etraftaki tuhaf ve şaşırtıcı yaratıklar hakkındaki sorularını elinden geldiğince yanıtlıyordu. O gördüğün ay ışığı kadar nazlı bir kar kuşunun dişisi, diye açıklıyordu şair; şuradaki ise altı yüz yılda bir beslenen vadi kuşunun erkeği, bir tek tendradil çiçeğiyle beslenir, diyordu. Onun tanıyamadığı bazı yaratıkları ise Druma Ormanı'nda yıllarını geçirmiş olan, yapraklarla örtülü kız Ria tanıyordu. Ancak ne Cairpré'nin ne de Ria'nın tanıya-

bildiği yaratık sayısı çoktu.

Fakat buna şaşıran yoktu, çünkü Ulu Elusa dışında belki de hiç kimse Fincayra'da yaşayan tüm canlıları bilmezdi. Devlerin Dansı gerçekleştikten ve kötü kalpli kral Stangmar ve Karanlık Kale yok edildikten sonra, her yerden Büyük Meclis'in toplanması çağrısı yükselmişti. Bu meclise ilk kez Fincayra'daki bütün ölümlü canlılar davet edilmişti; kurt, kuş ya da böcek olduğuna bakmaksızın herkes temsilci gönderebiliyordu.

Neredeyse bütün canlı türleri bu çağrıya yanıt vermişti. Yanıt vermeyen birkaç türün arasında ise Stangmar'ın yenilmesinden sonra Kara Tepeler'e sürülen biçim değiştiriciler ve goblin savaşçılar; uzun süredir Fincayra'da görünmeyen ağaçinsanlar ve Fincayra'yı çevreleyen sularda yaşayan fakat zamanında davet edilemeyen deniz halkı bulunuyordu.

Kalabalığı inceleyen Cairpré, Fincayra'nın en eski ırklarından biri olan büyük kanyon kartallarının da orada olmadığını üzülerek belirtti.

Çok eski zamanlarda Büyük Meclis hep bir kanyon kartalının ötüşüyle başlarmış ama artık bu mümkün değildi, çünkü Stangmar'ın silahlı birlikleri bu gururlu kuşların soyunu avlaya avlaya tüketmişti. Cairpré o çığlığın bu topraklarda bir daha hiç duyulmayacak olmasından duyduğu üzüntüyü dile getirdi.

O sırada Merlin'in gözü, soğan gibi yuvarlak başında saçtan, koyu siyah gözlerinde ise merhametten eser olmayan bir cadıya takıldı. Onu tanıyınca bir ürperti sardı bedenini. Yüzyıllar boyunca pek çok farklı adla anılmasına

rağmen, çoğunlukla Domnu, yani Kara Kader derlerdi ona. Cadı çocuğu görür görmez kalabalığın içerisinde kaybolmuştu ve çocuk, cadının neden ondan kaçındığını çok iyi biliyordu.

Birden toplanan meclisin sesini de bastıran büyük bir gümbürtü koptu ve yer sarsılmaya başladı. Giderek artan gümbürtüyle birlikte taşlar da devrilmeye başlamıştı, hatta dişi geyikle yavrusu az kalsın eziliyordu. Merlin ve Ria birbirine baktı ama gözlerinde korku yoktu, çünkü daha önce de devlerin yürüyüşüne tanık olmuşlardı.

Her biri eskiden burada yükselen kale kadar uzun iki kimse meydana girdi. Uzak dağlardan, bugünlerde tekrar inşa etmekle meşgul oldukları kadim şehirleri Varigal'den gelmişlerdi. Merlin dostu Shim'i göreceği umuduyla devlere bakmıştı, ama Shim yoktu. İç geçirdi. Gelseydi de toplantı boyunca uyurdu zaten, diye düşündü.

Devlerden biri, yeşil gözlü, eğri ağızlı ve dağınık saçlı bir dişi, homurdanarak, devirdiği ve yirmi atın zor kaldıracağı taşı gayet rahat biçimde kaldırdı ve yerine koydu. O sırada her bir kolu meşe ağacının gövdesi kadar kalın, yüzünden kan damlayan bir erkek olan diğer dev, elini beline koymuş etrafı izliyordu. Bir süre sonra öbür deve başıyla bir işaret verdi.

Öbürü de ona aynı işareti verdi ve yine homurdanarak iki elini sanki bulutları toplamak istercesine havaya kaldırdı. Bunu gören Cairpré çalı gibi kalın kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

Gökyüzünün tepesinde küçücük siyah bir nokta belirdi.

Bulutların tepesinden, görünmez bir girdaba yakalanmışçasına, meydana toplanmış her yaratığın gözleri ona alışana kadar döne döne aşağı indi. Herkes sessizliğe bürünmüştü. Dur durak bilmez su perileri bile susmuştu.

Siyah nokta aşağı indikçe büyüyordu. Birazdan kocaman kanatlar göründü, ardından geniş bir kuyruk ve en sonunda da kıvrık bir gaganın üzerine ay ışığı vurdu. Birden ortalığı keskin bir çığlık kapladı. Yer gök inliyor, toprak ana sanki bu çığlığa karşılık veriyordu. Bir kanyon kartalı ötmüştü.

Kartal konarken güçlü kanatlarını yelken gibi açtı ve devasa pençelerini öne uzattı. Bunu gören tavşanlar ve tilkiler ciyakladı, pek çok hayvan da irkilmişti. Kartal son bir kez selam verircesine kanat çırpıp dağınık saçlı dişi devin omzuna kondu.

Fincayra Büyük Meclisi toplanmıştı.

Katılımcılar ilk olarak bütün meseleler karara bağlanana kadar kimsenin toplantıdan ayrılmamasını kararlaştırdı. Ayrıca farelerin talebi sonucunda toplantı boyunca kimsenin kimseyi yemeyeceğine dair herkes söz verdi. Bir tek tilkiler, yalnızca Çiçekaçtıran Arp'ın nasıl kullanılacağına dair tartışmanın bile günlerce süreceğini öne sürerek bu düşünceye karşı çıktı. Ardından Ulu Elusa, herkesin bu karara uymasının bizzat kendi tarafından güvence altına alındığını duyurma lütfunda bulundu. Bunu nasıl yapacağını açıklamamıştı, zaten kimsenin de sormaya niyeti yoktu.

İkinci olarak ise meclis, taşlardan oluşan çemberi kutsal anıt ilan etmeye karar verdi. Dağınık saçlı dev konuş-

mak için hafifçe öksürdüğünde toprak kayması gibi bir ses çıktı. Dişi dev, Karanlık Kale'nin adının Devlerin Dansı ya da devlerin kendi kadim dilindeki söylenişiyle *Estonahenj* olarak değiştirilmesini önerdi. Katılımcılar oy birliğiyle bu öneriyi kabul etti ama herkes sessizliğe bürünmüştü. Çünkü Devlerin Dansı Fincayra'nın parlak bir gelecek umudunu ifade etse de bu umudun ardında ne yazık ki çok derin bir hüzün yatıyordu.

Bir süre sonra konu Stangmar'ın kaderinin belirlenmesine geldi. Kötü kalpli kral tahttan indirilmiş ama hayatı öz oğlu Merlin tarafından kurtarılmıştı. Yarı Fincayralı olan Merlin'in mecliste söz hakkı bulunmamasına rağmen, Cairpré onun adına konuşmayı teklif etti. Çocuk, babasının yaşamına –ne kadar sefil bir yaşamı olsa da– son verilmemesi ricasında bulunuyordu. Büyük Meclis bu konuyu saatlerce tartıştı. Sonunda devler ve kanyon kartallarından gelen kuvvetli itirazlara rağmen, meclis Stangmar'ın Kara Tepeler'in kuzeyindeki, içinden çıkılması mümkün olmayan mağaralardan birine hapsedilmesi kararına vardı.

Ardından Fincayra'yı kimin yöneteceğinin belirlenmesine geldi sıra. Arılar herkesi kendi kraliçelerinin yönetmesini önerdi, ama destek bulamadılar. Stangmar'ın krallığında yaşanan acılar o kadar tazeydi ki pek çok katılımcı bir lider olması gerektiği düşüncesine bile sıcak bakmıyordu. Yurttaşlardan oluşan bir meclis fikrine de iktidarın daima yozlaştıracağını öne sürerek karşı çıktılar. Cairpré kendi adına bu düşüncenin delilik olduğunu söyledi; anarşi örneklerinin halklara felaket getirdiğine ve liderlik olmadan Fincay-

ra'nın tekrar Öbürdünya'nın diktatörü Rita Gawr'ın pençesine düşeceğine dikkat çekti. Fakat katılımcıların çoğu bu uyarıları dikkate almadı ve Büyük Meclis'in çoğunluğu liderlik kurumunun kaldırılmasına karar verdi.

Sıra en önemli meseleye gelmişti. Fincayra'nın hazineleri ne olacaktı?

Ulu Elusa herkesin hayran bakışları arasında yanına koyduğu çantayı açtı ve Çiçekaçtıran Arp'ı çıkardı. Üzerine dişbudak ağacından çiçek desenleri kakılmış, meşeden yapılma sağlam kutusu tuhaf tuhaf parlıyordu. Yeşil bir kelebek açık kutunun içerisindeki arpa doğru uçuştu ve aletin en küçük teline kondu. Ulu Elusa kelebeği kovmak için kocaman bacaklarından birini savurunca telin hafifçe titremesine neden oldu. Durup, çıkan sesi dinledikten sonra, geri kalan hazineleri çıkardı: ünlü kılıç Derinkesik, Rüya Çağıran, Ateş Küresi ve yedi akıllı aletin geri kalan üçü çıkmış, yedinci alet ise ne yazık ki kalenin enkazında kaybolmuştu.

Herkesin gözleri hazinelerin üzerindeydi. Uzun bir süre kimse kımıldamadı. Taşlar bile eğilmiş hazinelere bakıyordu sanki. Meclisin katılımcıları Stangmar'ın hükümdarlığından çok uzun süre önce bu hazinelerin tüm Fincayralılara ait olduğunu biliyordu. Ancak bu, hazinelerin Stangmar örneğinde görülebileceği üzere çalınmasına neden olmuştu. Benekli bir tavşan, her bir hazineye bir muhafız atanmasını ve o hazinenin iyilik için ve doğru bir biçimde kullanılmasından, bu muhafızın sorumlu tutulmasını önerdi. Böylece hazineler hem serbestçe kullanılabilir, hem de korunabilirdi. Temsilcilerin çoğu bu öneriye katıldı ve muha-

fızların seçilmesi işi Ulu Elusa'ya teklif edildi.

Fakat dev örümcek bu teklifi kabul etmedi ve çok daha bilge birisinin, örneğin Öbürdünya'ya gidip en ulu ruh Dagda'ya danışabilecek kadar engin bilgisi olan, yüce büyücü Tuatha gibi birinin bu seçimi yapması gerektiğini belirtti. Ancak Tuatha yıllar önce ölmüştü. Sonunda ısrarlara dayanamayan Ulu Elusa, hazineleri kristal mağarasında tutmaya ve uygun muhafızlar bulunana kadar onları korumaya razı oldu.

Hazineler sorunu böyle çözülmüştü, ama Çiçekaçtıran Arp sorunu hâlâ çözülmeyi bekliyordu. Etraftaki topraklarda Rita Gawr'ın laneti yüzünden hiçbir hayat belirtisi yoktu, tek bir ot bile bitmemişti. Özellikle Kara Tepeler ile ilgilenilmesi gerekiyordu, çünkü en çok hasar gören yer orasıydı. Orada yalnızca arpın büyüsü toprağa tekrar can verebilirdi.

İyi de kim taşıyacaktı arpı? Yıllardır kimse tarafından kullanılmamıştı. En son onu kullanan, büyücü Tuatha'dan başkası değildi. Kayıp Diyarlar'dan gelen ejderhaların yok ettiği ormanı iyileştirmek için kullanmıştı onu. Orman tekrar canlanmış olsa bile, Tuatha arpı kullanmanın öfkeli ejderi tekrar uyutmaktan daha zor olduğunu itiraf etmiş ve arpın yalnızca büyücü kumaşına sahip birinin dokunuşuna yanıt vereceği uyarısında bulunmuştu.

Arpı kullanmayı ilk deneyen en yaşlı tavus kuşu oldu. Rengârenk kuyruğunu olabildiğince açtı ve arpın üzerine tüneyip başını aletin üzerine eğdi. Hızlı bir gaga darbesiyle tellere dokunduğunda, etrafta saf bir ses yankılandı ama

hiçbir şey olmadı. Arpın büyüsü çalışmamıştı. Tavus kuşu tekrar denedi ancak yine aynı sesi çıkarabilmişti.

Başka birçok deneyen de oldu. Ak tüyleri parıldayan tekboynuz, boynuzunu arpın tellerine sürttü. Canlı bir akort işitildi ama yine bir şey olmadı. Sonra kocaman bir bozayı, sakalları dizinin altına gelen bir cüce, gürbüz görünüşlü bir kadın ve su perilerinden biri sırayla şansını denedi ama hepsi başarısız oldu.

Sonunda tunç renkli bir kurbağa, Merlin'in ayağının dibindeki gölgelerden Ulu Elusa'nın huzuruna sıçradı – örümceğin yetişemeyeceği bir mesafede durmayı ihmal etmemişti– ve vıraklayarak şöyle dedi: "Sen büyücü olmayabilirrrsin, ama gerrrçek birrr büyücü yürrreği taşıdığını seziyorrrum. Arrrpı sen taşırrrr mısın?"

Ulu Elusa başını iki yana sallamakla yetindi ve üç bacağını kaldırıp Cairpré'yi gösterdi.

"Ben mi?" diye püskürdü şair. "Ciddi olamazsınız! Bende büyücü yüreği varsa, domuz kafası da var demektir. *Geniştir bilgim, zayıftır pratiğim*. Arpı asla çalamam ben." Elini çenesine götürdü ve yanındaki çocuğa baktı. "Ama çalabilecek birini tanıyorum."

"Çocuk mu?" diye kuşkuyla gürledi bozayı. Çocuk da bu öneriden rahatsız olmuştu.

"Onda büyücü yüreği var mı bilmiyorum," dedi Cairpré Merlin'e bakarak. "Kendisinin de bildiğinden kuşkuluyum."

Bozayı pençesini toprağa vurdu. "Öyleyse neden önerdin onu?"

Şair gülümser gibi oldu. "Çünkü bence onda göründüğünden fazlası var. Karanlık Kale'yi o yok etti sonuçta. Arpta da şansını bir denesin bakalım."

"Katılıyorum," dedi ağzını açıp kapayan zarif bir baykuş. "Tuatha'nın torunu ne de olsa."

"Ve Stangmar'ın da oğlu," diye kükredi ayı. "Arpı kullanabilse bile ona güvenemeyiz."

Kestane rengi saçları bir dere gibi omuzlarına akan orman elfi çıktı meydana. Ria'ya nazikçe eğilerek selam verdi; Ria da onu selamladı. Sonra topluluğa döndü ve şarkı söyler gibi bir ses tonuyla konuştu: "Çocuğun pederine dair malumatım yok, ama kendi çocukluğunda Druma Ormanı'nda oynadığını söylerler. Velakin gençliğinde dimdik ve sağlıklı yetişmiş, ama ihtiyarlığında eğilip bükülmüş bir ağaç gibi, burada hatayı onda mı yoksa ona gerekli desteği vermeyen ihtiyarlarda mı aramalıyız, bilemiyorum. Fakat çocuğun annesini tanırım. Safir Gözlü Elen derdik ona. Ateşim çıktığında beni iyileştirmişti bir seferinde. Büyülü dokunuşları vardı ve kendisi dahi bunun farkında değildi. Kim bilir, belki oğlunda da aynı kabiliyet vardır. Bence Arpta şansını denemeli."

Neredeyse tüm meclis bu öneriyi kabul etmişti. Ayı kendi kendine homurdanarak bir aşağı bir yukarı dolaştı ama sonunda bir şey demedi.

Merlin ayağa kalktığında Ria yapraklarla örtülü kolunu Merlin'inkine doladı. Merlin ona teşekkür eden bir bakış attıktan sonra, sütundan yavaş yavaş aşağı inip arpa doğru yürüdü. Onu sağlam kutusundan özenle dışarı çıkartırken

meclisteki herkes bir kez daha sus pus oldu. Çocuk derin bir nefes aldı, elini kaldırdı ve tellerden birine dokundu. Aletten derin bir ses çıktı ve uzun süre çınladı.

Bir şey olmadığını anlayan Merlin, Ria ve Cairpré'ye hayal kırıklığına uğramış gözlerle baktı. Birden bozayı memnuniyetle gürledi. Sonra hâlâ devin omzuna tünemiş duran kanyon kartalı keskin sesle öttü. Sonra onlara diğerleri katıldı; herkes uluyor, bağırıyor, çağırıyor, sevinçle tepiniyordu. Çünkü Merlin'in botunun hemen ucunda yemyeşil bir ot bitmişti. Çocuk gülümseyip tekrar tele dokunduğunda bir sürü ot daha bitti.

Şamata yatıştığında Cairpré, Merlin'in yanına gitti ve elini sıktı. "Aferin, oğlum, aferin." Sonra duraksadı. "Toprağı iyileştirmenin büyük bir sorumluluk olduğunu biliyorsun."

Merlin yutkundu. "Biliyorum."

"Bu işe başladığında bitirene kadar bırakmamalısın. Rita Gawr'ın güçleri şimdiden saldırı planlarına başlamıştır. Bundan emin olabilirsin! Lanetten en fazla etkilenen Kara Tepeler'in aynı zamanda saldırıya en açık yer olduğunu kabul etmeliyiz, çünkü buradaki mağaralar ve yarıklarda Rita Gawr'ın kuvvetleri cirit atıyor. Tepeleri ne kadar çabuk iyileştirirsek, barışçıl yaratıklar da o kadar çabuk buraya geri döner ve bizi koruyabilir. Böylece hem işgalciler uzak tutulur, hem de bütün Fincayra'nın olası bir saldırıdan haberdar olması sağlanır."

Meşeden yapılma çalgıya nazikçe dokundu. "Bu yüzden işe buradan başlamalı ve iş bitene kadar da burada kalma-

lısın. Kıraç Ovalar ve tekrar canlanmayı bekleyen diğer toprakları sonraya bırakırsın. Rita Gawr dönmeden Kara Tepeler iyileştirilmeli, yoksa bu fırsatı bir daha bulamayız."

Düşünceli düşünceli dudağını ısırdı. "Bir şey daha var, oğlum. Rita Gawr döndüğünde seni arayacaktır. Onun başına açtığın dertler için sana teşekkür etmek isteyecektir. Bu yüzden onun dikkatini çekecek bir şey yapmaktan kaçın. Yalnızca Kara Tepeler'i iyileştirmeye odaklan."

"Ama burada işim bittikten sonra ya arpı kullanamazsam?"

"Arpa dokunduğunda bir şey olmadığı vakit yapacak bir şey yok. Ama onu kullanabildiğin hâlde kullanmazsan, seni bağışlamayız, haberin olsun."

Merlin başıyla yavaşça onaylayıp katılımcıların tümünün bakışları üzerindeyken, arpın deri bağcığını tam omzuna asıyordu ki biri, "Durun!" diye bağırdı.

Bu, cadı Domnu'nun sesiydi. Çocuğa yaklaştı ve gözlerini kocaman açtı. Böyle yapınca dazlak kafası boydan boya kırışmıştı. Elini kaldırdı ve kalın parmağıyla çocuğu gösterip şöyle buyurdu: "Yarı-insan çocuk arpı taşıyamaz. Bu adayı hemen terk etmeli! Zira burada kalırsa Fincayra lanetlenir!"

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)